MƯỜI TỘI ÁC

TIỂU THUYẾT TRINH THÁM

十宗罪

蜘蛛

TRI THÙ

Bà lão mặt mèo

IV

Mười vụ án kinh dị nhất Trung Quốc

NHÀ XUẤT BẢN DÂN TRÍ

Mục lục

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

Lời Giới Thiệu

Bộ tiểu thuyết này viết về ai?

Tác giả viết về những cảnh sát, tội phạm giết người, những kẻ chuyên hủy hoại dung nhan, người mắc bệnh yêu động vật, ăn mặc dị hợm, những thiếu niên hư hỏng, những kẻ lang thang, người bán thận, những tên yêu râu xanh, kẻ ăn mày, và cả những người từ sáng đến tối quỳ nơi đầu phố...

Dưới cái nhìn bao dung của thượng đế, thì tất cả những người đó đều là anh chị, bố mẹ, vợ chồng, con cái chúng ta.

Chúng ta cần phải ôm họ vào lòng, giống như tiên nữ ôm làn hoa sen, sau đó phơi bày bóng tối nắm giữ trong tay trước mắt thiên hạ.

Tác giả dùng những ngôn từ bạo liệt và những con chữ han gỉ, cóp nhặt dinh dưỡng từ những viên đá lát đường hàng ngày vẫn bị người đời lãng quên để hoàn thành bộ trường thiên tiểu thuyết bán chạy ở cả chốn thiên đường và địa ngục này.

Tác giả chưa bao giờ từ bỏ hành trình tìm kiếm trong bóng tối. Bởi theo như tác giả nói nếm trái táo ở thiên đường không có gì hay ho, tác giả muốn nếm trái táo nơi địa ngục. Trong bóng tối có ánh lửa màu đen mà chỉ những người có ánh mắt vô cùng tinh tường và bén sắc mới có thể thâu tóm được nó. Đôi khi đôi mắt chúng ta có thể nhìn thấy thiên hà vũ trụ nhưng lại không nhìn thấy thế giới bi thảm nhất ở tầng đáy xã hội.

Biết bao nhiêu đêm không ngủ, có một người khổng lồ đứng nơi đầu phố

dắt con ngựa gỗ và đợi chờ hoa nở?

Trong tác phẩm của mình, Tri Thù chính là thượng đế, tác giả phóng thích cho tất cả tội đồ và tha thứ cho tất cả tội lỗi.

Những vụ án trong bộ tiểu thuyết này đều được xây dựng dựa trên những vụ án có thật ngoài đời thực, tuy nhiên tên nhân vật và địa điểm liên quan đến vụ án đều được thay đổi. Mười vụ án gây rúng động tâm can như thế đã xảy ra ngay bên cạnh chúng ta, mỗi vụ án đều không được giới báo chí công khai nên dần rơi vào quên lãng.

Trước khi đọc bộ tiểu thuyết này, tác giả có lời cảnh báo: Những người nhát gan, trẻ vị thành niên và bệnh nhân bệnh tim đều không nên đọc! Cảnh báo của tác giả tuyệt đối không phải lời hù dọa.

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

PhầN 1: Vụ Án Ghép Xác

Lời dẫn

Im lặng không đủ sức mạnh khiến âm nhạc trở về cội nguồn của nó - Hát Crane

Mày quỳ xuống! Mặt chạm đất, chổ mông lên giữ nguyên tư thế này trong tủ đông lạnh cho đến khi trở thành người băng nhé! Tao ngồi lên mày, ngậm điếu thuốc, mặt vô cảm, lạnh lùng hơn băng!

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Ghế Thịt Người

Tháng 6 năm 2011, thôn Hòe Tây huyện Bắc Hoàn xảy ra một vụ án mạng vô cùng tàn khốc, hung thủ băm xác nạn nhân thành hơn ba trăm mảnh.

Địa điểm phát hiện ra án mạng là tại khu chợ của thôn. Khi ấy trời tờ mờ sáng, sương mù vờn quanh, mấy cửa hàng tạp hóa và vài quán ăn ven đường hãy còn sáng đèn. Người ta bắt đầu kê ván gỗ dọc hai bên đường và bày hàng. Một ông lão bán bánh hành lấy tấm nilon trải trên nền đất, đột nhiên ông lão phát hiện một miếng thịt.

Đối diện hàng bánh hành là hàng thịt lợn, chủ hàng thịt lợn đang ghép mấy chiếc bàn vào nhau, rồi vác nửa tảng thịt lợn trên xe mô tô ba bánh xuống.

Ông lão bán bánh hành nhặt miếng thịt quẳng lên bàn hàng thịt lợn, nói với sang: "Thịt rơi này!"

Ông chủ hàng thịt lợn đang quay chong chóng băm băm chặt chặt, không thèm để ý.

Lúc ấy trời mới hé sáng, người dân đi mua hàng bắt đầu lục tục đến chợ, khu chợ vắng tanh bỗng chốc nhộn nhịp hẳn lên.

Một người phụ nữ trong thôn mua một cân hai thịt ba chỉ, các bà nội chợ ở quê thường ham rẻ, thích khuyến mại nên khi trả tiền bà ta liền đòi khuyến mại, trong khi mồm nói "cắt cho thêm miếng thịt nào" thì tay đã vơ luôn một miếng trên bàn bỏ vào túi nilon của mình.

Một lát sau, bà ta trở lại, thảy miếng thịt trong túi nilon lên mặt bàn quầy thịt, tức giận mắng: "Trả lại tiền cho tôi! Thịt còn dính phân này!"

Ông chủ hàng thịt là gã đàn ông to cao bặm trợn, nghe người đàn bà nói vậy, ông ta lập túc xắn tay áo lên, lớn tiếng cãi nhau với con mụ điêu ngoa. Người đàn bà nhón tay cầm miếng thịt giơ lên cho mọi người xung quanh nhìn thấy chỗ phân dính trên đó. Trong đám người tò mò xúm lại xem có một ông thầy lang. Ông ta ngó đăm đăm miếng thịt lợn càng nhìn lại càng thấy nghi nghi, miếng thịt đó không giống thịt lợn, đó là miếng thịt hình vuông, chỉ to bằng quân bài mạt chược, mặt cắt nỗi rõ vân tĩnh mạch, một đầu miếng thịt bị dính phân, còn đầu kia là nhăn nhúm, nom giống hình bông hoa cúc sắp nở.

Ông thầy lang hoảng hốt, vội vàng giật lùi về sau mấy bước, rồi hét lên thất thanh: "Ối trời! Đây là hậu đình của người mà!"

Trong khu chợ miền quê có kẻ bán thịt người - Tin tức này truyền đi với tốc độ còn nhanh hơn tên lửa, đồn cong an thôn Hòe Tây lập tức ra mặt thụ lý vụ án, đầu tiên họ ra lệnh bắt ông chủ hàng thịt lợn, nhưng sau khi thẩm vấn và được ông lão bán bánh hành đứng ra chứng thực sự trong sạch, thì cảnh sát đành thả ông chủ hàng thịt lợn về. Công an xã giải tán đám đông, kiểm tra hiện trường, họ tiếp tục tìm thấy hơn năm mươi miếng thịt ở trong lùm cỏ và rãnh thoát nước ở gần đường vào chợ. Viên cảnh sát già giàu kinh nghiệm vừa liếc một cái đã nhận ra đó đều là từng thịt người được người được thái tành hình tương tự quân mạt chược.

Cảnh sát tiến hành lắp ghép các miếng thịt lại với nhau, thì ra đó là phần thịt được cắt ra từ phần mông.

Hung thủ đã phi tang nạn nhân ở khu chợ này.

Khu chợ vùng quê chính là hiện trường vứt xác, từ địa điểm phân bố các

miếng thịt có thể hình dung hung thủ vừa đi vừa vứt rải rác.

Vụ án khiến khu chợ tôn Hòe Tây nhộn nhịp hơn ngày thường gấp bội, chẳng ai dám mua thịt ở hàng thịt lợn nọ. Ông ta buộc phải lái mô tô ba bánh đến một khu chợ khác cách đây hai mươi cây số để tiếp tục kiếm kế sinh nhai. Vậy mà ông ta vẫn còn mang theo biệt dan xấu xí: Thằng bán lỗ. Ngược lại với vận đen đủi của ông hàng thịt, ông lão bán bánh hành lại phất lên như diều gặp gió, cửa hàng ông lúc nào cũng nườm nượp khách. Họ đến không phải vì muốn ăn bánh hành mà vì muốn nghe ông lão kể chuyện ông chủ hàng thịt lợn nọ bán thịt người.

Ông lão bán bánh hành thao thao bất tuyệt kể đi kể lại câu chuyện cũ rích cho khách hàng: "Ngày hôm đó tôi bán bánh hành, lúc trải nilon ra đất thì ối mẹ ơi, tôi sờ phải một miếng thịt, nghĩ bụng chắc thịt ở hàng đối diện rơi xuống đất nên tôi gọi ông ta rồi thảy miếng thịt lên trên mặt bàn. Miếng thịt đó ấy à, lạnh như ướp đá, đỏ au au, ai mà nghĩ đó là thịt người cơ chứ?"

Buổi sáng tinh mơ mấy hôm sau đó, người ta lại phát hiện rất nhiều miếng thịt người rải rác khắp khu chợ thôn Hòe Tây, đếm được tất cả hơn ba trăm miếng.

Dân địa phương vô cùng hoảng sợ, ban đầu họ còn tò mò, về sau lòng hiếu kì dần nguội đi thay vào đó là nỗi khiếp đảm. Thời gian họp chợ sớm đổi thành họp chợ muộn, người dân không dám đi chợ trước khi trời sáng nữa. Người ta đoán hung thủ giết người rồi mới băm xác, có khả năng hắn giả dạng một trong những người đi chợ, rồi lẳng lặng vứt thịt khắp nơi. Một đôi kẻ ăn không ngồi rồi tung tin rằng anh ta tận mắt nhìn thấy một người đàn ông đội mũ rơm đi qua khu chợ trước lúc bình minh, kẻ đó khoác túi thổ cẩm, dưới đáy túi có một lỗ thủng, anh ta đi một bước là mấy miếng thịt trong túi thổ cẩm lại rơi xuống lả ta.

Cảnh sát huyện Bắc Hoàn báo cáo tình hình vụ án cho cơ quan cấp cao

hơn, xin viện trợ nhân lực để phá án.

Phó cục trưởng Bạch Cảnh Ngọc cầm chiếc hộp bọc nhung và một xấp hồ sơ bước vào văn phòng tổ chuyên án.

Ông nói: "Xin lỗi đã để mọi người phải đợi lâu!"

Vẻ mặt bốn thành viên tổ chuyên án đều có vẻ buồn rầu, ủ rũ, nguyên nhân là vì giáo sư Lương lấy lí do mình tuổi cao sức yếu nên muốn cáo lão hồi hương, nhưng ba thành viên còn lại không muốn ông ra đi. Họa Long và Bao Triển cố công níu giữ, họ lưu luyến không muốn xa ông. Tô My khóc đỏ mắt, lay cánh tay giáo sư Lương, nghẹn ngào nói: "Bác Lương! Xin bác đừng đi, được không ạ?"

Giáo sư Lương khẽ thở dài, ông xoa đầu Tô My, nhẹ nhàng bảo: "Con bé này! Đừng khóc nữa nào!"

Tô My vừa sụt sịt vừa nói: "Cháu cứ khóc! Cháu sẽ khóc đến khi nào nào bác bỏ quyết định nghỉ hưu mới tôi! Bác đã già đâu mà muốn nghỉ?"

Phó cục trưởng Bạch Cảnh Ngọc cười nói: "Đúng là mấy đứa trẻ con!"

Phó cục trưởng cầm hộp nhung và xấp hồ sơ đặt trên bàn ngay trước mặt giáo sư Lương. Trong chiếc hộp nhung là huân chương danh dự của Bộ Cong an. Ông chỉ vào hộp gấm, nói: "Một bên là vinh dự dành cho giáo sư, Bộ trao cho giáo sư để giáo sư vẻ vang áo gấm hồi hương và an hưởng tuổi già." Sau đó, phó cục trưởng lại chỉ về phía tap675 hồ sơ bên phải, rồi nói tiếp: " Còn đây là thử thách mới - Một vụ hung án hiếm gặp! Giáo sư Lương, tôi hoàn toàn tôn trọng sự lựa chọn của giáo sư!"

Giáo sư Lương nói: "Tổ chuyên án là một tập thể, nên e rằng phát huân chương danh dự cho một mình tôi có vẻ không thích hợp lắm. Tôi kiên quyết không nhận vật này!"

Tô My vịn vào câu nói của giáo sư, cô lập tức thuyết phục: "Đúng vậy! Tổ chuyên án chúng ta giống như một gia đình. Nếu gia đình trọn vẹn thì tốt biết bao!"

Phó cục trưởng khích tướng: "Vụ án này phức tạp đến mức ngay cả giáo sư Lương trực tiếp xuất trận cũng chưa chắc giải phá nổi đâu..."

Bao Triển nổi lòng hiếu kì: "Vụ án này 'chát' lắm sao?"

Phó cục trưởng Bạch Cảnh Ngọc tóm tắt sơ lược ình hình vụ án: Cảnh sát huyện Bắc Hoàn bước đầu phân tích đây là vụ án băm xác đông lạnh vô củng tàn nhẫn và dã man, hung thủ giữ đông lạnh một cô gái, sau đó cưa cắt, rồi rải khắp khu vực họp chợ ở thôn Hòe Tây. Hung thủ rải thịt thành hai lần tại cùng một đĩa điểm. Cảnh sát không tìm thấy bàn tay, bàn chân và đầu của nạn nhân. Lần thứ nhất, người ta phát hiện thấy phần mông, lần thứ hai lại tìm thấy hơn ba trăm miếng thịt, tất cả đều là phần thịt phía nửa người phải, hiện giờ vẫn chưa tìm thấy nửa thân trái. Mức độ tàn nhẫn của vụ án này không hề thua kém vụ án băm xác Điêu Ái Thanh năm xưa chút nào!

Ý định nghỉ hưu của giáo sư Lương bắt đầu lung lay, ông đẩy chiếc hộp đựng huân chương sang một bên, cầm lấy tập hồ, lập giở vài trang với vẻ hứng thú: "Theo tôi suy đoán thì chắc chắn hung thủ sẽ tiếp tục cưa xác của nạn nhân và rải thịt nạn nhân... Nhưng vì sao y lại vứt ở nơi họp chợ đông người qua lại như vậy nhỉ? Ông Ngọc! Bao giờ chúng ta xuất phát?"

Họa long quay sang Phó cục trưởng hỏi: "Sếp, cho em mượn cái huân chương này đeo cho oai vài ngày được không?"

Phó cục trưởng thu vội hộp huân chương, thong thả đáp: "Cậu cứ thể hiện cho tốt vào, đợi khi nào nghỉ hưu tôi sẽ xem xét!"

Tổ chuyên án lại bước trên một chuyến hành trình mới. Mỗi một vụ án hồ

như đều xảy ra ở nơi sâu thẳm của địa ngục!

Cảnh sát huyện Bắc Hoàn chào đón tổ chuyên án hết sức nhiệt liệt. Sau vài câu thăm hỏi, trưởng phòng công sát huyện cùng tổ chuyên án đến đồn cảnh sát số hai ở thôn Hòe Tây. Đứng ở cổng đồn cảnh sát phóng mắt ra xa là có thể nhìn thấy khu chợ nơi xảy ra vụ án. Một phóng viên ảnh chiến trường từng nói: "Ảnh anh chụp không đẹp là bởi anh đúng quá xa vật cần chụp". Đồn cảnh sát thôn Hòe Tây chính là nơi cách chợ gần nhất, nên dẫu điều kiện ở đây rất thiếu thôn, thì tổ chuy6en án vẫn quyết định chỉ huy điều tra vụ án ngay tại nơi này.

Trưởng đồn cảnh sát thôn Hòe Tây họ Đới, ông ta tỏ vẻ vừa ngưỡng mộ lại vừa kính sợ trưởng phòng cảnh sát huyện nên ông ta răm rắp làm theo mọi lời căn dặn của trưởng phòng cảnh sát, cố gắng đáp ứng tất cả yêu cầu của tổ chuyên án.

Bao Triển bảo ông ta mang một cái thang đến.

Trưởng đồn Đới hỏi: "Anh cần thang để làm gì vậy?"

Bao Triển đáp: "Tôi muốn trèo lên nóc nhà."

Bao Triển trèo lên tầng thượng nhỏ xíu của tòa nhà văn phòng, lấy bút, thước và compa vẽ lại bản đồ hiện trường phát hiện án mạng. Anh ghi chú rõ ràng từng tên đường, từng công trình kiến trúc và phân bố các thôn xóm nằm xung quanh. Tô My dựa vào đó để dựng hình vẽ 3D trên máy tình.

Phòng họp của đồn cảnh sát thôn Hòe Tây rất nhỏ hẹp, Họa Long bảo trưởng đồn Đới mượn ít bàn ghế của các trường tiểu học gần đó để kê tạm. Cuộc hộp phân tích các tình tiết vụ án diễn ra ngay trong sân đồn. Ánh nắng màu hè chiếu chói lọi, tiếng ve kêu rên rĩ trên tán cây trước sân.

Trưởng phòng công an huyện báo cáo với tổ chuyên án tình hình vụ án,

những thành viên chịu trách nhiệm của đội hình sự và đội trị an bổ sung thêm một vài điều còn thiếu, cho đến lúc này cảnh sát vẫn chưa tìm ra lai lịch của nạn nhân, động cơ vứt xác, cũng không thể khoanh vùng tội phạm. Vụ án cắt xác đông lạnh hoàn toàn giậm chân tại chỗ.

Huyện Bắc Hoàn có một bác sĩ páp y tên là Tần Minh. Anh ta không chỉ là bác sĩ pháp y mà còn là nhà văn chuyên viết tiểu thuyết điều tra phá án. Trước toàn thể mọi người, anh ta đã có bài phát biểu khá thú vị.

Bác sĩ Tần Minh nói: "Hiện tại chỉ phát hiện thấy nửa phần thi thể của nạn nhân. Tôi không dám liều lĩnh đưa ra bất kì kết luận gì về nguyên nhân tử vong, nhưng thông qua kết quả khám nghiệm phần tử thi được tìm thấy thì có thể suy đoán nân nhân nữ này đã chết cóng. Một dớ bộ phận trên cơ thể chuyển màu đỏ. Sau khi chết cóng, nạn nhân được mang vào phòng tăng nhiệt, các nốt đỏ trên cơ thể vì thế mà chuyển thành màu hồng tái và hồng tía. Hiện tại chỉ thấy mảnh tâm thất phải của nạn nhân nên không thể đối chiếu với phần tâm thất trái, niêm mạc dạ dày xuất hiện những vết xuất huyết. Đây chính là những đặc trưng rõ rệt nhất của hiện tượng chết cóng. Đặc trưng này do một học giả người Liên Xô tên là Weiss Nevski phát hiện nên các nốt đỏ đó được gọi là nốt Weiss Nevski, trong số những nạn nhân mang dấu hiệu này trên cơ thể thì tỉ lệ người chết vì rét chiếm đến 85% đến 90%. Qua quá trình phân phân tích hình thái học tổn thương của hệ xương và quá trình chụp chiếu, khi soi các miếng thịt bằng kính hiển vi lập thể, trực quan vi mô phản ánh rất rõ ràng các vết cắt trên xương cho phép tôi suy đoán loại công cụ mà hung thủ dùng để cắt thi thể nạn nhân là một chiếc cưa cầm tay, về quy cách và số hiệu loại cưa thì cần kiểm tra thêm. Hơn ba trăm miếng thịt hiện tìm thấy đều không phát hiện vết dao cứa, chỉ có vết răng cưa, đồng thời cũng không tìm thấy các đặc trưng nhận diện rõ rệt như xăm mình, tật bẩm sinh hay vết sẹo."

Họa Long nói: "Em bảo bác Minh này! Bác đừng quan trọng hóa vấn đề

bằng những từ ngữ chuyên ngành rắc rối đó nữa! Bác cứ trình bày theo cách bác viết tiểu thuyết cho em dễ tiêu hóa!"

Giáo sư Lương cũng bảo: "Mọi người nghĩ ra điều gì thì cứ thoải mái phát biểu, không cần câu nệ!"

Bác sĩ Tần Minh nói; "Được! Vậy tôi sẽ trình bày một cách dơn giản hơn, ta cứ hình dung thế này, phanh thây là công việc chém to kho mặn, còn băm xác lại là công việc đòi hỏi sự tỉ mẩn, tinh tế. Hung thủ dùng cưa, cưa xác nạn nhân thành từng miếng nhỏ."

Trưởng phòng cảnh sát huyện thắc mắc: "Chẳng lẽ hung thủ thích chơi mạt chược hay sao mà lại cưa xác nạn nhân thành từng miếng giống quân mạt chược?"

Trưởng đồn Đới suy đoán: "Trước đây tôi hay ăn món thịt kho tàu, miếng thịt dùng để kho đều được thái thành hình quân mạt chược, miếng thịt có cả bì, nạc và mỡ... Tôi nghĩ không biết có phải ban đầu hung thủ định thái thịt nạn nhân làm món thịt người kho tàu chăng?"

Tô My vuốt ngực: "Khiếp! Nghe phát buồn nôn, trưởng đồn đừng đùa nữa!"

Họa Long hùa theo: "Đồn trưởng, hay là tối nay ông mời chúng tôi ăn món thịt kho tàu nhé!"

Giáo sư Lươn hướng mọi người vào chủ đề chính: "Thử giải cho tôi phép tính này xem nào! Một cô gái nặng bốn mươi lăm kí, sau khi ném cô ấy vào tủ đông lạnh cho đến chết, thì có thể cưa xác cô ấy thành bao nhiêu miếng nhỏ như vậy?"

Bao Triển ngẫm một lát rồi đáp: "Chắc khoảng một ngàn miếng, nếu tạm tính mỗi miếng một lạng."

Giáo sư Lương nói: "Trong vụ băm xác Điêu Ái Thanh, hung thủ thái thi thể thành một ngàn miếng, hung thủ của hai vụ án đều chọn nơi công cộng làm địa điểm vứt xác. Vụ án lần này chúng ta đụng độ phải là một vụ án rất khác thường. hung thủ sẽ còn tiếp tục rải những miếng thịt còn lại, bởi vậy chúng ta phải thắt chặt công việc giám sát tại các địa điểm trong khu chợ thôn Hòe Tây."

Tô My hỏi: "Thông thường hung thủ băm xác nạn nhân nhằm mục đích phi tang, nhưng hung thủ vụ án này lại vứt xác nạn nhân ngay tại chợ. Chẳng lẽ y cố tình muốn người khác phát hiện ra số thịt này sao?"

Bác sĩ Tần Minh suy đoán: "Trên thực tế hung thủ đã bắt nạn nhân quỳ, sau này mới cưa thành từng miếng mạt chược."

Bác sĩ Tần Minh lấy chiếc cưa xương chuyên dụng trong hộp y tế ra định tái hiện lại hiện trường hung thủ cưa xác, nhưng trước hết anh ta buộc phải tìm người phối hợp làm nạn nhân. Bao Triển tình nguyện đóng giả. Bác sĩ Tần Minh nói với vẻ hơi ái ngại: "Nhưng cậu phải quỳ đấy!"

Trưởng phòng công an liền đập mạnh vào tay vịn ghế, quát khẽ: "Vớ vẫn! Tổ chuyê nán đến đây giúp chúng ta phá án, làm sao để người ta quỳ xuống thị phạm được?"

Trưởng đồn Đới liền bảo một anh dân phòng ngoan ngoãn phối hợp với bác sĩ Tần Minh.

Bác sĩ Tần Minh vỗ nhẹ vai anh dân phòng khích lệ: "Đừng sợ! Tôi có cưa thật đâu? Chỉ diễn một chút thôi!"

Bác sĩ Tần Minh ra lệnh: "Nào! Mau quỳ xuống, mặt phục sát đất!"

Bác sĩ Tần Minh phân tích, lần đầu bị cưa xác, có lẽ nạn nhân trong tư thế quỳ. Thời gian giữa hai lần cưa cách nha mấy ngày, có lẽ thi thể được giữ

lạnh trong tủ đông lạnh, cũng có thể hiện trường cưa xác chính là một kho lạnh. Chưa biết chừng mấy hôm nay hung thủ ngồi trên chiếc ghế thịt người này ăn cơm, hút thuốc và cả đọc báo nữa.

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Bánh Bao Nhân Thịt

Sáng hôm sau, bốn thành viên tổ chuyên án mặc thường phục âm thầm đi điều tra khu vực quanh chợ.

Nơi họp chợ của thôn Hòe Tây là con đường đất pha cát, nằm song song với đường quốc lộ, là một con đường nhựa cắt ngang hai con đường này tạo thành hình chữ H. Đó chính là tuyến đường giao thong xung quanh khu vực phát hiện án mạng.

Phần đa các quầy hang ở đây đều bày bán trên mặt đất, thường ngày chỉ bán rau quả và vài sạp thịt lợn.

Gái thành thị thích dạo phố shopping, còn gái quê thì chỉ thích đi chợ.

Tô My đẩy xe lăn cho giáo sư Lương, cô tò mò nhìn ngắm những cảnh vật mới lạ xung quanh, ven đường có một chiếc xe ba gác, trong thùng xe chất đầy quần áo lót của phụ nữ, một vài người đàn bà đứng vây quanh chọn lấy chọn để, chủ hàng giơ một chiếc áo ngực lên lớn tiếng ra: "Mười đồng một chiếc! Mại dô! Mại dô! Mười đồng một chiếc nào!"

Họa Long hấp háy mắt bảo Tô My: "Rẻ ghê! Em có mua một chiếc không?"

Tô My lườm Họa Long cháy mắt.

Bao Triển cũng đùa: "Nếu chị không mua gì thì có vẻ chúng ta không giống dân đi chợ cho lắm."

Tô My hừ giọng: "Chú Triển không thiết sống nữa hả?"

Giáo sư Lương vội khuyên can: "Thôi! Đừng ồn ào nữa! Chúng ta tìm cái gì ăn lót dạ trước đã!"

Đầu cổng chợ có một gian lều sơ sài được phủ bằng vải bạt với một cây tre chống ở giữa, trên cây tre viết mấy chữ bằng bút dạ dầu "Bánh bao - Canh hồ tiêu". Ngay cạnh gian lều xếp chồng vài viên than tổ ong đã cháy hết, trước cửa là một bệ xi măng được đắp bằng gạch chin, phía trên đóng cố định một hộp gỗ, trong hộp là bình ắt quy, một sợi dây điện nối từ nguồn với cột điện ở ngoài lều.

Quán bán bánh bao đã đóng cửa, trong lều dựng mấy chiếc xe đạp.

Phía đối diện với quán bánh bao là quán bán canh dê, đó cũng là một căn lều tạm bợ, đơn giản, bốn thành viên tổ chuyên án bước vào, tìm một chiếc bàn nhỏ, ngồi xuống và bắt đầu gọi món. Tô My sợ đồ ăn ở đây không đảm bảo vệ sinh nên vờ kêu mình không đói. Giáo sư Lương gọi ba bát canh dê và mấy cái bánh nướng.

Giáo sư Lương chỉ sang lều phía đối diện, hỏi chủ quán: "Sao quán bánh bao kia lại đóng cửa vậy?"

Chủ quán đáp: "Chắc các bác không phải người thôn này phải không? Trước đây quán đó bán bánh bao, nhưng sau này người ta đồn rằng quán đó bán bánh bao nhân thịt người nên chẳng ai dám mua nữa. Thế là chủ quán đành đóng cửa luôn."

Giáo sư Lương giấu thân phận thực sự, nói rằng mình là người Đài Loan đến Đại Lục tìm người thân. Ông gọi một đĩa thịt dê, một đĩa đậu ép khô, rồi bảo chủ quán cũng ngồi xuống uống vài chén, dông dài kể chuyện bánh bao nhân thịt người cho ông nghe. Vì lúc này mới sáng sớm, quán vắng hoe nên

ông chủ cũng không bận rộn, ông ta lau tay vào tạp dề, ngồi trước bàn và bắt đầu kể chuyện.

Chủ quán bánh bao là một đôi vợ chồng rất cần cù chăm chỉ, khi trời còn nhọ mặt người, chợ còn vắng tênh đã thấy họ nổi lửa nhóm bếp, nhào bột, rồi hầm trước một nồi canh vị chua cay. Hôm đó cả chợ không rõ ai đã vứt thịt người khắp nơi, ông lão bán bánh hành là người phát hiện đầu tiên, ông nghĩ chắc là quầy bán thịt làm rơi , nên đã thảy nó lên bàn trả cho chủ hàng thịt. Ông chủ quán bánh bao cũng nhặt được mấy miếng, nghĩ là thịt lợn nên ông ta rửa sơ qua rồi quẳng vào cối xay nhuyễn cùng với thịt lợn, hành tỏi làm nhân bánh, sau đó nặn bánh, hấp lên, bán cho khách.

Sau khi cảnh sát ập đến hiện trường, đôi vợ chồng bán bánh bao không dám hé môi tiết lộ sự thật bởi lo cảnh sát sẽ tịch thu bánh bao của họ.

Họ thề thốt rằng mình không hề biết gì, cũng không nhìn thấy gì, nhưng một khách hàng ăn bánh bao của cửa hàng nhà họ phát hiện thấy một sợi lông, nhìn không giống tóc cũng chẳng giống lông lợn. Từ hôm đó, chuyện nhà ấy bán bánh bao nhân thịt người dần dần lan truyền khắp nơi. Ở một nơi heo hút, hẻo lánh như chợ quê này thì khách hàng và dân đi chợ đều là người trong thôn hoặc người các thôn quanh đó, rất hiếm khi thấy người ở vùng ngoài vào đây. Bởi vậy sau khi biết chuyện, không ai dám bén mảng đến nhà đó mua bánh bao nữa.

Bốn thành viên tổ chuyên án giả vờ ngạc nhiên, những tin vỉa hè này rất khó phân biệt thật giả, trên mạng còn lưu truyền "Mười vụ án bánh bao nhân thịt người ngoài đời thật", nhưng sau đó người ta chứng minh mười vụ án đó cũng chỉ là bịa đặt, hoàn toàn do thuê dệt nên mà thôi.

Sợi dây điện nối đến quán bánh bao thu hút sự chú ý của Bao Triển, anh hỏi: "Trong quán bánh bao có tủ lạnh hoặc tủ đông lạnh không?"

Ông chủ quán thịt dê đáp: "Lấy đâu ra tủ lạnh! Mà thực ra là tôi không nhìn thấy thì đúng hơn!"

Họa Long hỏi: "Vậy sợi dây điện này dung để làm gì?"

Ông chủ quán thịt dê trả lời: "Nhà ông ta có máy xay thịt và một cái quạt con cóc dùng để nhóm lò. Hơn nữa, nhà đó dậy rất sớm, bốn năm giờ sáng đã thấy lạch cạch bếp núc rồi nên phải bật điện làm việc chứ!"

Giáo sư Lương thủng thẳng bảo: " Ông lão bánh hành mà ông chủ vừa kể là người nào? Ông chủ có thể gọi ông lão sang đây cho tôi mời vài chén được không?"

Ông chủ quán thịt dê nhận lời: "Đợi ông lão bán hết bánh và dọn hàng thì tôi gọi ông ấy giúp ông."

Đúng lúc này thì dường như trong chợ xảy ra chuyện gì đó, một vài người nghến cổ ngó nhìn ruộng lúa mạch còn trơ gốc rạ ở ven đường, đám trẻ con hiếu kì xúm đến gần xem, chúng phá lên cười lanh lảnh rồi chạy về phía trước. Giáo sư Lương ra hiệu cho Bao Triển và Tô My đi xem xảy ra chuyện gì.

Thì ra trên bờ ruộng gần khu họp chợ có một đôi nam nữ thanh niên đang tìm hiểu nhau, người co trai hút thuốc để che giấu tâm trạng căng thẳng, hồi hộp, còn người con gái e thẹn cúi đầu, lấy ngón chân di di một chú dế mèn đã chết. Họ hỏi đáp nhát gừng, người quanh chợ nhìn họ bằng ánh mắt tò mò, thỉnh thoảng lại vang ra những tràn cười như pháo nổ của đám trẻ con.

Tô My nhìn một hồi rồi ngoắc ngón tay bảo Bao Triển đến gần: "Chú Triển, lại đây chị bảo! Chúng ta cũng tìm hiểu nhau đi!"

Tô My bắt chước điệu bộ và vẻ mặt của cô gái, di di ngón chân trên mặt đất, tỏ vẻ thẹn thùng nói: "Thế mình có ưng ý người ta không?"

Bao Triển ngẩn người hỏi: "Ơ! Chị My, chị làm sao thế?"

Tô My không đáp mà hỏi tiếp: "Thế nhà mình có mấy người? Mỗi người mấy mẫu dất? Mỗi mẫu đất có bao nhiêu đầu bò?"

Bao Triển vẫn ngơ ngác không hiểu gì, anh ngại ngùng bảo: "Chị My! Đừng đừa thế nữa được không!"

Tô My véo tai Bao Triển, rồi vung tay tạt ngang một cái vào đầu anh, chê bai: "Cậu đúng là đần bẩm sinh!"

Tô My và Bao Triển trở về quán thịt dê, lúc này ông lão bán bánh hành đã dọn hàng, giờ đang ngồi trước bàn nói chuyện với giáo sư Lương và Họa Long, ông lão vừa uống rượu vừa huyên thuyên kể chuyện mình phát hiện ra miếng thịt người. Ông lão còn thêm mắm thêm muối cho câu chuyện sinh động hơn, đồng thời nhào nặn bản thân thành một nhân vật quan trọng và sáng chói, ông lão nói khoác rằng trưởng đồn cảnh sát thôn và trưởng phòng cảnh sát huyện đều đến chỗ ông thỉnh giáo về các tình tiết trong vụ án, thậm chí ngay cả cảnh sát trên trung ương cử xuống cũng mời ông ăn cơm.

Họa Long cười nói: "Chuyện này thì cháu đối tin là thật."

Giáo sư Lương cố tình hạ giọng, thì thầm hỏi: "Thế chuyện bán bánh bao nhân thịt người kia là thế nào? Ông có nghe ai kể chuyện này không?"

Ông lão bán bánh hành cũng thì thào đáp lại: "Giả đấy! Đúng là cùng ngành thường hại nhau, tất cả đều do ông chủ quán thịt dê cố tình bịa ra để đuổi nhà bánh bao ra khỏi chợ thôi!"

Sau khi trở về đồn cảnh sát thôn, giáo sư Lương bắt đầu phân công nhiệm vụ cho từng người.

Đầu tiên trưởng phòng công an huyện khích lệ các anh em cảnh sát đều

phải tham gia nhiệm vụ lần này, lấy lợi ích nhân dân làm trọng, quyết khắc phục mọi khó khăn, vượt qua mọi gian nan, cố gắng hết sức phá giải vụ án đông lạnh này.

Tô My dẫn đội cảnh sát nữ phụ trách kiểm tra toàn huyện xem có cô gái nào bị mất tích không, điều tra hộ khẩu từng gia đình hòng mau chóng xác minh lai lịch của nạn nhân.

Đội cảnh sát hình sự tìm tất cả nhân chứng tận mắt chứng kiến hiện trường, đặc biệt truyền gọi hai vợ chồng ông chủ bán bánh bao đến, rồi lại bút lục một cách rất tỉ mỉ.

Nhiều nhân chứng đều nói rằng miếng thịt mà họ nhìn thấy lạnh băng, điều đó chứng tỏ thi thể nạn nhân bị chết cóng cách khu chợ không xa. Tổ chuyên án lấy khu chợ thôn Hòe Tây làm trung tâm, hoạch định khu vực xung quanh làm khu vực trọng điểm, trưởng đồn Đới và đại đội trật tự trị an phụ trách ghi chép và điều tra từng gia đình có tủ lạnh, những nơi có tiết bị đông lạnh như kho đông lạnh, nhà máy chế biến thịt đông lạnh, nhà máy làm kem v.v...

Họa Long và Bao Triển đều lập một nhóm giám sát nhỏ, lấy cổng và và lấy cổng ra của khu chợ làm hai điểm canh bí mật, họ liên tục giám sát và theo dõi nơi này hai mươi tư trên hai mươi tư giờ. Tuy rằng phương pháp "ôm cây đợi thỏ" này thoạt có vẻ ngốc nghếch nhưng nếu hung thủ còn tiếp tục đến đây rải xác thì đó chính là phương pháp hữu hiệu nhất để bắt sống tên sát nhân.

Giám sát và chờ đợi kẻ tình nghi giết người là một trong những công việc quan trọng của cảnh sát gọi đùa là "ngồi xổm canh hố".

Mà phần lớn thời gian ngồi hố này khó chịu chẳng khác nào bị táo bón.

Ở Thiền Tây có một tội phạm bị truy nã trốn chạy suốt nhiều năm, cảnh sát địa phương thay nhau canh chừng quanh chuồng lợn, họ gần như ăn ở cùng lợn suốt hai tuần lễ, cuối cùng cũng phát hiện bóng dáng của tên tội phạm truy nã nọ.

Ở một nơi nào đó tại Hắc Long Giang xảy ra nhiều vụ án cướp của, tội phạm bám theo những nữ sinh đi vệ sinh vào ban đêm, tồi lấy dao kề cổ họ gây án, hai cảnh sát địa phương đã tử thủ trong nhà vệ sinh nam suốt một tháng ròng, cuối cùng cũng bắt được tên tội phạm.

Điếm canh của Họa Long ở trong một ngôi nhà dùng để cất giữ máy canh nông gần khu chợ, còn Bao Triển nấp trong lùm cỏ trong ruộng lúa mạch, cả hai lần trước hung thủ đều vứt xác vào ban đêm, bởi vậy suốt buổi tối họ đều phải cố gắng lấy tinh thần giương mắt thức thâu đêm, nhìn chằm chằm vào khu chợ.

Giáo sư Lương nói: "Cả huyện chỉ có mình cậu là bác sĩ pháp y, nên những công việc đơn giản như xác định tuổi tác, chiều cao, cân nặng của nạn nhân hãy để cho người khác đảm nhận. Tôi muốn dành cho cậu một nhiệm vụ khó khăn hơn nhiều, chỉ có điều không rõ cậu có đảm đương nổi không."

Bác sĩ Tần Minh tò mò hỏi: "Nhiệm vụ gì thế ạ?"

Giáo sư Lương nói: "Trước hết hãy thể hiện cho tôi xem bản lĩnh của cậu đã!"

Khi ấy, trưởng phòng cảnh sát huyện đang ngồi ăn cơm cùng giáo sư Lương, trên bàn vương vãi vài mẩu xương gà, giáo sư Lương muốn cho bác sĩ Tần Minh ghép những mẫu xương và những miếng thịt gả còn lại thành một bộ xương gà hoàn chỉnh. Bác sĩ Tần Minh tất bật suốt hai tiếng đồng hồ, mồ hôi ướt đẫm trán, anh ấy lấy tăm, đũa, thậm chí cả chỉ khâu để lắp ghép con gà. Cuối cùng cũng ghép thành một con gà hoàn chỉnh.

Trưởng phòng cảnh sát huyện vỗ tay nhiệt liệt tán thưởng, nhưng giáo sư Lương lại lắc đầu vẻ không hài lòng.

Bác sĩ Tần Minh đăm chiêu suy nghĩ một lát rồi nói: "Tôi hiểu ý giáo sư rồi! Có phải giáo sư muốn tôi lắp ghép lại thi thể nân nhân không?"

Giáo sư Lương gật gù đáp: "Đúng vậy! Nhưng cậu không được phép làm hư hại bất kì miếng thịt nào, không được phép sử dụng tăm, đũa, chỉ khâu hay bất kì dụng cụ gì khác để ghép tử thi."

Sau khi nghiên cứu đi nghiên cứu lại nhiều lần phương pháp, cuối cùng bác sĩ Tần Minh cũng nghĩ ra phương án ghép xác, trước tiên anh ta phân loại ba trăm năm mươi bảy miếng thịt thành từng nhóm riêng, căn cứ vào cấu tạo của người ghép chúng lại với nhau, cuối cùng sử dụng kĩ thuật làm lạnh khẩn cấp để các miếng thịt dính vào nhau, cuối cùng tìm một giá gỗ để đỡ cổ thi thể, thận trọng dựng hình ghép xương người đó lên.

Đây là nửa cỗ thi thể trong trạng thái đứng, trông vô cùng đáng sợ, thi thể không có đầu, bàn tay và bàn chân, ở những mặt bị chặt đều lộ ra xương trắng, cánh tay được ghép lại từ nhiều miếng thịt, phần biểu bì của tử thi rạn nứt như ruộng nẻ tháng năm, phần mông giống như nửa quả dưa hấu lắp vài, vết cắt ở phần ngực càng khiến người ta khiếp đảm hơn.

Lần cưa đầu tiên, thi thể ở ở trạng thái quỳ; lần cưa thứ hai, thi thể ở trạng thái nằm duỗi thẳng.

Hung thủ cưa xéo từ vai nạn nhân đến phần sinh dục, sau đó cưa thi thể đó thành từng mảnh. Giữa khoảng thời gian đó có thể thi thể được rã đông, bởi vậy tư thế của hai lần cưa xác mới không giống nhau.

Vết cưa sau lưng trông chằng chịt ngang dọc. Quay phần trước mặt thi thể lại thấy phần bụng trên có một hốc lõm, rõ ràng ở đó thiếu một miếng thịt.

Giáo sư Lương hỏi: "Miếng thịt đó đang ở đâu?"

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Cỗ Xác Trong Tủ Kem

Phần lớn hung thủ của những vụ án giết người băm xác đều là người quen của nạn nhân, chúng băm xác nhằm che giấu chân tướng hành vi phạm tội, để cảnh sát khó lòng xác minh được lai lịch của nạn nhân.

Ở huyện Lưu Dương thuộc tỉnh Hồ Nam từng xảy ra vụ án mạng chồng giết chết vợ rồi giấu xác trong hộp xốp, rắc muối dày lên trên để ướp từng miếng tử thi.

Ở Quảng Đông có một viên chứ rủ bạn trên chiếu bạc bắt cóc con trai của người tình để tống tiền, nhưng kết quả thất bại khiến chúng nổi giận bịt mũi khiến bé trai sáu tuổi chết ngạt, rồi băm xác thành mảnh nhỏ.

Tổ chuyên án và công an huyện Bắc Hoàn phân tích và nhận định, có lẽ hung thủ vụ án băm xác đông lạnh này thân quen với nạn nhân, hoặc chí ít họ có biết nhau, sau khi giết chết cô gái, tên sát nhân đã cưa xác cô ra thành từng mảnh nhỏ, y cho cô vào kho đông lạnh để dễ dàng phân tách mà thôi. Sở dĩ y rải xác trên chợ là vì muốn thỏa mãn tâm lí phạm tội, có lẽ hắn muốn khoe khang thành quả của mình. Rất có khả năng y là thợ mộc hoặc một đầu bếp, nói tóm lại y phải là người rất rành rẽ chuyên môn thì mới có thể cưa xác nạn nhân thành hơn ba trăm miếng đều chằn chặn như vậy.

Cảnh sát gọi hai vợ chồng chủ quán bánh bao đến thẩm vấn, đồng thời tiến hành lục soát nơi họ ở, nhưng không phát hiện thấy điểm nào khả nghi. Giáo sư Lương và đồn trưởng Đới lần lượt tiến hành xét hỏi, hai vợ chồng nhà nọ khai mình không bán bánh bao nữa bởi chẳng kiếm được mấy đồng

mà vất vả thức khuya dậy sớm, bây giờ họ đã chuyển nghề khác. Dễ dàng nhận thấy hai vợ chồng họ đều rất chân chất, thật thà, họ phủ nhận việc bán bánh bao nhân thịt người và cho rằng ông chủ quán thịt dê ở đối diện muốn hãm hại mình nên đổ tiếng ác.

Đồn trưởng Đới uy hiếp: "Nếu anh không chịu thành thật khai báo thì tôi sẽ tống cổ anh vào đồn."

Ông chủ bán bánh bao vênh mặt thách thức: "Thích tống vào tù thì cứ tống, chỉ cần đừng đòi tiền nộp phạt thì các người muốn làm gì thì làm. Những lời tôi vừa khai đều là sự thật, các người không tin cũng mặc!"

Hung thủ làm đông lạnh nạn nhân, sau khi băm xác, y rải thi thể nạn nhân ra khắp chợ. Bác sĩ pháp y lắp ghép lại cơ thể nạn nhân từ những miếng thịt nhặt được, đem đông lạnh và dựng tử thi đứng dậy.

Phần tàn dư của nửa cỗ thi thể nom đến khiếp đảm đó dường như ẩn chứ một mật mã đòi mạng nào đó, phần bụng trên thiếu mất một miếng thịt tạo thành hố lõm sâu. Bác sĩ pháp y làm báo cáo khám nghiệm rất tường tận, nạn nhân hai mươi ba tuổi, cao một mét sáu mươi, nặng bốn mươi ba cân. Đó là một nữa sinh có vóc dáng khá mảnh khảnh.

Giáo sư Lương ra lệnh diều khiển chuyển lực lượng cảnh sát của bốn đồn lập thành một đội do đồn trưởng Đới chỉ huy lùng sục tất cả những nơi vắng vẻ, những góc khuất xuanh quanh hiện trường phát hiện tử thi như lều cát máy canh nông, rãnh nước, đống rác... Nhất thiết phải tìm thấy miếng thịt bị khuyết đó, ngoài ra còn chú ý tìm di vật cũng như quần áo của nạn nhân.

Tô My cùng đội nữ cảnh sát đến từng hộ trong thôn kiểm tra nhân khẩu mất tích, nhưng không một cô gái mất tích nào có cùng đặc điểm nhận dạng với nạn nhân vụ băm xác đông lạnh này.

Đội trưởng Đới và đại đội trật tự trị an điều tra tất cả các tủ lạnh và kho đông lạnh trong vùng nhưng vụ án vẫn không hề tiến triển, họ chưa tìm ra được điểm đột phá. Mặc dù họ tin chắc rằng nửa thi thể còn lại của nạn nhân vẫn đang được cất giấu trong một tủ lạnh nào đó, nhưng mãi vẫn không tìm thấy.

Công việc của Họa Long và Bao Triển lại càng vất vả gấp bội, họ ngồi trong điểm canh giám sát ròng rã suốt mấy ngày đêm, muỗi cắn nham nhở khắp người. Tô My tặng họ lọ nước hoa nhưng chẳng phát huy được chút công hiệu nào. Giáo sư Lương muốn hai tổ giám sát luôn trong trạng thái đề cao cảnh giác, không được phép lơ là dù chỉ một giây, bởi hung thủ xuất hiện bất cứ lúc nào.

Tối hôm ấy, Họa Long sắp xếp cho hai dân phòng tiếp tục ngồi quan sát, còn mình chạy sang điểm canh của Bao Triển, cố tình xua các dân phòng ra ngoài. Khi trong điểm canh chỉ còn lại Bao Triển, Họa Long mới lấy trong túi quần ra một chai rượu trắng, rồi lại lôi tiếp một túi gà nướng, cuối cùng tìm tờ báo trải trên nền đất.

Bao Triển phản đối: "Ơ? Anh muốn uống rượu sao? Nhưng giờ đang phải trực ban mà!"

"Ôi giời! Cái chú Triển này! Chú đừng mách lẻo với bác Lương đấy! Ngồi xuống đây uống với anh mấy chén."

Bao Triển lắc đầu: "Em không dám, mà em cũng không biết uống rượu!"

Họa Long lấy răng nhổ nắp chai, ngửa cổ uống một ngụm lớn, rồi đưa cho Bao Triển, bảo: "Uống đi! Lèm bèm nhiều quá!"

Điếm canh bí mật này nấp sau cây rơm lúa mạch, lại che thêm mấy bó vừng để ngụy trang. Trăng sáng vằng vặc treo vắt vẻo trên cao, hai người

ngồi xếp tròn dưới đất, vừa uống rượu vừa quan sát khu chợ không một bóng người. Chẳng mất chốc chai rượu đã cạn đến đáy, Bao Triển không uống dù một ngụm, Họa Long đã ngà ngà say.

Anh ngáp dài một cái rồi bảo: "Chú Triển! Anh chợp mắt tí nhé! Nửa đầu đêm chú canh, nửa sau thì gọi anh dậy."

Bao Triển vội cản: "Đừng ngủ! Lở xảy ra chuyện thì sao?... Thôi được rồi! Anh cứ ngủ đi!'

Họa Long vừa đặt lưng xuống đất đã ngáy khò khò, gốc rạ đâm vào mặt ran rát, anh lần sờ rồi gối luôn lên đùi Bao Triển, hại Bao Triển phải ngồi im bất động, không dám nhúc nhích vì sợ anh tỉnh giấc.

Bao Triển hơi ngượng, nghĩ thầm nếu Tô My mà nhìn thấy cảnh này thì chắc chắn sẽ cười họ thối mũi cho xem.

Lúc một giờ sáng, trong khu chợ chợt xuất hiện một bóng người rất khả nghi, hắn đạp xe đạp, phía sau gác baga còn buộc chiếc giành nhựa màu trắng. Bao Triển vừa căng thẳng lại vừa phấn khích, anh phỏng đoán không biết có phải chiếc giành đó dùng để đựng các miếng thịt đông lạnh hay không. Liệu hắn có phải hung thủ? Họa Long ngáy long trời lở đất, Bao Triển vội vàng bịt miệng Họa Long lại và gọi anh dậy.

Hành tung kẻ đó vô cùng đáng nghi, hắn có vẻ rất hoảng hốt, vừa đạp xe vừa ngoái đầu về phía sau hồ như sợ ai đó đuổi theo mình, nhưng khu chợ vắng tanh không một bóng người.

Họa Long móc súng, khi kẻ đó đạp xe đến gần ruộng lúa mạch, anh liền hét to một tiếng rồi nhảy ra khỏi chỗ nấp. Kẻ đó giật mình nhảy dựng lên, rồi luống cuống đạp xe phóng vọt về phía trước hòng trốn thoát. Bao Triển lấy bộ đàm thông báo cho điếm canh ở lều cất giữ máy canh nông, hai dân phòng

lập tức lao ra chặn đường, tóm lấy chiếc xe đạp và ấn hắn xuống dất.

Kẻ đó hét lớn: "Làm gì vậy? Các người làm gì vậy? Xin đừng giết tôi!"

Một dân phòng lấy đèn pin soi vào mặt hắn và nhận ra kẻ mới đến, anh ta cười bảo: "Thì ra là mày, Nhị Lãn!"

Trong chiếc giành nhựa màu trắng buộc sau gác baga có một cuộn dây điện, mấy tút thuốc lá và các công cụ đạo chích. Tổ chuyên án liền thẩm vấn hắn thâu đêm tại đồn cảnh sát. Thì ra hắn chỉ là tên trộm vặt, tên hắn là Nhị Lãn, hắn từng bị công an bắt về đồn mấy lần nên các dân phòng đều nhận ra hắn.

Họa Long nói: "Dám trộm dây diện cơ á? Xem ra cậu cũng có bản lĩnh đấy nhỉ? Không sợ diện giật toi mạng sao?"

Đồn trưởng Đới tiếp lời: "Nhị Lãn! Anh còn trộm được mấy tút thuốc cơ à? Có vẻ đêm nay anh kiếm được đấy nhỉ!"

Bao Triển hỏi: "Khi chúng tôi bắt anh, vì sao anh lại van xin "Đừng giết tôi! Lẽ nào có kẻ đang muốn giết anh sao?"

Mặt Nhị Lãn tái mét, hai chân run lẩy bậy, có vẻ hắn đang sợ chết khiếp. Nhị Lãn cúi đầu im lặng, mãi lúc sau mới ngẩng lên nói: "Tôi muốn lấy công chuộc tội, tôi sẽ tiết lộ cho các anh một chuyện... Tôi nhìn thấy một người bị đông lạnh trong tủ kem."

Thường ngày Nhị Lãn là kẻ vô công rồi nghề, chuyên trộm cắp kiếm cơm. Tối ấy, hắn ăn trộm được bó dây điện to, lúc định trở về nhà thì đi ngang qua thôn bên cạnh, đầu thôn có một siêu thị mini, hắn nhìn xung quanh không có ai liền mon men dựng xe đạp vào tường, bò lên cửa sổ nghe ngóng. Trong siêu thị không có động tĩnh gì, hắn lấy tuốc nơ vít vặn long đinh ốc, rồi chui qua cửa sổ vào nhà. Bà chủ siêu thị đang ngủ trên giường, Nhị Lãn rón rén

bước tới đầu giường, ngồi xổm xuống, nín thở quan sát. Một vài tên trộm rất gan lì, chúng có thể nấp dưới gầm giường hoặc trốn sau cánh cửa hàng tiếng đồng hồ để chờ thời cơ ăn trộm. Bà chủ siêu thụ ngủ say như chết, Nhị Lãn rắc vài cây đinh trên sàn nhà để lỡ bà chủ bừng tỉnh dậy định tóm hắn, đinh sẽ cắm vào chân bà ta, nhờ thế hắn có thể tranh thủ thời gian chạy trốn.

Nhị Lãn nhẹ nhàng thò tay vào túi quần bà chủ, nhưng trong túi không có tiền, hắn lại mở ngăn kéo nhưng cũng không tìm thấy vật gì đáng giá. Nơi góc nhà sát vách tường kê một tủ kem, trên tủ kem là một túi nilon bên trong nhét vài tút thuốc lá, Nhị Lãn tiện tay thó mấy tút. Trong một đêm ăn trộm liền hai ca nên giờ thấy hơi khát, hắn mở tủ ken định lấy vài lon nước ngọt.

Sờ lớp trên cùng của tủ, hắn chỉ thấy kem, thầm nghĩ chắc nước ngọt ở phía dưới nên hắn mò tay xuống tìm, nhưng Nhị Lãn chỉ sờ thấy một khối thịt lạnh băng.

Đặc trưng của kẻ trộm là gặp gì trộm nấy, Nhị Lãn thấy khối thịt dông lạnh trong tủ kem liền nảy lòng tham, hắn kéo lên định chôm chỉa, nhưng đột nhiên Nhị Lãn phát hiện đó là một thi thể.

Nhị Lãn sợ đến nỗi hồn bay phách tán, vội vàng bỏ tay xuống, cầm mấy tút thuốc rồi cuống cuồng trèo qua cửa sổ bỏ chạy.

Thôn này cách khu hợp chợ của thôn Hòe Tây không xa, lại có một con đường nối liền hai thôn, Nhị Lãn đạp xe ra khỏi thôn mà tim đập cuồng loạn trong lồng ngực, đang sợ có người đuổi theo truy sát thì hắn bị Họa Long và Bao Triển tóm gọn.

Thấy tình hình vụ án nghiêm trọng, trưởng đồn Đới triệu tập tất cả lực lượng cảnh sát cùng Họa Long và Bao Triển áp giải Nhị Lãn đến siêu thị mini giấu tử thi trong tủ kem mà hắn chỉ điểm.

Xe cảnh sát vừa lăn bánh vào thôn thì chó đã sủa váng trời, người dân trong thôn giật mình tỉnh giấc.

Cửa sổ của siêu thị mini nọ vẫn mở, bà chủ vẫn mặc áo ngủ nằm trên giường, cảnh sát gõ cửa, bà ta bước ra với bộ dạng ngái ngủ, trưởng đồn Đới lập tức mở tủ kem nhưng bên trong chỉ có kem và nước ngọt, tuyệt đối không thấy cỗ thi thể nào.

Bà chủ tỏ vẻ luống cuống hỏi: "Các...các anh làm gì thế?"

Họa Long áp giải Nhị Lãn đến trước tủ kem rồi bảo: "Anh nhìn cho kĩ nhé! Làm gì có thi thể nào đâu!"

Mặt bà củ trắng bệch, nhưng vẫn già mồm biện giải: "Đồ vu oan giá họa! Tủ kem nah2 bà lấy đâu ra người chết hả?"

Bao Triển kiểm tra cửa sổ thấy đinh ốc đúng là bị long ra như Nhị Lãn kể, anh tin hắn không hề nói dối, chắc chắn đêm qua hắn đã đột nhập vào siêu thị này, chỉ có điều tại sao tử thi trong tử kem lại biến mất?

Bà chủ khóc lóc bù lu bù loa, gào lên rằng mình bị oan, đồn trưởng Đới định dẫn bà ta về đồn xét hỏi nhưng bị dân làng ngăn cản và tấn công. Rất nhiều gia đình trong thôn cùng một tông một tộc nên họ luôn bảo vệ nhau, cũng bởi thế mà nhiều lần cảnh sát địa phương đến bắt tội phạm đều gặp sự phản kháng quyết liệt của người dân. Trưởng đồn Đới đành thỏa hiệp, một mặt ông ta nhượng bộ, đồng ý để ủy ban thôn hỏi rõ tình hình trước rồi mới giao cho cảnh sát, một mặt ông ta âm thầm cầu cứu cảnh sát huyện chi viện và lệnh cho mất dân phòng tìm kiếm thi thể ở khu vực xung quanh, không được bỏ sót một tấc đất.

Ủy ban thôn chỉ có một cán bộ tốt nghiệp đại học, Bao Triển thoạt nhìn đã nhận ra đó chính là chàng thanh niên đi tìm hiểu bạn gái ở ruộng lúa mạch

hôm trước. Anh ta không cao lắm, mặt mũi thanh tú nên nom trẻ hơn tuổi rất nhiều.

Đồn trưởng Đới ra lệnh: "Cậu mau đi gọi bí thư và trưởng thôn đến đây!"

Anh chàng cán bộ thôn thản nhiên đáp: "Họ chết cả rồi!"

Thì ra tháng trước, trưởng thôn và bí thư thôn đi du lịch, khách sạn nơi họ ở bất ngờ xảy ra hỏa hoạn nên cả hai đều chết cháy trong đó. Bây giờ ủy ban thôn đang tiến hành vận động tranh cử chức trưởng thôn. Thôn này có tên là Thang Vương Trang, bởi họ Vương là họ nhiều nhất trong thôn, tiếp đó là họ Thang, còn có vài người dân họ Triệu nữa. Chồng bà chủ siêu thị mini nọ tên là Vương Tam, ông ta là một trong những người tranh cử chức trưởng thôn. Đối thủ cạnh tranh quyết liệt nhất với ông ta là tay chủ thầu tên là Thang Nam Hà. Mấy hôm trước, Vương Tam và Thang Nam Hà xảy ra mâu thuẫn dẫn đến xung đột kịch liệt, chính quyền thị trấn phải xuống giải quyết, rồi bắt cả Vương Tam và Thang Nam Hà về đồn.

Tại ủy ban thôn, Nhị Lãn khẳng định như đinh đóng cột rằng quả thực mình đã nhìn thấy một cỗ thi thể trong tủ kem siêu thị.

Còn bà chủ siêu thị thì lăn lê bò toài ra đất kêu oan, luôn miệng phủ nhận. Bà ta đi dép lê, Bao Triển để ý chân bà dính vết máu do bị đinh đâm phải.

Mấy người dân họ Vương đứng vây kìn cửa ủy ban thôn, họ đồng thanh hét to: "Đánh chết thằng kẻ trộm đi! Không được tin lời kẻ trộm!"

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Cửa Ải Khó Khăn

Lại thêm vài người dân nữa kéo đến trước cửa, đột nhiên một người lên tiếng, tất cả người còn lại đều lập tức im lặng.

Bác nông dân đó đi chân đất, quần xắn móng lợn, vai vác chiếc xẻng, nghiêm mặt nhìn chằm chằm vào bà chủ siêu thị mini: " Lúc ra tới ruộng, tôi nhìn thấy tất cả rồi nhá! Cô vứt gì xuống sông hả?"

Cảnh sát vớt được một cỗ thi thể lạnh teo teo dưới nước, sau khi nhận diện, cảnh sát xác nhận nạn nhân tên là Thang Tú Quyên, ở tổ ba trong thôn, năm nay hai mới tuổi, thường ngày đi làm thuê ở ngoài tỉnh, dạo trước đột nhiêntrở về và muốn tham gia bầu cử, thế mà giờ lại phát hiện thấy xác cô ở dưới sông.

Bao Triển hơi thất vọng, thi thể của Tú Quyên hoàn toàn lành lặn, không hề khiếm khuyết chỗ nào, thế là vụ án băm xác đông lạnh kia vẫn giậm chân tại chỗ. Một vụ án vẫn đang nằm trong bóng tối thì lại xảy ra một vụ án khác, tình hình càng lúc càng trở nên kì quặc, khó hiểu.

Mẹ của Tú Quyên khóc không thành tiếng, bà chỉ vào bà chủ siêu thị mini mạt sát: "Mày hại con gái bà, mày là con mụ giết người!"

Cha của nạn nhân đanh giọng quát lớn: "Mau đi gọi người đến đây! Gọi cả dòng cả tộc chúng ta đến đây!"

Trận huyết chiến giữa hai gia tộc đã châm ngòi là phát nổ, dân trong thôn kéo nhau đến đông như kiến cỏ, người mang dao, kẻ mang gậy, cảnh tượng

hỗn loạn, xào xáo. Họa Long thổi còi cảnh sát thị uy, đồn trưởng Đới áp giải nghi phạm là bà chủ siêu thị mini lên xe dẫn về đồn xét hỏi. Ngày hôm sau, tổ chuyên án và anh chàng cán bộ tốt nghiệp đại học nọ được gọi đến để hỗ trợ điều tra, chẳng bao lâu sau sự thật được phơi bày hai năm rõ mười.

Đây là vụ án mạng lỡ tay giết người do xô xát sau khi cãi nhau về việc bầu cử trưởng thôn.

.

Mấy năm nay, ở nông thôn thường xuyên xảy ra các vụ bạo lực vì tranh cử, không chỉ thế khuynh hướng bạo lực càng ngày càng gia tăng, càng ngày càng ngày càng bùng phát dữ dội, xuất hiện điểm các cuộc giao tranh là do tranh giành quyền lợi.

Hai đối thủ tranh chức trưởng thôn có máu mặt nhất ở Thang Viên Trang là Vương Tam và Thang Nam Hà.

Trước thềm tranh cử, tất cả người dân trong thôn đến tuổi bỏ phiếu đều được cung phụng như báu vật.

Vương Tam tặng cho mỗi người một túi gạo, một chai dầu ăn, chỉ cần người nào hứa bầu ông ta làm trưởng thôn thì sẽ được nhận thêm năm trăm tệ nữa. Trong thôn có một gã du thủ du thực, quanh năm suốt tháng phệt mông ngoài phố nhặt ve chai, Vương Tam mua cho gã một bộ vest rất oách, còn tự tay thắt cà vạt cho gã nữa. Sau đó nhiều người dân trong huyện Bắc Hoàn thường xuyên nhìn thấy cảnh một người đàn ông mặc vest đóng thùng rất lịch sự lom khom nhặt vỏ lon nước ngọt ngoài đường.

Thang Nam Hà cũng không kém cạnh, ông ta đổ tiền ra mua chức tước. Thang Nam Hà mời tất cả các hộ trong thôn đi ăn tiệm, ở Thang Vương Trang có một nhà hàng tên là: "Ngon mai lại đến!", Thang Nam Hà mời họ

ăn suốt hơn nửa thàng ròng rã, cứ đến bữa trưa và bữa tối, hơn một ngàn người dân có quyền đi bầu cử lại không nấu cơm, họ lục tục kéo nhau đến nhà hàng ăn uống thỏa thuê. Trên đường làng có một cụ già chống gậy lẩy bẩy đi từng bước, gió thổi lá cây kêu xào xạc, có người hỏi cụ đi đâu mà vất vả thế, bà cụ đáp:" Tôi đi ăn cỗ đấy!"

Đa số người dân chỉ quan tâm đến lợi ích trước mắt, anh cán bộ đại học từng khuyến cáo họ: "Các anh không nên nhận hối lộ trước bầu cử thế này! Phải lựa chọn dân chủ chứ!"

Một nông dân hỏi một nông dân khác đứng cạnh: "Thôn mình có thằng nào tên là Dân Chủ hả?"

Một nông dân đang vê điếu thuốc là, anh ta xé tờ giấy rồi rắc lên thuốc lên, cuộn thành điếu, cuối cùng thè lưỡi liếm mép giấy dán lại và châm lửa hút. Anh ta vừa nhả ngụm khói thuốc vừa khề khà nói:" Dân chủ là thằng đếch nào? Ngay điếu thuốc còn không dám xì ra cống cho tao thì tao bầu nó làm quái gì?"

Hối lộ lôi kéo phiếu bầu không còn là hiện tượng hiếm có trong mỗi lần thôn làng diễn ra tranh cử, cán bộ hương trấn cũng chỉ mở một mắt nhắm một mắt cho câu kết với nhau thành đoàn thể có chung lợi ích. Hàng năm cứ đến khóa bầu cử là cán bộ thôn lại tặng quà, biếu tiền cho cán bộ thị trấn, cán bộ thị trấn cũng lặng lẽ thể hiện tấm lòng với cán bộ huyện. Trước khi buổi bầu cử chính thức diễn ra thì trong lòng mọi người đều đã biết rõ ai sẽ trúng cử. Cán bộ huyện tham ô còn che che giấu giấu, chứ cán bộ thôn hủ bại thì vô cùng lộ liễu và trơ trẽ.

Mục đích trở thành người đứng đầu một thôn, một làng, một thị trấn hay một huyện của họ không phải làm việc cho dân, phục vụ nhân dân vì tiền.

Rất nhiều người dân trong nhiều thôn đều dạy dỗ con cái thế này khi giúp

chúng xác định lí tưởng: "Mày lớn lên phải làm ông nọ bà kia, mạ mày mới mở mày mở mặt ra được!"

Thang Nam Hà còn hùng hồn tuyên bố: "Không có lợi thì làm quan là đếch gì?"

Trước khi chết, nạn nhân Thang Tú Quyên từng có đoạn hội thoại như sau với Vương Tam ngay trước cửa siêu thị:

Vương Tam ngọt nhạt: " Tú Quyên này, cháu bỏ phiếu cho chú nhe! Xét theo quan hệ dây mơ rễ má thì cháu phải gọi chú là chú họ đấy!"

Thang Tú Quyên biũ môi: "Xì! Chú nằm mơ đi! Họ hàng gì chú! Bắn bảy tầm đại bác còn chưa tới! Mà trông chú chẳng có dáng dấp gì lãnh đạo cả!"

Vương Tam cười hì hì: "Úi giời! Chú mà làm trưởng thôn thì chưa đầy ba tháng sau sẽ đeo đồng hồ hàng hiệu ngay!"

Thang Tú Quyên chế giễu: "Chú mà làm quan thì chỉ thành quan tham!""

Vương Tam mặt dày thừa nhận luôn: "Ai làm quan mà không tham cơ chứ?"

Thang Tú Quyên quay ngoắt người bỏ đi: "Ai chọn chú người đó mù! Kiểu gì cháu cũng không bỏ phiếu chọn chú đâu, cháu sẽ bỏ phiếu cho nhị đại gia Thang Nam Hà!"

Vương Tam nhảy dựng lên mắng: "Con ranh này! Tao vứt bánh cho chó ăn cũng không thèm bán cho cái ngữ mày!"

Thang Tú Quyên đi làm thuê ở tỉnh ngoài, nhị đại gia Thang Nam Hà gọi cô về vì muốn giành thêm một phiếu bầu. Lúc Tú Quyên vào siêu thị mua kem, cô và vợ chồng Vương Tam đã xảy ra cãi vã và dẫn đến ẩu đả, vợ chồng

Vương Tam lỡ tay đánh chết Thang Tú Quyên.

Đúng lúc này cán bộ thị trấn lái xe đến đón Vương Tam, hai vợ chồng liền cuống cuồng giấu thi thể vào gầm giường, trước khi đi, Vương Tam thì thầm dặn vợ: "Đợi tôi về xử lí cái xác sau!"

Vì vụ ẩu đả xảy ra dạo trước nên Vương Tam bị tạm giữ trên ủy ban thị trấn, vợ Vương Tam lo thi thể bốc mùi hôi thối nên giấu xuống đáy tủ kem.

Bà chủ siêu thị mini này nổi tiếng là mụ đàn bà đanh đá, nanh nọc, nhưng lại rất sợ chồng, chuyện gì cũng nhất nhất nghe theo lời chồng dặn. Thế là mụ để xác chết trong tủ kem suốt mấy ngày liền chờ chồng về giải quyết, bà ta vừa liều vừa gan, dẫu cổ tử thi nằm dưới tủ kem nhưng bà vẫn mở hàng buôn bán như chẳng có chuyện gì xảy ra, không hề đóng cửa ngày nào.

Những người đến mua kem hoặc nước ngọt đều không biết phía dưới que kem hoặc lon nước mà họ mua là một xác chết đông lạnh.

Tối đó, tên kẻ trộm Nhị Lãn mò vào siêu thị và vô tình phát hiện cổ tử thi lạnh băng trong tủ kem. Lúc hắn hoảng hốt trèo qua cửa sổ chuồn ra ngoài, bà chủ siêu thị mini tỉnh giấc. Bà ta phát hiện cửa sổ mở toang, ánh trăng nhợt nhạt hắt vào phòng, cằm của tử thi ghếch lên thành tủ hồ như đang muốn bò ra ngoài. Bà chủ siêu thị mini giật nảy mình, ý thức được sự việc vừa xảy ra, bà ta vội vàng ôm cổ thi thể lạnh băng lẳng lặng mở cưa, nhanh chân bước về phía đầu thôn, chẳng ngờ khi vứt thi thể nạn nhân xuống sông lại bị bác nông dân đi tưới ruộng lúc đêm khuya tình cờ chứng kiến toàn bộ cảnh đó. Về sau bác nông dân nọ đồng ý làm nhân chứng trước tòa tố cáo hành vi thủ tiêu xác chết của bà chủ siêu thị.

Vụ án vợ chồng Vương Tam sát hại Thang Tú Quyên hoàn toàn không liên quan gì đến án mạng chết cóng băm thây kia. Tưởng rằng vụ án sắp sáng tỏ đến nơi thì nay lại rơi vào tình trạng đóng băng và không thể tìm ra điểm

đột phá.

Tâm trạng tổ chuyên án và đội cảnh sát địa phương đều ủ dột, buồn bã, các manh mối chồng chéo vào nhau như tơ vò, tuyệt không hề thấy tia sáng nào. Giáo sư Lương buộc phải điều chỉnh hướng điều tra, ông yêu cầu bác sĩ pháp y xác định chính xác thời gian vứt xác, nhưng bác sĩ Tần Minh nói vì không biết đích xác mức độ đông kết của thi thể nên không thể làm rõ thời gian cần thiết để thi thể rã đông hoàn toàn, chính vì vậy rất khó xác định thời gian vứt xác một cách chuẩn xác, anh ta chỉ suy đoán thời gian hai lần hung thủ vứt xác đại khái là lúc từ bốn đến năm giờ sáng.

Giáo sư Lương hỏi: "Không thể xác định chính xác đến từng phút sao?"

Bác sĩ Tần Minh lắc đầu: "Tôi đã mấy lần làm thực nghiệm về sự thay đổi nhiệt độ đối với từng miếng tử thi đông lạnh, nhưng chỉ có thể đưa ra phân tích tương đối vậy thôi."

Tô My gàn: "Bác đừng làm khó anh ấy! Hiện tại chúng ta đâu biết nạn nhân bị để trong tủ đông lạnh, ngay cả lai lịch của nạn nhân còn chưa xác minh được nữa là!"

Họa Long nhân dịp này liền xin xỏ: "Đêm nào cháu và chú Triển cũng ngồi tử thủ ngoài chợ, nhưng chẳng thấy tăm hơi hung thủ đâu, hay bác cho rút quân nhé! Hoặc sắp xếp cho dân phòng thay thế chúng cháu canh gác được không? Đâu nhất thiết phải đích thân chúng cháu ngồi canh phải không ạ?"

Tô My phụ họa: "Đúng đấy ạ! Cháu thấy Họa Long và cậu Triển vất vả quá, muỗi đốt khắp mình, cả mặt và cánh tay đều sưng vù."

Họa Long nài nỉ: "Bác xem! Người cháu sưng hết rồi này! Bác có thấy chú Triển dạo này trắng hơn mọi khi không? Vì chú ấy mất máu do bị muỗi

cắn đấy!"

Giáo sư Lương dứt khoát: "Không thể rút quân khỏi điếm canh! Hai cậu vẫn kiên trì đến cùng, không được phép than thở!"

Bao Triển nói: "Cháu không sợ khổ, nhưng có điều đêm nào cháu cũng vắt óc suy nghĩ xem điểm đột phá của vụ án nằm ở chỗ nào, liệu có phải chúng ta đã sơ suất trong khâu nào đó? Thời điểm từ bốn đến năm giờ sáng, cháu đã quan sát rất nhiều lần và nhận thấy trên chợ hoàn toàn không một bóng người, e rằng lúc hung thủ đi vứt xác thì chẳng có nhân chứng nào nhìn thấy!"

Giáo sư Lương ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Không! Ta nghĩ ra rồi! Có một người khả năng đã tìm thấy cảnh hung thủ vứt xác."

Đồn trưởng Đới bật hỏi: "Ai vậy?"

Giáo sư Lương đáp: "Hai vợ chồng ông chủ bán bánh bao! Ngày nào họ cũng dậy từ bốn, năm giờ sáng để chuẩn bị bày hàng, chắc chắn họ là người xuất hiện sớm nhất chợ. Sau khi xảy ra vụ án, ông ta không bán bánh bao nữa, còn chúng ta lại lập điếm canh sau khi vụ án xảy ra."

Đồn trưởng Đới thắc mắc: "Nhưng chúng ta đã thẩm vấn hai vợ chồng chủ quán bánh bao mấy lần rồi mà họ có phản ánh được tình hình gì đặc biệt đâu?"

Giáo sư Lương giở lại bút lục thẩm vấn hai vợ chồng họ: Ngày nào hai vợ chồng ông chủ bán bánh bao cũng dậy lúc bốn giờ ba mươi sáng để nhóm lò, nhào bột. Họ là người duy nhất có khả năng đã nhìn thấy hung thủ rải xác. Giáo sư Lương còn chú ý đến một câu nói của ông chủ bán bánh bao: "Thích tống vào tù thì cứ tống, chỉ cần đừng đòi tiền nộp phạt thì các người muốn làm gì thì làm." Câu nói này cho thấy cuộc sống của hai vợ chồng ông chủ

bán bánh bao rất khó khăn, nên ông ta vô cùng coi trọng tiền bạc.

Giáo sư Lương ngẫm nghĩ một lát rồi bảo: "Tôi nghĩ ra một cách! Nhưng bkhong6 biết có được không?"

Đồn trưởng Đới nói: "Chỉ cần phá được vụ án này thì cần gì giáo sư cứ nói ra, trưởng phòng công an huyện đã dặn dò chúng tôi phải hết sức hỗ trợ tổ chuyên án."

Giáo sư Lương nói: "Anh đi mua một túi gạo và một chai dầu ăn, rồi mang đến nhà ông chủ bán bánh bao."

Đồn trưởng Đới ngạc nhiên hỏi: "Để hối lộ ông ta sao?"

Giáo sư Lương mỉm cười bảo: "Sao lại gọi là hối lộ? Cái này gọi là chính quyền thôn trợ cấp cho gia đình có hoàn cảnh khó khăn!"

Họa Long, Bao Triển và Tô My thay thường phục cùng cán bộ thôn lái ô tô đến nhà ông chủ bán bánh bao. Ông chủ vô cùng bất ngờ, nét mặt tỏ rõ vẻ ngạc nhiên, nhưng khi nhìn thấy gạo và dầu ăn thì thái độ ngạc nhiên chuyển thành cảm động, cán bộ thôn bắt tay ông ta rồi ân cần hỏi thăm cuộc sống gia đình. Đến lúc sắp rời khỏi nhà, cán bộ thôn còn đưa cho ông ta một túi quà thăm hỏi, cán bộ thôn vỗ vai ông chủ quán bánh bao căn dặn: "Nhất định phải giúp đỡ cảnh sát hết mình đấy! Vì cảnh sát đã cống hiến sức lực để duy trì an ninh xã hội, nếu đột nhiên nghĩ ra kẻ xấu hay việc xấu nào thì phải dũng cảm đứng vạch mặt chúng, đừng sợ chúng báo thù, vì chính quyền thôn luôn đứng sau bảo vệ gia đình ông."

Ông chủ quán bánh bao hiểu thâm ý sâu xa của cán bộ thôn, nhưng chỉ liền miệng đáp: "Vâng! Vâng! Nếu nhớ ra điều gì, tôi sẽ nói cho cán bộ biết."

Trên đường trở về, tổ chuyên án đi ngang qua Thang Vương Trang, đúng lúc này người dân ở Thang Vương Trang đang chính thức tổ chức bỏ phiếu

bầu cử. Sân ủy ban nhộn nhịp khác thường, trước cổng ủy ban đậu rất nhiều xe hơi sang trọng. Một vài người đàn ông vạm vỡ, mặc áo sát nách, đeo dây chuyền vàng, xăm trổ đầy mình ngồi nói chuyện rôm rả trong xe.

Bao Triển hỏi anh cán bộ đại học: "Nhóm người này đang làm gì thế? Trông có vẻ không giống người dân trong thôn nhỉ?"

Anh cán bộ đại học nhỏ giọng đáp: "Chúng ta mau đi thôi! Mau rời khỏi chỗ này! Chắc ở đây sắp xảy ra đánh nhau đấy! Các anh đều không mặc cảnh phục nên chớ có nhúng tay vào làm gì!"

Họa Long chửi đổng: "Mẹ kiếp! Đám nhãi ranh này lại dám mạo nhận dân xã hội đen cơ à? Cậu sợ tôi không xử lí được chúng chắc?"

Anh cán bộ đại học ấp úng: "Tôi...tôi chỉ muốn tốt cho các anh thôi!"

Tô My nói: "Cám ơn cậu! À đúng rồi, tôi quên chưa hỏi chuyện hẹn hò của cậu có thành công không? Sao lại tìm cô dâu nông thôn thế?"

Anh cán bộ đại học bối rối đáp: "Trước đây tôi từng yêu cô bạn cùng lớp ở trường đại học, nhưng vừa chia tay cách đây mấy hôm. Người ta mới mai mối cho tôi cô này."

Tô My không hỏi gì thêm nữa, cô nhìn về phía sân ủy ban, bảo: "Cuộc bầu cử tranh chức trưởng thôn bắt đầu rồi kìa! Chúng ta mau ra đó xem đi!"

Họa Long gật đầu hưởng ứng: "Ừm! Tôi nhìn thấy đĩa bay rồi nhưng chưa nhìn thấy người ta bỏ phiếu bầu cử bao giờ."

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Kẻ Lỡ Độ Đường

Kể chuyện về người dân trong thôn, anh cán bộ đại học bực bội và chán chường ra mặt. Cậu ta kể mình là người duy nhất trong thôn đánh răng hàng ngày vào buổi sáng, rất nhiều người trong thôn cả năm chỉ tắm một lần. Cậu ta không bao giờ nói tục, thỉnh thoảng lại nhỡ mồm vọt ra một câu tiếng Anh, thế là người dân ở đây coi cậu như quái vật. Ngay cả cán bộ thôn cũng ăn nói thô lỗ, tục tằn, mở miệng ra là chửi "Đồ chó!" ,người dân lại càng được thế văng bậy tùm lum, người có văn hóa nói họ không thèm nghe, nhưng hễ nói tục chửi bậy thì lại có hiệu quả,. Hàng xóm láng giềng ở đây chỉ bằng mặt chứ không bằng lòng, trước mặt thì ăn nói hòa nhã ngọt nhạt, nhưng sau lưng thì lại nói xấu, chơi đểu nhau, quan niệm trọng nam khinh nữ vẫn vô cùng nặng nề. Người dân chỉ coi trọng cái lợi trước mắt, còn cái lợi lâu dài như bỏ tiền đầu tư xây cầu, điện, đường, trường, trạm thì họ không bao giờ màng tới, nếu có chiếc xe tải nào lỡ bị lật trên đường quốc lộ, thì người dân liền xúm lại hôi của, họ tranh cướp hàng hóa trắng trợn như thể phát chẩn vậy!

Anh cán bộ đại học tên Lý Lôi, bạn gái cậu ta tên Hàn Mai Mai.

Hai người họ yêu nhau suốt mấy năm đại học, nhưng chỉ mới nắm tay và ôm nhau chứ chưa bao giờ vượt quá giới hạn.

Trong lúc chuyện phiếm, tổ chuyên án biết mấy hôm trước Hàn Mai Mai đến Thang Vương Trang thăm Lý Lôi, nhưng thấy tiền đồ của bạn trai mịt mù, chẳng có triển vọng gì, cô liền kiên quyết cắt đứt mối tình nghèo này. Trước khi rời khỏi thôn, cô đã nói lời chia tay với Lý Lôi.

Một số chi tiết thoạt nhìn thì tưởng là tiểu tiết nhưng rất có khả năng đó chính là điểm then chốt.

Bao Triển tò mò hỏi Lý Lôi về tuổi, chiều cao, cân nặng của Hàn Mai Mai, thật bất ngờ các chi tiết số lại hoàn toàn trùng khớp với nạn nhân chết cóng trong tủ đông lạnh. Lý Lôi nói sau khi bị bạn gái chia tay, cậu ta cũng hồi tâm chuyển ý, định bỏ nơi này làm lại từ đầu để níu kéo bạn gái, nhưng mãi vẫn không liên lạc được với Hàm Mai Mai. Vì Hàn Mai Mai là người ngoại tỉnh nên đương nhiên cảnh sát không thể tìm thấy tên cô trong danh sách dân bản địa bị mất tích thời gian gần đây.

Tổ chuyên án ý thức rằng rất có thể Hàn Mai Mai - bạn gái của Lý Lôi chính là nạn nhân của vụ băm xác.

Đồn trưởng Đới lập tức cử người đi điều tra hộ tịch ở nguyên quán của Hàn Mai Mai, kết quả điều tra cho thấy Hàn Mai Mai đã mất tích, cảnh sát lại lấy mẫu ADN của cha mẹ Hàn Mai Mai đi xét nghiệm. Lý Lôi đột nhiên trở thành nghi phạm quan trọng nhất của vụ trọng án này, nhưng sau khi điều tra thì nhận thấy cậu ta không có thời gian gây án, cũng không có điều kiện gây án.

Nơi cậu ta ở là một gian phòng sơ sài, không có tủ lạnh, cũng không tìm thấy cưa.

Giáo sư Lương quyết định để Lý Lôi nhận diện thi thể, nhiệm vụ hàng đầu lúc này là phải xác định xem có phải nạn nhân đích thực là Hàn Mai Mai hay không.

Tô My cảnh báo trước: "Cậu phải chuẩn bị tư tưởng trước đấy! Thi thể nạn nhân bị hủy hoại tương đối nghiêm trọng, có thể sẽ làm cậu sợ."

Lý Lôi nói: "Lúc học đại học, tôi cũng phải học các tiết giải phẫu, cũng

từng nhìn thấy xác chết nên chị cứ yên tâm, tôi nghĩ mình sẽ không phải hối hận nếu... nếu tôi có thể nhìn thấy cô ấy lần cuối."

Vậy mà lúc tận mắt nhìn thấy nửa cỗ thi thể được bác sĩ Tần Minh lắp ghép lại thì cậu ta hét lên thất kinh một tiếng rồi đầu óc quay cuồng, hai chân mềm nhũn, hai cảnh sát địa phương phải chạy lại đỡ nách.

Vụ án băm xác đông lạnh đã có điểm đột phá quan trọng, sau khi cán bộ thôn đến tận nhà hai vợ chồng chủ quán bánh bao để "thể hiện tấm lòng" của chính quyền với người dân thì ông chủ bán bánh bao đã cung cấp cho cảnh sát một manh mối vô cùng quan trọng.

Hai vợ chồng chủ quán bánh bao nằm trên giường bàn bạc với nhau suốt một đêm, bà vợ thấy thêm một việc chi bằng bớt một việc, cứ giấu nhẹm những gì mình mắt thấy tai nghe cho êm chuyện.

Người vợ: "Ông đừng nhiều chuyện chuyện kẻo bị người ta trả thù đấy!"

Người chồng: "Chẳng biết cái cô đấy con cái nhà ai mà bị giết đến tội nghiệp!"

Người vợ: "Hôm ấy trời chưa sáng rõ nhưng chúng ta nhìn thấy rất rõ ràng nhỉ!"

Người chồng: "Ừ! Tôi nhìn thấy rất rõ, hôm đó có một chiếc xe màu trắng lái qua chợ, họ mở cửa sổ rồi ném thứ gì đó ra ngoài."

Xuất phát từ lòng cảm kích trước sự quan tâm của chính quyền địa phương, ông chủ quán bánh bao đã giấu vợ đến đồn cảnh sát kể lại những gì mình nhìn thấy vào tờ mờ sáng hôm đó. Manh mối ông cung cấp vô cùng quan trọng! Tổ chuyên án phân tích và nhận định hung thủ vừa lái xe vừa vứt xác, có điều họ không thể mang theo cả chiếc tủ đông lạnh lên xe được. Tô My tìm ảnh các loại xe mang các loại số hiệu khác nhau cho ông chủ quán

bánh bao nhận diện, cuối cùng ông xác định chiếc xe hung thủ lái chính là chiếc xe tải đông lạnh màu trắng.

Loại xe tải lắp thêm kho đông lạnh ở thùng xe thông thường đều được sơn màu trắng, chuyên dùng để vận chuyển các thực phẩm đông lạnh, đó là kiểu xe tải có thùng xe hoàn toàn khép kín.

Thôn Hòe Tây nằm ngay gần đường quốc lộ, đầu đường quốc lộ và trạm thu phí đều có camera giám sát, Tô My lập tức chọn lọc các camera lắp xung quanh khu vực mà hung thủ vứt xác lần hai với hi vọng mau chóng tìm ra chiếc xe rải xác. Từ biển số xe, Tô My nhanh chóng chốt được thông tin về kẻ tình nghi gây án.

Tối hôm đó, mưa phùn rơi rả rích suốt đêm, điếm canh của Họa Long nằm trong lều cất giữ nông cụ nên có thể miễn cưỡng tránh được mưa gió, còn Bao Triển thì ướt nhẹp, anh mặc áo mưa ngồi xổm trên ruộng lúa mạch lộ thiên, quần áo ướt sũng. Giáo sư Lương không cho phép hủy công việc canh gác, anh kiên định tin rằng chắc chắn hung thủ sẽ quay lại vứt xác. Quả nhiên trời không phụ lòng người, lúc bốn giờ sáng hôm ấy, một chiếc xe màu trắng lừ đừ tiến đến khu chợ như một bóng ma.

Trong xe có hai người, họ không bật đèn pha, phụ lái vươn nửa người qua cửa sổ, hai tay bưng thùng giấy rồi thò tay cầm thứ gì đó bên trong thùng, rải ra ngoài xe.

Bao Triển lấy bộ đàm thông báo cho Họa Long và đồn cảnh sát để họ chặn chiếc xe trên đường, chiếc xe trắng bất ngờ tăng tốc, suýt chút nữa đâm phải Bao Triển, nó điên cuồng phóng vút ra ngoài đường lộ.

Họa Long và Bao Triển chạy tới đồn cảnh sát lập tức lái xe truy cản, Tô My ngồi trong xe báo cáo lại tình hình cho giáo sư Lương, giáo sư Lương gọi điện thoại triệu tập lực lượng cảnh sát giao thông giăng vật cản hai làn

đường, bố trí vật cản ở lối ra đường quốc lộ, phong tỏa khẩn cấp tuyến đường cao tốc.

Còi cảnh sát tuýt dài, Họa Long nhấn ga phóng vụt theo chiếc xe tải đông lạnh, khi sắp đuổi tới nơi, Họa Long hét vào micro yêu cầu chiếc xe phía trước dừng lại sát ven đường, nhưng dường như chiếc xe tải không hề đếm xỉa gì đến, nó không những không giảm tốc mà còn tiếp tục lao vun vút.

Bao Triển móc súng, đưa cho Bao Triển nói: "Chú Triển! Nổ súng đi! Bắn vào lốp xe của nó!"

Bao Triển do dự một lát rồi đón lấy khẩu súng: "Được! Để tôi bắn thử!"

Bao Triển thò cánh tay ra ngoài cửa sổ, ngắm chuẩn vào vòng xe của chiếc xe phía trước, anh hơi căng thẳng, hít thở sâu rồi nổ súng. Tô My ngồi ở ghế sau lấy tay bịt lỗ tai. Kỹ thuật bắn súng của Bao Triển không được điệu nghệ cho lắm, bắn liền ba phát mà chẳng phát nào trúng lốp xe, một phát đi tìm chim còn hai phát trúng vào ổ khóa của thùng xe.

Chiếc xe tải màu trắng vẫn lao nhanh trên đường, khi lái qua ổ gà, cả thân xe rung lắc dữ dội, cánh cửa thùng xe bật mở.

Khí lạnh ở thùng xe tỏa ra mờ mờ, trên chiếc móc gắn ở nắp thùng treo lủng lẳng một chiếc đầu người.

Một tháng trước khi vụ án băm xác người chết cóng này xảy ra, tờ báo địa phương đăng tải một tin tức có tựa đề "Người dân tranh cướp hàng hóa của chiếc xe tải gặp tai nạn trên đường quốc lộ mặc cho lái xe rớt nước mắt khuyên can họ dừng tay!"

Tài xế của chiếc xe tải đó là hai cha con, họ đến từ Vũ Hán. Người cha tên là Giang Lão Can, còn anh con trai tên là Giang Đậu.

Họ thay phiên nhau lái xe đường dài vận chuyển thực phẩm đông lạnh. Khi lái xe ngang qua đường quốc lộ gần thôn Hòe Tây thì xảy ra tai nạn giao thông vì xe nổ lốp, chiếc xe chỉ bị hỏng nhẹ nhưng toàn bộ thực phẩm chứa trong thùng xe đông lạnh bị dân địa phương đổ xô đến tranh cướp sạch trơn.

Khi ấy, rất nhiều người dân sống gần đó ồ ạt chạy đến tranh cướp, họ trút đầy thực phẩm vào túi nilon, rồi đạp xe hoặc chạy xe gắn máy chở hàng về nhà, có người còn gọi điện thoại cho bạn bè và người thân nhanh chân đến hôi của.

Một nông dân gọi điện bảo thế này: "Nhanh lên! Có cả thịt dê, thịt bò, đùi gà, tôm xú nữa, đến chậm là mất phần đấy!"

Mặc dù cảnh sát giao thông đã xuất hiện tại hiện trường để xử lí vụ tai nạn nhưng người dân vẫn coi như không thấy gì, họ xúm đến mỗi lúc một đông, gần trăm người tranh nhau cướp giật chỉ sợ người khác lấy được đồ ngon hơn của mình, họ ôm cả kho thực phẩm đông lạnh co cẳng chạy mất hút, không ai thèm nghe lời can ngăn.

Anh nông dân A: "Bà con đừng sợ! Cứ nhặt đi! Tiếp tục nhặt đi!"

Anh nông dân B nói: "Này! Làm gì thế hả? Tôi cảnh cáo anh đừng có làm loạn! Nó là của tôi, tôi vừa nhặt dưới đất đấy!"

Giang Đậu cầm mỏ lết lên thử ngăn cản người dân, nhưng chẳng ai sợ anh ta. Nguyên một kho thực phẩm đông lạnh bị người ta bê đi hết thùng này đến thùng khác, hai cha con thân cô thế cô chẳng thể ngăn chặn được đám đông, họ chỉ biết trơ mắt đứng nhìn cả kho hàng trị giá năm trăm ngàn tệ bị cướp sạch.

Giang Đậu ngồi phệt xuống vệ đường, mắt đỏ hoe rồi hực lên khóc nấc.

Người cha không khóc, ông chỉ cười ngây ngô, vừa cười vừa gật đầu bảo:

"Cứ để họ cướp!"

Một số người dân còn cười hi hả đi cướp hàng, không một ai ý thức rằng hành vi họ đang làm là phạm tội.

Họ vui mừng như bắt được vàng mà không biết rằng bản thân đã làm rơi một thứ còn quý báu hơn vàng rất nhiều lần.

Trên đường cao tốc nối liền Bắc Kinh - Hồng Kông - Ma Cao có một xe hàng trở ba mươi tấn trứng gà không may bị lật nhào, hàng trăm người dân đổ xô tới như ong vỡ tổ, họ thi nhau tranh cướp trứng gà, từ học sinh tiểu học đang quàng khăn đỏ đội viên trên cổ cho đến cụ bà tóc trắng phơ phơ đều đứng vào đội ngũ hôi của.

Trên đường cao tốc nối liền giữa Tây An và Hán Trung có một chiếc xe chở hàng lớn bị đứt vải bạt, toàn bộ dầu ăn chất đầy trong một thùng xe rơi lả tả xuống dất, ban đầu dân địa phương quanh đó chạy ra giúp họ nhặt hàng, nhưng một lát sau, khi càng lúc càng nhiều người dân đổ ra đường thì họ bắt đầu tranh cướp tập thể. Nửa tiếng đầu tài xế còn cảm động nói lời cảm ơn họ, nhưng nửa tiếng sau tài xế bắt đầu lớn tiếng chửi rủa.

Phần lớn tài xế gặp phải cảnh ngộ này thì chỉ biết tự nhận mình số đen, rồi ngậm đắng nuốt cay chịu mất của.

Hai cha con Giang Lão Can và Giang Đậu cũng vậy, họ lại tiếp tục lên đường, dẫu saocuoc65 sống vẫn tiếp diễn!

Đôi lúc dất bụi tung trời, đôi lúc hoa thơm ngào ngạt, đôi lúc yên ắng tĩnh lặng, đội lúc ồn ào náo nhiệt, đó chính là con đường mà mỗi chúng ta đều phải đi qua.

Hai cha con họ giống như đôi chim sẻ không ngừng bay ngược xuôi giữa dòng đời, khi tiếng sấm ì ùng mổ lưng chừng trời, những con chim sẻ đậu

trên dây điện, khi giông tố kéo đến chúng cũng chẳng có nơi trú chân.

Sát na tiếng phanh xe vang lên ken két cũng là lúc thân phận họ thay đổi, họ đổi từ vị trí của tài xế thành vị trí của kẻ sát nhân.

Năm trăm ngàn tệ đủ sức mạnh hủy hoại một gia đình, một tình yêu.

Tổn thất về kho hàng khiến gia đình họ Giang khuynh gia bại sản, Giang Đậu vốn định đánh xong chuyến hàng này sẽ cất nhà cưới vợ, nhưng vì kho hàng bỗng dưng không cánh mà bay nên cuộc hôn nhân của anh ta cũng tiêu tan theo mây khói, vị hôn thê đã đính hôn xong đâu đấy vội vàng trả sính lễ, kiên quyết từ hôn, ai dám cả gan lấy một người nợ nần chồng chất chứ?

Chúng ta hãy nhìn lại cả quá trình từ bắt đầu đến khi xảy ra vụ án băm xác!

Trên thế giới này không có người xấu tuyệt đối mà chỉ có những người tốt trót phạm sai lầm!

Hôm ấy, sắc trời đã nhem mực tàu, chuyến xe khách cuối cùng trên đường quốc lộ gần thôn Hòe Tây đã chuyển bánh.

Hàn Mai Mai đeo ba lô đứng đợi bên đường, cô vừa mới chia tay với người bạn trai đã từng yêu suốt bao năm, nhưng lòng lại nhẹ nhõm như trút được gánh nặng ngàn cân, bạn trai cô là cán bộ ở thôn này, tương lai mịt mù, tiền đồ tăm tối, bởi vậy cô quyết định từ bỏ mối tình chẳng chút hi vọng nào!

Lúc rời khỏi Thang Vương Trang, Hàn Mai Mai nói với Lý Lôi: "Anh giữ gìn sức khỏe nhé! Đừng gọi điện cho em nữa! Cũng đừng đến tìm em làm gì!"

Lý Lôi đau khổ nắm lấy tay cô cố níu kéo: "Mai Mai! Em suy nghĩ lại được không? Hay để mai hẵng về?"

Hàn Mai Mai nói: "Em phải đi bây giờ mới kịp tàu, em đã đặt vé trước rồi, chuyện chúng mình đến đây thôi! Lúc yêu vui vẻ thì chia tay cũng nên vui vẻ cho nhau nhẹ lòng. Anh cứ coi như em chết rồi cũng được!"

Hàn Mai Mai ra siêu thị ở đầu thôn mua kem rồi đi về phía đường quốc lộ, bấy giờ trời đã tối, chuyến xe khách cuối cùng đưa khách rời khỏi thôn đã chuyển bánh từ lâu, trong khi cô phải vội đến nhà ga cho kịp chuyến tàu. Hàn Mai Mai vừa thấp thỏm trong lòng lại vừa sốt ruột.

Đúng lúc ấy trên đường quốc lộ có một chiếc xe tải đông lạnh lừ lừ tiến đến, cô vội vàng vẫy tay ra hiệu cho xe dừng lại, chiếc xe chạy một quãng xa mới chịu dừng bánh.

Hàn Mai Mai sung sướng nói với theo: "Bác tài ơi! Bác có ra huyện không ạ? Cháu sẽ trả tiền, bác chở cháu đi một quãng nhé!"

Tài xế là hai cha con họ Giang, người cha Giang Lão Can hỏi: "Cô là người thôn trong kia phải không?"

Hàn Mai Mai không trả lời câu hỏi, cô mải lo muộn giờ tàu nên chỉ đáp: "Bác ơi! Cháu phải đến kịp chuyến tàu cuối! Bác làm ơn chở cháu đi nhờ! Cháu sẽ trả tiền mà!"

Giang Lão Can chỉ tay về Thang Vuong Trang hỏi lại: "Cô có phải dân trong thôn kia không?"

Hàn Mai Mai nghĩ một lát rồi đáp: "Vâng ạ!"

Giang Đậu nói: "Đầu xe chật rồ, không đủ chỗ ngồi, nếu cô muốn đi nhờ thì phải ngồi ở thùng xe."

Hàn Mai Mai nhìn đồng hồ, vội nói: "Thế cũng được!"

Chiếc xe vốn chỉ đi lướt qua cuộc đời cô nhưng giờ đây nó lại lái thẳng vào cuộc đời cô và kết liễu sinh mệnh của cô.

Hai cha con họ Giang chỉ nhất thời nảy sinh ý định giết người và băm xác, họ căm hận lũ mọi dân cướp giật hàng hóa của mình, ngỡ Hàn Mai Mai cũng là một trong số chúng nên hai ca con họ mới ra tay giết cô để trút giận, để trả thù xã hội.

Giang Đậu chốt chặt cửa thùng xe từ phía ngòa, trong lòng hắn trào lên niềm khoái lạc quái dị.

Giang Lão Can vừa khởi động thiết bị làm lạnh ở thùng xe vừa nghiến răng nghiến lợi nguyền rủa: "Cho mày chết cóng này!"

Sau khi giết người, Giang Đậu đề nghị: "Cha con ta cưa xác nó ra rồi ném vào trong thôn để bọn chúng nhặt lấy ăn, dẫu sao bọn chúng là lũ thích nhặt của rơi mà!"

Giang Lão Can xua tay: "Không được! Trong thôn có chó, chúng ta mà vào thôn là lũ chó sẽ sủa váng lên cho mà xem!"

Giang Đậu nói: "Thế thì cứ vứt ở chợ, lúc người trong thôn đi chợ sớm họ sẽ nhặt thịt lên, cứ để họ ăn, ăn hết thịt đồng loại!"

Mày đã bắt tao sống trong địa ngục thì tao sẽ hủy hoại thiên đường của mày!

Sau đó tổ chuyên án và bác sĩ pháp y cùng phân tích quá trình chết cóng của Hàn Mai Mai.

Một cô gái mặc váy đi trên vùng đất mà băng tuyết giăng ngập trời kín đất, trước khi chết cô ấy sẽ làm gì? Đầu tiên cô sẽ cảm thấy lạnh, lạnh đến mức run cầm cập, sau đó mọi cảm giác sẽ tê liệt, rồi cùng với nhiệt độ cơ thể

càng lúc càng hạ thì đại não sẽ xuất hiện trạng thái hưng phấn, cô bắt đầu cảm thấy nóng, rồi cởi bớt quần áo, và cuối cùng chết cóng trong khi gương mặt vẫn thoáng nụ cười.

Trong y học, hiện tượng kì lạ này gọi là hiện tượng "cởi áo chết cóng" và "mặt cười của người chết".

Thông thường những nạn nhân chết cóng đều xuất hiện hiện tượng "cởi áo" lạ thường này ở các mức độ khác nhau, trên hiện trường nhiều vụ chết cóng đều thấy nạn nhân cởi áo khoác, có người lại tháo giày hoặc vứt mũ đi. Sở dĩ xảy ra hiện tượng này là bởi trước khi tử vong, người chết cóng gặp phải cái lạnh dữ dội tấn công, tuyến thượng thận của cơ thể tăng cường bài tiết và chất kích thích tố tiết ra từ tuyến thượng thận này sẽ gây cho người sắp chết ảo giác nóng bức không thể chịu nổi, buộc họ phải cởi bỏ bớt quần áo. Ngoài ra, trong hoàn cảnh lạnh giá, huyết quản và khả năng điều tiết nhiệt độ cơ thể của con người bị ức chế, dẫn đến mạch máu trong các bó cơ mất hết cảm giác và phình ra. Khi mạch máu trương phình, thì bề mặt da sẽ bị căng phồng, dẫn đến huyết áp tăng, khiến cho con người vừa cảm thấy tê liệt với cái lạnh, vừa cảm thấy toàn thân nóng bức, vì thế sẽ dẫn đến thứ phản ứng cởi quần xé áo rất bất thường. Ở ba tỉnh đông bắc thường xảy ra các vụ án mạng, mà nạn nhân nằm phủ phục trên tuyết, quần áo vương vãi quanh đó, có những trường hợp phát hiện người bị chết cóng toàn thân lõa thể, đặc biệt là nữ giới khiến ta dễ ngộ nhận họ bị kẻ xấu cưỡng bức rồi sát hại, nhưng thực ra chính họ đã tự cởi quần áo của mình ra, nguyên nhân dẫn đến tử vong cũng không phải do bị sát hại mà là bị chết cóng.

Còn hiện tượng "mặt cười" khi chết cóng là cảm giác ấm áp mơ hồ khi nạn nhân đang dần dần đi vào cõi chết. Vào giây phút đối mặt tử thần, người bị chết cóng sẽ nảy sinh ảo giác, đôi lúc họ còn nhìn thấy thiên đường, bởi vậy vẻ mặt của người chết thường rất an lành, không còn luuu7 luyến gì về hồng trần, trước khi rời khỏi thế giới này trên mặt họ vĩnh viễn đọng lại nụ

cười phảng phất.

Hàn Mai Mai chỉ mặt chiếc áo sơ mi mõng manh, nhiệt độ trong khoang đông lạnh đột ngột hạ xuống âm mười tám dộ, đầu tiên cô thử tháo chạy nhưng không thành công, cuối cùng cô tự cởi hết quần áo của mình, ngồi co ro trong góc thùng xe và chết cóng...

Giang Lão Can hỏi con trai: "Ta bắt đầu cưa từ đâu nhỉ?"

Giang Đậu để tay gần chỗ mông của người chết, nói: "Từ đây vậy! Bọn chúng lớn lên đều nhờ ăn cứt cả!"

Bam hành tây và băm xác có gì khác biệt?

Điểm khác biệt lớn nhất là khi băm hành tây, người ta đều chảy nước mắt, còn khi băm xác thì không!

Dẫu là người có tư tưỡng nhất thì cũng nên vỗ mông mình và tự hỏi bên trong chứa những gì?

Nhóm Hoạ Long lái xe cảnh sát đuổi tyeo đến nơi, Bao Triển nổ súng bắn tung ổ khoá cửa kho đông lạnh, cánh cửa bật mở, khí lạnh trong thùng xe toả ra mù mịt, chiếc đầu Hàn Mai Mai vẫn treo lủng lẳng trên móc, trên mặt vòn thoáng nét cười.

Hai chiếc xe dồn đuổi nhau trên đường quốc lộ khiến một chiếc xe tãi chở thức ăn cho lợn không kịp né tránh liền lật nhào xuống rãnh ven đường, tài xế bị thương nặng, thức ăn cho lợn văng ra vung vãi khắp nơi.

Cuối cùng chiếc xe tải đông lạnh mà hung thủ lái cũng phải dừng lại trước các vật cãn do cảnh sát giao thông giăng ra, Giang Lão Can và Giang Đậu bị tóm gọn.

Cùng lúc ấy, một số người dân bắt đầu lục tục người cầm làn, kẻ cầm giỏ hăm hở nhặt thức ăn cho lợn.

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

Phần 2: Vụ Án Hiếp Dâm Hi Hữu

Lời dẫn

Tôi đợi cánh hoa bay đi không biết mệt mỏi - Salvatore Quasimodo

Người ta phát hiện ra một cỗ thi thể nữ nằm ở bãi gửi xe dưới tầng hầm một toà nhà cao ốc, cô gái mặc quần áo chỉnh tề, dung nhan kiều diễm, bộ sườn xám cách tân vạt ngắn màu hồng cánh sen ôm gọn lấy thân, chân đeo tất giấy màu đen và đi giày cao gót, tóc mây mềm mại rủ xuống mặt, cô nằm nghiêng trong vũng máu. Sau khi điều tra, cảnh sát đã xác minh được lai lịch của nạn nhân. Nạn nhân là người dẫn chương trình của đài truyền hình địa phương, khi vào bãi gửi xe, nạn nhân bị hung thủ tấn công và ra tay sát hại. Bác sĩ pháp y khám nghiệm tử thi cho biết đây là một vụ án hiếp dâm vô cùng hi hữu vì nơi bị sát thủ xâm hại không phải bộ phận sinh dục mà là...

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Vùng Gợi Cảm Tuyệt Đối

Phó cục trưởng Bạch Cảnh Ngọc nhìn hồ sơ vụ án, hỏi: "Mọi người thử đoán xem hung thủ xâm hại bộ phận nào của nạn nhân?"

Tô My nói: "Miệng à? Chắc không phải! Làm gì có chuyện hung thủ kém sức tưởng tượng thế!"

Bao Triển đưa một loạt suy đoán: "Rốn? Nách? Tai? Hay lỗ mũi?"

Phó cục trưởng lắc đầu: "Không đúng! Các cậu cứ đoán tiếp đi!"

Họa Long vừa cười vừa đưa ra suy đoán không tưởng của mình: "Hay là mắt?"

Tô My lườm: "Kinh quá! Anh không nghĩ ra được điều gì tử tế hơn à? Hay hung thủ đục thủng bụng nạn nhân?"

Phó cục trưởng đáp: "Tô My đoán gần đúng, nhưng không phải bụng mà là đùi, hung thủ phóng tinh dịch vào đó."

Giáo sư Lương lắc đầu: "Đúng là loại bệnh hoạn, sở thích tình dục của y quả là khác thường, không những vậy còn có khuynh hướng khát máu rất quái đản!"

Khát máu là một loại cảm giác hoặc có thể nói là một tính cách thiên bẩm của một số người, không phải họ thích máu mà là họ thích nhìn người khác chảy máu, sau khi nhìn thấy máu chảy thần kinh họ nảy sinh trạng thái hưng

phấn và phấn khích khó hiểu dẫn đến ham muốn tình dục. Ở một vài tụ điểm mại dâm, đôi khi các cô gái phải tiếp những ông khách làng chơi có sở thích đặc biệt, có người thích các cô gái béo mập, có người lại thích những cô gái đang trong những ngày đến tháng.

Giáo sư Lương kể cho mọi người nghe một vụ án hiếp dâm khá nổi tiếng ở nước ngoài trong đó hung thủ đặc biệt thích cưỡng bức các cô gái đang trong thời kì kinh nguyệt.

Giáo sư Lương hồi tưởng: "Tôi còn nhớ gã đó, khi chúng ta tới hiện trường bắt y, y đứng đó trần truồng, bộ phận sinh dục nam chảy máu."

Phó cục trưởng nói: "Hung thủ lần này chúng ta phải đối đầu còn ngông cuồng hơn, biến thái hơn đấy!"

Tội phạm hiếp dâm luôn là trọng điểm công kích của các cơ quan pháp luật, mấy năm gần đây các vụ án hiếp dâm có thêm một vài đặc điểm mới, tội phạm hiếp dâm cao tuổi và nhỏ tuổi tăng cao, lấy ví dụ về tỉ lệ phạm tội hiếp dâm ở thành phố X, tội phạm hiếp dâm cao tuổi nhất là lão già bảy mươi tám tuổi, trong khi tên tội phạm nhỏ tuổi nhất mới mười hai tuổi. Đối tượng phạm tội cũng thể hiện tính "lưỡng cực hóa", đối tượng bị hại không chỉ có các cô bé thiếu niên mà còn có cả các cậu bé thiếu niên, vụ cưỡng dâm gây chấn động, cả nước nhất phải kể đến vụ gã tóc đỏ chuyên cưỡng bức bà già, một năm y gây ra 106 vụ!

Dêm hè là thời điểm xảy ra nhiều vụ án hiếp dâm nhất!

Những cô bé buộc tóc đuôi gà, mặc váy trắng hoặc váy đỏ và đi giày cao gót là đối tượng bị bọn yêu râu xanh để mắt tới nhiều nhất.

Trong một lần phóng viên phỏng vấn một tên tội phạm hiếp dâm trong nhà tù, y thổ lộ: "Tóc đuôi gà rất dễ tóm và giật lại, màu đỏ và màu trắng gây

cảm giác hưng phấn, còn giày cao gót khiến các cô muốn chạy cũng không thể chạy nhanh."

Vụ án hiếp dâm biến thái lần này xảy ra tại một thành phố thuộc miền Nam, đó là khu vực có nền kinh tế khá phát triển, nhiều danh lam thắng cảnh nên thơ hữu tình, nền công nghiệp giải trí phát triển mạnh mẽ, đầu giường các khách sạn ba sao trở lên đều ghi số điện thoại "bấm huyệt, massage" , các trung tâm tắm hơi, các quán sauna, hộp đêm mọc lên như nấm, trong các hang cùng ngỏ hẻm đều có các tiệm gội đầu đèn mờ và quán massage chân đầy ám muội. Từ khi lập nước đến nay, tỉ lệ các vụ án hiếp dâm xảy ra ở thành phố này không cao lắm, thậm chí đại đội cảnh sát hình sự thuộc sở công an thành phố còn công bố đây là lần đầu tiên họ gặp phải vụ án biến thái đáng sợ kiieu63 này.

Cả thành phố chìm trong cảm giác hãi hùng!

Ngay trong buổi tối tổ chuyên án đặt chân đến thành phố thì tại đây lại xảy ra một vụ án hiếp dâm nữa.

Hai vụ án xảy ra chỉ cách nhau ba ngày, hung thủ quả thật quá ngông cuồng, quá khinh thường pháp luật và cũng tàn nhẫn đến độ không còn tính người!

Đội trưởng đội cảnh sát hình sự của sở công an thành phố tên là Viên Phương, không ngờ đội trưởng đội cảnh sát của một thành phố lại là nữ giới. Thật hiếm có! Một nữ cảnh sát có thể đảm nhiệm chức vị này hẳn là người vô cùng tài ba và có năng lực siêu việt. Khi tổ chuyên án nhìn thấy Viên Phương là lúc cô đang hét ầm ầm vào ống nghe điện thoại trong phòng làm việc, liên tục ra hàng loạt mệnh lệnh, giọng nói vang như sấm dậy, tác phong uy nghi lẫm liệt, thỉnh thoảng lại đệm vài câu chửi tục.

Họa Long thì thầm với Bao Triển: "Bà chị này thú vị đấy nhỉ! Trông

chẳng khác gì nam giới."

Bao Triển nhỏ giọng ngạc nhiên: "Cô ấy còn hút thuốc! Anh nhìn xem trên bàn có bao thuốc lá kìa!"

Tô My nói: " Lại xảy ra thêm một vụ hiếp dâm, chắc tối nay chúng ta khỏi ngủ rồi!"

Viên Phương cất giọng sang sảng: "Giáo sư Lương! Đã nghe danh tiếng giáo sư từ lâu nay mới được gặp! Chúng ta đều là cảnh sát, đều là anh em một nhà nên miễn cho tôi khỏi khách sáo nhé! Bây giờ xảy ra thêm một vụ hiếp dâm nữa, chúng ta phải đến hiện trường ngay lập tức. Giáo sư cử một người của tổ chuyên án lái xe nhé, tôi ba ngày đêm chưa được phút nào nên sẽ tranh thủ chợp mắt mấy phút trên xe."

Giáo sư Lương khách khí đáp: "Đội trưởng Viên, cô cũng phải giữ sức khỏe chứ! Tổ chuyên án sẽ hết hỗ trợ cô."

Họa Long lái xe đưa mọi người đến hiện trường phát hiện vụ án thứ hai, các nhân viên có liên quan đã tiến hành kiểm tra và khám nghiệm xong xuôi, dân phòng đang thẩm vấn người đến báo án.

Nạn nhân là một nữ sinh trung học tên là Annie, sau giờ tự học buổi tối tầm mười rưỡi đêm, công nhân điện nước của trường phát hiện bóng đèn ở lán gửi xe không sáng nữa, anh ta liền cầm đèn pin đi kiểm tra thì phát hiện trên nền đất tại lán gửi xe có rất nhiều máu, có cả vết máu kéo dài cho bị kéo lê, có thể tưởng tượng ai đó đã kéo cổ thi thể đẫm máu về phía phòng đấu điện ở gần lán gửi xe, công nhân điện nước nọ vội vàng gọi bảo vệ, hai người phát hiện một xác chết của nữ sinh trong phòng đấu điện.

Dưới ánh sáng đèn pin, xác chết của nữ sinh hiện ra trông thật rùng rợn, xác chết nằm đổ gục ở góc tường thép của phòng đấu điện, mắt mở trừng

trừng, trên cổ có vết cắt rộng hoắc, tà váy ngắn phía dưới bị vén lên, phía trong bắp đùi có một vết thủng, rõ ràng là bị một loại hung khí chọc vào.

Tuy lán gửi xe cách cổng trường không bao xa nhưng lại nằm khuất của khuôn viên trường, phòng đấu điện lại càng vắng vẻ hơn, nó nằm sát tường bao quanh trường, lại ẩn mình sau rạng cây. Giáo sư Lương yêu cầu tắt hết đèn trắc nghiệm ở hiện trường, cả khu vực chìm trong bóng tối, phongh2 đấu điện bằng sắt trong lại càng âm u, đáng sợ hơn.

Đội trưởng Viên Phương hỏi: "Sao khi ấy đèn lại độ nhiên bị tắt?"

Một cảnh sát hình sự báo cáo: "Ai đó đã cắt đứt đường dây điện dòng vào lán gửi xe, có lẽ chính hung thủ đã làm việc đó."

Viên cảnh sát dân sự ghi bút lục nói: "Bình thường làm gì có ai đến phòng đấu điện, chỉ cần biết đọc biết viết thì đều hiểu rõ dòng chữ ghi trên tủ điện "Nguy hiểm điện cao thế", chỉ nhân viên nhà máy điện đi ghi chỉ số công tơ mới phải vào đó, phòng đấu điện không khóa, chỉ cần lấy thanh thép mỏng nậy nép cửa là có thể mở ra."

Bao Triển chú ý đến vết nến chảy lã tã trên sàn phòng đấu điện.

Đúng lúc này, xe của phóng viên cũng ập đến hiện trường, một người vác máy quay phim, một người cầm micro chạy như bay tới. Họ lao đến trước mặt trưởng viên Phương định phỏng vấn, nhưng bị đội trưởng bực mình từ chối. Cô phóng viên không cam tâm bám riếc theo truy hỏi: "Hai vụ án này đều do một hung thủ gây ra sao? Lần này nạn nhân còn bị cây kéo làm vườn cắt gãy cổ ư?"

Đội trưởng Viên Phương quát: "Biến! Biến! Biến! Nếu truyền hình các cô không đến đây quấy nhiễu thì chúng tôi cũng không gặp nhiều phiền phức thế này."

Đội trưởng Viên Phương gọi điện thoại tập trung tất cả cán bộ cảnh sát sẵn sàng vào vị trí, đội hình sự sẽ họp thâu đêm để phân công công tác trinh sát điều tra.

Một cảnh sát hình sự báo cáo: "Nhân viên kĩ thuật trong đội ta xin nghỉ mấy hôm vì sắp kết hôn, nên chắc cậu ấy không đến được!"

Đội trưởng Viên Phương sẵng giọng: "Tôi nhắc lại một lần nữa, tất cả thành viên đội cảnh sát hình sự đều phải có mặt tại hiện trường, lấy vợ lùi vài hôm cũng đâu chết ai, lôi cổ cậu ta ra khỏi chăn, dắt về đây cho tôi!"

Trên đường trở về sở cảnh sát, giáo sư Lương hỏi đội trưởng Viên Phương vì sao vụ án lại lộ ra ngoài khiến phóng viên đài truyền hình lại nắm rõ các tình tiết gây án mà lẽ ra chỉ phía cảnh sát mới biết.

Đội trưởng Viên Phương cho biết, sau khi vụ án thứ nhất xảy ra, tất cả dân trong thành phố đều biết rõ như trong lòng bàn tay vì nạn nhân là người dẫn chương trình nổi tiếng của đài truyền hình, cô ấy tên là Hạ Cần, năm nay ba mươi tuổi đã kết hôn. Vào đêm xảy ra án mạng, nạn nhân Hạ Cần mãi vẫn chưa về nhà, gọi điện cũng không nhấc máy, chồng cô ấy liền đến bãi gửi xe tìm vợ, kết quả là tìm thấy xác của Hạ Cần. Vì chồng của Hạ Cần cũng làm việc trong đài truyền hình nên khi cô ấy bị xác hại, đồng nghiệp ai cũng xót thương sâu sắc, họ vừa kinh sợ vừa căm phẫn tột cùng. Ngay ngày hôm sau, các phóng viên đã đăng tải bài viết chi tiết về vụ án trên bản tin của đài truyền hình. Mục đích của họ là gây áp lực cho phía cảnh sát, đồng thời mong muốn người dân thành phố cung cấp các manh mối mà họ biết. Mặc dù họ làm vậy vì mong muốn vụ án nhanh chóng được phá giải và sớm bắt được hung thủ nhưng mẩu tin đó vô tình đã tiết lộ một vài của vụ án vốn nên được giữ bí mật.

Cuộc họp phân tích các tình tiết vụ án chỉ diễn ra trong hai mươi phút, tác phong làm việc của đội trưởng Viên Phương vừa đơn giản lại vừa thô bạo

khiến tổ chuyên án cũng phải thầm thấy tán thưởng.

Nạn nhân đầu tiên gặp nạn ở bãi gửi xe, khi ấy hung thủ cắt đứt dây điện nên camera mất tác dụng. Trong túi xách của Hạ Cần có thẻ ngân hàng, thẻ tín dụng và gần một ngàn tiền mặt, nhẫn kim cương đeo ở ngón tay, trên cổ cũng có chuỗi dây chuyền bạch kim, nhưng tất cả vẫn còn nguyên vẹn, bởi vậy có thể loại trừ động cơ phạm tội cướp của giết người. Mục đích của tồi phạm vô cùng rõ ràng, giết người, cưỡng hiếp.

Nạn nhân thứ hai là một cô bé mới mười sáu trăng rằm, tên là Annie. Cô bé bị hung thủ tấn công ở lán gửi xe, từ vết thương có thể thấy hung khí mà hung thủ sử dụng tương đồng với hung khí mà hung thủ sử dụng ở vụ án thứ nhất, nhân viên kĩ thuật phán đoán hung khí là một cây kéo làm vườn lớn dùng để cắt tỉa cành. Hung thủ dùng cây kéo kẹp vào cổ nạn nhân, khí quản bị đứt, nạn nhân không thể thở, phần gáy cũng có vết thương giống như phần cổ, hình dạng rất phù hợp với vết thương do hai lưỡi kéo sắt tạo thành

Sau khi trưng cầu ý kiến của tổ chuyên án, đội trưởng Viên Phương quyết định kết hợp điều tra cả hai vụ án liền một lúc, có điều chia lực lượng cảnh sát ra thánh hai ngả, đội trưởng Viên Phương phụ trách phá vụ án thứ nhất, còn tổ chuyên án triển khai công tác điều tra quanh nạn nhân thứ hai. Chỉ cần tìm được điểm đột phá trên một sợi dây thì chắc chắn sẽ khóa chặt được hung thủ đích thực.

Sau khi kết thúc cuộc họp, đội trưởng Viên Phương nhìn đồng hồ nói: "Tôi ngủ trên sô pha một chút, hai tiếng sau gọi tôi dậy nhé!"

Cô nhân viên văn phòng khuyên đội trưởng Viên Phương nên ngủ thêm một chút nữa vì suốt ba ngày ba đêm cô chưa hề chợp mắt phút nào.

Đội trưởng Viên Phương mắng: "Con bà nó! Người chết không phải người nhà cô nên cô mới bảo tôi ngủ thêm chứ gì? Đúng bốn giờ sáng gọi tôi

dậy!"

Đội trưởng Viên Phương nằm thẳng cẳng trên ghế ngáy pho pho, ngay cả giày cũng không buồn cởi.

Họa Long nói: "Chị Phương chửi hay thật! Mà vụ án này đúng là con bà nó bệnh hoạn thật!"

Tô My bảo: "Chị Viên Phương vất vả quá! Chúng ta cũng phải nhanh chóng bắt tay điều tra vụ án nàu mới được!"

Giáo sư Lương nhận định: "Những vụ án cưỡng dâm đều có đặc điểm là tái diễn nhiều lần, đa số tội phạm hiếp dâm đều gây án nhiều lần chứ không thỏa mãn chỉ một lần. Nếu chúng ta không tóm cổ được tên tội phạm táng tận lương tâm và bênhk hoạn này thì chắc chắn y còn tiếp tục gây án, hơn nữa đều là giết chết nạn nhân sau đó mới cưỡng dâm, thủ đoạn tàn nhẫn khiến người ta rùng mình ớn lạnh!"

Bao Triển nói: "Hung thủ giết người là để làm chuyện bậy bạ, nhưng nơi y xâm phạm lại là phần đùi của nạn nhân, y dùng phương thức không thể ngờ tới làm thương tổn má đùi trong của nạn nhân, sau đó chi cơ quan sinh dục vào. Không hiểu đây là lọa tâm lý bệnh hoạn gì?"

Họa Long phỏng đoán: "Có lẽ hung thủ gặp trở ngại sinh lý, nên căm hận các cô gái đẹp."

Giáo sư Lương đưa ra suy đoán khác: "Cũng có lẽ y căm ghét hoặc thù hận bộ phận sinh dục nữ."

Tô My lại nghĩ khác: "Cũng có khả năng y đặc biệt quan tâm tới đùi của các cô gái."

Tô My đứng dậy trình diễn vài tư thế giống người mẫu vẫn thường thể

hiện, rồi nói: "Thế nào chú Triển? Chú thấy phần nào đẹp nhất?"

Tô My mặc đồng phục công sở váy ngắn áo sơ mi trắng, toàn thân tỏa ra sức hấp dẫn của một nữ viên chức lịch thiệp và duyên dáng, giày cao gót làm tôn lên các đường cong cơ thể gợi cảm và nuột nà, đôi tất da chân mỏng tanh càng khiến cô thêm quyến rũ.

Bao Triển đỏ mặt ấp úng: "Tôi... Tôi không biết!"

Tô My lườm anh một cái, rồi uyển chuyển bước về phía Họa Long hỏi: "Thế anh Long? Anh nhận xét xem chỗ nào tren người tôi đẹp nhất?"

Họa Long trêu: "Nhìn qua thì chỗ nào cũng đẹp! Nhưng phải cởi mới biết chính xác được."

Đến lượt Tô My đỏ mặt, cô lảng sang chủ đề chính: "Người ta thường nói muốn biết một cô gái có đẹp hay không thì phải xem chân cô ấy có đẹp hay không. Cho nên vị trí mà hung thủ xâm hại chính là 'vùng gợi cảm tuyệt đối'."

Vùng gợi cảm tuyệt đối là vùng ẩn hiện phía dưới mép váy và trên đầu gối. Vùng da mọn màng lấp ló giữa váy ngắn và tất dài đã mê hoặc biết bao người đàn ông, bởi vậy nó được mệnh danh là "vùng gợi cảm tuyệt đối" không thể xâm phạm. Truyện manga Nhật luôn đặc biệt đề cao vùng gợi cảm tuyệt đối của các thiếu nữ, những cô gái biết để lộ vùng gợi cảm mới được coi là người biết cách ăn mặc. Đôi chân tuyệt mỹ lấp ló sau vạt áo dài, phần da thịt nõn nà ở giữa váy và đôi bốt chính là những vùng đất khiến trí tưởng tượng đàn ông tha hồ vẫy vùng.

Chương 2: Kẻ Sưu TầM Quái Dị

Người bị hại đầu tiên là Hạ Cần, ba mươi tuổi, người dẫn chương trình của đài truyền hình địa phương, phong cách dẫn chương trình của cô vừa phóng khoáng lại vừa nho nhã, vừa lịch duyệt lại vừa chính chắn, mỗi lời nói mỗi nụ cười đều toát ra vẻ duyên dáng, gợi cảm, làm khuynh đảo hàng trăm khán giả theo dõi qua màn ảnh nhỏ. Khi bị sát hại, Hạ Cần mặc chiếc sường xám tà ngắn màu hồng cánh sen, cảnh sát phát hiện vị trí khe hở giữa hai tà áo dài còn lưu lại dịch của hung thủ, phía trong đùi trái có một vết thương đâm xuên sâu khoảng mười cêntimt, chứa tinh dịch.

Đội trưởng Viên Phương yêu cầu một nam cảnh sát và một nữ cảnh sát mô phỏng lại hiện trường phạm tội, bốn người tổ chuyên án cũng đến hiện trường gây án thị phạm, nam cảnh sát là một chàng trai vạm vỡ, để râu quai nón, vác cây kéo cắt hoa rất to, còn nữ cảnh sát mặc sường xám, lái xe vào bãi gửi xe.

Họa Long nói: "Công nhận anh chàng kia trông giống người cấu thật đấy! Tiểu My đừng sợ! Cô cứ việc đứng nép vào tôi đây này!"

Tiểu My nguýt dài: "Chị đây đã luyện thành thục kĩ năng phòng chống dê già rồi mà tiếc chưa có đất dụng võ, dê già đang ở đâu hả anh Long?"

Họa Long vỗ vai: "Nhìn ngó xa xôi làm gì, em chính là con dê cái già chứ đâu!"

Tô My trợn mắt: "Đá chết anh bây giờ! Ê, cậu Triển! Sao hôm nay cậu không chủ động đòi làm đối tượng mô phỏng hiện trường thế?"

Bao Triển ngập ngừng: "Tạo tôi thấy hơi ngại."

Màn mô phỏng hành vi phạm tội bắt đâù, nữ cảnh sát dừng xe, nam cảnh sát trốn trong góc tối cắt đứt dây điện bằng cây kéo cắt hoa. Giáo sư Lương phân tích cho đội trưởng Viên Phương nghe: "Có lẽ hung thủ trốn ở vị trí vừa sát gần đường dây điện, vừa quan sát được toàn cảnh nạn nhân lái xe, ví dụ như góc chết chỗ đường vòng xe. Lúc đó khoảng mười giờ tối, sau khi cắt đứt dây điện, cả bãi gửi xe chìm trong bóng tối, chỉ duy lối vào và lối dẫn đến cầu thang là còn chút ánh sáng. Người bị hại nhanh chân bước về phía ánh sáng trong trạng thái hơi hoảng loạn, đúng lúc ấy hung thủ lẳng lặng tiến sát đến gần, hai tay cầm cây kéo làm vườn kẹp mạnh vào cổ nạn nhân, máu trào ra, khí quản bị đứt, nạn nhân đổ gục xuống đất co giật vài cái, cô ấy thậm chí không đủ thời gian để tháo chạy hay kêu cứu đã lập tức mất mạng, đó chính là nguyên nhân vì sao chúng ta không tìm thấy dấu vết vật lộn tại hiện trường."

Màn tiếp theo chính là cảnh 18+, nhìn cảnh tượng đang diễn ra, ngay cả đội trưởng Viên Phương cũng phải vừa cười vừa chửi tục: "Mẹ kiếp!"

Nữ cảnh sát nằm nghiêng, nam cảnh sát đè lên chân của cô. Khi ấy hung thủ cũng thực hiện ở tư thế này, trên đùi nạn nhân tại vị trí giữa hai tà áo còn lưu lại chút dịch, sau đó nam cảnh sát lật người nữ cảnh sát lại, đặt cô nằm thẳng, lấy mũi khoan gí vào má đùi trong. Bác sĩ pháp y đứng cạnh giải thích: "Nếu lấy một mũi kéo đâm vào đùi nạn nhân thì vết thương sẽ có hình tam giác, còn nếu lấy hai mũi kéo chập vào nhau thì vết thương sẽ có hình lục lăng. Tôi đoán đầu tiên hung thủ lấy mũi khoan sau đó lại lấy hai mũi kéo, sau khi phát tiết hết thú tính, hung thủ cắt một vạt áo sường xám của nạn nhân Hạ Cần."

Từ vết cắt để lại trên mép vải có thể cho thấy chiếc kéo mà hung thủ sử dụng rất khít và sắc bén.

Mãi sau này cảnh sát mới phát hiện ra chi tiết ấy nên mặc dù đài truyền hình đã viết bài vô cùng tỉ mỉ nhuương tình tiết đó vẫn không bị lộ ra ngoài. Giáo sư Lương cảnh báo mọi người: "Hung thủ không chỉ là kẻ có sở thích tình dục bệnh hoạn mà còn là kẻ có sở thích sưu tầm quái dị."

Bệnh thích sưu tầm là căn bệnh trtâm lý thường ở những người già mắc bệnh đãng trí hoặc thần kinh phân liệt. Họ thích nhặt nhạnh những đò vật vô dụng, thậm chí là những phế phẩm, rác rưởi. Họ không chỉ coi những đồ dùng cũ kĩ và đáng bỏ đi của mình như báu vật mà còn nhẫt nhạnh những đồ dùng mà người khác vứt bỏ, họ tìm thấy cảm giác thỏa mãn vô cớ trong quá trình sưu tầm và cất giữ, tuy sở thích này bị người khác chỉ trích nhưng họ vẫn không thể bỏ nổi.

Rất nhiều phạm nhân gây ra các vụ án giết người liên hoàn đều có đặc trưng thích sưu tầm, việc cất giữ vật phẩm của người chết khiến hung thủ lưu giữ được hồi ức lúc gây án và hưởng thụ lại cảm giác phấn khích khi ấy. Tên tội phạm người Mỹ tên là Hayes đã cưỡng dâm và giết chết mười bảy thiếu nữ, chiến lợi phẩm của nạn nhân mà y sưu tầm là các đôi giày, thậm chí y còn đổ rượu vào giày để uống. Tên sát thủ The Backpacker ở Australia có tên thật là Ivan Milat đã mưu sát bảy khách du lịch, y thích sưu tầm túi ngủ của nạn nhân và thường ngủ trong đó.

Giáo sư Lương pgác họa chân dung đơn giản về hung thủ, y sống độc thân, từng hứng chịu nhiều giày vò trong cuộc sống, mê đắm đùi phụ nữ một cách cực đoan, tính cách quái dị, hầu như không có bạn bè, không thích tham gia vào các hoạt động xã giao, chỉ thích ở bên đống rác mà mình sưu tầm.

Bao Triển đặt ra một nghi vấn, quần áo của nạn nhân thứ hai Annie hoàn toàn nguyên vẹn, hung thủ không hề mang bất kì vật phẩm nào của người chết đu. Vì sao lại như vậy?

Đội trưởng Viên Phương giải thích: "Có thể vì thời gian quá gấp gáp nên

hung thủ không kịp mang thứ gì đi."

Giáo sư Lương phỏng đoán: "Có thể ngay cả cảnh sát cũng không biết hinh thủ đã mang thứ gì đi."

Nạn nhân thứ hai tên là Annie, mười sáu tuổi, nữ sinh trung học, ngoại hình xinh xắn dễ thương. Tô My ngắm kĩ quần áo trang sức của cô bé, khi chết Annie mặc váy ren ngắn bồng bềnh màu xanh da trời, phía trên còn thêu hình dâu tây và anh đaò, tất trắng dài quá gối, giày mũi tròn màu đỏ, nom cô bé chẳng khác nào các thiếu nữ xinh tươi trong phim hoạt hình, hoặc cũng có thể hình dung bằng một danh từ giàu tính chuyên môn hơn là Lolita.

Lolita ở đây không phải chỉ những cô bé dậy thì sớm mà là chỉ những cô bé dễ thương thích mặc váy đầm công chúa.

Hiện giờ khái niệm Lolita rất nhiễu loạn, có người mặc trang phục hầu gái hoặc miêu nữ, thủy thủ và nhầm lẫn đó là trang phục của Lolita, thực ra hoàn toàn không phải vậy, đôi khi trong nước tổ chức khá nhiều diễn đàn ofline của các Lolita, ở một số thành phố lớn, văn hóa ofline Lolita đang dần hình thành.

Tô My tìm rất kĩ nhưng không thấy váy đầm của Annie có vết cắt nào, nhưng mái tóc có dấu vết được buộc bằng vải luạ, xem ra hung thủ đã lấy day buộc tóc của nạn nhân. Một vài bạn học của Annie cũng xác nhận Annie đã buộc tóc bằng một dây lụa màu vàng vào hôm vô bé gặp nạn, sợi dây lụa đó rất nổi bạ, mỗi khi gió thổi lại bay bay trông khá đẹp mắt.

Tổ chuyên án tái hiện lại cảnh tượng lúc gây án, sau giờ tự học buổi tối, Annie bị thầy chủ nhiệm gọi vào văn phòng giáo huấn một trận vì tội ăn mặt lòe loẹt. Lúc thầy mắng xong va`cho cô bé về thi san trường đã vắng tanh. Hung thủ nấp trong bóng tối nhìn thấy Annie bước tới lán gửi xe, y liền cắt đứt dây điện, có lẽ lúc đó Annie lẩm bẩm một mình rằng saobtự nhiên lại mất

điện thể nhỉ? Khi cô bé cúi người mở khóa xe đạp thì hung thủ ập đến tấn công từ phía sau, lấy kéo làm vườn cứa cổ Annie. Từ vết thương có thể thấy hung thủ liên tiếp kẹp mấy phát chi đến khi Annie hoàn toàn tắt thở mới thôi, sau đó y kéo thi thể nạn nhân về gần phòng đấu điện, xâm hại phần đùi của Annie rồi giật lấy dây buộc tóc của cô bé và bỏ đi.

Thầy chủ nhiệm giải thích: "Tối hôm ấy, tôi gọi Annie vào văn phòng nói chuyện khoảng mười phút. Suốt ngày em ấy toàn mặc những trang phục kì dị mà cứ nghĩ là đẹp."

Họa Long nói: "Có khả năng hung thủ cũng là học sinh học tại trường mày và sống quanh khu vực bãi gửi xe."

Bao Triển nhận xét: "Cả hai vụ án đều xảy ra sau khi tan học hoặc tam sở."

Tô My bổ sung thêm: "Cũng có thể hing thủ là thầy cô giáo trong trường."

Giáo sư Lương chốt lại: "Bây giờ chúng ta đã có tinh dịch của hung thủ, đầu tiên cần phải liệt kê danh sách những người tình nghi, sau đó tiến hành đối chiếu ADN là sẽ ra ngay."

Tô My nói: "Tôi nghĩ đầu tiên phải kiểm tra thầy chủ nhiệm rồi đối chiếu với hung thủ!"

Sáng thứ hai, tại lễ chào cờ, thầu chủ nhiệm mở cuộc họp toàn trường, thầy kêu gọi toàn thể giáo viên và học sinh trong trường phải tích cực tố giác và vạch trần kẻ phạm tội, yêu cầu mọi người phải cung cấp tất cả manh mối mà mình biết, nếu phát hiện khả nghi hoặc sự việc bất thường nào xảy ra trong trường cần báo cáo ngay với tổ chuyên án. Phía nhà trường công bố ba địa chỉ tiếp nhận đơn tố giác của học sinh, ngoại trừ gọi điện thoại vào số đường dây nóng của cảnh sát và báo cáo với bảo vệ nhà trường ra thì nhà

trường còn lập hòm thư điện tử, bất kì người nào cũng có thể gửi thư nặc danh tố giác.

Vài hôm sau, hòm thư điện tử đã đầy ấp thư gửi đến.

Tô My vừa đọc vừa nói với Họa Long, Bao Triển và giáo sư Lương: "Ngôi trường này biến thái quá thể!"

Thư tố giác các loại thập cẩm nên cảnh sát cần rất nhiều thời gian mới có thể tiến hành đối chiếu xác thực, trong đó không thiếu các trò đùa ác ý.

Một học sinh kí tên Mèo lười nói rằng chính mình là hung thủ vụ án này, sau khi cảnh sát điều tra, cậu học sinh này bị phê bình một trận tơi tả.

Một nữ sinh tên là Tiểu Nghệ thổ lộ mình rất muốn nếm thử cảm giác đối mặt với hung thủ, cô ta viết rằng ngày nào mình cũng mặc váy lộ đùi và lặng lẽ chờ đợi.

Một người tố giác gửi thư đến với tựa đề "Trương Ngang Ngang chính là kẻ giết người" , nhưng cảnh sát điều tra và phát hiện Trương Ngang Ngang là một nữ sinh.

Có học sinh lại nói ở nhà vệ sinh nữ thường xảy ra hiện tượng kì lạ, chắc chắn có kẻ bệnh hoạn nào đó thường xuyên lai vãng đến đây, học sinh đó rất hay nhìn thấy trong bồn cầu dính toàn thức ăn nôn ra và cả bao cao su. Thư viết rằng:

Vì sao lại có người cứ nôn trong bồn cầu vậy? Mà ngày nào cũng nôn hết!

Trong nhà vệ sinh ở phòng ngủ của chúng cháu cũng toàn vết thức ăn nôn ra, họ nôn vào bồn cầu, hai ba ngày sau vẫn mùi vẫn không bay đi hết, thỉnh thoảng lại có vài bồn cầu bị "giội bom" như thế khiến mỗi lần đi vệ sinh mọi người đều thấy kinh tởm, nhưng khổ nhất vẫm là cô dọn vệ sinh! Rốt cuộc

chuyện gì đang xảy ra vậy? Chúng cháu điên đầu suốt mấy tháng nay!

Đây cũng là một ẩn số...

Mong rằng các chú cảnh sát có thể trả lại cho chúng cháu nhà vệ sinh sạch sẽ!

Cảnh sát mau chóng làm rõ vấn đề, thì ra trong trường có một cô bạn béo ú, vì muốn giảm béo nên ngày nào cô cũng lén lút vào nhà vệ sinh nôn hết những đồ vừa ăn.

Trong các đối tượng mà những lá thư nặc danh đề cặp đến có hai người thu hút sự chú ý của tổ chuyên án hơn cả, người thứ nhất tên là "Vương Tiểu Thủ" , còn người kia tên là "Mr Vệ sĩ".

Mr Vệ sĩ là cậu học sinh lớp mười hai, được công nhận là phần tử bất hảo của trường thường đàn đúm tụ tập đánh nhau. Cậu ta nom khá đẹp trai, lại nhảy hip-hop rất điêu luyện. Mr Vệ sĩ có rất nhiều bạn trong trường, đám con trai thường gọi cậu là anh Vệ, còn đám con gái mê cậu ta như điếu đổ, cứ dăm ngày cậu ta lại đổi bạn gái một lần, phương pháp tán gái của cậu ta rất đơn giản, thấy vừa mắt cô bé nào là k

hóa chiếc xe đạp địa hình của mình vào xe đạp của bạn gái mình thích. Sau khi tan học, các bạn đã ra về hết, cô bạn bị khóa xe đứng một mình ở lán sốt ruột chờ đợi, lúc bấy giờ cậu ta mới thong dong bước đến, mở khóa xe và xin lỗi bạn. Thế là màn tán tỉnh thành công! Sau đó cậu ta sẽ cùng bạn nữ đó tình tứ đạp xe về nhà.

Có học sinh cung cấp manh mối rằng tối hôm xảy ra án mạng, xe đạp của Mr Vệ sĩ vào xe đạp của Annie bị khóa lại với nhau.

Còn Vương Tiểu Thủ thì nổi tiếng khắp toàn trường, rất nhiều học sinh cho rằng cậu ta là hung thủ. Mặc dù tính cậu ta khá hướng nội, lại nhút nhát,

thận trọng nhưng những câu chuyện bệnh hoạn của cậu ta thì lan truyền đến từng ngóc ngách trong trường. Dưới đây xin trích dẫn một vài đơn thư tố cáo cậu ta.

Học sinh A: Nếu trong trường có một tên tội phạm hiếp dâm thì kẻ đó ắt phải là Vương Tiểu Thủ.

Học sinh B: Ngay cả khi ở trong lớp nghe giảng, Vương Tiểu Thủ cũng rất "dê" , nếu là tiết học có cô giáo đứng lớp thì cậu ta luôn ngắm nhìn, còn nếu là tiết học do thầy giáo đứng lớp thì cậu ta nói dối đau bụng rồi lẻn vào nhà vệ sinh nữ. Cậu ta còn thích lật bới thùng rác như thể trong đó chứa báu vật. Có lần một cô giáo rất xinh nhổ bã kẹo cao su, cậu ta nhìn xung quanh không có ai liền nhặt bã kẹo bỏ vào miệng, khi nhai bã kẹo của cô giáo xinh đẹp vừa nhai, chắc cậu ta phải thấy ngon lắm!

Học sinh C: Chính em là người đặt biệt hiệu cho Vương Tiểu Thủ đó!

Học sinh D: Em và Vương Tiểu Thủ học cùng lớp từ hồi tiểu học, ngay khi học cấp một cậu ta đã thích xem tiểu thuyết người lớn. Lên cấp gai, cậu ta bắt đầu thu nhập kién và dòi. Cậu ta thường thả kiến vào trong túi nilon rồi buộc túm miệng lại, nhìn đàn kiến bò ngược bò xuôi trong túi, cậu ta cảm thấy rất phấn khích, nhưng sau đó có lần cậu ta bị kiến cắn nên thay đổi sở thích. Cậu ta không muốn thả kiến nữa mà tìm con vật khác, đầu tiên cậu ta không nghĩ ra phải tìm con gì để thay thế kiến, mãi một hôm cậu ta nhìn thấy con dòi trong đùi gà thiu ở trong bếp, thế là cậu ta mừng húm. Tối hôm ấy cậu ta hồi hộp chờ đợi để thử nghiệm thả dòi vào trong túi, cậu ta ngồi ngắm chúng bò lổm ngổm và hưởng thụ khoái cảm quái dị ấy. Cậu ta còn bắt rất nhiều đom đóm thả vào trong màn. Giữa bóng tối bủa vây, ánh sáng đom đóm tỏa ra lập loè, những con dòi ngọ nguậy trong túi nilon làm cậu ta thấy cơ thể bắt đầu có cảm giác...

Khó mà xác định được những câu chuyện bệnh hoạn là thật hay giả, giáo

sư Lương yêu cầu Bao Triển bí mật giám sát Vương Tiểu Thủ, đồng thời để Họa Long âm thầm điều tra Mr Vệ sĩ.

Vương Tiểu Thủ sống trong kí túc xá của trường, một tháng về nhà một lần, hầu như đêm nào cậu ta cũng trốn giờ tự học chuồn ra quán internet gần trường lên mạng, lén lút xem phim hoạt hình 18+ của Nhật, cậu ta thường thích ngồi ở góc khuất trong quán, trong suốt quá trình xem phim, tay cậu ta luôn xỏ tay trng túi quần.

Bao Triển quan sát Vương Tiểu Thủ suốt hai ngày nhưng không phát hiện được điểm khả nghi nào.

Đến buổi chiều ngày thứ ba, khi sắp tan học, Bao Triển để ý thấy Vương Tiểu Thủ trốn tiết lẻn ra ngoài, cậu ta lảng vảng phía sau lán gửi xe, mắt la mày lém nhìn quanh, thấy bốn phía không có ai, cậu ta khe khẽ lấy qua sắt mỏng nậy cánh cửa phòng đấu điện ra rồi chui tọt vào trong.

Bao Triển nấp sau rặng ô rô được cắt tỉa ngay ngắn, anh dán mắt quan sát.

Đúng lúc này chuông báo hết giờ vanh lên từng hồi, học sinh ùa ra khỏi lớp như ong vỡ tổ.

Bao Triển chợt nhìn thấy ánh lửa loang loáng lướt qua khe cửa phòng đấu điện, anh chợt nhớ lại lúc Annie gặp nạn, cảnh sát cũng phát hiện thấy vết nến chảy trong phòng đấu điện.

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Cậu Thiếu Niên Bệnh Hoạn

Họa Long và Tô My cũng vội chạy tới, Bao Triển ra hiệu cho mọi người đừng lamg kinh động Vương Tiểu Thủ trong phòng đấu điện.

Hoạ Long gật đầu, anh vòng sang vách bên rồi thình lình giật mạnh cánh cửa phòng đấu điện, mấy nữ sinh đang đứng ở lán gửi xe nghe thấy tiếng động bất giác dừng chân, mọi người tròn mắt kinh ngạc khi chứng kiến cảnh tượng đang diễn ra trước mắt.

Vương Tiểu Thủ đứng giữa phòng đấu điện với tư thế vô cùng quái dị. Sắc mặt cậu ta tái nhợt, mái tóc quăn tự nhiên, hai tay đặt ra sau lưng, thân dưới phát sáng như một ngọn nến.

Mấy bạn nữ ngây thơ trong sáng nhìn cậu ta với ánh mắt kinh hoàng, đây cũng lần đầu tiên ba thành viên của tổ chuyên án chứng kiến cảnh tượng này!

Cậu ta châm lửa đốt "cây nến". Cậu thiếu niên bệnh hoạn nhòm qua khe cửa nhìn trộm những bạn nữ đứng ngoài làn xe, cậu ta chọn có bạn xinh nhất làm mục tiêu phát tiết.

Sợi dây lụa màu vàng, nến đó, lửa cháy chập chờn tạo thành bức tranh màu sắc chói mắt, nó khiến ai nấy đều kinh ngạc đến tột độ!

Vương Tiểu Thủ thấy rất nhiều người đang nhìn mình chằm chằm, tuy vẻ mặt tỏ ra sợ hãi nhưng đang lúc hưng phấn nên cậu ta cũng chẳng biết trốn vào đâu, cứ thế đứng ngây người bất động. Nhìn thấy Tô My, ánh mắt cậu ta hướng về đôi chân thon dài đeo tất giấy rất gợi cảm của cô. Vương Tiểu Thủ

nhíu mày, nhệch miệng, hai tay vẫn để sau lưng, cậu ta lắc mạnh thân dưới mấy cái, sợi bông đang cháy bắn ra xa, cậu ta rùng mình rồi phát tiết.

Không ngờ mới nhúm tuổi đầu mà cậu ta có thể dùng ý niệm để hoàn thành quá trình tự vắt kiệt sức lực như vậy...

Khát vọng tình dục của cậu thiếu niên này quá mãnh liệt, có lẽ nến cháy sẽ khiến cậu ta gia tăng hưng phấn và kích thích thần kinh. Dù cậu ta vắt hai tay ra sau lưng, người không hề nhúc nhích nhưng chỉ cần nhìn thấy con gái đẹp trước mắt là có thể đạt được cao trào chỉ trong nháy mắt.

Tô My nhìn nói vé đầy kinh tởm: "Ôi trời! Khiếp quá đi mất!"

Hoạ Long tức giận quát lớn rồi xông tới tặng cậu ta một bạt tai. Vương Tiểu Thú ngã lăn ra đất.

Bao Triển chợt ra lệnh: "Tiếu My! Đứng yên đó!"

Tô My định lau dịch thế trên chân nhưng không biết phải hạ thủ kiểu gì, Bao Triển liền lấy tăm bông cẩn thận thu thập chất lòng đó, chỉ cần đối chiếu ADN là xác định được cậu ta có phải hung thù giết người hay không.

Hoạ Long dẫn Vương Tiểu Thủ đến phòng bảo vệ của trường, lòng bàn tay cậu ta vẫn còn sợi dây thép và vật đánh lửa điện từ tháo ra từ chiếc máy lửa cũ. Cuộc thẩm vấn bắt đầu! Hoạ Long hỏi hai vật đó dùng để làm gì.

Vương Tiểu Thủ cúi đầu đáp: "Để làm mình bị giật!"

Hoạ Long lại hỏi: "Cậu làm như thế nào?"

Vương Tiểu Thủ diễn tả lại quá trình cho Hoạ Long nhìn, rồi nói: "Làm thế hay lắm! Trước đây em cho điện giật trực tiếp chứ không thông qua dây thép nhưng như vậy đau lắm!"

Hoạ Long nhíu mày lắc đầu không hiểu tại sao trong đầu cậu ta lại có thể chứa những suy nghĩ bệnh hoạn đến vậy.

Bao Triển tò mò thăm dò: "Cậu châm nến mà không sợ đốt cháy chính mình sao?"

Vương Tiếu Thủ thản nhiên đáp: "Khi sắp cháy đến mình thì mình phải vẩy nó ra chứ!"

Hoạ Long thở dài: "Cậu mới mấy tuổi đầu mà đã thế này, không hiểu mai sau lớn sẽ phát triển đến mức nào nữa! Tôi không thể tưởng tượng được cậu lại là phạm nhân giết người đấy! Trông dáng về cậu chẳng giống kẻ có gan giết người gì cả! Nhưng thôi, giờ hãy thuật lại tường tận cho tôi biết cậu đã giết Annie như thế nào!"

Vương Tiểu Thủ sợ hết hồn, câu ta ngẩng đầu lên cuống quýt xua tay: "Không phải em! Không phải em làm đâu! Em không giết người!"

Hoạ Long hỏi: "Dây lụa buộc tóc của Annie đang nằm trong tay cậu, cậu giải thích thế nào về điều này?"

Vương Tiểu Thủ nói cậu ta nhặt được dải lụa này trong thùng rác, có lẽ lúc xảy ra vụ án, Annie đã vô tình làm rơi dải lụa xuống đất, các có thu dọn vệ sinh nhìn thấy liền vứt nó vào thùng rác. Tổ chuyên án bán tin bán nghi lời khai của Vương Tiếu Thủ. Hoạ Long và Tô My quyết định chuyển đối tượng điều tra, họ muốn tiếp xúc chính diện với nghi phạm Mr Vệ sĩ và lấy mẫu ADN của cậu ta. Chỉ cần đối chiếu ADN của Vương Tiểu Thủ và Mr Vệ sĩ với ADN của hung thủ là có thể khoá chặt hung thủ thực sự.

Trên sân bóng rổ của trường có mấy cậu học sinh đang nhảy hip-hop, những bước nhảy của Mr Vệ sĩ là xuất sắc nhất, các học sinh khác vây quanh tán thưởng.

Hoạ Long và Tô My nói rõ mục đích chuyến viếng thăm, Mr Vệ sĩ nói: "Anh chị có giấy gọi của cơ quan chức năng không mà dám triệu tập tôi? Tôi có cần mời luật sư không?"

Hoạ Long và Tô My thầm nghĩ: "Cậu nhóc này khó đối phó đây!"

Mr Vệ sĩ lấy tay ra dấu khiêu chiến thì nhảy, rồi cậu ta lắc lư cơ thể, bảo: "Muốn tôi phối hợp với anh chị thì phải thắng tôi trước đã hẵng nói!"

Hoạ Long và Tô My đưa mắt nhìn nhau hội ý rồi gật đầu.

Tô My thay trang phục khác, cô mặc áo nỉ thể thao màu vàng, quần bò ngố, giày vải để lộ phần bắp chân trắng nõn nà không deo tất. Cô đội mũ áo rồi nhảy điệu Melbourne Shuffle, các bước vô cùng thuần thục, gãy gọn, động tác vừa nhanh lại vừa dứt khoát, mỗi bước trượt đều sống động như thật khiến người ta hoa mắt. Cuối cùng cô quay người ba trăm sáu mươi độ để kết thúc bài nhảy, mái tóc mượt mà tung bay trong gió rồi rủ xuống khuôn mặt thanh tú, xinh đẹp... Tất cả học sinh có mặt trên sân trường đều vỗ tay nhiệt liệt khen Tô My nhảy đẹp.

Tô My hất mặt hỏi: "Sao nào, cậu bạn? Đã đi cùng chúng tôi được chưa? Chúng tôi chỉ muốn hỏi cậu mấy câu thôi!"

Mr Vệ sĩ khen: "Chị nhảy cũng được đấy!", rồi chỉ sang Hoạ Long nói tiếp: "Nhưng còn anh này nữa! Cả anh cũng phải thắng tôi thì mới được!"

Hoạ Long xắn tay áo cười bảo: "Vậy thì để tôi cho cậu mở rộng tầm mắt nhé! "

Hoạ Long tìm bốn học sinh nam và sắp xếp họ đứng ở ba làn vạch trắng, khi nào nghe thấy khẩu lệnh thì ném bóng vào rổ. 3!2!1! Hoạ Long vừa đếm ngược xong thì bốn học sinh liền rào rào ném trái bóng đang cầm trong tay vào rổ. Hoạ Long chạy lấy đà vài bước rồi tung người lên không trung, khi cơ

thể đang trong trạng thái lộn ngược thì hai chân anh liền tung liên hoàn cước, mỗi chân đá bay một quả vào rổ, thế võ anh sử dụng chính là tuyệt kĩ đá xoáy ba trăm sáu mươi độ trong taekwondo, thế võ này cho phép võ sĩ liên tiếp tung bốn cước trong không trung. Chiêu này không chỉ đòi hỏi người sử dụng phải nhanh tay nhanh mắt, cơ thể dẻo dai linh hoạt mà còn phải có công phu thâm hậu.

Hoạ Long đã liền bốn quả bóng trong không trung, bốn trái bóng lọt qua rổ và rơi xuống đất trong tiếng vỗ tay vang dội của các học sinh, tất cả mọi người quanh đó đều hò reo cổ vũ.

Người khiêu chiến đã hoàn toàn tâm phục khẩu phục, cậu ta ngoan ngoãn phối hợp với tổ chuyên án lấy mẫu ADN. Đồng thời cậu ta khai: Đúng là cậu ta đã tự khoá xe đạp của mình vào xe đạp của Annie vào tối xảy ra án mạng, cậu ta lấy xích sắt khóa hai chiếc xe đạp lại với nhau. Tối hôm ấy, Annie bị thầy chủ nhiệm gọi vào văn phòng khiển trách, Mr Vệ sĩ muốn làm quen với cô bạn xinh xắn nên đứng ngoài lán gửi xe chờ suốt hồi lâu, nhưng khi các bạn dần dần về hết mà vẫn chẳng thấy Annie đâu thì cậu ta mất kiên nhẫn nên tự mở khoá xe về nhà trước.

Bao Triển hỏi: "Cậu khoá xe vào lúc nào?"

Mr Vệ sĩ đáp: "Để em nhớ lại đã! Chắc là trước giờ tự học buổi tối! Em nhìn thấv xe đạp của Annie trong lán gửi xe nên rút xe của bạn bên cạnh ra, rồi đẩy xe của mình vào sát bên xe của Annie, sau đó khoá lại."

Bao Triển lại hỏi: "Câu có nhớ chiếc xe đạp bên cạnh của ai không?"

Mr Vệ sĩ trả lời không do dự: "Đó là xe đạp Của Trương Ngang Ngang!"

Trương Ngang Ngang là nữ sinh khó tính, cô độc, sau khi Annie bị sát hại, tinh thần cô bé trở nên hoảng loạn. Trong trường, Trương Ngang Ngang

chỉ có duy nhất một người bạn, chính là Annie. Cả hai học cùng lớp, bất kể khi đi học hay khi tan học lúc nào hai cô bé cũng dính lấy nhau như sam. Một bạn học phản ánh, tối hôm ấy vào giờ tự học, Trương Ngang Ngang và Annie ngồi thảo luận với nhau xem dùng vật gì để phá xích sắt.

Annie phàn nàn: "Ghét quá! Anh Vệ khóa xe tớ vào xe anh ấy rồi!"

Trương Ngang Ngang ngạc nhiên: "Ô? Thế à? Nhưng tớ cũng chẳng biết phải làm sao!"

Annie bảo: "Chúng ta phải tìm cách mở nó ra, dùng búa hay kìm gì đó cũng được!"

Trương Ngang Ngang khai rằng: Tối hôm ấy, sau giờ tự học thầy chủ nhiệm gọi Annie vào văn phòng phê bình, cô bé đứng ngoài đợi bạn một lát nhưng mãi chưa thấy Annie ra, sợ mẹ mắng vì tội về muộn nên cô bé liền bỏ về trước. Trước và sau hôm xảy ra án mạng cô bé từng có ý định quyên sinh vì áp lực học hành quá nặng nề và vì bạn mình bị sát hại. Cô bé thấy lòng vô cùng nguội lạnh, chẳng còn thiết sống nữa!

Thông qua kiểm định của viện pháp y thuộc sở y tế thành phố, cảnh sát kết luận ADN của Vương Tiếu Thủ và Mr Vệ sĩ đều không trùng khớp với ADN của hung thủ, vì vậy hai người này được loại ra khỏi danh sách nghi phạm. Thầy chủ nhiệm lớp Annie cũng không có đủ thời gian gây án, các thầy giáo khác có thể làm chứng trong suốt thời gian từ khi Annie rời khỏi văn phòng chủ nhiệm cho đến khi công nhân điện nước của trường phát hiện thấy thi thể của Annie, thầy chủ nhiệm chỉ ở trong văn phòng soạn giáo án.

Giáo sư Lương quay sang đội trường Viên Phương hỏi: "Viên Phương, cô thấy thế nào?"

Đội trưởng Viên Phương không trả lời thẳng vào vấn đề giáo sư Lương

hỏi,cô1 bỏ lửng: "Vụ án nữ dẫn chương trình Hạ Cần bị sát hại trong bãi gửi xe đến giờ vẫn chẳng có tiến triển gì..."

Hoạ Long cũng tỏ ra thất vọng: "Tôi vốn nghĩ hung thủ là Vương Tiểu Thủ."

Tô My xua tay: "Làm gì có chuyện đó! Cậu ta không có gan giết người đâu! Thằng ranh đó chỉ thích trốn trong góc hẹp chơi mấy trò người lớn thôi!"

Hoạ Long phủ định: "Không thể gọi đó là mấy trò người lớn được! Rõ ràng đó là những trò bệnh hoạn! Nói tóm lại Vương Tiểu Thủ không hổ danh là Vua bệnh hoạn."

Bao Triển trầm giọng: "Thế thì rất có khả năng Trương Ngang Ngang chính là người cuối cùng nhìn thấy nạn nhân Annie."

Tô My nói: "Nhưng không ai có thể đứng ra làm chứng cô bé rời trường lúc nào."

Hoạ Long chửi thề: "Mẹ kiếp! Vụ án này càng lúc càng phức tạp! Nghi phạm lớn nhất lúc này lại là một nữ sinh."

Giáo sư Lương nói: "Đúng vậy! Càng lúc càng hoang đường! Một nữ sinh chân yếu tay mềm làm sao có thể đủ sức sát hại người khác được!"

Viên Phương nhận định: "Tôi khẳng định còn người khác, chúng ta phải đi sâu điều tra hơn nữa!"

Bao Triển nhìn ra ngoài cửa sổ, anh im lặng ngẫm nghĩ. Nếu hung thủ có thói quen sưu tầm đồ vật của người chết thì sau khi ra tay sát hại Annie, y nhất định không thể bỏ qua cơ hội quý giá này, y sẽ tiện tay cuỗm luôn vật phẩm gì đó của nạn nhân, bởi đây chính là một trong những mục đích phạm

tội của y. Vương Tiểu Thủ khai rằng cậu ta nhặt được đây buộc tóc của Annie trong thùng rác, liệu cậu thiếu niên biến thái đó có nói dối không? Có khả năng hung thủ là dân lao động thường xuyên tiếp xúc với kéo làm vườn, ví dụ như công nhân làm vườn hoặc nhân viên xanh hóa đô thị.

Tầm nhìn của Bao Triển dừng lại trên rặng cây ô rô trước mặt, anh nhớ lại lúc mình nấp sau rặng cây âm thầm theo dõi Vương Tiểu Thủ.

Rặng cây ô rõ trong vườn trường được cắt bằng tăm tấp, nom rất ngay ngắn, gọn gàng... Nghĩ đến đây, mắt Bao Triển chợt bừng sáng.

Tố chuyên án lại xuất phát đến trường học, chủ nhiệm Trương phụ trách công tác hậu cần giới thiệu: Trong trường có một bác lao công chuyên làm các việc vặt, tuy nhiên thần kinh ông ta hơi có vấn đề, nom lúc nào cũng ngốc nghếch, dù nhìn thấy người lạ cũng nở nụ cười ngây ngô. Ông ta có biệt danh là Lão mù đó. Một con mắt của Lão mù đó có màu vàng và lồi hẳn ra ngoài, thị lực của mắt còn lại cũng không tốt lắm, hơn nữa lại nhìn rất nanh ác, tuy nhiên không ai trong trường sợ ông ta, thậm chí một vài học sinh còn phun cả bã kẹo cao su vào người ông nữa!

Lão mù đó làm tạp vụ trong trường, thỉnh thoảng ông ta đeo khẩu trang tưới thuốc trừ sâu cho cây, thỉnh thoảng ông ta sửa chữa bàn ghế hỏng, từ trước đến giờ rặng ô rõ trong trường đều do ông ta cắt tỉa. Thường ngày, Lão mù đó cũng ra ngoài trường nhặt rác, ông ta sống trong kho hậu cần của trường.

Tổ chuyên án mở cửa nhà kho, Lão mù đó không có nhà, trong phòng chất đầy đồ phế thái mà ông ta sưu tầm, đống đồ phế phẩm được phân loại rõ ràng, xếp đặt rất ngay ngắn. Trong góc phòng còn có một vài dụng cụ phun nước, chổi, cây lau nhà...

Hoạ Long, Bao Triển và Tô My đồng thanh hỏi chủ nhiệm Trương xem

Lão mù dở đang ở đâu, chủ nhiệm Trương xoè tay ra hiệu mình không biết.

Lúc ấy, trời đã ngả bóng hoàng hôn bên cạnh kho hậu cần có một đống rác, cách đó khong xa là mấy lùm cây tùng được cắt thành tán tròn. Mọi người nghe thấy tiếng động liền nhìn ra cửa, họ thấy Lão mù dở đang ngồi dưới tán tùng cắt có, tay ông ta cầm một cây kẻo lớn có dính máu.

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

Chương 4: MầM Móng Tội Ác

Nơi đó khá vắng vẻ, cỏ mọc gần đến đầu gối.

Lão mù dở cầm cây kéo dính máu đang thong thả cắt có cho phẳng. Chủ nhiệm Trương đằng hắng gọi ông ta, Lão mù dở đứng dậy, quay người lại nở nụ cười ngây ngô. Sau đó, Lão mù dở cầm cây kéo lớn bước đến gần, dáng đi liêu xiêu, lắc lư như một con tinh tinh lớn.

Mọi người hơi căng thẳng, chỉ sợ Lão mù dở đột nhiên hành hung, chủ nhiệm Trương vội vàng hét: "Bác bỏ kéo xuống đã!"

Lão mù dở không chịu bỏ kéo xuống, ông ta vẫn cười ngốc nghếch, con ngươi mắt phải màu vàng, mí mắt lộn hẳn ra ngoài, trông đến khiếp người, cây kéo mà ông ta cầm lăm lăm trên tay chắc chắn là hung khí giết người.

Hoạ Long giơ tay ra hiệu cho mọi người lùi ra sau, đợi Lão mù dở bước đến gần anh liền tung cú đá song phi đạp ông ta ngã sõng soài, liền sau đó anh giữ chặt cổ tay và bập còng số tám, dẫn ông ta về đồn cảnh sát sở công an thẩm vấn.

Chẳng bao lâu sau đã có kết quả xét nghiệm máu, vết máu dính trên cây kéo trùng khớp với mẫu máu của nạn nhân Annie, nói cách khác cây kéo đó chính là hung khí.

Giáo sư Lương đích thân thẩm vấn, mọi người đều trông đợi vào kết quả, trực giác mách bảo hung thủ đích thị là Lão mù dở. Nhưng chẳng ngờ Lão mù đó lại không hiểu tiếng phổ thông, thế là đội trường Viên Phương đành

dùng tiếng địa phương hỏi ông ta. Lão mù dở thanh minh rằng ông ta nhặt được cây kéo đó trong thùng rác của nhà trường, rồi vừa lắc đầu vừa bảo không hiểu ai vứt cây kéo tốt như thế vào thùng rác, rõ phí của!

Đội trưởng Viên Phương nghiêm giọng quát: "Ông đừng đánh trống lảng! Trên cây kéo có vết máu, cả trên tay và trên quần áo ông cũng có vết máu đó!"

Lỡ mù dở hoang mang đáp: "Hả? Gì... gì cơ? Tôi có thấy gì đâu?"

Đội trưởng Viên Phương hừ giọng: "Mẹ kiếp! Ông bớt vờ vịt cho tôi nhờ! Bỏ cái kiểu nói dối không chớp mắt ấy đi! Trên quần áo của ông chẳng dính máu của nạn nhân là gì?"

Lão mù dở cúi đầu nhìn, trên quần áo ông ta rõ ràng loang vài vệt máu, nhưng ông ta vẫn nói: "Chỗ nào có máu cơ?"

Bao Triển thì thầm vào tai đội trường Viên Phương mấy câu, khi ấy đội trường Viên Phương đang mặc bộ cảnh phục màu xanh nhạt, cô chỉ vào áo mình rồi hỏi: "Ông nhìn cho rõ! Đây là màu gì?"

Lão mù dở thẹn thùng đáp: "Chỗ ấy là ngực cô chứ còn gì nữa!"

Đội trưởng Viên Phương tức giận đập bàn ầm ầm: "Tôi hỏi áo tôi màu gì chứ không bảo ông nhìn ngực tôi!"

Lão mù dở ghé sát mắt lại gần, đáp: "Màu trắng!"

Nhân viên kĩ thuật của sở cảnh sát kiểm tra sắc giác của Lão mù dở, hoá ra ông ta mắc chứng loạn sắc giác hay còn gọi là mù màu, chính vì thế nên ông ta căn bản không nhìn thấy vết vẩy máu trên kéo. Một vài người gặp trở ngại về chức năng tế bào thị thuỷ một cách hoàn toàn, họ ưa tối, sợ sáng, đối với họ thế giới này là một màu xám xịt, trong con mắt họ thế giới rực rỡ màu

sắc của chúng ta chỉ tồn tại hai màu đen trắng, họ chỉ nhận biết được sáng và tối chứ không có sự phân biệt giữa các màu sắc.

Kết quả xét nghiệm ADN cũng chứng thực Lão mù dở không phải hung thủ, khi cảnh sát phóng thích ông ta, Bao Triển cho rằng cần xin lỗi ông lão vô tội, nhưng đội trưởng Viên Phương cảm thấy không cần thiết phải xin lỗi con người nửa ngây dại ấy.

Lão mù dở trở về trường, ngồi lủi thủi một mình trong nhà kho cô quạnh, đâm đâm nhìn cây kéo mới mua mà thẫn thờ.

Ba kẻ tình nghi là Vương Tiểu Thủ, Mr Vệ sĩ và Lão mù đó đều không có ADN trùng khớp với ADN mà hung thủ để lại, cảnh sát đành phải loại trừ họ ra khỏi danh sách nghi phạm. Một lần nữa vụ án lại bị đứt đoạn, tất cả các manh mối đều mơ hồ và không tìm thấy đầu gút. Tổ chuyên án đặt ra câu hỏi liệu có phải hung thủ chỉ giết người đơn thuần không, hay y muốn dùng tinh dịch để giá hoạ cho người khác, từ đó đánh lạc hướng của cảnh sát? Có điều cả hai nạn nhân đều có mối quan hệ xã hội hết sức đơn giản, ngay cả bối cảnh xã hội cũng chẳng lấy gì làm phức tạp nên khả năng hung thủ hành hung để báo thù là rất nhỏ. Cả hai nạn nhân đều không bị mất mát tài sản nên cũng có thế loại bỏ động cơ giết người hòng cướp của. Mọi hiện tượng đang diễn ra cho thấy cảnh sát đã đi lạc đường!

Giáo sư Lương an ủi: "Mọi người đừng ủ dột thế. Chúng ta sẽ điều tra lại từ đầu!"

Bao Triển nhận xét: "Tôi lờ mờ cảm thấy rằng hung thủ của hai vụ án là hai kẻ khác nhau, nhưng chúng ta lại gộp lại điều tra và cho rằng cả hai vụ án đều do cùng một hung thủ gây ra, có khả năng chúng ta đã đi sai đường ngay từ lúc ấy."

Hoạ Long phản bác: "Nhưng thủ đoạn gây án của hai vụ án hoàn toàn

giống nhau, hung khí cũng giống nhau, hung thủ đều sử dụng kéo làm vườn để cắt đứt dây điện sau đó cửa dứt khí quản của nạn nhân, vì thế tôi cho rằng hai vụ án này hoàn toàn có thể gộp lại để cùng điều tra mà!"

Đội trưởng Viên Phương cũng tán đồng: "Chắc chắn hai vụ án này do cùng một hung thủ gây ra, động cơ phạm tội là giết người để cưỡng bức! Điều đó không thể sai được!"

Tô My lăn tăn: "Nhưng tôi cũng nhận thấy trong hai vụ án sát hại Hạ Cẩn và Annie đúng là có một điểm không giống nhau."

Bao Triển nói tiếp: "Hung thủ cắt một vạt áo của Hạ Cẩn nhưng hiện tượng đó không hề lặp lại trong vụ án sát hại Annie."

Đội trưởng Viên Phương tỏ ra thiếu nhẫn nại: "Chúng ta không nên mắc mứu mãi với chi tiết nhỏ nhặt này."

Bao Triển chấn chỉnh: "Những chi tiết nhỏ nhặt đôi khi vô cùng quan trọng! Vụ án sát hại nữ dẫn chương trình Hạ Cẩn được đăng tải trên đài truyền hình, người dân khắp thành phố đều biết rõ như lòng bàn tay nhưng chi tiết hung thủ cắt vạt áo của nạn nhân thì lại chưa bị tiết lộ, chỉ riêng phía cảnh sát và hung thủ mới biết mà thôi. Tôi đoán hung thủ giết nạn nhân thứ hai là một người khác."

Giáo sư Lương yêu cầu: "Cậu Triển! Cậu cứ mạnh dạn nêu quan điểm của mình!"

Bao Triển nói: "Theo tôi đây là một vụ giết người mô phỏng theo vụ án thứ nhất!"

Giết người mô phỏng theo một vụ án đã từng xảy ra hoặc theo vụ án mô tả trong phim và tiểu thuyết rất hiếm khi xảy ra. Thông thường thủ phạm giết người theo phương thức này là để tỏ lòng kính trọng hoặc yêu mến hung thủ

trong vụ án mà mình mô phỏng. Thậm chí một số tên tội phạm lừng danh ở nước ngoài còn có fan cuồng, Charles Milles Manson được mệnh danh là "Vua sát nhân điên cuồng nhất trong lịch sử nước Mỹ" Trong thời gian ở tù, trung bình mỗi ngày y nhận được bốn lá thư từ những kẻ sùng bài mình gửi đến, các thành viên trong băng nhóm giết người của y đều là những tuỳ tùng ngưỡng mộ y. Trong chương hai mươi mốt tập bảy cuốn tiểu thuyết "Tâm lí phạm tội" cũng mô tả một vụ án mô phỏng cách giết người. Sát thủ liên hoàn khét tiếng Rodney Garrett bị hành quyết, một kẻ mạo danh y đã xuất hiện, hắn ta dùng thủ đoạn tàn độc hệt như Garrett giết chết người phụ nữ ở thị trấn nhỏ Oklahoma.

Giáo sư Lương hỏi: "Mấy năm nay, trong thành phố này có xảy ra vụ án nào tương tự như hai vụ án vừa rồi không?"

Đội trưởng Viên Phương đáp: "Không! Tôi chuyển ngành từ bộ đội chuyên nghiệp sang làm cảnh sát hình sự đã mười năm. Suốt mười năm nay chưa từng gặp vụ án như thếnày."

Bao Triển hỏi tiếp: "Thế mười năm trước đó thì sao?"

Tô My liền giở hồ sơ hình sự của thành phố từ mười năm về trước. Năm 1994 tại một huyện trực thuộc thành phố xảy ra một vụ cưỡng bức giết người. Hung thủ đột nhập vào khu tập thể dành cho y bác sĩ của bệnh viện vào lúc nửa đêm rồi dùng kéo cắt cổ một cô bé mười sáu tuổi, má đùi trong của cô bé bị mũi kéo đục thủng, trong miệng vết thương có lưu lại tinh dịch của hung thủ. Khi kẻ sát nhân đào tẩu, y chạy lướt qua vai mẹ của nạn nhân, nhưng vì trời tối nên mẹ cua nạn nhân không nhìn rõ mặt hung thủ... Thế rồi cho đến tận bây giờ, vụ án đó vẫn nằm trong vòng bí ẩn.

Tổ chuyên án tìm gặp một cựu cảnh sát hình sự đã cao tuổi, mười năm trước ông từng tham gia điều tra vụ án này. Tuy đã nhiều năm trôi qua, nhưng viên cựu cảnh sát đó vẫn còn ấn tượng về các tình tiết của vụ án.

Viên cựu cảnh sát điều tra hình sự nhỏ lại, năm đó cảnh sát đã lập đội trọng án và tiến hành điều tra thẩm vấn rất nhiều quần chúng, cũng điều động lực lượng cảnh sát lớn nhưng khi ấy kĩ thuật trinh sát điều tra còn chưa phát triển nên cuối cùng vụ án này dành treo bỏ đó, hiện giờ ngay cả địa điểm gây án cũng đã bị phá dỡ.

Tổ chuyên án kiểm tra lại tinh dịch lưu lại trong đùi hai nạn nhân một cách chi tiết hơn, lần này quả nhiên có phát hiện mới, dưới sự chỉ đạo của chuyên gia cấp cao làm việc tại viện pháp y sở công an, cuối cùng cũng đưa ra được kết luận ADN của hai hung thủ trong hai vụ án tương tự nhưng không tương đồng.

Đội trưởng Viên Phương nổi trận lôi đình, mắng đội pháp y thành phố như tát nước vào mặt, trong phòng họp vang lên tiếng tách trà vỡ choang.

Công tác khám nghiệm bệnh lý của đội pháp y là một khâu vô cùng quan trọng trong điều tra hình sự. Trên thực tế, đôi lúc đội pháp y cũng phạm phải sai sót điều đó rất khó tránh khỏi. ADN của hung thủ trong hai vụ án này chỉ tương tự nhau chứ không hoàn toàn giống nhau, kết quả khám nghiệm của pháp y xảy ra nhầm lẫn cũng là điều có thể tha thứ được.

Như vậy hung thủ giết Hạ Cần và hung thủ giết Annie là hai kẻ khác nhau nhưng ADN của chúng lại có nét tương đồng, điều đó chứng tỏ chúng có quan hệ huyết thống, có thể là cha con, anh em hoặc họ hàng gần.

Vụ án dần dần sáng tỏ và quan trọng nhất là đã có bước chuyển ngoặt quan trọng, có điều cũng vì thế mà tình hình vụ án lại càng trở nên phức tạp hơn.

Giờ đây hung thủ biến thành hai người.

Cảnh sát đổi hướng điều tra từ hung thủ của hai vụ án là một người thành

hung thủ của hai vụ án là hai người. Đội trưởng Viên Phương vẫn chịu trách nhiệm điều tra vụ án sát hại Hạ Cần, còn tổ chuyên án vẫn tiến hành triển khai công tác phá giải vụ án sát hại Annie. Sở cảnh sát thành phố điều động nhiều cảnh sát hơn tham gia vào vụ này, công tác trinh sát hình sự cũng được triển khai chặt chẽ và tinh vi hơn. Giáo sư Lương điều chỉnh lại hướng điều tra, không lãng phí công sức vào việc kiểm tra các manh mối do quần chúng tố giác nữa, bởi rất có khả năng làm như vậy vừa mất thời gian lại chẳng thu hoạch được gì.

Bao Triển nghĩ đến một điểm đáng ngờ, anh hỏi Tô My: "Chị xem trong những người gửi đơn tố giác có ai làm bác sĩ không?"

Tô My lắc đầu ra hiệu cô không thể xác định chính xác được bởi có quá nhiều người tố giác, nếu chỉ dựa vào kĩ thuật máy tính thì không thể xác minh được lai lịch của tất cả người gửi đơn tố giác.

Thời gian này, các thành viên của tổ chuyên án thường xuyên xuất hiện trong vườn trường, Tô My phát hiện cậu học sinh biến thái Vương Tiếu Thủ cứ lén lút bám theo cô. Tô My ăn kẹo chocolate xong liền tiện tay vứt vỏ kẹo vào thùng rác rồi nấp vào một góc khuất quan sát. Vương Tiểu Thủ lò dò bước đến gần thùng rác, đưa mắt nhìn quanh, khi xác định chắc chắn không có ai, cậu ta liền nhặt vỏ kẹo mà Tô My vừa vứt, nét mặt tỏ vẻ vui sướng như bắt được báu vật.

Tô My nghiêm mặt bước đến gần, mắng: "Cậu không biết xấu hổ là gì à? Tôi cảnh cáo cậu đừng có bám theo tôi, cũng đừng..."

Tô My còn chưa nói xong thì Vương Tiểu Thủ cúi gằm mặt, ấp úng nói: "Em... em biết... chị tên là Tô My."

Tô My cao giọng: "Tránh xa tôi ra! Nếu không tôi đá cho đấy!"

Vương Tiểu Thủ mở to mắt nhìn chằm chằm vào bắp vế của Tô My, vặn vẹo người rồi thỏ thẻ: "Chị tặng em đôi tất giấy được không?"

Tô My vung tay định đánh, cô quát: "Biến đi chỗ khác! Không thể chịu nổi cậu nữa!"

Vương Tiểu Thủ thoả hiệp: "Em sẽ cung cấp cho chị một manh mối, em đổi bí mật đó để lấy đôi tất của chị nhé!"

Tô My hạ giọng: "Bí mật gì?"

Vương Tiểu Thú vòng vo: "Manh mối em cung cấp có thể liên quan đến vụ án mạng mà các chị đang điều tra. Chị đồng ý đổi cho em chứ?"

Tô My gật đầu: "Được! Cậu nói đi!"

Vương Tiểu Thủ vẫn tiếp tục hỏi: "Nhưng chị có đồng ý đổi không đã?"

Tô My ngọt nhạt: "Được rồi! Em cứ nói đi, chị phải xem manh mối em cung cấp có giá trị không đã chứ."

Quả nhiên manh mối mà Vương Tiểu Thủ cung cấp vô cùng quan trọng, thành tích của cậu học sinh biến thái này liên tục đội số toàn trường, những tiết có cô giáo lên lớp thỉnh thoảng cậu ta lại mạnh dạn giơ tay hỏi một vài vấn đề trong bài học, nhưng thực chất cậu ta nhân cơ hội này để liếc nhìn ngực áo trễ tràng của các cô, còn trong giờ thầy giáo giảng, cậu ta lại giả vờ đau bụng rồi lẻn chuồn vào trong nhà vệ sinh nữ. Một lần cậu ta vô tỉnh phát hiện ra sự thật động trời. Vương Tiểu Thủ nhìn thấy Trương Ngang Ngang đang đứng chỉnh lại áo lót bị lệch, dây áo của cô bé tụt một bên nên phải chạy vào trong nhà vệ sinh cài lại, khi ấy cô bé để mình trần, khuôn ngực nhỏ nhắn tròn trịa, sau khi chỉnh dây áo xong, cô bé mặc lại bộ.

Tô My mất kiên nhẫn cắt lời: "Thế thì có gì đáng gọi là bí mật? Cậu đúng

là đồ nhìn trộm biến thái! Sớm muộn gì cũng bị người ta đánh chết cho xem!"

Nhưng câu cuối cùng mà Vương Tiểu Thủ thốt ra làm Tô My hết sức kinh ngạc, cậu ta bảo: "Em nhìn thấy cậu... là con trai!"

Tô My nuốt lời hứa không tăng đôi tất giấy cho Vương Tiểu Thủ, khiến cậu ta vô cùng thất vọng, cậu ta nhìn có bằng ánh mắt thoáng vẻ thù hận.

Trương Ngang Ngang là con trai ư? Thông tin này quá chấn động! Tất cả tổ chuyên án đầu cảm thấy vô cùng bất ngờ!

Trương Ngang Ngang không ở trường, hai ngày hôm nay cậu ta không đến lớp, mẹ cậu ta gọi điện thoại xin thầy chủ nhiệm cho Trương Ngang Ngang nghỉ vì cậu ta bị ốm. Tổ chuyên án cùng thầy chủ nhiệm lập tức xuất phát đến nhà Trương Ngang Ngang. Bao Triển chú ý thấy khu chung cư mà gia đình Trương Ngang Ngang đang ở khá gần bãi gửi xe nơi Hạ Cần bị sát hại. Thầy chủ nhiệm kể sơ qua về gia cảnh của cậu bé, trong đó có thông tin: bố của Trương Ngang Ngang đã sớm qua đời. Tổ chuyên án vô cũng thất vọng vì cuối cùng vẫn không thể tìm ra mối liên hệ giữa hai hung thủ.

Thầy chủ nhiệm gõ cửa, một người phụ nữ già nua tiều tụy ra mở cửa, bà ta đứng chắn trước cửa. Thầy chủ nhiệm cho biết đó là mẹ của Trương Ngang Ngang.

Mẹ của Trương Ngang Ngang nói: "Con gài tôi bị ốm nên tôi đưa cháu vào bệnh viện trên tỉnh rồi."

Bao Triển phảng phất ngửi thấy mùi thuốc sát trùng nhè nhẹ, đó là mùi đặc trưng trong các bệnh viện.

Bao Triển nói nhỏ với Họa Long: "Cảnh giác, rất có thể bà ta chính là hung thủ.

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

Chương 5: "Shemale" Ẩn Hiện

Mẹ của Trương Ngang Ngang là bác sĩ, chiếc áo blouse trắng treo trên mắc, rèm cửa số kéo kín mít, trong phòng có mùi máu tanh.

Nữ bác sĩ nói xong định đóng cửa lại, nhưng Bao Triển giơ thẻ cảnh sát ra rồi xông vào trong, anh mở cửa phòng ngủ, Trương Ngang Ngang đang nằm trên giường bất động, trên người đắp tấm chăn đơn màu trắng nhuốm máu, không rõ sống chết thế nào.

Nữ bác sĩ đột nhiên trở nên cuồng loạn, bà ta nghiến răng, khuôn mặt toát lên vẻ nanh ác, cầm cây kéo đâm vào mặt Tô My, Hoạ Long không kịp ngăn cản, chỉ kịp xoay người ôm Tô My vào lòng, cây kéo đâm trúng lưng. Không thể tưởng tượng một nữ bác sĩ trông tiều tuỵ như vậy mà lại có sức khoẻ phi thường như thế, mọi người vất vả lắm mới khống chế được cánh tay cầm kéo đang huơ ngược huơ xuôi, bà ta phá lên cười cuồng dại: "Ha ha ha! Cảnh sát các người toàn lũ đần độn, rác rưởi!"

Trong phòng thẩm vấn, nữ bác sĩ đã bình tĩnh trở lại, lời khai của bà ta làm mọi người vừa kinh ngạc vừa kinh hoàng đến không thể tin nổi, mỗi cảnh sát thẩm vấn bà ta đều trở thành thính giả im lặng nghe câu chuyện đáng thương mà đáng trách của bà ta. Nữ bác sĩ nói mình chờ ngày này suốt mười sáu năm ròng.

Mười sáu năm trước, nữ bác sĩ sống trong khu tập thể dành cho nhân viên của bệnh viện huyện, ở khoảnh sân của khu cạnh tập thể nhỏ có hoa mào gà và hoa trường xuân nở quanh năm, góc chậu hoa còn trồng vài cây tỏi, ngay

kế bên vách tường bao quanh là một cây ngô đồng già cỗi, bà cột một đầu dây phơi quần áo lên cây.

Nữ bác sĩ từng có một cô con gái vừa xinh xắn lại vừa ngoan ngoãn, nhưng cô bé vô cùng nhút nhát.

Hồi ấy, nơi hai mẹ con bà ở là căn nhà mái bằng. Buổi tối khi đi ngủ, con gái cảm thấy có người ở trên nóc nhà, cô bé nghe thấy tiếng bước chân khe khẽ di chuyển. Tất cả các nhà trong khu nhà tập thể đều là nhà mái bằng, nối liền thành một dãy, nên chỉ cần nhảy lên bức tường thấp hoặc trèo lên cành cây là có thể leo lên mái nhà.

Cô con gái đánh thức mẹ dậy, người mẹ bảo: "Con bé ngốc này! Để mẹ dắt con lên mái nhà xem có ai không nhé!"

Đêm muộn mùa hạ, sao trời lung linh giăng mắc kín cả màn đêm, nữ bác sĩ và con gái trèo lên tầng thượng trải chiếu ra ngủ, họ đắp một chiếc chăn mỏng.

Nửa đêm, cô con gái mốt tiểu tỉnh dậy, cô ngồi trên mái nhà định đi vệ sinh nhưng không dám. Bóng cây uốn éo đầy ma quái, không gian vô cùng tịch mịch, ánh trăng nhợt nhạt chiếu lờ mờ lên khu tập thể, cô bé dụi mắt, chợt cô dựng tóc gáy khi nhìn thấy một người đang ngồi vắt vèo trên cây.

Cô bé và kẻ ngồi trên cây nhìn chằm chằm vào nhau giữa bóng tối bủa vây, cả hai không nhìn rõ mặt đối phương.

Cô con gái không hét lên mà tự an ủi chắc minh hoa mắt, cô bé nằm xuống, ôm chặt lấy mẹ và ngủ tiếp.

Tối hôm sau, nữ bác sĩ phải trực đêm, cô con gái khoá chặt cửa phòng, bật tất cả đèn lên, rồi mơ màng ngủ thiếp đi. Nửa đêm, cô bé nghe thấy động tỉnh ở phòng ngoài, cứ ngỡ mẹ đã về, cô bé vội vàng lao xuống giường trong khi

trên người chỉ mặc chiếc áo sát nách, quần sóoc và đi chân trần, cô bé mở cửa phòng ngủ, nhưng người đứng ngoài phòng khách không phải mẹ cô mà là một người đàn ông xa lạ, mặt mày dữ tợn đang nhìn cô chằm chằm.

vũng

Đêm ấy, con gái nữ bác sĩ bị cưỡng bức và sát hại, khi nữ bác sĩ về nhà thì bà gặp một người đàn ông lạ mặt đi ngang qua trong con ngõ tối đen như mực.

Nữ bác sĩ nghe thấy người đàn ông đó thở hổn hển đầy khó nhọc thì đoán chắc anh ta mắc chứng hen suyễn.

Lúc về đến nhà, bà bàng hoàng nhìn thấy xác con gái nằm trong máu, bà ngây người hồi lâu cuối cùng phát ra tiếng gào khóc xé ruột xé gan.

Hôm sau, bà chặt băm bổ cây ngô đồng trong vườn như kẻ điên, cảnh sát nói với bà rằng rất có khả năng hung thủ đã trèo cây lên vào nhà bà hành hung con gái.

Vụ án cưỡng dâm giết người này xảy ra vào năm 1994, hung thủ xâm nhập khu tập thể dành cho cán bộ công nhân viên trong bệnh viên vào ban đêm, lấy kéo cứa rách cổ họng một thiếu nữ, cảnh sát thấy rằng điểm kì quái nhất của vụ án này là nạn nhân không hề bị xâm hại vùng kín mà hung thủ lại lấy mũi kéo rạch má đùi trong của nạn nhân rồi xâm hại vào vết thương một cách vô cùng bệnh hoạn.

Trong phòng thẩm vấn, nữ bác sĩ hỏi: "Trong các người ai đã có con?"

Đội trưởng Viên Phương nói: "Tôi có con gái giờ đang học cấp hai."

Nữ bác sĩ lại hỏi: "Nếu có kẻ cưỡng bức và giết chết con gái bà thì bà sẽ làm gì?"

Đội trưởng Viên Phương đáp: "Tôi sẽ tận tay giết chết hắn ta!"

Nữ bác sĩ nói: "Vậy thì các người biết tôi làm thế nào rồi chứ?"

Cuộc đời là một hành trình đơn độc, chúng ta có thể ngồi chung một chuyến xe buýt, nhưng đời này kiếp này chỉ có thể cùng nhau đi một quãng đường nhất định, khi người ta đến trạm cần xuống, họ sẽ vẫy tay từ biệt bạn.

Nữ bác sĩ là người đàn bà bất hạnh, bà mồ côi mẹ từ tấm bé, đến tuổi thiếu niên lại mất nốt cha. Đến tuổi thanh xuân, chồng lại qua đời vì bệnh tật, một minh bà nuôi dạy cô con gái, hai mẹ con nương tựa vào nhau mà sống, con gái là tất cả cuộc đời bà, bà ngồi trên tầng thượng cột tóc cho con, bà mua cho con gái chiếc áo pha sợi nilon và chiếc quần nhung, những bộ quần áo cũ thịnh hành hồi ấy vẫn được bà giữ gìn cẩn thận trong tủ quần áo.

Mất con gái, một mình bà sống cô đơn, lạnh lẽo trên thế giới này, bà từng nghĩ đến việc tự vẫn, nhưng khoảnh khắc chui đầu vào vòng thòng lọng, bà lại từ bỏ. Bà tự nhủ: "Kẻ đáng chết không phải là mình!"

Cuộc đời này tồn tại biết bao nhiêu buồn lo và muộn phiền, nhưng cội nguồn của tất cả nỗi khổ đều tựu chung lại ở ba chữ "không": không nhìn thấu đáo, không nghĩ thông suốt và không thể buông bỏ!

Những khi mất ngủ, nhìn sâu vào màn đêm mịt mùng ngoài cửa số, bà tự lẩm bẩm, bà rất muốn nói với hung thủ một câu.

Ở Nam Kinh có một cô bé vừa tan học thì bị kẻ xấu ôm vào bãi ngô, tên khốn nạn cởi quần áo của cô bé, lúc chuẩn bị cưỡng bức, cô bé chỉ nói một câu: "Nếu bà cháu mà biết thì bà đánh chết cháu mất!" Ở Thành Đô có một bé gái bị xâm hại khi đang trong nhà vệ sinh ở ven đường, được sự giúp đỡ của quần chúng, cuối cùng gia đình bé gái cũng tóm cố được kẻ phạm tội, khi ấy cha của bé gái nói với tên yêu râu xanh rằng. "Ôi trời! Con gái tôi vẫn còn

chưa trưởng thành!"

Con gái của nữ bác sĩ bị sát hại, câu bà muốn nói với hung thủ nhất là: "Ta đã nuôi con mi khôn lớn..."

Câu nói này khiến người ta chấn động tâm kinh, mỗi lời, mỗi chữ đều thấm đẫm sức mạnh thù hận, bà buộc phải dùng phương thức bệnh hoạn để đối phó với kẻ bệnh hoạn.

Nếu vào mạng gõ cụm từ "Đứa con - tội chứng của vụ hiếp dâm thiếu nữ" thì có thể tìm thấy một vụ án có thật, một thiếu nữ mười ba tuổi đã sinh ra đứa con của chính kẻ hiếp dâm mình để làm tội chứng. Ở một nơi nào đó cũng tùng xảy ra một vụ án li kì, có cô gái bị sếp cưỡng dâm nhưng ông sếp lại chối bay chối biến tội lỗi của mình, hắn nhờ ô dù để dàn xếp vụ này, cuối cùng hắn được tiêu diêu tự tại ngoài vòng pháp luật như mong muốn, nhưng hắn ta không ngờ rằng sau khi mang bầu đứa con của hắn, cô gái đó đã lặng lẽ sinh đứa bé ra rồi cho làm xét nghiệm ADN xác nhận cha con, rốt cuộc kẻ xấu cũng phải cúi đầu nhận tội.

Đứa bé sinh ra do sự xúi bẩy của con quỷ dâm dục trong đầu cha nó sẽ phải hứng chịu số phận ra sao?

Vào buổi tối xảy ra án mạng, nữ bác sĩ lặng thinh nhìn thi thể con gái, lòng bà tan nát, đau đớn đến tuyệt vọng, trước khi cảnh sát đến bà đã kịp lấy tinh dịch của hung thủ. Trong khi cảnh sát ập đến hiện trường tiến hành kiểm tra, khám nghiệm thì bà lặng lẽ trở về bệnh viện làm việc, âm thầm cất giữ tinh trùng của hung thu trong kho chứa tinh dịch của bệnh viện. Thời điểm ấy là năm 1994, kĩ thuật điều tra phá án bằng cách xét nghiệm ADN vẫn chưa phổ biến như bây giờ, ban đầu nữ bác sĩ định bảo quản tinh dịch của hung thủ chỉ nhằm mục đích chờ đợi thời cơ, bà không tin cảnh sát có thể phá án, quả nhiên một năm qua đi vụ án đành bỏ ngỏ ở đó, rồi dần trôi vào quên lãng. Khi ấy kĩ thuật thu tinh nhân tạo đã hoàn thiện, nếu tinh dịch được bảo quân đông

lạnh bằng thiết bị chuyên nghiệp trong bệnh viện thì tinh trùng có thể sống sót trong vòng hai mươi năm.

Sau đó, hàng xóm trong khu tập thể thấy nữ bác sĩ đón một bé trai về làm con nuôi, chẳng ai hay biết bà bỏ tiền thuê một phụ nữ chuyên mang thai hộ giúp bà sinh ra một đứa trẻ. Đứa bé ấy chính là con của hung thủ!

Nữ bác sĩ đặt tên cho đứa bé là Trương Ngang Ngang.

Không còn trái tim, không còn tình yêu, không còn nụ cười, bà chẳng khác gì xác chết di động, trong lòng bà chỉ còn lại ngọn lửa báo thù luôn cháy rừng rực và không bao giờ lịm tắt. Bà sống để báo thù!

Tìm kiếm hung thủ là động lực duy nhất khiến bà còn tồn tại trên cõi đời này!

Nữ bác sĩ đi lướt qua hung thủ, với sự nhạy bén nghề nghiệp, ngay lúc đó bà đã đoán ra hung thủ mắc bệnh hen suyễn, điều này đã được nghiệm chứng trên cơ thể Trương Ngang Ngang, hen suyễn là căn bệnh di truyền. Suốt những năm ấy, nữ bác sĩ khổ công dùi mài nghiên cứu y học và trở thành một chuyên gia về bệnh hen suyễn, bà dồn mục tiêu vào những bệnh nhân mắc chứng hen suyễn. Gần chục năm nay bà quan sát tỉ mỉ từng bệnh nhân đến chẩn trị và liệt kê ra danh sách những kẻ tình nghi, đồng thời điều tra về họ một cách tường tận với hi vọng có thể tìm ra hung thủ trong số những bệnh nhân đó.

Nữ bác sĩ không hề yêu thương Trương Ngang Ngang, đối với bà ta, Trương Ngang Ngang chỉ là một công cụ dùng để báo thù. Có lẽ cậu bé đến thế giới này chỉ để gặp một phiên bản khác của mình!

Khi cậu bé đến tuổi cắp sách đến trường, nữ bác sĩ thường cho Trương Ngang Ngang ăn mặc giống như con gái, dường như hành vi ấy còn bao hàm

nỗi nhớ nhung dành cho cô con gái đã qua đời, nhưng thực ra lý do xác đáng hơn là xuất phát từ tâm lý bệnh hoạn, nữ bác sĩ muốn dùng phương thức tàn nhẫn chà đạp, giày vò đứa con của kẻ thù hòng trút bớt hận thù.

Nữ bác sĩ không ngừng nhồi nhét vào đầu óc non nớt của Trương Ngang Ngang tư tưởng "đàn ông rất bẩn thỉu", "đàn bà rất tốt", bởi thế ngay từ nhỏ Trương Ngang Ngang đã gặp khiếm khuyết trong việc công nhận giới tính của bản thân. Lúc học cấp một, cậu luôn cho rằng mình là con gái, tới khi lên cấp hai thì ý thức về giới tính trong cậu bắt đầu thức tỉnh, cậu nhận ra mình hoàn toàn khác với những bạn gái đích thực. Khi ấy cậu để tóc ngắn, thích mặc quần áo màu hồng, dùng kem dưỡng da dành cho bạn nữ, lời ăn tiếng nói, cử chỉ hành động đều uyển chuyển, nhẹ nhàng chẳng khác gì một nữ sinh đích thực.

Những cậu học sinh xấu tính trong lớp thường chọc ghẹo Trương Ngang Ngang, chúng giả giọng ngọt ngào gọi cậu là "em yêu".

Giờ ra chơi, tụi con trai trong lớp thường thi tè xem ai vọt được xa hơn, rồi quay sang chê bai cơ thể kẻ thất bại.

Thỉnh thoảng có cậu lại cười hì hì chạy đến gần Trương Ngang Ngang rồi túm lấy phần hạ thể hoặc ngực của cậu từ phía sau, rồi cố ý nói thật to: "Hóa ra cậu cũng là con trai à?"

Những lúc ấy, Trương Ngang Ngang lại giậm chân mắng: "Các cậu thật quá đáng! Tôi không chơi với các cậu nữa!"

Có cậu học sinh cá biệt còn chặn đường Trương Ngang Ngang, ép cậu vào góc tường. Trương Ngang Ngang lấy tay che ngực, cậu học sinh cá biệt ấn đầu Trương Ngang Ngang vào vách tường rồi thơm một cái thật mạnh. Trương Ngang Ngang đỏ bừng mặt, giậm chân ngượng ngùng nói: "Cậu đáng ghét!"

Một lần khác cậu lại bị đám bạn nam trong lớp đùa quá đáng, chúng đè Trương Ngang Ngang lên bàn, rồi lấy cán chổi chọc vào mông cậu. Trương Ngang Ngang khóc thút thít về nhà mách mẹ, cậu than thở mình thường bị các bạn nam bắt nạt, thậm chí khi đi vệ sinh cũng bị các bạn bám theo.

Nữ bác sĩ lạnh lùng nói: "Ngày mai mẹ mang ít thuốc về cho con, uống xong con không cần đi nhà vệ sinh nam nữa."

Nữ bác sĩ bắt đầu cho Trương Ngang Ngang uống thuốc nội tiết kích thích hormon nữ, ngực Trương Ngang Ngang nhỏ dần lên, da dẻ nhẵn nhụi, trắng mịn, eo thon, mông mẩy. Cậu bé để tóc dài, mặc áo lót ngực, mặc váy, giờ trông cậu chẳng khác gì một cô bé xinh xắn.

Lên cấp ba, nũ bác sĩ chuyển lên một bệnh viện trên thành phố, Trương Ngang Ngang cũng chuyển đến trường mới theo mẹ. Ở môi trường mới, không ai quen biết cậu, cậu hoàn toàn vứt bỏ thân phận của đàn ông và trở thành một shemale.

Shemale là thuật ngữ tiếng Anh, dùng để chỉ những người đàn ông chuyển đổi giới tính thành phụ nữ. Cụm từ đó không dùng để chỉ những kẻ thích ăn mặc dị hợm, hay cố tình tạo dáng vẻ ẻo lả giống con gái, càng không phải người lưỡng tính.

Shemale có ngực giống con gái, ngoại hình chẳng khác gì nữ giới nhưng phía dưới vẫn là cơ quan sinh dục nam.

Hàng năm ở Thái Lan đều tố chức cuộc thi bình chọn người chuyển giới đẹp nhất, những ứng viên tham gia cuộc thi này đều đẹp như hoa, thân hình gợi cảm, dáng vẻ yêu kiều, nếu không nói ra họ là người đẹp chuyển giới thì mọi người đều cảm thấy ứng viên thắng cuộc trong cuộc thi này quả là một tuyệt sắc giai nhân.

Trương Ngang Ngang chưa yêu bao giờ, có anh chàng rất đẹp trai cứ bám theo cậu, cậu hoảng hốt từ chối người ta vì không dám để tình cảm ấy tiến xa hơn, cậu không muốn mình rơi vào hoàn cảnh ngượng ngùng khi người ấy ôm cậu và nhận ra cậu cũng là con trai.

Trương Ngang Ngang chỉ có một người bạn thân duy nhất là Annie. Annie cũng không biết thực ra Trương Ngang Ngang là con trai.

Hình ảnh cậu bé còn đọng lại trong kí ức của Trương Ngang Ngang chính là hai bím tóc bay bay theo nhịp đung đưa của chiếc xích đu, vỏ não cậu trống trơn. Hết ngày này sang ngày khác, hết tháng này sang tháng khác, hết năm này sang năm khác, mẹ ra sức nhồi nhét những ý niệm độc hại vào đầu óc cậu.

Hình hài cậu bé dần dần hòa vào hình hài cô bé và cả hai cùng gặp nạn!

Nữ bác sĩ phủ nhận việc mình sát hai nữ MC Hạ Cần, nhưng hoàn toàn nhận tội danh sát hại Annie.

Đúng như suy đoán của Bao Triển, nữ bác sĩ đã mô phỏng cách thức giết Hạ Cần để đoạt mạng Annie.

Mười sáu năm trôi qua, hung thủ mới phạm tội lần nữa, đài truyền hình đăng tải thủ đoạn gây án của kẻ sát nhân một cách vô cùng tường tận, nữ bác sĩ ý thức rằng hung thủ cưỡng bức và giết hại con gái mình đã xuất hiện. Lần này bà ta lựa chọn cách chủ động xuất kích, bà ta dùng phương thức tàn nhẫn tự hủy hoại chính mình để tuyên bố với toàn thế giới và hung thủ rằng: "Ta luôn đợi mi!"

Phải giết người để tế lễ mỗi buổi hoàng hôn cô đơn!

Phải giết người để nhớ lại mỗi trận tuyết buốt lạnh!

Phải giết người để nguội bớt hơi ấm của tình người mà cự tuyệt thiên đường!

Phải giết người để tích cóp sấm sét mỗi đêm giông mà bước xuống địa ngục!

Nữ bác sĩ mua một cây kéo, tối nào cũng đến trường đón Trương Ngang Ngang tan học về, bà ta liên tục đi lòng vòng quanh vườn trường suốt ba ngày liền, cuối cùng lựa chọn lán gửi xe là địa điểm gây án. Tối hôm thứ ba, Trương Ngang Ngang lộ thông tin cô bạn thân Annie bị gọi vào văn phòng thầy chủ nhiệm nghe thầy khiển trách, nữ bác sĩ liền bảo Trương Ngang Ngang về nhà trước. Khi Annie rời khỏi văn phòng, cô bé còn cố tình nấn ná ở lại thêm một lát vì xe đạp của mình đang bị khóa vào xe đạp của bạn nam cùng trường, cô bé muốn chờ đến lúc Mr Vệ sĩ không đợi được về trước, cô bé sẽ về sau.

Sân trường vắng tanh không một bóng người, Annie bị hại ở lán gửi xe, nữ bác sĩ kéo lê thi thể cô bé vào phòng đấu điện rồi bôi di tinh vào vết thương trên đùi Annie ngụy tạo hiện trường giả giết người cưỡng hiếp.

Tổ chuyên án hỏi bà ta lấy đâu ra tinh dịch đó. Nữ bác sĩ khai thật Trương Ngang Ngang đang ở độ tuổi dậy thì, lại liên tục bị cho uống estrogen nên chức năng sinh lý bị rối loạn, nên có thể dễ dàng lấy được.

Tinh dịch bình thường có khả năng sẽ tan rã trong môi trường ẩm ướt, nhưng nếu để khô, được bảo quản trong môi trường râm mát, tránh ánh nắng chiếu trực tiếp thì vẫn có thể lấy được mẫu ADN đi xét nghiệm sau hai mươi năm.

Vết thương của các nạn nhân ở đùi.

Còn vết thương của nữ bác sĩ ở trong tim!

Nữ bác sĩ có ba mục đích khi mô phỏng hung thủ giết người:

1. Muốn giá họa cho hung thủ.

2. Gây áp lực cho phía cảnh sát, buộc họ phải ra tay điều tra và tóm cổ hung thủ đã sát hại con gái mình.

3. Bà ta không thiết sống nữa và muốn kết thúc tất cả.

Hung thủ tái diễn tội ác khiến ý niệm trả thù vốn nung nấu trong lòng nữ bác sĩ sục sôi và dâng trào đến đỉnh điểm, nỗi oán hận suốt mười mấy năm nay cuối cùng cũng có thể trút hết lên đứa con của kẻ thù. Trương Ngang Ngang từng tập nín thở ngụp trong chậu nước rửa mặt.

Nữ bác sĩ hằn học nói: "Cậu không phải con tôi, cha cậu là tội phạm hiếp dâm, tôi nhờ người mang thai hộ và sinh ra cậu, mẹ cậu là một phụ nữ chuyên mang thai hộ người khác, giờ chẳng biết lưu lạc ở vùng quê nào, chắc cậu cũng chẳng tìm thấy mẹ mình đâu. Còn cô bạn Annie của cậu do chính đã tôi giết hại."

Trương Ngang Ngang không thể chấp nhận được sự thật quá phủ phàng, cậu bàng hoàng, rồi hoảng hốt, ra sức lắc đầu, mắt đỏ hoe, nước mắt bắt đầu chảy giàn giụa.

Trương Ngang Ngang đau đớn gọi: "Mẹ..."

Nữ bác sĩ lạnh lùng cắt lời: "Đừng gọi tôi là mẹ! Cậu không xứng! Tôi sẽ giết nhiều người hơn nữa, cho đến khi cảnh sát mò đến..."

Trương Ngang Ngang cắn chặt răng vào môi, toàn thân run rẩy, cơn hen phát tác khiến cậu thở rít lên một cách nặng nhọc, dường như có con quái thú gầm gừ rú lên trong lồng ngực.

Nữ bác sĩ cầm ống tiêm, nói lạnh băng: "Tiếp đó, tôi sẽ biến cậu thành con gái thực sự."

Cảnh sát đưa nữ bác sĩ vào viện tâm thần kiểm tra trạng thái thần kinh, nhưng kết quả cho thấy bà ta không những hoàn toàn bình thường mà còn có chỉ số IQ rất cao.

Tô My nói: "Bà ta thừa sức giết chết Trương Ngang Ngang, nhưng bà ta không làm vậy. Sao lại thế nhỉ?"

Hoạ Long cũng đồng tình: "Ừ! Bà ta chỉ muốn hủy hoại cơ quan sinh dục của thằng bé."

Bao Triển phỏng đoán: "Bà ta muốn đứa bé đó phải sống, hòng lợi dụng nó tìm ra hung thủ, cậu bé chính là mồi câu để nhử con cá lớn."

Giáo sư Lương gật đầu: "Đúng vậy! Truyền thông đã tiết lộ vụ án li kì này, bà ta muốn mượn tay cảnh sát và đài truyền hình để thông báo cho hung thủ biết y còn có một đứa con, đứa bé đó vốn là con trai, nhưng nay đã biến thành con gái, bà ta muốn dùng cách này để giày vò hung thủ. Điểm chủ yếu nhất là bà ta biết rõ tiếp sau đây cảnh sát chúng ta sẽ làm gì. Trong sách nghiên cứu về tâm lí tội phạm viết rõ, chúng ta đều có khuynh hướng cho rằng kẻ phạm tội thường cô độc, đơn thân, nếu giờ y biết mình có một đứa con thì chắn chắn con ác quỷ đó sẽ muốn xem con mình trông như thế nào, thậm chí muốn tiếp xúc với đứa bé, bởi vậy cảnh sát chỉ cần canh chừng Trương Ngang Ngang thật cẩn mật thì việc tóm hung thủ là chuyện sớm muộn mà thôi."

Nữ bác sĩ xác nhận những phân tích của tổ chuyên án hoàn toàn chính xác, bà ta còn thành thật bổ sung thêm một điều, đó là bà ta rất muốn nói với hung thủ một câu.

Con gái mi rất xinh.

Con gái mi sẽ bị sống trong cảnh nhục nhã suốt đời.

Ta sẽ ở dưới địa ngục, chờ mi!

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

PhầN 3: Nghệ Thuật Trình Diễn

Lời dẫn

Bài thơ anh viết cho em vượt qua mọi rào cản giữa chúng ta - Czeslaw Milosz

Có ông lão chăn dê phát hiện một đụn đất ở gần cầu vượt trên đường cao tốc nối giữa Bắc Kinh và Cáp Nhĩ Tân, đụn đất trông rất mới, hồ như có kẻ vừa đào lên chôn vật gì đó xuống. Ông lão tò mò về nhà lấy cuốc xẻng, đứa cháu líu ríu bám theo chân. Khi đào sâu nửa mét thì trong lòng đất lộ ra một vật rất kì lạ, nom nó giống như một hòn đá, chất liệu rất cứng, màu vàng nhạt trong suốt.

Bé gái hỏi: "Ông ơi! Nó là gì thế ạ?"

Ông lão là người đi nhiều hiểu rộng nên nghĩ thầm chắc đây là thái tuế mà dân gian vẫn đồn thổi.

Đứa cháu ngồi xổm xuống nhìn cho rõ, ông lão lấy tay phủi sạch đất cát bám xung quanh "thái tuế", ông loáng thoáng nhìn thấy vật gì đó, ông lau sạch hơn nửa, cuối cùng ông lão đã nhìn thấy rõ, ông hoảng sợ lùi ra xa, ngã phật mông xuống đất, rồi nắm lấy tay cháu gái lật đật bỏ chạy.

Bé gái cũng nhìn thấy, cô bé oà lên khóc, sợ đến nỗi vừa chạy vừa tè dầm, chiếc váy ướt sũng.

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Khối Hổ Phách Nhốt Đồng Nam

Những khi đi du ngoạn hoặc dã ngoại ở vùng hoang vắng nào đó, chỉ cần để ý quan sát, chúng ta có thể tìm thấy những địa điểm rất phù hợp cho việc chôn xác.

Chỉ có điều chúng ta không biết phía dưới đó từng chôn những thi thể nào mà thôi.

Tháng 8 năm 2011, người ta phát hiện thấy thi hài một bé trai chôn dưới chân cầu vượt gần thị trấn Tống Trang quận Đồng Châu thành phố Yến Kinh, cho đến giờ điều khiến người ta thấy quái lạ nhất là thi hài của bé trai lại được bảo quản trong một khối nhựa cây rất cứng và trong suốt, nom như khối hổ phách cỡ lớn. Cảnh sát quận Đồng Châu nhận được điện thoại báo án liền đến hiện trường mang khối hổ phách về rửa sạch, có thể dễ dàng nhận thấy tuy đây chỉ là hổ phách nhân tạo nhưng trình độ chế tác thủ công rất cao tay, khối hổ phách trông lung linh, trong suốt, óng ánh giống như khối thủy tinh màu nước trà. Khối hổ phách ôm gọn một bé trai, quan sát bằng mắt thường chắc chừng một tuổi, cái tuổi còn đang chập chững tập đi và ê a tập nói,cậu bé mặc áo cổ tàu màu trắng, quần đùi, chân đi đôi dép lê mới mua in hình nhân vật hoạt hình ngộ nghĩnh.

Đồng nam trong khối hổ phách nằm cuộn tròn như đang năm trong bụng mẹ, hai mắt khép hờ, sắc mặt tím tái, phù thũng, hai tay nửa nắm nửa mở thành hình quả đấm.

Bác sĩ pháp y quan sát bằng mắt thường và phán đoán bé trai đó tử vong

vì bị sát hại.

Phó bí thư đảng ủy thuộc phân cục quận Đồng Châu họ Hoàng, ông ta hỏi: "Chưa tiến hành khám nghiệm sao ông có thể khẳng định chắc chắn như vậy?"

Bác sĩ pháp y nói: "Không thể nhầm được! Cậu bé ấy đã bị người ta bóp cổ cho đến chết."

Trong pháp y, người ta gọi những nạn nhân bị bóp cổ dẫn đến tử vong bằng thuật ngữ chuyên ngành là ngạt thở, thông thường chết vì ngạt thở đều do người khác sát hại, chỉ thỉnh thoảng mới do tai nạn mà thôi.

Nhìn xuyên qua lớp hổ phách màu vàng nhạt có thể thấy rõ ràng phần cổ của thi hài đồng nam có vết móng tay hình trăng khuyết còn mới nguyên, phần cổ bên phải có một vết hằn đỏ, cổ bên trái có bốn vết hằn đó, bất kì bác sĩ pháp y nào nhìn thấy dấu hiệu này đều có thể phán đoán hung thủ đã dùng tay phải bóp cổ đứa bé. Những nạn nhân bị tử vong do ngạt thở phần đông là trẻ em hoặc nạn nhân các vụ cưỡng hiếp, cướp giật... Bóp cổ là một trong những thủ đoạn giết người thường thấy nhất, bác sĩ pháp y tiếp xúc với rất nhiều vụ án chết ngạt.

Hung thủ bóp chết đứa bé rồi tạo thành khối hổ phách đem chôn dưới lòng đất. Vụ án này hết sức kì bí và đáng sợ, mặc dù cảnh sát đã áp dụng các biện pháp bảo mật nhưng một vài tin phong thanh vẫn bị lọt ra ngoài, gây ảnh hưởng vô cùng không tốt đến xã hội.

Phó bí thư đảng ủy Hoàng khẩn cấp báo cáo tình hình vụ án với bộ công an, bộ công an cử tổ chuyên án xuống quận giải quyết. Qua điện thoại, giáo sư Lương chỉ thị cho lực lượng cảnh sát Đồng Châu không được manh động, chớ vội tiến hành mở khối hổ phách khám nghiệm tử thi trước, tổ chuyên án rất muốn tận mắt nhìn xem khối hổ phách đồng nam ấy trông như thế nào.

Phó bí thư Hoàng chủ trì cuộc họp, ở chính giữa phòng họp vốn đặt một chậu cây lớn, nhưng giờ đổi thành chiếc bàn kính hình vuông, khối hổ phách đồng nam được đặt trên mặt bàn, mọi người ngồi xúm lại cùng xem, thảo luận rất sôi nổi, đây cũng là lần đầu bốn thành viên của tổ chuyên án nhìn thấy vật li kì như vậy.

Giáo sư Lương quan sát hồi lâu, rồi nói: "Trong nước từng xảy ra các vụ án niêm phong thi thể trong xi măng hoặc sáp nến, nhưng đây là vụ án đầu tiên chế tác thi thể thành khối hổ phách."

Bao Triển gật đầu: "Ở Thâm Quyến cũng xảy ra một vụ án mà hung thủ giấu xác nạn nhân trong thạch cao, hai tên sát nhân liên thủ giết chết nạn nhân rồi lấy thạch cao đúc thành khối, sau đó ném xuống sông."

Tô My cũng góp chuyện: "Vụ án này làm tôi nhớ đến bộ phim 'Xưởng nến kinh hoàng'."

Phó chủ tịch nói: "Ở chỗ chúng tôi cũng từng xảy ra vụ 'tượng nến kinh hoàng' rồi đấy! Mấy hôm nữa là đến dịp triển lãm nghệ thuật, các anh sẽ có cơ hội tận mắt chứng kiến."

Tô My nhận xét: "Trông khối hổ phách này có vẻ giống một tác phẩm nghệ thuật."

Bao Triển hỏi: "Nếu đã chế tác thành tác phẩm nghệ thuật thì thông thường tác phẩm đó phải được mang đi triển lãm hoặc mang đi bán chứ sao lại chôn xuống đất?"

Giáo sư Lương nói: "Theo lẽ thường, ta có thể suy đoán bé trai đó bị người thân sát hại rồi chế tác thành phổ phách để bảo quản thi thể."

Phó bí thư Hoàng cho biết vụ án xảy ra gần Tống Trang, đó là nơi mà hầu hết các nghệ sĩ trong nước đều đổ dồn về sinh sống nên chắc vụ án này không

đơn giản như người ta tưởng.

Bác sĩ pháp y thông báo kết quả khám nghiệm: "Thi thể này không được xử lí chống hoại mục, hổ phách không thể bảo quản thi thể được mãi mãi, không gian đóng kín chỉ có thể kéo dài thời gian tử thi phân hủy mà thôi!"

Bao Triển trầm ngâm: "Có hai trường hợp xảy ra, hoặc là hung thủ lỡ tay giết chính con trai mình hoặc là giết con của người khác. Nếu hung thủ giết con của người khác thì quả là đáng sợ, có thể y dụ dỗ và lừa bắt bé trai đó ngay trên phố."

Họa Long hỏi phó bí thư Hoàng: "Chuyện anh vừa kể về những nghệ sĩ ở Tống Trang cụ thể như thế nào?"

Giáo sư Lương mỉm cười chê: "Cậu nắm bắt thông tin kém quá đấy!"

Phó bí thư Hoàng giới thiệu sơ lược cho Họa Long về tình hình ở Tống Trang. Tống Trang thuộc vùng nông thôn, nhưng thực chất chỉ cách thành phố mấy chục cây số.

Nếu dậy lúc sáu giờ sáng, ta có thể ngửi thấy mùi không khí trong lành ở Tống Trang, vừa ngân nga một khúc hát vừa đi bộ dưới rặng cây râm mát ở thôn quê và ngắm nhìn bảy mươi mẫu hướng dương trồng hai bên đường, sau đó ngồi xe buýt chưa đầy một tiếng đồng hồ là có thể đến khu trung tâm phồn hoa của thành phố Yến Kinh.

Năm 1990, suốt dải cầu Lâu Đẩu gần Viên Minh Viên hội tụ hàng loạt nghệ sĩ lang thang, trong đó không thiếu những họa sĩ nổi danh khắp trong và ngoài nước, khi ấy họ đều được gọi bằng cái tên "nghệ sĩ tự do". Những nghệ sĩ ấy ôm lý tưởng lớn lao trong lồng ngực cư ngụ ở gần Viên Minh Viên và coi đây là căn cứ địa để sống và sáng tác, dần dần nơi đây trở thành một biểu tượng văn hóa.

Đầu năm 1994, "làng họa sĩ Viên Minh Viên" đang cực thịnh thì bị cưỡng chế giải tán, các nghệ sĩ rời khỏi thành thị huyên náo, lánh về Tống Trang, càng ngày càng nhiều nghệ sĩ tìm chốn đất lành chim đậu, thêm vào đó chính quyền địa phương hết lòng hỗ trợ giúp đỡ nên nơi này vô hình chung trở thành nơi hội tụ của các nghệ sĩ có quy mô lớn nhất Trung Quốc, đó cũng là hội nghệ sĩ nổi tiếng nhất.

Tống Trang là thánh địa văn hóa của các nghệ sĩ lang thang ở phía Bắc, bảy trăm chín mươi tám khu vực nghệ thuật nhất loạt trở thành cột mốc của con đường tinh thần.

Bác sĩ pháp y sử dụng cưa điện và búa để mở khối hổ phách và tiến hành giải phẫu thi thể bé trai, phần cổ bé trai xuất hiện tổ chức xuất huyết dưới da, phần cơ và xương bị tổn thương nghiêm trọng, phía pháp y đi sâu khám nghiệm và đã xác định chắc chắn nguyên nhân tử vong của bé trai một tuổi: Bé đã bị bóp cổ đến chết.

Ở rốn bé trai dán một tờ giấy nhớ, trên đó không lưu lại dấu vân tay, có lẽ hung thủ đeo găng tay, mảnh giấy nhớ dài chừng hai ngón tay chập lại, trên đó viết một câu bằng bút bi mực nước: Khi thể xác tôi phân hủy thì chữ của tôi vẫn mãi mãi sống động!

Phó bí thư Hoàng hỏi: "Chắc câu đó do hung thủ viết, nó có ý nghĩa gì nhỉ?"

Giáo sư Lương đáp: "Rất rõ ràng mà! Hung thủ muốn bất hủ nên để lại thứ gì đó tồn tại vĩnh viễn trên thế giới này."

Tô My thắc mắc: "Nhưng tuổi của hổ phách thông thường không vượt quá một ngàn năm trăm năm thôi mà!"

Họa Long tiếp lời: "Huống hồ đây là hổ phách nhân tạo! Liệu nó có thể

bảo quản được bao lâu?"

Bao Triển trả lời: "Nếu chôn túi nilon xuống đất thì mất vài trăm năm mới có thể phân giải, nhựa cây tổng hợp là hợp chất phân tử cao do con người tạo thành, ứng dụng quan trọng nhất của hợp chất này là chế thành nilon, nếu chôn hợp chất này dưới đất thì mấy ngàn năm chưa chắc đã nát nổi."

Tổ chuyên án và phó bí thư Hoàng nghiêng về phương án hổ phách đồng nam là một tác phẩm nghệ thuật, hoặc có thể nói đó là tác phẩm nghệ thuật trình diễn.

Mấy năm gần đây nghệ thuật trình diễn thường thể hiện các chủ đề tanh máu, tàn bạo hoặc nhục dục nên khiến người xem phản cảm, khuynh hướng bệnh hoạn đó trở thành phong trào, không ít nhà nghệ thuật trình diễn sử dụng động vật và thi thể con người làm vật liệu xây dựng tác phẩm nghệ thuật, hiệu quả thị giác thực khiến người ta kinh ngạc tột độ, thậm chí một số khán giả đã nôn ngay tại hiện trường.

Ví như một nghệ sĩ của môn nghệ thuật trình diễn này đã kết hôn với...con la.

Ví như một nghệ sĩ nghệ thuật trình diễn lấy xích sắt tự trói mình treo lên xà nhà, với sự hỗ trợ của bác sĩ, vài giọt máu trên người anh ta chảy xuống nhỏ tí tách vào trong chiếc đĩa được đun nóng, khán giả có thể nhìn thấy huyết dịch của anh ta sôi lăn tăn, cháy sém và bốc hơi hoàn toàn.

Ví như một nghệ sĩ nghệ thuật trình diễn ăn thịt sống, anh ta chụp ảnh cả quá trình rùng rợn và kinh tởm đó.

Bộ môn nghệ thuật trình diễn đáng sợ và khó hiểu này đang phát triển rầm rộ ở Trung Quốc, làm dấy lên làn sóng phê phán dữ dội của dư luận quần chúng, đa số khán giá đều cảm thấy bàng hoàng và chấn động, bởi thể cuối

cùng Bộ Văn hóa đã ra thông báo nghiêm cấm biểu diễn nghệ thuật trình diễn mang màu sắc bạo lực, máu me hoặc dâm dục ở mọi nơi.

Tống Trang là một quần thể nghệ thuật, ngoại trừ số lượng lớn các họa sĩ ra còn có các nhà điêu khắc và các nhà nghệ thuật trình diễn.

Phó bí thư Hoàng giới thiệu, hiện nay Tống Trang có khoảng gần trăm nghệ sĩ chuyên nghiệp chuyên sáng tác các tác phẩm nghệ thuật trình diễn, có điều đó là một quần thể lỏng lẻo, tuyệt đại đa số nghệ sĩ đều xuất thân từ giá vẽ, trong đó còn có số ít là nhạc sĩ và ca sĩ biểu diễn nhạc Rock đường phố.

Giáo sư Lương phân công công việc, xác minh lai lịch của tử thi là trọng điểm của vụ án này.

Cảnh sát Đồng Châu lập tức phát thông báo đến từng phân cục phải có trách nhiệm hỗ trợ và giúp đỡ tổ chuyên án, phòng cảnh sát và đồn cảnh sát các phường trực thuộc phải thống kê danh sách những bé trai tầm một tuổi mất tích trong thời gian gần đây đồng thời tiến hành đối chiếu với nạn nhân và để người nhà nhận diện.

Tổ chuyên án đến Tống Trang thẩm tra hàng loạt những nhân sĩ theo môn nghệ thuật trình diễn, trọng điểm là tìm kiếm dụng cụ và nguyên liệu chế tác hổ phách nhân tạo.

Mười năm trước, Tống Trang chỉ là một thị trấn hoang vắng, nhưng nay quán ăn mọc lên như nấm, thậm chí còn có cả phố buôn bán, hàng quán hai bên được được trang trí theo đủ loại phong cách khác nhau, mỗi kiến trúc đều toả ra hơi thở nghệ thuật, nhiều người nước ngoài đeo máy ảnh lủng lẳng trên cổ đi lại thong dong trên phố.

Phó bí thư Hoàng dẫn đội cảnh sát hình sự và tổ chuyên án đến Tống Trang, vừa mới đặt chân tới đồn cảnh sát Tống Trang thì một người đàn ông

đầu trọc lóc chạy xộc vào, anh ta lấy còng số tám tự khóa hai tay mình lại rồi kêu la ầm ĩ đòi gặp lãnh đạo.

Gã trọc hét om sòm: "Tôi muốn gặp sếp to nhất ở đây!"

Bí thư Hoàng chưa rõ ngọn ngành liền hỏi nhân viên phụ trách của đồn: "Anh ta là kẻ trộm à?"

Nhân viên cảnh sát nọ đáp: "Không phải chúng tôi bắt anh ta mà anh ta tự còng tay mình, anh nhìn mà xem!"

Tô My hỏi: "Anh ta đến đây làm gì? Muốn báo án sao?"

Hoạ Long cảnh cáo: "Nếu anh muốn gây chuyện thì tốt nhất bỏ ý định đó đi!"

Gã trọc nói: "Không phải tôi muốn báo án mà là muốn tự thú."

Giáo sư Lương hỏi: "Cậu phạm tội gì?"

Gã trọc không đáp, chỉ khăng khăng đưa ra yêu cầu: "Tôi biết các ông đào được khối hổ phách hình người dưới chân cầu, tôi muốn nói chuyện với lãnh đạo ở đây."

Phó bí thư Hoàng chỉ vào giáo sư Lương nói: "Đây là tổ trưởng tổ chuyên án, chức vị ông ấy cao nhất ở đây."

Giáo sư Lương nói: "Trông cậu có vẻ rất có thành ý dấy, còn tự còng tay mình lại nữa! Thôi được! Cậu nói đi!"

Gã trọc nói: "Trong hổ phách có một đứa bé, đó là tác phẩm của tôi, nó có tên gọi là 'Mùa hạ băng giá'!"

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Mùa Hạ Băng Giá

Gã trọc tầm ba mươi tuổi, tai to mặt lớn, tai phải đeo khuyên, đang giữa mùa hè oi bức nhưng anh ta lại mặc áo lông.

Khi cảnh sát ghi bút lục, anh ta nóng đến nỗi mồ hôi toát ra đầm đìa, ra sức yêu cầu cảnh sát phải ghi nghệ danh tiếng Anh của anh ta vào biên bản thẩm vấn, sau đó hùng hồn thuật lại cả quá trình mình tìm mua thi thể bé trai như thế nào, chế tác thành hổ phách ra sao, sở dĩ anh ta chôn khối hổ phách đồng nam xuống đất là vì muốn gây ngạc nhiên cho mọi người, đợi mấy hôm nữa khi ngày hội nghệ thuật khai mạc, anh ta sẽ mời phóng viên đến để cùng khai quật khối hổ phách.

Tô My hỏi: "Sao nóng thế này anh lại mặc áo lông?"

Gã trọc nói: "Bất luận trong hội hoạ, văn học hay điện ảnh thì đối với nghệ thuật Trung Quốc mà nói bây giờ đang là mùa đông, đang là thời kì đóng băng. Đây cũng chính là chủ đề mà tôi muốn biểu đạt nhất thông qua các tác phẩm của mình."

Hoạ Long nói: "Này chú em! Chuyện chúng tôi muốn nghe không phải quan điểm nghệ thuật của chú em mà là muốn biết chú em đã giết người như thế nào."

Gã trọc tỉnh bơ: "Tôi là một nghệ sĩ chân chính của nghệ thuật trình diễn! Xin cảm ơn!"

Giáo sư Lương hỏi: "Mùa hè mặc áo lông là phong cách của nghệ sĩ nghệ

thuật trình diễn sao?"

Gã trọc thản nhiên đáp: "Lâm Đại Ngọc chôn hoa, Khương Tử Nha câu cá, Lý Bạch mời trăng đều là nghệ thuật trình diễn. Nghệ thuật trình diễn là môn nghệ thuật tổng hợp của động thái, nó tập hợp các hình thức như biểu diễn, thị giác, tạo hình, ngôn ngữ..."

Bao Triển hỏi: "Anh mua bé trai đó từ đâu? Công cụ chế tác hổ phách giờ đang ở đâu? Câu anh viết trên mảnh giấy dán ở rốn đứa trẻ có ý nghĩa gì?"

Dường như gã trọc đã chuẩn bị sẵn một câu chuyện bịa như thật, anh ta nói rằng mình mua thi thể bé trai trong bệnh viên, rồi chế tác thành hổ phách tại nhà, anh ta không tiện khai rõ các tình tiết cụ thể, có điều anh ta không hề hay biết gì về mảnh giấy nhớ dân trên thi thể bé trai. Tổ chuyên án nhìn thấu mục đích của người đàn ông trọc, anh ta chẳng qua muốn mượn vụ án này để nổi tiếng, cảnh sát không tìm thấy vật chứng có liên quan trong nhà trọ của anh ta nên đã phê bình giáo dục anh ta một trận rồi thả.

Gã trọc không cam tâm mở khoá còng tay, anh ta nài nỉ: "Hay là các ông bắt giam tôi nửa tháng được không? Xin các ông đấy! Sau đó các ông tuyên bố với truyền thông rằng chính tôi đã làm ra khối hổ phách đồng nam. Sao các ông lại đối xử với tôi như vậy? Tôi nói cho các ông biết đó là tác phẩm của tôi, các ông đã xâm phạm bản quyền! Trả tác phẩm lại cho tôi!"

Hoạ Long tịch thu còng số tám, rồi đẩy anh ta ra khỏi đồn cảnh sát một cách thô bạo, gã trọc la lối, van xin Hoạ Long trả lại còng tay.

Hoạ Long cười đắc chí: "Hay là anh ra ngoài cướp giật gì đó rồi chúng tôi sẽ lao ra còng tay anh lại, nhốt vào đồn?"

Gã trọc vẫn nài nỉ xin lại: "Chiếc còng đó là đạo cụ của tôi, tôi muốn tìm một cô gái tình nguyện khóa tay cô ấy vào tay tôi trong một năm nhưng hai

người không chạm vào nhau."

Tô My múm mỉm cười hỏi: "Thế anh đã tìm thấy cô ấy chưa?"

Người đàn ông đầu trọc ngại ngùng đáp: "Chưa! Cô có đồng ý còng tay với tôi không? Tôi đảm bảo không chạm vào cô. Mĩ nhân! Vì nghệ thuật, chúng ta thử thương lượng với nhau xem thế nào! Tác phẩm đó sẽ được gọi là 'Âm dương cách biệt' hoặc là 'Đồng sàng dị mộng'. Ôi trời! Nực quá đi mất! Tôi phải cởi cái áo lông này ra thôi..."

Lúc đi thăm dò dư luận quần chúng, tổ chuyên án phát hiện rất nhiều khu vườn của nông dân trong Tống Trang chính là phòng làm việc của các họa sĩ, nhiều họa sĩ chính tông tỏ thái độ coi thường nghệ thuật trình diễn. Nghệ thuật trình diễn thuộc trạng thái bán công khai, thường chỉ biểu diễn ở các địa điểm tư nhân hoặc ngoài ngoại ô xa xôi với phương thức lưu truyền là chụp ảnh hoặc quay phim. Vì một năm hội diễn nghệ thuật mới khai mạc một lần nên các nghệ sĩ nghệ thuật trình diễn ắt hẳn phải tập trung ở đó để tuyên truyền cho tác phẩm của mình. Nhưng trước khi hội diễn khai mạc thì họ tuyệt đối giữ bí mật, chờ khi phóng viên nước ngoài đến mới túng hê tất cả.

Tổ chuyên án không phát hiện thấy đối tượng nào khả nghi ở Tống Trang nhưng họ vẫn kiên định cho rằng hung thủ của vụ án hổ phách đồng nam là một nhà nghệ thuật trình diễn, mọi người lờ mờ cảm thấy y nhất định sẽ xuất hiện trong hội diễn nghệ thuật.

Với các nhà nghệ thuật trình diễn, cảnh sát là sự kiện động thái nằm trong kế hoạch, họ không hề sợ cảnh sát bởi họ coi cảnh sát là một khán giả đặc biệt.

Trên rốn của thi thể bé trai dán mảnh giấy nhớ ghi một câu: "Khi tôi phân hủy thì chữ của tôi vẫn mãi mãi sống động!"

Tô My gõ câu đó vào trang mạng tìm kiếm nhưng không có kết quả, điều đó chứng tỏ câu nói này là nguyên tác của hung thủ chứ không phải trích dẫn danh ngôn của một danh nhân nào đó. Cô chợt nảy ra một ý tưởng, sau khi đăng nhập vào mạng an ninh quốc gia, cô tìm kiếm lần nữa, quả nhiên phát hiện một manh mối vô cùng quan trọng.

Tháng mười năm ngoái, hiệu sách Tân Hoa ở đại lộ Vương Phủ Tỉnh xảy ra vụ án gây rối trật tự trị an.

Cứ vào tháng mười hàng năm, Viện văn học Thụy Điển lại tiến hành bình xét và trao giải Nobel văn học cho nhà văn xuất sắc nhất trong năm, khi ấy các hiệu sách đều thuận theo xu thế thị trường thi nhau bày bán các tác phẩm của nhà văn đoạt giải Nobel năm đó. Hiệu sách Tân Hoa cũng vậy, họ có một kệ chuyên dùng để bày các tác phẩm đoạt giải Nobel.

Một hôm có một thanh niên ăn mặc lôi thôi lếch thếch bước vào hiệu sách, nhân viên quầy sách để ý thấy anh ta rất gầy, cằm để chòm râu dê, hốc mắt lõm sâu, trên người mặc chiếc jacket bò cũ rách và chiếc quần bò cũng cũ rách y như thế. Trên áo anh ta viết vài dòng tựa như biểu ngữ "ĐẠI THI HÀO LƯU MINH", "CHỦ NHÂN CỦA GIẢI NOBEL NĂM NAY", "VĂN HỌC! HÃY THỨC TỈNH!"

Ba biểu ngữ trên được sơn màu vàng trên áo, nom vô cũng nổi bật, nhân viên quầy sách nhìn thấy anh chàng quái nhân nọ đều chỉ chỉ trở trỏ, thì thầm to nhỏ.

Anh ta đứng trước một kệ sách, lật giở vài trang tác phẩm đoạt giải Nobel, vừa đọc vừa lắc đầu cười đau khổ.

Có nhân viên nghi ngờ anh ta trộm sách nên lẳng lặng đứng bên quan sát, kết quả phát hiện nhân lúc mọi người không chú ý, anh ta vội vàng dán một mảnh giấy nhớ trên trang sách, rồi gấp sách lại đặt lên kê như cũ. Khi anh ta

dán đến cuốn sách thứ ba thì nhân viên quầy sách vội bước lại ngăn cản, giở sách ra thấy trên mảnh giấy nhớ viết một bài thơ ngắn.

Anh chàng quái dị này tự xưng là nhà thơ, tên Lưu Minh, anh ta chỉ dòng chữ "Đại thi hào Lưu Minh" sơn trên áo cho nhân viên quầy sách nhìn.

Lưu Minh vừa đi vừa nói: "Ba năm sau, tôi sẽ đoạt giải Nobel, tập thơ của tôi sẽ được bày bán trên chính chiếc kệ này."

Nhân viên quầy sách lấy làm khó xử: "Xin lỗi anh! Anh đợi một chút!"

Lưu Minh tiếp tục bước về phía cửa, bảo: "Chuyện gì? Muốn xin chữ kí của tôi à? Hôm khác đi! Hôm nay không rành."

Nhân viên quầy sách trách móc: "Anh dán giấy lên sách thế này, chúng tôi còn bán cho ai được nữa?"

Lưu Minh không thèm đếm xỉa đến nhân viên quầy sách, anh ta tiếp tục theo dòng suy tưởng của minh: "Mà dù có đoạt giải Nobel, tôi cũng từ chối giải thưởng, tôi không muốn nhận bất kì vinh dự nào từ phía giới chuyên môn."

Nhân viên quầy sách chặn Lưu Minh ở cửa và yêu cầu: "Anh đã làm hỏng mấy cuốn sách này rồi, chúng tôi không thể gỡ được mảnh giấy nhớ của anh ra, theo quy định, anh phải mua hết số sách đó."

Lưu Minh thản nhiên trả lời: "Tôi không có tiền."

Quản lý quầy sách bước đến hỏi xem xảy ra chuyện gì, cậu nhân viên liền nói: "Anh này vứt rác lung tung."

Bốn chữ "vứt rác lung tung" khiến Lưu Minh nổi giận tam bành, anh ta không thể chấp nhận cách nói đó, những bài thơ ngắn mà anh ta dán trên các

tác phẩm văn học nổi tiếng là tác phẩm của anh ta, vậy mà người ta dám coi chúng là rác rưởi. Đại thi hào Lưu Minh đã nổi giận! Sau khi cãi cọ một hồi, anh ta liền ra tay đánh người, cuối cùng bị tóm cổ vào đồn công an.

Hai nhân viên quầy sách xách hai cánh tay anh ta, Lưu Minh tức giận đến nỗi cổ nổi gân xanh cuồn cuộn, hét to với đám đông tò mò vây quanh: "Tôi là nhà thơ Lưu Minh, khi tôi phân hủy thì chữ của tôi vẫn mãi mãi sống động!"

Khi ấy viên cảnh sát xử lý vụ án gây rối trật tự trị an thấy chuyện này rất lạ liền đăng tải lên mạng nội bộ của cảnh sát, trong đó cả quá trình được kể lại một cách hết sức tường tận.

Tổ chuyên án không ngờ rằng kẻ tình nghi phạm tội lại rơi vào tầm nhìn của cảnh sát một cách vô tình như vậy, có điều muốn tìm ra tung tích anh ta không phải chuyện đơn giản, viên cảnh sát thụ lí vụ án này nhớ lại Lưu Minh còn độc thân, chưa có con cái, sau khi nộp tiền phạt và viết đơn cam kết từ sau không được phạm lỗi nữa thì cảnh sát thả anh ta ra. Địa chỉ ghi trong hồ sơ là địa chỉ phòng trọ, Lưu Minh không có tiền trả phí thuê phòng nên bị chủ nhà đuổi đi, sau đó anh ta liên tục thay đổi mấy chỗ ở khác nhau.

Giáo sư Lương nói: "Lưu Minh từng nói câu viết trên mảnh giấy nhớ dán ở rốn thi thể bé trai. Chắc chắn đây không phải chuyện trùng hợp ngẫu nhiên!"

Tô My thắc mắc: "Rốt cuộc anh ta là nhà thơ hay nhà nghệ thuật trình diễn? Mà kể ra ý tưởng của anh ta cũng sáng tạo thật đấy! Dán mấy bài thơ dở hơi của mình vào sách, như thế người mua sách sẽ đọc được thơ của anh ta."

Bao Triển nói: "Lưu Minh là kẻ tình nghi nhưng không thể chứng minh anh ta chính là kẻ đã giết chết bé trai và tạo ra khối hổ phách đồng nam kia."

Họa Long đưa ra phán đoán: "Anh ta quả là người kì quái, tính tình lại cố chấp, hành vi mang hơi hướm bạo lực, chắc chắn không phải chỉ bị cảnh sát bắt giam một lần đâu."

Phó bí thư Hoàng nhìn giáo sư Lương bảo: "Xin giáo sư đưa ra chỉ thị tiếp theo! "

Giáo sư Lương bố trí công việc, đầu tiên phải mở rộng phạm vi điều tra, tiến hành thăm dò, phỏng vấn tất cả các nhà xưởng và các cơ sở sản xuất thủ công mĩ nghệ bằng nhựa thông trên toàn thành phố, tìm kiếm những đối tượng có liên quan đến vụ án này. Cảnh sát quận Đồng Châu lần nữa ra thông báo hỗ trợ tổ chuyên án đến từng đơn vị cảnh sát có liên quan, hai nhiệm vụ cần làm ngay lúc này là phải xác minh lai lịch của nạn nhân và thu thập tất cả thông tin liên quan đến Lưu Minh, rất có khả năng anh ta từng có tiền án tiền sự, nhanh chóng tìm ra nghi phạm Lưu Minh là trọng điểm của công tác điều tra. Năm đó khi Lưu Minh bị cảnh sát bắt giữ, anh ta đã viết đơn cam kết, nhờ vậy cảnh sát sẽ nhanh chóng kiểm định nét chữ và xác định được nét chữ viết trên mảnh giấy nhớ dán ở rốn thi thể bé trai có phải của anh ta hay không.

Chẳng bao lâu đã có kết quả kiểm định nét chữ, quả nhiên chữ viết trên mảnh giấy nhớ là của Lưu Minh, anh ta trở thành nghi phạm giết người quan trọng.

Sau khi phân cục cảnh sát đường sắt nhận được thông báo, họ báo cho tổ chuyên án một manh mối, hai cảnh sát dân sự trực ban từng bắt giữ Lưu Minh.

Một đêm mấy tháng về trước, ở đường hầm dành cho người đi bộ gần cửa D của trạm Tam Nguyên Kiều có một cô gái bị khống chế, cô gái đó là sinh viên đại học ngồi chuyến tàu điện ngầm cuối cùng trở về trường, khi đi trong đường hầm, một thanh niên bê tha đi lướt qua vai cô, anh ta nhìn có rồi bám

theo sau, miệng lẩm bẩm câu gì đó.

Cô gái sợ quá toan bỏ chạy, nhưng người kia liền đuổi theo và lấy tay vỗ vào vai cô gái.

Cô gái hét lên thất thanh: "Anh muốn làm gì? Bớ người ta! Cướp!"

Thanh niên bê tha nọ đẩy cô gái vào góc tưởng, bảo: "Cô hiểu nhầm rồi! Tôi không định cướp tiền của cô đâu!"

Cô gái lấy hai tay ôm chặt ngực và khẩn cầu: "Không được chạm vào người tôi!"

Thanh niên bê tha nọ nói: "Tôi không phải quân lưu manh, tôi là nhà thơ, tôi vừa mới viết xong một bài, giờ chỉ muốn đọc cho cô nghe thôi!"

Trong đường hầm gần cửa D của trạm tàu điện ngầm Tam Nguyên Kiều có một cô gái bị cưỡng ép nghe thơ, gã nhà thơ nọ nửa đêm nửa hôm bám theo cô gái, anh ta không cướp của, cũng không hiếp người, mà chỉ bắt cô gái phải nghe một bài thơ do mình sáng tác:

Tôi muốn nói với em những lời gió xuân nói với cỏ non

Tôi muốn viết cho em bài thơ mùa xuân viết cho muôn hoa

Tôi muốn hát em nghe bài hát trăng thu hát cho lá non

Tôi muốn cùng em làm chuyện mà tuyết đông làm với mặt đất.

Thanh niên bê tha nọ muốn cô gái bình thơ của mình, nhưng cô gái sợ đến mức run lẩy bẩy chẳng nói được lời nào, vừa lúc đó có hai cảnh sát trực ban đi ngang qua đường, họ bắt anh ta dẫn về trạm an ninh xét hỏi. Thanh niên đó chính là "đại thi hào Lưu Minh", anh ta thanh minh rằng mình không có ác ý nhưng cảnh sát vẫn bắt giam anh ta máy ngày vì tội danh "trêu ghẹo quấy

nhiễu".

Căn cứ vào tư liệu hồ sơ mà phân cục đường sắt cung cấp, Họa Long, Bao Triển và Tô My dẫn theo một số cảnh sát vũ trang đến phòng trọ của Lưu Minh.

Đó là một căn phòng dưới tầng hầm âm u, ẩm ướt, dường như căn phòng mới được dọn đẹp nên giờ toang hoang, trống trải, chỉ còn chiếc giường sắt hai tầng, trên giường trải phản gỗ, không có nệm, sàn nhà vương vết máu.

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Hiện Trường

Mặc dù không có thi thể nhưng sau khi khám nghiệm hiện trường tỉ mỉ, cảnh sát xác nhận đây chính là hiện trường vụ án.

Có điều vết máu trên mặt đất lại là máu của nghi phạm Lưu Minh.

Dường như khá lâu không có ai nằm trên tấm phản gỗ nên bụi tích thành lớp dày, giá giường sắt xuất hiện ba dấu vân tay và vết dây cọ sát như thế vắt dây để treo cổ. Bao Triển chỉ vết dây, bảo Tô My chụp ảnh, anh nói: "Đây là dấu vết của thắt lưng bằng vải buồm để lại, có lẽ vật nặng treo dưới thắt lưng chính là người."

Phía dưới phản cũng nhuốm máu, còn có cả vết cửa rất rõ ràng, Bao Triển lại nói: "Đây là dấu vết được tạo ra do vũ khí có lưỡi sắc cắt chứ không phải vết dao chặt."

Trong huyết dịch lẫn tạp ít vụn xương, Bao Triển lấy kẹp cẩn thận gắp vụn xương lên, đặt dưới kính hiển vi quan sát, anh nói: "Có lẽ phần bị chặt ra là phần đầu, đây là phần sụn giáp trạng ở yết hầu người, phần đùi hoặc cánh tay của nạn nhân cũng bị cắt."

Trên sàn xi măng có vết kéo lê, đó là dấu tích mép đế giày cọ sát trên mặt đất gây ra.

Phòng trống trơn, trong góc phòng còn có ít cơm canh đã bốc mùi cùng ba chai rượu đế loại hai đã cạn đáy nằm chỏng chơ.

Bao Triển nhận định: "Có lẽ anh ta đã uống say rồi bị người ta treo cổ sát hại, sau đó phanh thây."

Một viên cảnh sát hình sự hỏi: "Mới ba chai rượu loại hai mà đã say bất tỉnh nhân sự được ư? Sao anh lại nghĩ hung thủ giết chết nạn nhân sau đó mới phanh thây? Sao không nghĩ hung thủ chặt đầu khi nạn nhân còn sống?"

Bao Triển đáp: "Nếu nạn nhân bị chặt đầu khi còn sống thì máu sẽ bắn tung toé, nhưng trong phòng này không thấy vết máu bắn."

Căn cứ vào các dấu vết trên hiện trường cộng thêm các manh mối mà chủ nhà và những người dân trọ quanh đây cung cấp, Bao Triển đã dựng lại hiện trường trước khi xảy ra án mạng.

Phía trên tầng hầm là dãy nhà lợp ngói kiểu cũ, tầng hầm chính là nhà kho chuyên chứa dụng cụ của chủ nhà. Yến Kinh có rất nhiều ngôi nhà sơ sài và tạm bợ như vậy. Lưu Minh sống ở đây hơn ba tháng. Mấy hôm trước có người thấy anh ta đem bán hết đồ đạc sách vở của mình cho ông lão thu mua đồng nát. Tối đó Lưu Minh ngồi uống rượu với một người đàn ông lạ mặt, cạnh đó còn có một bé trai chừng một tuổi.

Sát vách nhà Lưu Minh thuê là phòng trọ của một cô gái, cô gái tự nhận mình là diễn viên từng đóng vài vai nhỏ trên phim truyền hình. Cô ấy nói Lưu Minh là gã khùng thích lẩm bẩm một mình, thần kinh anh ta chắc chắn có vấn đề.

Hoạ Long hỏi: "Cô nhìn thấy một bé trai ở đây ư? Cậu bé là con cái nhà ai?"

Cô gái nói: "Tôi không nhìn thấy nhưng qua vách tường ngăn tôi nghe thấy tiếng trẻ con quấy khóc, chẳng rõ con cái nhà ai. Còn người đàn ông thì trước đây tôi chưa gặp bao giờ."

Cô gái sát vách phán ánh thường ngày không thấy Lưu Minh có bạn bè gì, suốt ngày chỉ quanh quẩn một mình, các hộ xung quanh đều xa lánh và ngại tiếp xúc với anh ta. Đôi lúc anh ta nói rất nhanh, tư duy hỗn loạn và mơ hồ. Bất kể gặp ai chủ động chào hỏi mình, anh ta đều giới thiệu tập thơ do mình sáng tác, nếu người khác không hứng nghe anh ta thao thao bất tuyệt, anh ta lại vỗ ngực tự tin nói rằng: "Một ngày anh sẽ biết đại thi hào Lưu Minh là nhà thơ vĩ đại nhất trên thế giới này!"

Lưu Minh rất trân trọng cơ hội được giao tiếp với mọi người, đối với anh ta, cơ hội ấy vô cùng quý giá bởi anh ta có thể nói với họ về thơ của mình, mặc kệ họ có muốn nghe hay không. Có lần cô gái sát vách chuyện phiếm vài câu với Lưu Minh, cô thấy thần kinh anh ta có vấn đề nên về sau không đoái hoài gì đến anh ta nữa. Một lần, Lưu Minh gặp một cô gái ở lối đi giữa các căn phòng dưới tầng hầm, anh ta liền van nài: "Cho tôi môt phút thôi! Lần trước tôi vẫn chưa nói xong, mãi mới có người chịu nói chuyện với tôi, cô làm ơn nghe tôi nói hết được không?"

Cô gái ngó lơ, coi anh ta như không khí.

Mấy hôm trước, Lưu Minh bán hết tài sản của mình, tối đó cô gái sát vách nghe thấy trong phòng có ba người vừa chén thù chén tạc vừa trò chuyện, ngoài Lưu Minh ra còn có một người đàn ông lạ mặt và một đứa trẻ. Lưu Minh nghèo rớt mồng tơi, thường ngày chỉ húp bát canh lõng bông vải cọng rau là xong bữa, anh ta gọi bát canh đó là "canh đại dương". Thế mà hôm ấy Lưu Minh lại mua mấy món nhậu, trong đó có món tôm om xì dầu, xương hầm đầu thỏ, móng giò kho tàu.

Cô gái lấy làm lạ, thầm nghĩ: "Hay thằng cha khùng này phát tài rồi nhỉ?"

Tô My thắc mắc: "Sao cô nhớ kĩ thế? Mà ngay cả tên món ăn cũng biết hết."

Cô gái đáp: "Vách tường không cách âm, họ nói gì tôi đều nghe hết cả, hôm ấy họ nói chuyện rôm rả suốt đêm, Vừa nói vừa chuốc rượu, gắp thức ăn cho nhau."

Tô My hỏi: "Hôm ấy cô còn nghe thấy những gì nữa? Cô đoán hai người họ có quan hệ gì?"

Cô gái trả lời: "Tôi nghi ngờ họ đồng tính, đứa bé là con nuôi, chắc là con trai của họ."

Tô My nhếch mép cười: "Trí tưởng tưởng tượng của cô phong phú thật đấy!"

Cô gái hồn nhiên thừa nhận: "Tôi là người Trùng Khánh, ở Trùng Khánh chỗ tôi nếu hai người cùng gặm đầu thỏ được coi là hai người đó đang hôn gián tiếp."

Nhà sát vách quá ồn ào khiến cô gái bực mình, cô phải lấy bông gòn bịt tai lại rồi mơ mòng chìm vào giấc ngủ.

Lúc hơn mười một giờ khuya, cô gái mơ hồ nghe thấy âm thanh lạ từ nhà kế bên vọng sang, cô rút bông ra lắng tai nghe kĩ, âm thanh đó rất giống tiếng lưỡi dao cứa vào thanh sắt. Bao Triển đoán, có lẽ âm thanh mà cô gái nghe được chính là tiếng hung thủ xử lý cái xác. Hung thú bóp cổ đứa bé, lấy dây lưng thòng vào cổ nạn nhân uống rượu say đang bất tỉnh nhân sự rồi treo lên giá giường sắt, sau đó di chuyển thi thể lên phản, gối đầu lên thành giường, để tránh phát ra tiếng động khiến hàng xóm chú ý, hung thủ không lấy dao chặt mà dùng cách cứa để chia. Đầu tiên hung thủ cắt đầu nạn nhân, kế đến tứ chi.

Phòng dưới tầng hầm rất oi bức, nên khi ngủ cô gái chỉ khép cửa hờ chứ không khoá trái, một số nhà còn mở toang cửa ra ngủ cho thoáng.

Tiếng cắt cửa đã dừng lại, cô gái trở mình ngủ tiếp, mặt hướng vào tường, đột nhiên cô loáng thoáng nghe thấy tiếng bước chân dừng trước cửa, một lát sau cánh cửa khe khẽ mở ra, cô gái cảm thấy có bóng người đi vào trong.

Cô sợ hãi kéo chăn trùm kín đầu, gắng áp chế cơn run rẩy đang lan toả khắp cơ thể.

Kẻ đó đứng trước đầu giường nhìn cô, tay xách thứ gì đó.

Cô gái tiếp tục vờ ngủ, nỗi sợ trào dâng đến đỉnh điểm, kẻ đó nhìn cô chằm chằm, một lát sau cô cảm thấy hắn quay người bước ra khỏi phòng, tiện tay đóng cửa lại.

Sáng hôm sau cô phát hiện sàn nhà nơi đầu giường có vết máu nhỏ thành hàng theo hướng ra cửa, cô tự an ủi chắc mình đến tháng mà vô ý.

Tuy vậy trong đầu cô vẫn thoáng hiện lên một suy nghĩ đáng sợ, kẻ đó lặng lẽ lén vào phòng cô, đứng ở đầu giường nhìn cô ngủ, có thể trong tay hắn đang xách vật gì rỏ máu!

Hoạ Long hỏi: "Sao cô không báo cảnh sát?"

Cô gái nói: "Phòng tôi không mất thứ gì, lỡ tất cả chỉ là ảo giác thì sao?"

Tổ chuyên án mở cuộc họp thảo luận về tình hình vụ án, nghi phạm duy nhất là Lưu Minh đã bị kẻ nào đó sát hại và phanh thây, trọng điểm công việc kế tiếp là phải tìm cho ra người đàn ông đã cùng uống rượu với Lưu Minh tối đó. Hắn ta chính là kẻ tình nghi nặng kí nhất, cảnh sát buộc phải nhanh chóng làm rõ lai lịch của hắn. Đến tận giờ vẫn chưa biết bé trai bị sát hại là ai, vì thế xác minh lai lịch đứa trẻ cũng là hướng điều tra chủ yếu. Trên lối đi nhỏ giữa các căn phòng dưới tầng hầm, hàng xóm từng nhìn thấy một người đàn ông lạ mặt và một bé trai, theo mô tả đứa bé đó có ngoại hình và quần áo mặc trên người khá giống với thi thể bé trai bị niêm phong trong khối hổ phách. Còn

về người đàn ông lạ mặt, hàng xóm không có ấn tượng gì về anh ta, cảnh sát không đủ điều kiện để tiến hành dựng ảnh anh ta.

Tô My suy đoán: "Có lẽ người đàn ông lạ mặt kia là một nhà nghệ thuật trình diễn, nên y mới giết người và chế tác thành hổ phách. Y muốn nổi tiếng đến phát điên."

Phó bí thư Hoàng nói: "Qua điều tra, chúng ta đã biết số điện thoại mà Lưu Minh sử dụng, có lẽ sẽ lần ra được một vài manh mối từ đó."

Giáo sư Lương bảo: "Lưu Minh đã bán để bán tháo tất cả đồ dùng của mình, ta buộc phải tìm ra ông lão thu mua phế liệu, chưa biết chừng những thử ông lão mua lại có giá trị cho vụ án."

Họa Long hỏi: "Tôi đang nghĩ rốt cuộc Lưu Minh đã bóp cổ đứa trẻ hay chính kẻ giết Lưu Minh đã ra tay bóp chết đứa trẻ?"

Bao Triển đáp: "Hiện giờ chúng ta vẫn chưa làm rõ được động cơ giết người của hai vụ án mạng. Quan điểm của tôi đồng nhất với quan điểm của Tô My, tôi nghiêng về hướng cho rằng hung thủ đã giết Lưu Minh và đứa trẻ."

Phó bí thư Hoàng phỏng đoán: "Cũng có khả năng Lưu Minh giết đứa trẻ, còn người đàn ông lạ mặt đã giết Lưu Minh."

Giáo sư Lương nói: "Nếu hung thủ là nhà nghệ thuật trình diễn thì mấy ngày sau khi hội diễn nghệ thuật hàng năm khai mạc, y nhất định sẽ xuất đầu lộ diện."

Bao Triển tán thành: "Chắc chắn y còn nhiều tác phẩm mới nữa!"

Phó bí thư Hoàng gật đầu: "Thế thì giờ chúng ta chỉ cần ôm cây đợi thỏ là được!"

Tổ chuyên án phỏng vấn các hộ sống gần nhà trọ của Lưu Minh thêm lần nữa để tìm ra thêm nhiều người chứng kiến và biết về sự việc xảy ra đêm Lưu Minh bị giết.

Dưới tầng hầm có một thanh niên làm nghề chuyển phát nhanh, hai bên lối đi nhỏ chất đầy túi nilon xốp hơi gập lại gọn gàng, anh ta phản ánh với cảnh sát rằng ai đó đã lấy trộm một ít túi nilon xốp hơi, lại còn đảo lộn đống đồ của anh ta lung tung hết cả. Trước đây Lưu Minh thường đạp chiếc xe cũ kĩ đi bày hàng ở trên cầu dành cho người đi bộ, anh ta bán những tập thơ do minh sáng tác, đôi lúc còn bán vài món trang sức nhỏ, mọi ngày chiếc xe đó vẫn dựng bên lối đi, nhưng giờ không thấy đâu nữa.

Họa Long thắc mắc: "Sau khi hung thủ phanh thây nạn nhân, y đã vận chuyển xác đi bằng cách nào? Đến giờ chúng ta vẫn chưa làm rõ được!"

Tô My phỏng đoán: "Tôi vốn cho rằng hung thủ sẽ đón một chiếc taxi đen, chẳng ngờ hung thủ cũng nghèo kiết xác, không có tiền mà gọi xe."

Bao Triển nói: "Hung thủ lấy mấy túi nilon xốp hơi chất đống ở lối đi để dựng thi thể, sau đó lấy xe đạp để vận chuyển chúng đi."

Tô My ngậm ngùi: "Anh nhà thơ này thật đáng thương!"

Chúng ta có thể tưởng tượng ra cảnh tượng thể này:

Xác anh ta bị treo lủng lẳng hai bên yên xe, bên trái là chân tay, bên phải là thân thể, tất cả đều được đựng trong nilon xốp hơi hay còn gọi là nilon xốp nổ mà chúng ta vẫn thường nghịch bóp cho nó nổ. Hai túi xốp chỉ cách mặt đất nửa thước, dây thừng buộc túm miệng túi, khi hung thủ đạp xe sát vệ đường, chúng còn chạm vào những bụi trúc lùn và những rặng hoa giấy suốt chặng về.

Đầu anh ta treo lủng lẳng trên ghi đông xe đạp, anh ta nhìn cảnh vật trước

mắt thông qua lớp nilon mờ đục.

Đèn đường vàng vọt, trên cáng xe có đứa trẻ đã chết tự bao giờ.

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Bữa Tiệc Nghệ Thuật

Mấy ngày sau, hội diễn nghệ thuật hàng năm long trong khai mạc.

Hội diễn nghệ thuật ở Tống Trang trờ thành hội diễn văn hoá lớn nhất cả nước, ở đó trưng bày rất nhiều

tác phầm nghệ thuật của các nghệ sĩ trong và ngoài nước, họ giới thiệu nghệ thuật đương đại đến với công chúng thông qua nhiều cuộc triển lãm và toạ đàm học thuật. Sau vài năm phát triển giờ đây quy mô của triển lãm nghệ thuật đã khá rộng lớn. Hôm khai mạc hội diễn, phóng viên của các đài, các báo đo ve đây săn tin đông như kiến có, không những thế hội diễn còn thu hút được nhiều nhà nghệ thuật và du khách trên khắp thế giới.

Chỉ có điều nghệ thuật trình diễn bị hạn chế nghiêm ngặt tại hội diễn nghệ thuật lần này.

Ban tổ chức và uỷ ban địa phương dân thông bảo gia tăng lực lượng bảo vệ, nghiêm cấm bất kì hoạt động biểu diễn nghệ thuật trình diễn nào diễn ra ở đại sở và các gian triển lãm.

Bốn thành viên của tổ chuyên án đóng giả là du khách đến thưởng thức bữa tiệc phong phú của nghệ thuật đương đại.

Tô My hơi thất vọng nói: "Tôi rất muốn xem nghệ thuật trình diễn nó hình thù ra sao, phen này chắc họ hết đường xuất đầu lộ diện rồi!"

Phó bí thư Hoàng đẩy xe lăn cho giáo sư Lương, ông nói: "Những nhà

nghệ thuật trình diễn đều là những kẻ liều mạng, chắc chắn họ không bỏ qua cơ hội thể hiện mình trong hội diễn nghệ thuật lần này đâu! Có cứ yên tâm ngồi đợi!"

Giáo sư Lương dặn mọi người: "Tất cả cần cảnh giác cao độ! Rất có thể hung thủ đã xuất hiện trong hội diễn, các nhân viên giám sát không được lơ là rời khỏi vị trí của mình, yêu cầu họ phải phụ trách tốt khu vực được giao."

Phó bí thư Hoàng bố trí rất nhiều cảnh sát mặc thường phục bí mật quan sát ở sảnh lớn và các gian triển lãm, nhiệm vụ trọng điểm là cần chú ý đến những tác phẩm nghệ thuật làm bằng hổ phách hoặc nhựa thông được trưng bày tại các gian triển lãm; các gian hàng điêu khắc và phòng làm việc nghệ thuật cũng là đối tượng giám sát quan trọng.

Trước cửa hội trường lớn chợt huyên náo hẳn lên, thì ra nhà nghệ thuật trình diễn đầu tiên đã xuất hiện.

Anh ta để tóc dài, răng đeo niềng sắt, eo buộc tạp dề hoa văn da báo, cây gậy trúc mà anh ta cầm trong tay còn buộc túi lưới. Anh ta bị bảo vệ khênh ra khỏi sảnh, rồi ném xuống nền xi măng ngoài sân một cách thô bạo.

Nhà nghệ thuật trình diễn này đang định diễn tiết mục Tôn Ngộ Không.

Tôn Ngộ Không hét vang: "Hai con tiểu yêu kia! Ta bị mất phép cân đẩu vân, ta phải đi bắt mây, các người tránh ra cho ta lên trời nào! "

Tôn Ngộ Không bật đứng dậy, cầm túi lưới định xông vào đại sảnh lần nữa.

Hai bảo vệ liền khoá tay Tôn Ngộ Không, tay đấm chân đá anh ta một trận, một anh bảo vệ còn lấy đầu gối bẻ gẫy gậy trúc, anh còn lại mắng: "Đồ thần kinh! Muốn bắt mây thì trèo lên núi mà bắt, đừng xông vào hội trường nữa! Nghe chưa?"

Tô My lắc đầu: "Nghệ thuật trình diễn thú vị thật đấy! Anh chàng Tôn Ngộ Không kia hài hước nhỉ!"

Hoạ Long nói: "Tổ chuyên án chúng ta có bốn người, thầy trò Đường Tăng đi lấy kinh cũng có bốn người, tôi nghĩ tôi sẽ là Tôn Ngộ Không, Tô My là Bát Giới."

Giáo sư Lương cười: "Thế thì chúng ta phải mau đi bắt yêu quái mới được."

Tô My cự nự: "Giáo sư Lương, bác quá đáng! Ý bác là cháu hợp vai Chu Bát Giới chứ gì? Cháu muốn làm Sa hoà thượng cơ! Cậu Triển, cậu làm Bát Giới nhé?"

Bao Triển đáp: "Ừm... Chẳng sao! Dù gì thì cũng chỉ là trò đùa thôi mà!"

Đại sảnh triển lãm chia ra thành bảy khu vực, trước cửa mỗi gian hàng đều có bảo vệ đứng canh gác, các nhà nghệ thuật trình diễn muốn trà trộn vào cũng khó. Ở khu vực triển lãm thiết kế của sinh viên có hai có lễ tân mặc áo dài đó đang phát quà lưu niệm, một cô nói với Tô My: "Chào mừng quý khách đến với hội diễn nghệ thuật! Đây là món quà miễn phí ban tổ chức xin tặng cho quý khách!"

Tô My cười tít mắt nhận quà và cảm ơn cô lễ tân.

Hoạ Long chìa tay đòi quà, cô lễ tân cười ngọt ngào: "Xin lỗi quý khách! Chúng tôi chỉ tặng quà cho phụ nữ và trẻ em thôi!"

Sau khi phát quà xong, hai cô lễ tân lần lượt rời khỏi quầy triển lãm.

Tô My mở hộp quà ra, chẳng ngờ bên trong lại là một chú gà con lông vàng như tơ, chú gà đứng trong hộp nom chẳng khác nào cuộn tơ màu vàng nhạt.

Tô My reo lên: "Ôi! Dễ thương quá! Gà con, mi đói chưa? Ta gọi mi là gì được nhỉ?"

Mọi người nhìn chú gà, chiếc mỏ màu vàng nhạt bị buộc bằng dây chỉ, Tô My nhẹ nhàng gỡ sợi chỉ ra, chú gà con lập tức kêu chiêm chiếp.

Giáo sư Lương đập tay vào đầu kêu: "Mắc lừa rồi!"

Bao Triển nghi ngờ: "Lẽ nào họ là nhà nghệ thuật trình diễn?"

Phó bí thư Hoàng nói: "Chắc chắn hai cô lễ tân khi nảy là nhà nghệ thuật trình diễn, có lẽ họ muốn biểu đạt thông điệp - chú gà con là một sinh mệnh bé nhỏ, chỉ dành tặng cho phụ nữ và trẻ em, mỗi người được nhận quà đều phải đối diện với một vấn đề, họ cần đưa ra lựa chọn của mình, đó là chịu trách nhiệm với sinh mệnh bé nhỏ này hay là vứt bỏ nó."

Hoạ Long hỏi: "Tô My! Cô muốn làm sao thì làm!"

Tô My nói: "Anh Long, chú gà này đáng yêu quá, anh chăm giúp tôi nhé!"

Hoạ Long vội xua tay: "Còn lâu mới mắc lừa cô! Đừng đẩy phiền phức sang cho tôi!"

Tô My bĩu môi: "Hử! Cùng lắm là tôi mang về văn phòng tổ chuyên án nuôi là được chứ gì! Sáng nào nó cũng gây cho điếc tai các anh."

Bên cạnh khu triển lãm tác phẩm của sinh viên là hội quân hội hoạ, khách ra vào đông nườm nượp, vài chú gà con bị bỏ rơi bắt đầu chạy nhão nhác trong gian triển lãm tranh, có con còn bị người ta giẫm chết. ..

Tổ chuyên án tham quan hết khu hội hoạ, họ nhìn thấy nhiều tác phẩm điêu khắc, nhưng không phát hiện thấy điều gì đặc biệt. Hệ thống giám sát ở đại sảnh được cảnh sát tiếp quản, cảnh sát ngầm được bố trí đến từng góc

nhà, nhưng tuyệt nhiên không nhìn thấy đối tượng khả nghi nào có vẻ liên quan đến vụ án hổ phách đồng nam.

Ngày thứ nhất của hội diễn nghệ thuật đã kết thúc, toà nhà triển lãm đóng cửa, tổ chuyên án hơi thất vọng nhưng chẳng biết làm gì khác ngoài chờ đợi ngày mai.

Sắc trời nhá nhem tối, một số nhà nghệ thuật trình diễn tập trung trên mảnh đất trống phía ngoài toà nhà triển lãm khiến không khí nhộn nhịp khác thường, trên bãi đất trống thắp vài ngọn đèn có tạo hình lạ mắt. Người chế tác đèn trình bày với phóng viên về tác phẩm của mình, anh ta tiết lộ đầu thắp sáng những ngọn đèn này đều lấy từ thẩm mĩ viện, đó chính là dịch mỡ hút ra từ những người đẹp muốn giảm béo, họ chế biến dịch mở ấy thành dầu, cây đèn thắp bằng mỡ người này được tác giả đặt tên là "đèn thần Aladin", cây đèn có thể thực hiện ba điều ước của người sở hữu nó.

Trong rừng cây cạnh bãi đất trống có mấy nhà nghệ thuật trình diễn nữa, họ lấy móc sắt cắm vào lưng rồi tự treo mình trên cây, nom như người ta bán thịt lợn vậy.

Cạnh rừng có chiếc máy kéo, một người nằm dưới gầm xe dùng mở lết không ngừng gõ gõ đập đập vào bụng xe, tiếng gõ thu hút phóng viên chạy đến, mấy nhà nghệ thuật trình diễn vây quanh chiếc máy kéo quan sát người nọ với vẻ mặt thâm trầm, một người trong số họ ngẫm nghĩ hồi lâu, rồi hỏi: "Anh bạn, anh muốn biểu đạt điều gì qua tác phẩm của mình thế?"

Người đang nằm dưới gầm xe đáp: "Mẹ nó! Xe tôi hỏng, đang sửa toát mồ hôi đây này!"

Cảnh sát chú ý sít sao đến từng nhà nghệ thuật trình diễn. Bao Triển theo dõi người đàn ông trọc thích mặc áo lông vào mùa hè từng đến đồn công an tự thú bữa trước. Lần này, anh nhận được một thông tin đáng để người ta

phấn chấn tinh thần, nhân viên vệ sinh của khu triển lãm đã phát hiện rất nhiều bức ảnh chụp khối hổ phách ở trong toà nhà triển lãm đã khoá cửa.

Trong khối hổ phách là một sọ người!

Đó chính là sọ của Lưu Minh.

Bức ảnh được chụp bằng điện thoại di động, dù độ phân giải không cao nhưng vẫn có thể nhìn rõ từng đường nét trên bức ảnh, trình độ chế tác thủ công khối hổ phách đầu người đó vô cùng tinh xảo, trong suốt, lung linh, từng đường nét nhỏ của đầu người hiện ra sinh động như đang còn sống.

Bức ảnh đó được người ta dán ở mặt sau cánh cửa nhà vệ sinh, bất kì ai đi vệ sinh đều có thể nhìn thấy. Trên bức ảnh còn để lại số điện thoại, điều này chứng tỏ người chế tác muốn rao bản tác phẩm của mình.

Bao nhiều du khách như vậy không thể xem hết mỗi tác phẩm trong hội diễn nghệ thuật, nhưng ai cũng phải vào phòng vệ sinih.

Phòng vệ sinh không có camera, cũng không cắm cảnh sát theo dõi, vị trí trước bồn cầu đã bị ban tổ chức bỏ qua, nhưng lại được người ta tận dụng một cách hiệu quả. Có thể kẻ dán ảnh đó sẽ cảm khái mà rằng: "Tác phẩm tốt nhất lại chỉ có thể dán ở phòng vệ sinh của hội chợ triển lãm! Haiz!"

Rõ ràng kẻ dán ảnh chính là hung thủ, mục đích y chế tác hổ phách đầu người là để rao bán. Thằng cha trời đánh thánh vật này còn dám to gan để lại số điện thoại liên lạc! Tổ chuyên án lập tức thông báo cho bộ phận bưu chính viễn thông triển khai điều tra số điện thoại đó. Hôm ấy có mấy chục số điện thoại gọi đến số máy của kẻ rao bán khối hổ phách đầu người, thậm chí có cả số điện thoại mã vùng nước ngoài, xem ra sau khi xem bức ảnh, nhiều người đã có hứng thú với tác phẩm nghệ thuật này, họ gọi điện đến để đặt mua hoặc hỏi giá.

Người đàn ông đầu trọc mặc áo lông bỏ tiền thuê một phụ nữ cụt chân, rồi công khai mô phỏng một hành vi tình dục trong rừng, nhưng chẳng bao lâu thì anh ta bị cảnh sát ập đến bắt tại trận. Chẳng ngờ trong danh bạ điện thoại của anh ta lại lưu số máy của kẻ rao bán khối hổ phách đầu người, chủ nhân của số điện thoại đó tên là Mark.

Tổ chuyên án lập tức thẩm vấn gã trọc, giáo sư Lương hỏi: "Người tên là Mark lưu trong danh bạ điện thoại là bạn cậu sao?"

Gã trọc đáp: "Đồng nghiệp đồng ngành thôi! Mark là nhà nghệ thuật trình diễn."

Giáo sư Lương lại hỏi: "Cậu biết cậu ta sống ở đâu không?"

Gã trọc trả lời: "Cách đây không xa! Tôi từng đến nhà cậu ta."

Phó bí thư Hoàng nói: "Thế này vậy! Anh dẫn mọi người đi tìm anh ta. Lỗi của anh không nghiêm trọng lắm, nên chúng tôi có thể suy xét đến việc thả anh."

Gã trọc tò mò: "Có phải Mark đã làm chuyện xấu gì không? Các ông muốn tôi lấy công chuộc tội, tôi có thể dẫn các ông đi tìm cậu ta, nhưng tôi có một điều kiện, tôi không muốn được thả ra, tôi muốn các ông hãy bắt giam... ừm... điều tôi muốn là tôi bị giam trong đồn vài ngày và khi phóng thích tôi, các ông hãy công bố cho mọi người là tôi vượt ngục... Như thế tôi có thể nổi tiếng! "

Bốn thành viên tổ chuyên án đưa mắt nhìn nhau không biết nên trả lời thế nào.

Gã trọc bỏ kính ra nói: "Tôi đã sẵn sàng rồi! Chiến đấu thực địa là bước đầu tiên thực hiện nghệ thuật trình diễn của tôi. Các ông xem, cặp kính này chính là cặp kinh mà cựu đội trưởng đội cảnh sát hình sự Lam Cương dùng

để nguỵ trang, tôi vốn định vượt ngục thật, giờ các ông đã có việc cần tôi giúp thì tôi không cần vượt ngục thật nữa!"

Nhờ gã trọc dẫn đường nên cảnh sát nhanh chóng tìm được nơi ở của Mark.

Đó là một xưởng thủ công mĩ nghệ chuyên chế tác nhựa thông cách Tống Trang không xa, vì nhà xưởng này đã đóng cửa nên nó không thu hút sự chú ý của cảnh sát khi bắt tay điều tra. Nhà xưởng này dính vào vụ kiện tụng, cuối cùng bị toà án tuyên bố niêm phong, cỏ hoang mọc ngún sân vườn, các gian xưởng đều bị dán giấy niêm phong, trong nhà kho còn một ít nguyên vật liệu, công nhân đã giải tán về nhà từ lâu, kí túc xá vắng hoe.

Trước đây Mark là công nhân của xưởng đồ thủ công mĩ nghệ từ nhựa thông này, sau khi nhà xưởng vỡ nợ, y không có nhà mà về, ban ngày lưu lạc trên phố biểu diễn nghệ thuật trình diễn, tối đến thì về kí túc nhà máy ngủ, thỉnh thoảng y lại âm thầm dẫn bạn về ngủ cùng, gã trọc từng vượt tường vào trong kí túc ở mấy đêm.

Lúc Hoạ Long và các cảnh sát vũ trang ập vào bắt Mark thì y đang giao dịch với một thương nhân người Hồng Kông trong kí túc. Thương nhân Hồng Kông nọ đến đây mua hổ phách đầu người, hai bên đang trả giá, vì liên tục có người gọi điện cho Mark ngỏ ý muốn mua tác phẩm của y nên cuối cùng thương nhân Hồng Kông nọ đã đồng ý mua với giá một trăm mười ngàn nhân dân tệ.

Hổ phách đầu người được đặt trên giường, dưới gầm giường còn có rất nhiều khối hổ phách khác.

Trong lúc trả lời thẩm vấn, Mark vô cùng trấn tỉnh, y thừa nhận mình chế tác hổ phách thi thể người nhưng phủ nhận mình giết người.

Giáo sư Lương hỏi: "Ý anh nói Lưu Minh tự sát?"

Mark đáp: "Ông đoán chính xác! Đúng là cậu ấy tự sát, cậu ấy tự nguyện hiến thi thể cho tôi, chúng tôi còn viết thoả thuận hiến xác."

Hoa Long chửi đổng: "Mẹ kiếp! Thế cả đứa bé cũng tự sát sao?"

Mark vẫn thản nhiên trả lời: "Ồ! Các anh phát hiện ra đứa bé ấy rồi ư? Đứa bé đó tên là Tế Oa, trước đây mẹ nó là công nhân ở xưởng, sau đó xưởng đóng của mẹ đứa bé làm nhân viên phục vụ cho quán mì, Tế Oa là con riêng của cô ây, không phải nó tự sát đâu. "

Bao Triển hỏi: "Thế vì sao đứa bé ấy chết?"

Mark đáp: "Mẹ nó nói là bị trúng độc khí ga, cô ấy nhờ tôi tìm nơi nào đó để giúp chôn thằng bé, điểm này là tôi không đúng, tôi không mang nó đi chôn mà lại chế tác hổ phách. Tôi chỉ muốn thử xem có thể chế tác hổ phách người hay không thôi. "

Tô My vạch trần: "Anh đừng vòng vo nữa! Nói dối cũng vô ích thôi! Mẹ của đứa bé ấy đâu? Vẫn đang ở quán mì sao?"

Mark nói. "Mẹ đứa bé đã bỏ đi theo trai rồi! Cùng anh đồng nghiệp ở quán mì ấy! Nếu không tin tôi dẫn cô đi hỏi chủ quán."

Chương 5: Gã Nhà Thơ Biến Thái

Lưu Minh và Mark là đôi bạn thân.

Họ gặp nhau trên phố giống như bèo nước tương phùng giữa dòng người đông đúc và dòng đời xuôi ngược.

Đầu phố Yến Kinh có rất nhiều người biết Lưu Minh và Mark. Chúng ta cũng thử lục lọi trí nhớ, biết đâu lại nhớ ra một buổi trưa nào đó, trên cầu hoặc dưới đường hầm dành cho người đi bộ đã từng gặp hai gã tâm thần này.

Mark ngồi trong quả cầu bằng nhựa cứng trong suốt, trong quả cầu có ít tiền lẻ. Quả cầu nhựa có cửa số thoát khí, nếu khách bộ hành muốn bố thí thì cứ việc ném tiền vào quá cầu. Những khi trời mưa, Mark còn có thể đóng cửa số thoát khi lại, quả cầu lăn nơi đầu đường cuối phố, lăn trong nắng trong mưa, một mình nó cô đơn, lăn lóc. Nếu quản lí trật tự trị an thành phố đến thì anh ta có thể đứng trong quả cầu, giẫm vào vách cầu cho nó di chuyển về phía trước, thậm chí nhảy xuống hồ nước trong công viên. Anh ta ngồi trong quả cầu, còn quả cầu nằm trong hồ nước, quản lí thành phố đành bó tay chịu thua.

Anh ta giống như con ốc sên, quả cầu chính là ngôi nhà của anh ta, là lớp vỏ của anh ta.

Mark vừa là nhà nghệ thuật trình diễn, lại vừa là ăn mày, cũng có thể nhà nghệ thuật trình diễn nghèo kiết xác thực ra chẳng khác gì kẻ ăn mày!

Lưu Minh bày bán sách kí tặng của mình ở đầu phố, giọng anh ta to khiếp

người, cứ nhìn thấy người đi đường là anh ta lại hét tướng lên "Nhà thơ lớn Lưu Minh bán tập thơ kí tặng", người phụ nữ bán khoá ngồi bên cạnh bực mình quát anh ta một trận, cô ta chỉ sợ quản lí trật tự trị an thành phố đến thì hết đường làm ăn buôn bán cả đám. Nhưng anh ta mặc kệ, anh ta cứ thả sức hét như thế khoảng mười phút thì tất cả các sạp hàng bên cạnh đều đứng dậy bỏ đi. Cậu bé bày hàng bán nhiệt kế và bật lửa ở bên phải nói, cậu ta dọn hàng không phải vì Lưu Minh mà vì đã đến giờ dọn hàng, cậu ta còn nhiều việc khác phải làm.

Lưu Minh rất áy náy, anh ta nhìn ngó xung quanh, các chủ sạp hàng khác đều lũ lượt rời đi trước khi quản lí trật tự trị an thành phố đến, chỉ còn mỗi quả cầu vẫn ở nguyên chỗ cũ.

Quả cầu chợt nói: "Đưa sách tôi xem nào!"

Lưu Minh giật này mình, lúc bấy giờ anh ta mới để ý có người ngồi trong quả cầu, anh ta luồn tập thơ của mình qua cửa số thoát khí cho người ngồi bên trong xem. Mark giở mấy trang, tìm một đoạn thơ ngắn và cất giọng đọc:

Người đẹp ngả ngớn

Sương khói vây quanh

Chui vào mộng lành

Chinh phục mĩ nữ

Ánh sáng tự do

Rạng rỡ mai rùa

Tổ chim ven hồ

Hẩy vào nhật nguyệt

Phun vào khóm nhài, phun vào tổng thống tương lai, phun vào sai lầm không thể cứu chữa.

Cảnh sát hùng hổ bắt người, vai vác cuốc, tay cầm roi, lội sâu vào trong khóm hoa đua nở.

Lưu Minh nói: "Bài thơ này có tựa đề là 'Tôi muốn ân ái', phần sau còn có bài trường thi 'Tôi muốn đi tiểu'. Cậu đưa ra vài lời bình tôi nghe xem nào! Dẫu sao tự tôi thấy mình viết khá tốt, lần nào xem cũng rớt nước mắt."

Mark gật gù: "Ừm! Đúng là viết không tệ! Cuốn này bao nhiêu tiền?"

Lưu Minh nói: "Năm mươi tệ! Chớ chê đắt!"

Mark nói: "Tôi mua cuốn này, anh phải đoạt giải Nobel văn học mới đúng!"

Lưu Minh nghe được lời khen của tri kỉ như cởi tấm lòng, liền khẳng khái mời: "Tôi mời anh một bữa!"

Thế là hai người tìm quán mì Lan Châu, gọi mấy đĩa rau nguội, hai chai rượu cuốc lùi, vừa nhâm nhi uống rượu vừa tâm tình chuyện trò. Lưu Minh kể thao thao bất tuyệt về quá trình gia công tập sách của mình, đầu tiên anh ta cắt giấy A4 làm trang sách, rồi lấy giấy xi măng làm bia, sau đó đóng lại thành quyển, phết keo, bọc màng nilon.

Lưu Minh tỏ ý một cuốn bản năm mươi tệ không hề đắt chút nào.

Mark đồng tình: "Nghệ thuật là vô giá mà!"

Lưu Minh cảm khái: "Bây giờ tôi coi cậu là bạn. Lúc nào tôi cũng khao khát có bạn bè, ngày nào tôi chết đi thì vẫn còn một người hiểu được thơ tôi. Cậu chính là người đầu tiên khen tôi viết thơ hay. Cám ơn cậu nhiều lắm!"

Mark cười bảo: "Nếu tôi chết thì tôi sẽ nhờ người ta đúc mình thành khối hổ phách."

Mark nói mình từng là công nhân trong xưởng chế tác thủ công mĩ nghệ làm từ nhựa thông, sau khi thất nghiệp, anh ta làm mấy việc vặt cho các phòng nghệ thuật ở Tống Trang, có thời điểm anh ta lập trí muốn trở thành một đại sư điêu khắc, trên thế giới có biết bao danh nhân nước ngoài mãi mãi bất hủ với thời gian như Auguste Rodin, Michelangelo, Myron, Praxiteles... Đó đều là những bậc thầy vĩ đại của ngành điêu khắc. Cũng đam mê điêu khắc và có tài năng như họ, vậy mà anh ta lại phải lưu lạc thành kẻ ăn mày nơi đầu đường xó chợ, người lành lặn tay chân khó có thể xin được tiền của thiên hạ. Một hôm anh ta đột nhiên này ra một ý tưởng kì lạ, anh ta liền làm một quả cầu lớn bằng nhựa trong suốt, cảm hứng ấy xuất phát từ việc nhìn thấy quả cầu nổi bập bềnh cho người ta đi trên nước trong hồ ở công viên. Thế là từ thân phận kẻ ăn mày, anh ta liền trở thành nhà nghệ thuật trình diễn, lí tưởng trong lòng càng lúc càng xa dần nhưng chưa bao giờ dập tắt.

Mark nói: "Tác phẩm điêu khắc hoàn hảo nhất của tôi chính là chính mình. Sau khi chết đi, tôi sẽ tìm nghệ nhân tài giỏi đúc mình thành hổ phách để mình mãi mãi bất tử."

Lưu Minh nói: "Hay là cậu cũng đúc tôi thành hổ phách? Tôi cũng muốn bất tử."

Mark từ chối: "Không được!"

Lưu Minh và Mark vừa mới gặp nhau mà tựa như quen thân từ kiếp nào, họ trở thành đôi tri kỉ. Cả hai đều là những kẻ khùng khùng điên điên, đều muốn biểu đạt tư tưởng của mình một cách mãnh liệt. Hai người thao thao bất tuyệt kể về ước vọng của bản thân, họ cứ ngỡ rằng đối phương đang lắng nghe mình nói nhưng thực ra họ chỉ đang tự nói cho chính mình nghe. Hai

người nói chuyện không ngừng nghỉ trong quán mì từ khi chập choạng tối cho đến đêm khuya. Trong quán mì có cô phục vụ tên là A Như. Trước đây A Như cũng là công nhân trong xưởng chế tác đồ thủ công mỹ nghệ bằng nhựa thông nơi Mark từng làm, vì nể mặt động nghiệp cũ nên cô ta không đuổi hai người bọn họ. Thế là hai người cứ nửa tỉnh nửa say hàn huyên đến tận gần sáng mới rời khỏi quán mì.

Mark cất giọng khê đặc: "Đợi sau này có tiền, tôi sẽ mở một hội quán thủ công mĩ nghệ gốm sứ."

Lưu Minh lè nhè: "Tôi đoạt giải Nobel văn học chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi! Rất có khả năng tôi sẽ từ chối nhận giải, sau này có tiền rồi tôi vẫn tiếp tục viết thơ."

Sau đó cứ cách một khoảng thời gian, Lưu Minh và Mark lại gặp nhau vài bận ở đầu phố, lần nào Lưu Minh cũng nài nỉ Mark đồng ý biến mình thành hổ phách, nhưng Mark luôn từ chối, lí do từ chối là anh ta cho mình là quân tử nhất ngôn, nói được ắt phải làm được, trong khi anh ta không thể đợi đến lúc Lưu Minh chết đi để chế tác thành hổ phách, bởi đó là chuyện của nhiều năm sau, anh ta không thể chắc chắn được.

Càng ngày Lưu Minh càng bị cái nghèo bủa vây đến khốn đốn, có thời điểm anh ta phải chuyển nhà mấy lần liền, mỗi lần đều do chủ nhà đuổi đi vì không thể trả nổi tiền thuê phòng.

Người ta gặp Lưu Minh ở đầu phố đều hết sức ngạc nhiên, đây là thời kì nhà thơ chết đói, nhiều người đều không thể kể ra được hơn năm cái tên nhà thơ còn sống. Thơ của Lưu Minh vừa non tay lại vừa khó hiểu, có bài ấu trĩ đến nực cười, có bài lại thô thiển đến tục tỉu... Nhưng cũng có câu thơ khiến người ta cảm động tận đáy lòng, ví như những câu thơ miêu tả mùa xuân, tình yêu và ánh sáng, chúng đẹp bởi chính sự giản dị và chân thành hệt như tấm lòng của người làm thơ.

Anh ta sống cuộc sống dặt dẹo, chập chờn như ánh lửa ma trơi, nhưng lại có lí tưởng cao cả muốn thắp sáng cho toàn nhân loại.

Một sinh viên khoa Trung văn nhìn thấy dòng chữ "Chủ nhân giải Nobel" thì chạy lại đòi chụp ảnh cùng nhưng lại từ chối mua sách.

Một bác sĩ tâm thần dừng chân đọc thơ Lưu Minh, hỏi anh ta một vài chuyện, rồi để lại lời bình: "Mau đi cấp cứu! May còn chữa được!"

Năm ấy, Viện văn học Thuỵ Điển không tuyên bố anh ta đoạt giải Nobel văn học, anh ta ngồi trong căn nhà trọ tồi tàn, ôm tập thơ của mình khóc nức nở. Từ đó về sau các hiệu sách ở Vương Phủ Tỉnh đột nhiên xuất hiện một người đàn ông lạ mặt, cử chỉ lén la lén lút, anh ta không trộm sách, anh ta chỉ nhân lúc người ta không chú ý dán mẩu giấy nhớ chép thơ của mình lên sách. Giữa tác phẩm của Hemingway và Quasimodo, giữa tác phẩm của T.S Eliot và Alekxandr Isayevich Solzhenitsyn đều có một bài thơ ngắn bị anh ta dán vào.

Nhân viên hiệu sách đuổi anh ta ra khỏi cửa hàng với lí do "vứt rác bừa bãi".

Rác - Đó là cách người ta gọi tác phẩm của anh ta.

Lưu Minh tha thiết mong muốn có độc giả lắng nghe thơ mình, bởi vậy tối ấy anh ta cầm dao khống chế một cô gái, dồn có vào góc tường và ép cô nghe hết một bài thơ. Sau đó anh ta tỏ ý xin lỗi và nói rằng mình thực sự không thể tìm nổi dẫu chỉ thật độc giả... Chính vì việc này mà anh ta phải trả giá bằng việc ngồi từ mấy ngày và chịu phạt năm trăm tệ.

Sau khi nộp phạt, anh ta chẳng còn một xu dính túi, suốt mấy ngày liền không tìm được việc làm. Trước đây, anh ta vẫn phải chạy đôn chạy đảo làm tạm hết công việc này đến công việc khác, lúc thì làm thợ sơn, lúc lại làm

công nhân vệ sinh, mỗi khi kiếm được ít tiền là anh ta lại chạy ra đầu phố bán sách kí tặng.

Tối ấy, Lưu Minh lê tấm thân kiệt quệ về nhà, bước đến quán mì Lan Châu mà lần trước anh ta cùng Mark từng ăn. Anh ta ngồi trong góc quán, gọi một tô mì, lại thêm hai chai bia. Anh ta nhìn hình các món ăn ngon mắt dán trên vách tường, món đắt là nộm thịt dê và gà chặt. Mặc dù túi rỗng không, nhưng anh ta vẫn gọi phục vụ: "Cho tôi một đĩa nộm thịt dê và một đĩa gà chặt. Trong quán còn món gì ngon hơn không?"

Nhân viên phục vụ giới thiệu: "Còn cá nướng và thân lợn chua ngọt."

Lưu Minh nói: "Cho tôi luôn hai món đó!"

Nhân viên phục vụ hồ nghi, thầm nghĩ: "Thằng cha này ăn hết không mà gọi lắm thế?"

Lưu Minh thở dài, anh ta không có tiền, ý nghĩ duy nhất tồn tại trong đầu anh ta lúc này là "ăn đã rồi tính".

Chẳng bao lâu, thức ăn đã bày đầy bàn, nhân viên chạy bàn chính là A Như, đồng nghiệp cũ của Mark. Vì lần trước Lưu Minh mặc bộ bò in dòng biểu ngữ quá nổi bật nên để lại ấn tượng rất sâu sắc cho cô ta. A Như chuyện phiếm đôi câu với Lưu Minh, rồi cô ta kể về Mark, A Như nói mấy hôm trước Mark chẳng may bị xe đụng phải quả cầu, chủ xe hoảng sợ bỏ chạy, có điều Mark cũng không bị thương.

Đúng lúc ấy, một bé trai chạy đến ôm lấy đùi Lưu Minh, nó ngẩng đầu lên, hướng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn anh ta và núng nịu gọi: "Bố... bố.. ."

Lưu Minh mỉm cười, lòng chợt thấy ấm áp lạ, anh ta khẽ xoa đầu cậu bé.

A Như nạt: "Tế Oa! Con phải gọi là chú chứ! Chú ấy không phải bố của

con đâu!"

A Như kể với Lưu Minh, Tế Oa là đứa con mà cô ta mang từ dưới quê lên, cha thằng bé không thừa nhận nó, có lẽ bây giờ anh ta đang trồng bông ở Tân Cương, tóm lại cô ta chẳng thể tìm thấy anh ta. A Như còn phàn nàn lương ở đây thấp quá, không đủ tiền mua sữa cho con, có lúc cô ta muốn mang đứa trẻ cho ai đó tốt bụng tình nguyện nuôi nó.

Ánh đêm nhập nhoạng đổ xuống phố phường, đây đó đã lên đèn.

Lưu Minh cũng đã cơm no rượu say, anh ta hỏi A Như có thể nợ tiền cơm không hoặc kí nhờ vào số nợ của Mark cũng được.

A Như vội lắc đầu, kinh ngạc hỏi: "Anh định ăn quỵt tiền cơm của người ta đấy hả?"

Lưu Minh cuống quýt giơ ngón trỏ lên miệng "Suỵt" khẽ, anh ta nới lỏng thắt lưng, đứng lên làm bộ đi chầm chậm vài bước, vén rèm nilon ở cửa quân lên, rồi đột nhiên cơ cẳng bỏ chạy. A Như hét toáng lên, nhân viên và chủ quán đều lao ra đuổi theo, đuổi khắp bốn con phố mới vừa thở. hồng hộc vừa đè được Lưu Minh xuống đất.

Đám nhân viên trong quân định đánh Lưu Minh một trận như từ, nhưng chủ quán ngăn lại.

Lưu Minh xấu hổ bảo mình sẽ thế chấp mấy tập thơ để trả nợ, một tập năm mươi tệ. Hoặc cách khác là làm công miễn phí trong quán mì cho đến khi trả hết nợ mới thôi.

Chủ quán nói: "Cậu là nhà thơ nên tôi không đánh cậu! Thôi, để cậu rửa bát cho quán một tháng coi như trả nợ tiền cơm."

Lưu Minh đúng là Tái Ông thất mã, gặp may ngay trong lúc rủi! Suốt một

tháng rửa bát trong quadn mì, dù không có lương nhưng ít nhất anh ta được no bụng. Anh ta rất thích trẻ con nên chơi đùa thân thiết với Tế Oa. Khi Tế Oa gọi anh ta là bố, lòng anh ta lại tràn ngập tình thương yêu dành cho cậu bé. A Như nói Lưu Minh và Tế Oa rất có duyên với nhau, bởi trước đây cậu bé không bao giờ gọi ai là bố cả.

Một tháng sau, Lưu Minh rời khỏi quán mì, anh ta về quê một chuyến để xin bố mẹ viện trợ. Lưu Minh nói muốn tự túc xuất bản tập thơ thứ hai.

Anh ta bảo: "Sách mà không có ISBN thì bị coi là sách lậu. Cũng chính vì lí do ấy nên tập thơ lần trước con xuất bản mới không bản được. Nếu sách có số hiệu đàng hoàng, có nhà xuất bản chính quy thì bán ngon lành. Biên tập của nhà xuất bản nói bây giờ thơ ca không có thị trường, không có người xem, trừ khi con tự bỏ tiền túi ra gánh mọi chi phí xuất bản, rồi lại tự bán... Thế nên còn cần một trăm ngàn tệ."

Cha anh ta gầm lên: "Biến! Biến ngay cho khuất mắt tao! Nếu em mày mà nhìn thấy, nó đánh chết mày cho xem!"

Mẹ anh ta thở dài: "Coi như bố mẹ không có đứa con nào như anh! Bao nhiêu năm rồi mà anh vẫn không thể giống người bình thường được hả? Mẹ vẫn bảo hàng xóm anh đang làm việc ở cục đường sắt chứ không ai biết anh mắc bệnh tâm thần. Ai đời lớn bằng này tuổi đầu rồi mà vẫn phải ngửa tay xin tiền bố mẹ."

Lưu Minh chìa bản thảo tập thơ do minh sáng tác ra cho bố mẹ xem và cố thuyết phuc: "Tập này con viết hay hơn tập trước nhiều! Nếu xuất bản thành sách thì chắc chắn sẽ bán đắt như tôm tươi."

Cha anh ta giật phất tập thơ, quẳng vào bếp than tổ ong đang cháy hồng rực.

Lưu Minh định giằng lại, cứu tập thơ nhưng không kịp, bao nhiều tâm huyết suốt nhiều năm của anh ta bỗng chốc tiêu tan thành tro bụi. Anh ta thần người nhìn vách tường trước mặt, sau đó rống lên một tiếng thống thiết, nắm tay thành nắm đấm rồi tự đánh vào đầu mình, cuối cùng anh ta loạng choạng quay đầu rời khỏi nhà.

Vào khoảnh khác đó, trong đầu anh ta đã mang nha ý định tự tử.

Lưu Minh vẫn tiếp tục bày bán sách lậu ở đầu phố Yến Kinh, nhân tiện giới thiệu luôn tập thơ của mình. Cả ngày anh ta cứ ngơ ngơ ngác ngác, không nhiệt tình buôn bán như trước kia. Một ông lão đang tập đọc, cầm tập thơ của anh ta lên, lầm bầm đọc trong miệng một lúc rồi quẳng sách xuống chê bai: "Toàn phong hoa tuyết nguyệt! Rác rưởi! Chẳng có tính định hướng tư tưởng gì cả!"

Lưu Minh cảm thấy lời phát biểu của ông già rất có trình độ, liền hỏi: "Xin bác chỉ giáo thêm cho ạ!"

Ông già nói: "Quan điểm văn học tiên phong nhất, tư tưởng nghệ thuật tiên phong nhất chỉ gói gọn trong ba chữ thôi."

Lưu Minh há miệng như muốn nuốt lấy từng lời, anh ta hỏi: "Ba chữ gì ạ?"

Ông già không đáp, chấm bút vào lọ mực tàu, rồi viết lên mặt đất ba chữ, lần lượt là "F", "T", "C".

Lưu Minh như vỡ lẽ ra điều gì, suốt mấy hôm sau, anh ta cứ nghiền ngẫm mãi về ý tứ sâu xa của ông lão.

Quan niệm văn học tiên phong nhất, tư tưởng nghệ thuật tân tiến nhất nằm ở ba chữ cái FTC.

Nhưng rốt cuộc FTC là gì nhỉ? Anh ta nghĩ mãi vẫn không mày mò ra ý nghĩa đích thực của ba chữ cái bí ẩn kia.

Một hôm, A Như tìm gặp Lưu Minh, cô ta vờ như đi ngang qua, chuyện phiếm với Lưu Minh vài câu rồi nói: "Anh trông Tế Oa giúp tôi một lát, tôi đi vệ sinh rồi vào!"

Thế rồi A Như một đi không trở lại, sau đó Lưu Minh hỏi thăm ông chủ quản mì mới biết A Như đã chạy theo anh chàng đồng nghiệp cùng làm trong quán.

Cũng hôm đó, cán bộ thanh tra văn hoá tịch thu hết số sách lậu của Lưu Minh. Một tay Lưu Minh bế Tế Oa, tay kia ra sức giành giật với người chấp pháp, nhưng rốt cuộc chẳng cướp lại được cuốn nào. Sự việc đó xảy ra chẳng khác nào giọt nước làm tràn ly, tiền vốn mua sách lậu cũng là tiền Mark cho vay, bây giờ bao nhiêu công sức đổ xuống sông xuống bể cá, tay trắng lại hoàn tay trắng, không những vậy lại còn mọc thêm ra một đứa trẻ cần anh ta nuôi dưỡng.

Vạn niệm nguội lạnh, Lưu Minh chợt nghĩ đến cái chết.

Và sự thật đúng như Mark khai, Lưu Minh đã tự sát!

Trước khi tự sát, anh ta bán hết đồ đạc của mình, rồi dặn dò chuyện hậu sự với Mark.

Lưu Minh thoả thuận giá cả với ông lão bán phế liệu trong gian phòng sơ sài dưới tầng hầm nơi mình thuê trọ, tất cả đồ đạc của Lưu Minh được chất hết lên chiếc xe ba gác, chỉ còn lại một hòm giấy ở góc tường, trong đó đựng các tập thơ của Lưu Minh. Ông lão thu mua phế liệu trải bao tải ra mặt đất, cầm cái cân và nói: "Bốn đồng một cân!"

Tập thơ mà Lưu Minh vắt kiệt tâm huyết cả đời để viết giờ lại phải bán

theo cân, mà chỉ bốn đồng một cân. Lòng anh ta trăm mối tơ vò, vừa tuyệt vọng, vừa xót xa, vừa đau buồn lại vừa bi ai, bao cảm xúc lẫn lộn hoà quyện vào nhau và trào dâng từ đáy lòng.

Cuối cùng, anh ta càng kiên định với quyết tâm "chết đi thôi!"

Trước khi chết, Lưu Minh nhìn Tế Oa ngồi trên giường của mình nghịch bóng bay, anh ta có đoạn hội thoại với Mark thế này:

Mark hỏi: "Cậu muốn tự sát thật sao? Không đùa đấy chứ?"

Lưu Minh đáp: "Tôi không thiết sống nữa, cậu xem tôi đã coi tập thơ của mình như đồ phế liệu rồi còn gì! Tôi muốn gặp cậu vì trên đời này tôi chỉ có mình cậu là bạn."

Mark khuyên giải: "Sống tệ thế nào thì vẫn hơn chết! Cậu đừng nghĩ quẩn!"

Lưu Minh thở dài: "Cậu không cần khuyên tôi làm gì! Tiền tôi nợ cậu chắc chẳng trả nối cậu rồi! Tôi đã thảo sẵn một bản thoả thuận cho cậu."

Mark ngạc nhiên: "Bản thoả thuận gì?"

Lưu Minh nói: "Tôi tự nguyện hiến xác cho cậu, hiến thân cho nghệ thuật, cậu hãy biến tôi thành hổ phách đi! Khi sống tôi nhục nhã chẳng bằng con chó, chết rồi hi vọng sẽ có nhiều người ngẩng đầu ngưỡng mộ nhìn tôi."

Mark đồng ý: "Được rồi! Tôi thấy cậu không có vẻ gì là đang nói đùa! Thôi thì chết sớm siêu sinh sớm, kiếp sau đừng làm người nữa cho khổ!"

Lưu Minh gật đầu: "Ừ! Thà làm cái cây hay đám mây vẫn tốt hơn làm người!"

Mark hỏi: "Thế đứa bé này thì xử lí thế nào?"

Lưu Minh quay sang nhìn Tế Oa hồi lâu, rồi trầm tư bảo: "Tế Oa số khổ! Bố không cần, mẹ lại chạy theo giai, quẳng nó cho tôi. Tôi vốn định để nó nối nghiệp mình, định dạy nó viết thơ, nhưng bây giờ... Cậu giúp tìm xem nhà ai tốt bụng thì tặng cho người ta, chứ đừng cho nó vào trại trẻ mồ côi mà tội."

Mark nói: "Anh trai chị dâu tôi vừa hay không có con, đang định tìm đứa trẻ ngoan ngoãn về làm con nuôi, thế thì tôi mang Tế Oa về cho anh chị ấy nuôi vậy!"

Hai người đang nói chuyện thì cậu bé Tế Oa ngồi cạnh dụi mắt, rồi khẽ gọi: "Bố... bố ơi!"

Lưu Minh nhẹ nhàng nựng nịu: "Ngủ đi bé! Hầy! Lớn lên bé chớ viết thơ làm gì nhé!"

Tế Oa chơi một lát rồi lim dìm chìm vào giấc ngủ. Lưu Minh tìm bật lửa định hút điếu thuốc, nhưng mò trong túi chỉ thấy mấy tờ giấy nhớ, trên đó toàn viết thơ của anh ta. Anh ta nhìn một lát, thở dài, rồi gỡ mấy tờ ra dán đầy lên ngực mình, đập mấy cái cho đính chắc. Cậu bé Tế Oa đang ngủ trên giường chợt trở mình, để hở cả rốn, Lưu Minh tiện tay dính tờ giấy nhớ cuối cùng lên rốn của Tế Oa.

Lưu Minh thủ thi: "Gọi bao nhiều tiếng 'bố' mà ngoài một câu thơ ra, ta chẳng có gì để lại cho thằng bé!"

Lúc đó, Lưu Minh đeo găng tay nilon, đây là chiếc găng tay mà quán ăn tặng để thực khách tiện khi cầm sườn chua ngọt hoặc bóc tôm, chính vì vậy nên cảnh sát không tìm được dấu vân tay trên giấy nhớ.

Lưu Minh bóp hộp thuốc lá, bên trong rỗng tuếch. Anh ta nói: "Tôi cai thuốc suốt mấy năm trời, giờ sắp chết chỉ muốn hút một điếu mà cũng chẳng

có để hút!"

Mark thương tình: "Cậu đã nói thế thì tôi phải thoả mãn nguyện vọng trước lúc nhắm mắt xuôi tay của cậu! Tôi sẽ chạy ra ngoài kia mua thuốc lá!"

Lưu Minh gạt đi: "Đêm hôm thế này mua làm gì!"

Mark hỏi: "Hàng xóm sát vách nhà cậu thì sao? Biết đâu sang xin lại được!"

Lưu Minh đáp: "Cô ấy là nữ diễn viên, không hút thuốc đâu!"

Mark nói: "Tôi chưa bao giờ nhìn thấy nữ diễn viên ngoài đời thật!"

Lưu Minh không đáp lời bạn, chỉ bảo: "Được rồi! Giờ ăn no rồi, uống đủ rồi, đã đến lúc tôi phải lên đường! Cậu ra ngoài một lát, tầm mười phút sau thì quay lại giúp tôi thu dọn."

Mark nói: "Nhưng tôi không thể chuyển xác cậu đi được!"

Lưu Minh bảo: "Tôi vẫn chưa bán xe đạp, dành lại cho cậu đấy! Tôi còn chuẩn bị sẵn cho cậu một con dao, tôi mài sắc lắm rồi!"

Nửa tiếng sau, Mark trở lại căn phòng dưới tầng hầm, thấy Lưu Minh lấy thắt lưng của mình treo cổ trên giá giường sắt, Tế Oa vẫn đang ngủ ngon lành trên giường, điều đó chứng tỏ cả quá trình tự vẫn diễn ra vô cùng lặng lẽ và im ắng, hẳn Lưu Minh phải gắng sức lắm để mình không phát ra tiếng động. Thi thể anh ta khiến người ta lạnh tóc gáy, thắt lưng buộc trên thành giường giá sắt, anh ta lại cao hơn thành giường nên hoàn toàn có thể duỗi chân ra chống xuống đất khi cơ thể thấy khó chịu, nhưng anh ta lại co người lại rụt chân lên và kiên quyết giữ tư thế quái ấy cho đến lúc tắt thở.

Mark hít sâu, cố gắng định thần, rồi bắt đầu xử lý thi thể. Khoảnh khắc đó,

trong mắt y thi thể của bạn y đã biến thành tiền, mỗi khúc thi thể là một khối tiền, y ý thức rất rõ rằng hổ phách đúc người có thể bán được rất nhiều tiền.

Chia cắt thi thể cần một tố chất tâm lí vô cùng vững vàng, Mark rất bình tỉnh, y định sang nhà hàng xóm kế bên mượn bao tải, nhưng lại tìm thấy ít nilon bọt xốp ở lối đi nhỏ nên lấy dùng tạm. Mark đặt thi thể của Lưu Minh vào các túi nilon, rồi chất lên xe đạp, cuối cũng gọi Tế Oa dậy. Anh ta đạp xe đưa cậu bé và thi thể kiếm ra tiền của người bạn thân về kí túc xá của xưởng thủ công mĩ nghệ đã sập tiệm. Tình hình lúc ấy không giống như phỏng đoán của tổ chuyên án, Tế Oa vẫn chưa chết, cậu bé ngồi trên xe đạp, tay vẫn cầm quả bóng bay màu đỏ.

Gian xưởng chế tác đồ thủ công mĩ nghệ phủ đầy bụi, nhưng các thiết bị vẫn sử dụng được, trong nhà kho còn có ít nguyên liệu nhựa thông bị tòa án niêm phong.

Tế Oa ngồi trong nhà xưởng, trước mắt cậu bé là đầu Lưu Minh, đứa bé liền buông quả bóng bay ra, lấy tay sờ sờ tóc Lưu Minh rồi hét toáng lên gọi "Bố ơi!"

Nhưng Lưu Minh đâu còn trông thấy thế giới này nữa!

Tế Oa ngẩng đầu, ngân ngấn nước mắt, nó nhìn bóng người mải miết bận rộn trong gian nhà xưởng bỏ hoang, kẻ đó đang lấy bếp điện làm tan chảy nhựa thông và cố định thành mô hình, rồi lấy thêm một ít chất phụ liệu mang vào trong xưởng.

Tế Oa đứng dậy, chập chững bước về phía Mark, ôm lấy chân y, mắt nhìn về phía đầu của Lưu Minh và gọi "Bố... bố..."

Mark nói: "Bố chết rồi!"

Tế Oa lại bước về phía Lưu Minh, nó không rời mắt khỏi chiếc đầu người,

một đứa bé mới một tuổi đâu biết thế nào là sinh tử. Nó liền khóc toáng lên như xé vải.

Mark sợ người ta nghe thấy tiếng khóc, tiếng khóc của trẻ con vang lên giữa gian nhà xưởng không bóng người rất có thể sẽ thu hút sự chú ý của cảnh sát, y không biết phải xử lí thế nào liền nhẫn tâm bóp cổ đứa trẻ, rồi nhân tiện chế tác thành hổ phách luôn, định bụng sẽ mang ra rao bản cùng hổ phách Lưu Minh.

Mặc dù Mark tìm mọi cách chối tội, nhưng tổ chuyên án đã đối chiếu vết tay của y và chất vi lượng lấy trong móng tay, thêm vào đó cảnh sát Đồng Châu cũng khổ công tìm cho ra A Như. Nhân chứng và vật chứng đã vạch trần lời nói dối của Mark.

Thế là vụ án hổ phách đồng nam đã sáng tỏ!

Chẳng ai biết khi Lưu Minh lấy thắt lưng treo cổ trên thành giường sắt, anh ta đã nghĩ gì vào sát na sắp bước xuống cửu tuyền ấy.

Có thể anh ta nhớ đến thuở thiếu thời, anh ta ngồi làm thơ trên mặt đất phủ tuyết trắng xóa, khi ấy tuyết bay rợp trời, cả thế giới đều bị đóng băng trong băng tuyết. Cả sườn núi trải thảm tuyết trắng tinh khôi, cả sườn núi tinh khối ấy đều bị anh ta lấy gậy viết thơ lên. Tuế nguyệt của thời quá vãng, ước mơ của tuổi thơ cũng giống như những bài thơ anh ta viết trên nền tuyết trắng, khi mặt trời lên, chúng dần dần tan đi rồi hoàn toàn biến mất.

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

PhầN 4: Cú Điện Thoại Ma Quái

Lời dẫn

Những người lãng quên tôi nhiều đến mức đủ lập nên một thành phố - Joseph Brodsky

Luôn có một số người sẽ bỏ ta đi, luôn có một số lời vẫn chưa nói hết.

Cầm điện thoại của mình lên, nhìn tháy cuộc gọi nhỡ, rất có thể một trong những số lạ đó là số của người ở thế giới bên kia gọi lên cho bạn!

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Xác Chết Trên Mặt Hồ

Một cô gái ở Hàng Châu chăm mẹ bị ung thư phổi ở bệnh viện. Vào một đêm, người mẹ đột nhiên xuống giường, đi ra khỏi phòng bệnh, rồi ngồi thụp ở góc hành lang. Cô con gái gọi: "Mẹ ơi! Mẹ đi đâu đấy?" Người mẹ quay đầu lại nhưng không nói gì. Đúng lúc ấy, điện thoại cô con gái reo vang. Thì ra đó chỉ là giấc mơ. Mệ cô vẫn nằm trên giường, có điều đã chết. Màn hình điện thoại của cô hiên thụ số điện thoại của mẹ, nhưng máy di động của mẹ lại không nằm cạnh bà, sau khi lo tang lễ chu toàn, cô hỏi người nhà xem ai lấy máy di động của mẹ gọi cho cô, nhưng không ai gọi cả.

Cô gái thầm nghĩ, có lẽ trước lúc ra đi mẹ có điều muốn nói với cô.

Một học sinh cấp ba ở Hợp Phì không về nhà vào dụp cuối tuần, cậu ở một mình trong kí túc xá. Trước khi ngủ, cậu ta đóng nắp trượt của điện thoại rồi đặt trên chồng sách ngay cạnh gối. Buổi sáng tỉnh dậy, cậu thấy bàn trượt của điện thoại di động đã bị trượt xuống, cậu không để ý, chỉ cầm điện thoại lên xem giờ, nhưng chợt phát hiện điện thoại đang ngưng lại ở chế độ soạn tin nhắn, trên đó có một câu vẫn chưa gửi đi: "Ngủ chưa? Muốn nói chuyện với bạn một lát!" Cậu nghĩ nát óc mà vẫn không nhớ ra mình soạn tin nhắn đó từ lúc nào.

Hay có ai đó muốn nói chuyện với cậu?

Quần thể trường đại học thành phố Nghênh Phong có một hồ nước nhân tạo, sáu trường đại học vây quanh hồ nước đó, cứ đến dịp cuối tuần là ven hồ lại đông đúc, nhộn nhịp khác thường, rất nhiều sinh viên đổ về đây dạo chơi.

Liễu rủ bóng thướt tha xuống mặt hồ, biển báo "cấm bơi lội" đứng sừng sững ở ven bờ, nước hồ xanh như ngọc, hoa sen nở rộ tỏa hương ngào ngạt.

Mấy sinh viên đứng bên hồ liệng đá xuống mặt nước, viên đá lướt đi vun vút, bay vừa nhẹ vừa xa. Họ lấy đá để tiện đứt cuống hoa sen, lại còn thi xem ai phá huỷ đầm sen nhanh hơn. Bỗng đâu một vật to lớn trôi ra từ trong đám lá sen rậm rạp, mọi người ngây người kinh ngạc.

Thì ra là một thi thể bập bềnh trong làn nước.

Đó là thi thể của một cô gái mặc váy xanh, đã hoại mục, bụng phình trướng, có lẻ thi thể vốn trong đám lá sen, giờ dần dần trôi ra ngoài, lá sen là chiếc ô che cho cỗ xác giống như đoàn người tiễn đưa cô gái xấu số về miền cực lạc.

Hoàng hôn đổ bóng tím biếc, trời vừa đổ trận mưa bóng mây, trên lá sen vẫn đọng những giọt mưa long lanh như châu sa. Cái xác nổi bập bềnh, nhè nhẹ trôi vào một chiếc lá sen, những giọt mưa liền trút đổ xuống mặt hồ. Một chiếc lá sen chặn giữa chân của thi thể, hoa sen màu hồng phấn yểu điệu, yêu kiều, lá sen màu xanh thẫm rung rinh theo gió, thi thể dừng lại giữa hồ nước thanh tịnh, trang nhã, hồ như sẽ dìm những bông sen xinh đẹp kia xuống đáy hồ bất cứ lúc nào. Một con cá màu đỏ nô đùa.

Một con quạ đen thui bay tới đậu trên cần cổ phù thũng của nữ thi.

Lúc đó, càng lúc càng nhiều người hiếu kỳ kéo đến bờ hồ, mọi người thấy bụng của nữ thi bị quạ mổ một lỗ, liền sau đó thi thể nổ tung.

Sau khi cái xác phát nổ, nó chầm chậm chìm xuống đáy hồ.

Vụ nổ xác làm mọi người sợ mất mật, mấy nữ sinh đứng trên bờ ôm mặt bật khóc, vài người khác ôm bụng nôn thốc nôn tháo.

Đồn cảnh sát trực thuộc quần thể đại học nhận được tin báo về vụ án liền đến hồ vớt xác nạn nhân lên, sau khi thăm dò dư luận và phát động quần chúng đến nhận diện thì cảnh sát đã nhanh chóng xác minh được thân thế của người chết. Cô gái mặc váy xanh đó là sinh viên năm thứ tư của trường đại học sư phạm gần đó, tên là Phiêu Liên, cảnh sát còn mò được điện thoại di động của cô ở dưới hồ. Phiêu Liên nhắn cho cha một mẩu tin nhắn, trong khi đó cha cô là nông dân, chỉ biết nghe và gọi điện thoại chứ không biết mở tin.

Đoạn tin nhắn bị quên lãng có nội dung như sau:

"Bố ơi! Con không muốn sống nữa, con muốn uống thuốc độc rồi nhảy xuống hồ, những giằng xé tình cảm làm tim con hao kiệt, mòn mỏi. Con xin lỗi bố! Con biết mình làm vậy là bất hiếu, là ích kỉ, nhưng đành để kiếp sau báo đáp ơn sinh thành của bố. Con nguyện kiếp sau vẫn là con gái của bố. Con xin đi trước một bước, bố hãy tìm con dưới hồ nước nhân tạo ở phía đông cổng trường và đưa di hài con về quê hương nhé!"

Mẩu tin nhắn được chuyển đi ba ngày trước, nhìn bề ngoài thì ngỡ đây là vụ án tự sát.

Nhưng bác sĩ pháp y xác nhận thời gian tử vong của Phiêu Liên ít nhất đã một tuần, điều đó chứng tỏ lúc gửi mẩu tin nhắn này cho cha, cô ấy đã chết, khi ấy thi thể của cô còn đang chìm dưới hồ và bị phân hủy.

Phó cục trưởng Bạch Cảnh Ngọc đưa hồ sơ vụ án cho tổ chuyên án, vụ xác chết nổi trên mặt hồ chứa rất nhiều uẩn khúc.

Tô My rùng mình: "Khiếp quá mất!"

Giáo sư Lương khẳng định: "Người chết không thể nào gửi tin nhắn được! "

Bao Triển suy đoán: "Hung thủ đã giết chết Phiêu Liên, vứt xác xuống hồ,

rồi lấy điện thoại di động của cô ấy, bắt chước giọng điệu của Phiêu Liên soạn tin nhắn và gửi cho bố cô ấy."

Hoạ Long chốt lại: "Cuối cùng hung thủ ném luôn điện thoại xuống hồ hòng tạo hiện trường giả như thể đây là một vụ tự sát."

Phó cục trường nói: "Vào hôm thi thể của Phiêu Liên được trục vớt dưới hồ lên thì một cô gái khác lại mất tích, cảnh sát địa phương kiểm tra hồ sơ và phát hiện mấy tháng trước cũng có một nữ sinh năm thứ tư đại học mất tích bí ẩn, đến giờ tung tích vẫn bất minh."

Giáo sư Lương lẩm bẩm: "Ba cô gái, một người đã chết, hai người mất tích kỳ bí, sống không thấy người, chết không thấy xác!"

Phó cục trưởng ra lệnh: "Giờ là lúc tổ chuyên án phải ra tay giúp họ. Xuất phát thôi!"

Trưởng đồn cảnh sát ở đây họ Lỗ, đó là người đàn ông trông vạm vỡ, tai to mặt lớn, trước đây là đội trưởng đội cảnh sát vũ trang, anh ta thích đấu võ nên được người ta đặt biệt hiệu là Lỗ Trí Thâm. Khi tổ chuyên án đến nơi, người đàn ông cao lớn này lập tức cúi mình cung kính chào Hoạ Long: "Em chào thầy!"

Hoạ Long ngẩn người một lát mãi mới nhớ ra người này trước đây từng là học trò trong lớp dạy võ của mình.

Hoạ Long nhìn anh ta như ngầm đánh giá, rồi bảo: "Ối chà! Hoá ra cậu, Lỗ Trí Thâm! Nhưng sao giờ cậu phát tướng thế này? Nhìn cái bụng cậu kìa! Tôi sắp không nhận ra cậu rồi đấy!"

"Lỗ Trí Thâm" cười ngượng: "Ấy! Thầy cứ chê! Từ khi em làm đồn trưởng thì cái bụng nó cứ phình ra, trước đây bụng sáu múi toàn cơ săn chắc, giờ biến thành thịt ba chỉ rồi! Bao nhiêu năm chúng ta không gặp nhau rồi!

Đi thôi! Em phải mời thầy mấy chén mới được!"

Bao Triển nói: "Đồn trưởng Lỗ, chúng ta nên đợi đến lúc tan sở hãy uống rượu!"

Hoạ Long gạt tay: "Đồn trưởng cái gì mà đồn trưởng! Cậu cứ gọi cậu ta là cậu Lỗ. Cậu em này là học trò cũ của anh, trước còn theo anh học kungfu mãi."

Tô My góp ý: "Cái anh Hoạ Long này, người ta hơn tuổi anh mà anh dám gọi là cậu Lỗ, nghênh ngang quá đấy!"

Hoạ Long hỉnh mũi: "Tuy cậu Lỗ hơn tuổi tôi, người lại cao hơn tôi, nhưng năm đó khi tập đấu võ, cậu ta bị tôi đấm cho vãi tè ra quần mấy lần liền đó!"

"Lỗ Trí Thâm" là người hoà đồng, anh ta liền bày tiệc khoản đãi tổ chuyên án, mọi người vừa nói chuyện vừa cụng ly rất rôm rả. Bàn đến vụ án, "Lỗ Trí Thâm" có vẻ rất bực mình, anh ta than thở: "Ba nữ sinh đại học kẻ mất tích người tử vong, Phiêu Liên nổi xác lên mặt hồ, hai nữ sinh khác vẫn chẳng biết tung tích ra sao. Vụ án này ảnh hưởng rất tiêu cực đến giới sinh viên nên áp lực đè lên vai cảnh sát khá nặng nề, nhà trường bày tỏ sẽ tích cực phối hợp với công tác điều tra của cảnh sát, mấy phụ huynh có con em bị mất tích liền dán thông báo tìm người nhà khắp khu vực quanh trường, đồng thời tỏ ý sẽ hậu tạ hậu hình cho ai tìm thấy con em họ nhưng đến giờ vẫn không phát hiện ra manh mối nào. Các phụ huynh liên kết với nhau kéo đến cửa uỷ ban nhân dân thành phố giăng biểu ngữ viết bằng máu, biểu ngữ ghi là 'Hãy trả con cho chúng tôi!'. Họ vừa gào thét vừa khóc lóc với với lãnh đạo chính quyền, tố cáo sự vô trách nhiệm của cảnh sát và lỗi lầm của nhà trường, lãnh đạo thành phố ra chỉ thị hạn trong vòng một tháng phải phá được vụ án này!

"Lỗ Trí Thâm" nói: "Bắt chúng tôi phá án trong vòng một tháng khác gì

lấy mạng chúng tôi. Tổ chuyên án giờ là đại ân nhân của tôi!"

Giáo sư Lương nói: "Chúng tôi cũng không dám hứa chắc sẽ phá được vụ án này trong vòng một tháng, mà chỉ có thể hứa sẽ cố gắng hết sức mà thôi!"

"Lỗ Trí Thâm nói: "Phòng cảnh sát đã huy động tất cả lực lượng cảnh sát trợ giúp phá giải vụ án này, nhưng chúng tôi bận quay chong chóng suốt mấy ngày mà vẫn không lần ra được đầu mối nào! "

Ngoài Phiêu Liên xác định đã chết ra thì hai cô gái mất tích còn lại có tên là Ái Hỉ và Tiểu Tường Vi, cả hai đều là sinh viên của trường đại học gần đó.

Phiêu Liên và Ái Hỉ là sinh viên năm tư, còn Tiểu Tường Vi mới là sinh viên năm nhất, họ không hề quen nhau, cũng không học cùng một trường.

Ái Hỉ mất tích đã hơn bốn tháng, trước đó người nhà cô đã báo cảnh sát, nhưng không được cảnh sát chú ý.

Vào hôm phát hiện ra thi thể của Phiêu Liên, các sinh viên báo với cảnh sát rằng còn một nữ sinh nữa tên là Tiểu Tường Vi cũng bị mất tích.

"Lỗ Trí Thâm" mở cuộc điều tra rộng rãi về mối quan hệ xã hội của ba cô gái, yêu cầu phòng bưu chính viễn thông cung cấp nhật kí điện thoại của cả ba cô, nhưng đều không phát hiện thấy manh mối gì. Ái Hỉ và Tiểu Tường Vi mất tích, Phiêu Liên bị hung thủ bỏ thuốc mê rồi hạ độc thủ sát hại, cuối cùng vứt xác xuống hồ, tính chất của ba vụ án khiến cảnh sát không thể đưa ra kết luận chung.

"Lỗ Trí Thâm" nói: "Đến giờ chúng tôi vẫn chưa thể xác định ba vụ án do cùng một hung thủ hay một nhóm tội phạm gây ra."

Hoạ Long chê: "Cậu Lỗ này! Tôi thấy cảnh sát đơn vị cậu đúng là ngốc hết thuốc chữa!"

Bao Triển cũng chê trách: "Ái Hỉ đã mất tích hơn bốn tháng, sao khi ấy các anh không bắt tay điều tra ngay, đợi đến giờ thì đã lỡ mất thời cơ tốt nhất."

"Lỗ Trí Thâm" giải thích: "Thanh niên thời nay mà mất tích thì thông thường là bỏ nhà ra đi!"

Tô My đặt nghi vấn: "Xem ảnh thì thấy ba cô gái đều rất xinh đẹp, gọi là mĩ nhân cũng chẳng ngoa, liệu Ái Hỉ và Tiểu Tường Vì có bị người ta lừa bán vào ổ mại dâm không? Hoặc bị bắt giữ thành nô lệ tình dục chẳng hạn?"

Giáo sư Lương nói: "Trước tiên chúng ta chỉ có thể loại trừ nguyên nhân gây án là bắt cóc mà thôi. Bây giờ ra hồ xem trước đã!"

Hồ nước nhân tạo ở trung tâm quần thể đại học, sáu trường đại học tập trung tại khu vực này, thường ngày đối tượng đến đây chơi hầu hết là sinh viên, ngay cả mấy chữ viết bậy trên cột đình ven hồ cũng thể hiện rõ họ vô ý thức một cách "có văn hoá", trên cột viết một câu thơ:

Hôm qua lỡ ngoạn rơi

Để đêm thao thức tiếc vơi tiếc đầy.

Tô My đoán: "Chắc con gái viết!"

Bao Triển thắc mắc: "Sao chị My biết? Nhìn nét chữ đâu thể nhận ra hai câu thơ này do con gái hay con trai viết!"

Tô My dẩu môi: "Cậu ngố này! Tôi đoán thôi mà!"

Thảm cỏ cạnh đình là nơi hẹn hò của các cặp tình nhân, họ tự nhiên hôn nhau như giữa chốn không người.

"Lỗ Trí Thâm" đẩy xe lăn cho giáo sư Lương đến ven hồ, giáo sư Lương

bần thần nhìn hoa sen trong hồ. Hoạ Long ra cửa hàng bán báo cạnh hồ mua bao thuốc lá, chẳng ngờ ở đó còn bán cả bao cao su, một sinh viên mải cắm đầu nhắn tin suýt nữa đâm phải Hoạ Long.

Sinh viên đó bấm nút gọi, nói oang oang qua điện thoại: "Cưng đợi anh nhé! Anh mua áo mưa đã, ba cái đủ không cưng?" Tô My túm tim nói với Bao Triển: "Họ nói chuyện qua Wechat đấy!"

Cậu sinh viên khiến tổ chuyên án đột nhiên lóe lên một phỏng đoán. Họ hỏi thăm các sinh viên và được biết cả ba nữ sinh đều sử dụng Wechat. "Lỗ Chí Thâm" nhờ phòng viễn thông phục hồi lại sim điện thoại của ba nữ sinh, mặc dù đã mất nhật kí chat Wechat, nhưng sau khi kiểm tra kĩ lưỡng, cảnh sát vẫn phát hiện ra một điểm chung, bạn thân trên Wechat của cả ba cô gái hầu như đều quen biết thông qua danh sách bạn bè của bạn bè.

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tình Một Đêm

Sau quá trình đi sâu điều tra và phỏng vấn hàng trăm người, cuối cùng tổ chuyên án cũng phác thảo được tình hình hôm ba cô gái mất tích.

Bắt đầu từ học kì hai năm thứ tư, Ái Hỉ liên tục đi phỏng vấn xin việc, cô nói với người nhà là đã tìm được việc làm, rồi chuyển ra khỏi kí túc của trường, thuê một căn hộ trong khu vực quần thể trường đại học. Bốn tháng trước, cô về trường tham gia cuộc họp đảng viên của hội học sinh, khi ấy Ái Hỉ mặc bộ váy trắng, để mái tóc dài lượn sóng, đeo kính râm, tay xách túi trong rất sành điệu. Từ đó về sau không ai còn thấy cô nữa. Trên cửa căn phòng cô thuê trọ dán mấy tờ thông báo giục nộp tiền điện, mọi vật trong phòng vẫn nguyên xi, không hề xuất hiện dấu hiệu cô sắp đi xa.

Lúc mất tích, Phiêu Liên mặc chiếc váy dài màu xanh lá cây, trang điểm khá kĩ. Bạn cùng phòng còn trêu chọc hỏi có phải đi gặp bạn trên mạng không, cô chỉ mỉm cười chẳng gật mà cũng chẳng lắc. Bạn cùng phòng xác nhận, trước khi mất tích, Phiêu Liên và bạn trai cô là Tiểu Vũ mâu thuẫn đòi chia tay. Tiểu Vũ rất si tình và là bạn thanh mai trúc mã của Phiêu Liên. Khi thi tốt nghiệp cấp ba, Tiểu Vũ vốn đủ điểm để vào trường đại học tốt hơn, nhưng cậu tự nguyện từ bỏ vào trường trọng điểm để cùng học trường đại học sư phạm với Phiêu Liên.

Tiểu Tường Vi mới học năm thứ nhất, thời điểm cô mất tích là ngày cuối tuần, cô mặc đồng phục của trường, chỉ cầm theo điện thoại di động. Quan hệ xã hội của Tiểu Tường Vi rất nhỏ hẹp và đơn giản, sở thích hàng ngày là lướt Wechat trên điện thoại, Tiểu Tường Vi chính là nickname trên Wechat của

cô. Ngoại trừ lướt Wechat, cô còn có đọc truyện ngôn tình kiểu Lọ Lem hoàng tử. Lọ Lem hoàng tử là loại tiểu thuyết ngôn tình đang rất thịnh hành trên mạng, những truyện kiểu này đều có nhân vật nam chính là các tổng giám đốc giàu có, trẻ trung và đẹp trai, còn nhân vật nữ chính lại xuất thân bần hàn, yếu đuối, trong sáng, vì cơ duyên nào đó mà cô gái luôn nhận được sự nâng đỡ, che chở của chàng trai.

Ái Hỉ mặc váy trắng, Phiêu Liên mặc váy xanh, Tiểu Tường Vi mặc đồng phục trường. Rất có thể ba cô gái đi gặp ai đó hoặc đến chỗ hẹn, Ái Hỉ và Phiêu Liên còn cố ý trang điểm nữa.

Tổ chuyên án phân tích có khả năng hung thủ tiếp xúc với ba cô gái thông qua Wechat, rồi hẹn họ ra ngoài gặp mặt, sử dụng các phương pháp như lừa gạt, bạo lực hoặc đánh thuốc mê để khống chế. Nhìn loại hình ba vụ án này thì có lẽ phía sau đó còn ẩn nấp một tập đoàn tội phạm chuyên lừa gạt buôn bán phụ nữ với thủ đoạn vô cùng chuyên nghiệp, tiên tiến, chỉ nhằm vào những đối tượng bị hại là nữ sinh viên. Phiêu Liên đã chết, hai cô gái còn lại Ái Hỉ và Tiểu Tường Vi vẫn bặt vô âm tín, có thể hai cô đã bị cưỡng ép bán dâm hoặc bị lừa đến một vùng núi xa xôi, hẻo lánh nào đó làm vợ người ta.

Mấy năm gần đây, những vụ án bắt cóc, lừa bán phụ nữ có mấy đặc điểm lớn là xu hướng tập chung thành băng nhóm phạm tội càng lúc càng rõ ràng, mạng lưới tội phạm giao thoa phức tạp, liên quan đến nhiều khu vực, thủ đoạn từ lừa gạt, dụ dỗ chuyển sang hướng cướp đoạt, bắt cóc, chuốc thuốc mê, các vụ lừa bán bé gái vị thành niên trở nên nổi trội, mức độ ra tay ngày một tàn ác hơn, các vụ án lừa bán nữ sinh viên đại học tăng lên rõ rệt, các vụ lừa bán phụ nữ trẻ em qua biên giới ra nước ngoài cũng xảy ra với tần suất nhiều hơn, cưỡng bức phụ nữ bị lừa bản hành nghề các mại dâm cũng tăng cao.

Hoạ Long nói: "Ái Hỉ cao một mét tám mươi, bạn bè đều bảo cô ấy từng tập Aerobic. Tà váy trắng bay bay, dáng đi uyển chuyển, thanh thoát như

người mâũ, khó mà tưởng tượng ra cảnh tưởng một mĩ nhân như thế lại bị thằng cha trọc đầu hôi hám ở sơn thôn ôm ấp trong lòng."

"Lỗ Trí Thâm" cho biết: "Theo điều tra của chúng tôi, Tiểu Tường Vi năm nay tròn mười tám tuổi, chưa từng yêu ai, có khả năng còn chưa quan hệ bao giờ. Nếu chẳng may cô bé bị ép buộc bán dâm hay bán làm vợ người ta thì đáng thương quá!"

Tô My gật gù: "Ba cô gái đều rất xinh đẹp, đều thuộc hàng hoa khôi của lớp của trường, chắc chắn có rất nhiều chàng trai hâm mộ vây quanh, nên thông thường họ sẽ không dễ dãi hẹn hò hoặc tình một đêm với chàng trai nào đó, hơn nữa họ lại là sinh viên đại học nên ít nhất cũng có ý thức cảnh giác cơ bản, sẽ không cả tin đi hẹn gặp người lạ mặt đâu."

Giáo sư Lương bổ sung: "Trừ phi đối tượng vô cùng đẹp trai hoặc là cậu ấm của gia đình giàu có nào đó."

Hung phạm thường thông qua Wechat để lựa chọn đối tượng bị hại, tổ chuyên án sử dụng các kĩ thuật tiên tiến để định vị vị trí máy điện thoại di động của ba cô gái. Chiếc điện thoại MI của Phiêu Liên được vớt dưới hồ lên, cảnh sát không tìm thấy đối tượng khả nghi trong nhật kí nghe gọi, Ái Hỉ sử dụng điện thoại Iphone4, cuộc gọi cuối cùng cách đây mấy tháng trước, cảnh sát không thể tìm thấy tung tích của chiếc điện thoai này, cú điện thoại cuối cùng của Tiểu Tường Vi gọi gần một trạm xe hơi ở huyện thành. Tô My truy tìm tháp tín hiệu gần nhất, qua định vị ba góc, cảnh sát tìm thấy chiếc điện thoại HTC của cô bé đang ở dưới một giếng nước.

Có lẽ Tiểu Tường Vi đã bị người ta lừa đến huyện thành, rồi mất tích ở đó.

"Lỗ Trí Thâm" phái hai nữ cảnh sát mạng làm trợ lí cho Tô My, họ kiểm tra nhật kí cuộc gọi của ba cô gái và danh sách những người liên lạc với họ

trên Wechat để tìm ra những manh mối nhỏ nhất, cuối cùng liệt kê danh sách những kê tình nghi. Giáo sư Lương đặc biệt dặn Tô My phải khôi phục lại tất cả số điện thoại của những người đã từng liên hệ nhưng giờ bị xoá khỏi danh sách bằng mọi kĩ thuật có thể, bởi khả năng hung thủ ẩn nấp trong số những người đó.

Tổ chuyên án phát hiện rất nhiều người bị liệt vào danh sách đen trong Wechat của Ái Hỉ. Sau khi tiếp xúc với họ, cảnh sát xác định ngoài là sinh viên, Ái Hỉ còn là tiếp viên trong quán bar!

Ái Hỉ nói với gia đình rằng mình đã tìm được việc làm, thực ra công việc cô làm thêm là rót rượu cho khách, cô thường lấy các lí do như tình một đêm làm mồi câu nhử bạn chat đến quán rượu nơi cô đang làm việc để tiêu phí với mức tiền cao ngất ngưởng, cô ta sẽ kiếm được món lời lớn từ số tiền tiêu phí đó.

Đại đa số nạn nhân bị tiếp viên rót rượu lừa gạt đều tự nhận mình đen đủi khi tiếp xúc với cảnh sát, thậm chí một số còn kiên quyết phủ nhận mình từng bị lừa. Tô My dựa theo danh sách người liên lạc để tìm từng người bị hại, một số người thể hiện sẵn lòng phối hợp cùng cảnh sát điều tra sự việc, trong số đó có một nam sinh viên tên là Lưu Nham, cậu ta nói: "Chỉ trách tôi nghĩ đơn giản quá, tôi cho rằng được qua đêm với cô ta, nào ngờ bị lừa mất mấy ngàn tệ, có phải cảnh sát đã tóm cổ cô ta rồi không? Nếu cần, tôi sẵn sàng ra toà làm nhân chứng."

Một người bị hại khác tố cáo: "Trên Wechat, cô ta gọi tôi là ông xã ngọt như mía lùi, rồi chúng tôi chuẩn bị cho cuộc hẹn hò đầy lãng mạn, nhưng đến lúc thanh toán tôi mới té ngửa ra, suýt nữa đấm cho thằng phục vụ một trận. Từ nay về sau tôi không dám tin đàn bà nữa!"

Tô My và một nữ cảnh sát đến trường điều tra Phiêu Liên và Tiểu Tường Vi có làm thêm ở đâu không, bận rộn suốt một ngày nhưng cả hai không phát

hiện thấy manh mối gì, họ đỗ xe trước cổng trường, rồi vào cửa hàng bán đồ ngọt cạnh đó nghỉ chân chốc lát.

Tô My gọi cốc sữa chua, còn nữ cảnh sát gọi caramen, hai người chán nản vừa ăn vừa nói chuyện phiếm.

Tô My mở Wechat, rất nhiều người liền nhảy vào add nick, cô chọn vài anh chàng có hình chụp chứng minh thư đẹp trai, một trong số họ thẳng thừng hỏi: "Người đẹp, qua đêm không?"

Tô My đáp: "Không!"

Người kia không chịu buông tay, truy hỏi tiếp: "Thử đi mà! Nghệ thuật của anh miễn chê, anh đoạt chức quán quân trong cuộc thi toàn trường đấy!"

Tô My phì cười hỏi: "Lại còn có cuộc thi đó nữa sao?"

Người kia đáp: "Đó là danh hiệu vinh dự mà dân trong trường tăng cho anh. Chúng ta thử làm người tình của nhau một đêm, em thấy thế nào?"

Tô My hờ hững: "Chẳng thế nào cả!"

Người kia trêu ghẹo: "Trông cô em bốc lửa đấy hình trên avatar là em đấy à? Nếu là em thật thì anh sẵn sàng chi tiền, bao nhiêu tiền một tối?"

Tô My đùa: "Một triệu!"

Người kia chửi thề: "Fuck! Người em mạ vàng à?"

Tô My đáp: "Ngại quá! Trên anh chút thôi, thực ra tôi là con trai." Người kia vẫn không buông tha: "Chẳng sao! Cậu gay à? Gay có kiểu của gay, gửi ảnh cho anh xem, cậu là công hay thụ?"

Tô My lầm bầm một hồi rồi gõ đúng một từ vào khung đối thoại: "Biến!"

Tô My kéo tên cậu ta vào danh sách đen, một cậu trai khác có tên là "Thề hẹn" liền gửi hàng loạt tin nhắn làm quen, cậu ta hỏi từ chuyện dự báo thời tiết đến hàn huyên chuyện tình cảm, liên tục tỏ vẻ rất thân mật với Tô My, cậu ta cứ độc thoại như vậy ra sức xây đắp hình tượng người đàn ông dịu dàng, quan tâm đến đối tượng mới quen.

Tô My chỉ gõ hai chữ trả lời: "Hà hà!"

Vừa gửi tin nhắn đi thì cậu trai nọ như được tiếp thêm động lực, liền bắn ra một câu rất sến sẩm: "Giờ đây chúng ta chỉ cách nhau đúng một trăm mét, anh không cố ý đi tìm em mà chỉ ngẩng đầu lên bầu trời đêm đếm sao băng xẹt qua thành phố của chúng ta. Anh chỉ có một điều ước duy nhất, đó là mong được gặp em chứ không đi lướt qua vai nhau như thế này..."

Tô My lại cười hai tiếng lạnh lùng, câu nói văn hoa của cậu trai nọ diễn giải trắng ra là thế này: "Nữ thần của lòng anh ơi! Mau đến đây nào! Anh không cưỡng bức em đâu! Anh sẽ chiều chuộng em, hỡi nữ thần của anh. Mau đến đây! Hay để anh làm nô lệ cho em nhé? Anh đã chuẩn bị sẵn rồi, còn đợi chờ gì nữa?"

Nữ cảnh sát ngồi bên cạnh theo dõi màn đối thoại, có hỏi Tô My: "Chị My, thỉnh thoảng em cũng chat Wechat, còn mục khác nữa như thả chai làm quen... có điều những người em quen toàn là những người rất đứng đắn, mọi người phiếm chuyện về cuộc đời, nghệ thuật, than phiền về những chuyện lẻ tẻ, vụn vặt diễn ra hàng ngày, thực ra cũng thú vị lắm, nhiều người còn trở thành bạn tốt của nhau qua Wechat nữa đấy!"

Tô My mỉm cười: "Em gái, em mới vào nghề chưa lâu nên chưa rõ đấy thôi. Để chị nói em biết, đàn ông vào Wechat chỉ có một mục đích thôi, đó chính là tán gái."

Nữ cảnh sát phủ nhận: "Không phải thế đâu ạ! Có bạn chat trên Wechat

còn khăng khăng muốn đến nhà chúc mừng sinh nhật em, người ấy gửi quà tặng làm em cảm động ngất ngây."

Tô My lắc đầu: "Anh ta tặng hoa cho em, tặng quà sinh nhật cho em là muốn tán tỉnh em đấy! Sau màn tặng quà, anh ta sẽ nói muốn đi dạo với em dưới mưa, rồi cùng đi du lịch, ấy là lúc anh ta muốn tìm cớ quan hệ với em. Anh ta và em nói chuyện về phim ảnh, anh ta gửi những tin nhắn tình cảm, lãng mạn cho em cũng là vì muốn qua đêm với em. Anh ta uống say, rồi gọi điện cho em nức nở nói rằng anh ta thất tình, thực ra khi ấy anh ta đang muốn lừa để em chạy đến với anh ta và rơi vào tròng..."

Nữ cảnh sát rụt cổ: "Chị My, chị biết nhiều thật đấy!"

Tô My cười: "Nên đến giờ chị vẫn còn độc thân này!"

Nữ cảnh sát lém lỉnh nhận xét: "Em thấy anh Họa Long và anh Bao Triển trong tổ chuyên án hình như đều có tình ý với chị thì phải."

Tô My xua tay: "Ái chà! Em gái tinh tường thật! Bọn chị mới đến đây mấy ngày mà em đã phát hiện ra rồi à? Nếu là em, em sẽ chọn ai?"

Nữ cảnh sát lỏn lẻn đáp: "Anh Họa Long cao to đẹp trai, khí phách hiên ngang, ở cạnh anh ấy người ta sẽ có cảm giác an toàn. Còn anh Bao Triển thì thật thà, ngốc nghếch một cách đáng yêu, nếu yêu ai, anh ấy nhất định sẽ rất chân thành và chung thủy, đó là mẫu người đàn ông của gia đình. Em thích cả hai anh nên chẳng biết chọn ai cả!"

Tô My nheo mắt: "Em đúng là ba phải! Để chút nữa về chị mách hai anh ấy."

Nữ cảnh sát chun mũi: "Ối! Chị đừng nói! Em chỉ buôn chuyện một chút cho vui thôi! Lát nữa em sẽ trả tiền sữa chua cho chị mà!"

Tô My không đùa nữa, cô hỏi việc chính: "Nếu em bị người ta lừa bán vao trong khe núi thì em sẽ làm gì?"

Nữ cảnh sát đáp: "Đầu tiên em phải cố lấy lòng tin của mọi người rồi tìm cơ hội báo cho cảnh sát hoặc chạy trốn."

Tô My thở dài: "Nói thì dễ chứ nếu em bị bắt cóc bán cho người ta thật thì chắc ngày nào cũng bị người ta xâm hại ấy chứ vì họ bỏ tiền ra mua em chỉ nhằm một mục đích là quan hệ tình dục. Trong khe núi ấy, chắc chỉ khi em sinh con thì họ mới lơ là để em tự do hơn mà thôi. Có lẽ bây giờ Ái Hỉ và Tiểu Tường Vi đang trần như nhộng trong ngôi nhà rách nát nào đó. Phiêu Liên chết lại là chuyện hay, đỡ phải chịu nhục."

Mấy hôm sau trường đại học nơi Phiêu Liên theo học thắp nến tổ chức lễ truy điệu cho cô. Trên mảnh đất trống trong khu kí túc xá nữ, hằng hà sa số đốm nến sáng lung linh. Bạn bè cùng lớp và bạn thân còn mua hoa tươi để phúng viếng tiễn cô ra đi. Tiểu Vũ, bạn trai của Phiêu Liên ngồi có độc một mình đến tận đêm khuya, cậu trai si tình yêu Phiêu Liên say đắm, khi thi tốt nghiệp cấp ba, cậu từ chối vào trường đại học trọng điểm chỉ vì muốn học cùng trường với cô.

Đêm đã rất khuya, trận âm phong cuốn lá cây rơi trên mặt đất kêu xào xạc, cơn gió thổi tắt những ngọn nến cuối cùng còn sót lại.

Trong bóng tối, Tiểu Vũ lờ mờ cảm thấy sau lưng xuất hiện một người, cậu không quay lại, chỉ khẽ hỏi"Có phải em không, Phiêu Liên?"

Không ai trả lời cậu, nhưng vừa lúc ấy điện thoại vang lên báo hiệu có tin nhắn.

Đêm hôm ấy, Tiểu Vũ nhận được một tin nhắn kinh dị, người nhắn tin chính là kẻ đã khuất Phiêu Liên. Vì quá nhớ nhung người yêu nên Tiểu Vũ

không xóa bỏ số điện thoại của Phiêu Liên mà luôn giữ số điện thoại của cô trong máy của mình.

Chỉ có điều tin nhắn mà số điện thoại của Phiêu Liên nhắn cho Tiểu Vũ toàn là những kí tự loạn mã.

Chương 3: Phiên Đấu Giá

Cảnh sát không thể tìm ra nguồn gốc mẩu tin nhắn đó, thay vào đó họ giải thích bằng một loạt lí do rất khiên cưỡng như điện tín gặp sự cố hoặc đường truyền bị chen ngang...

Tiểu Vũ cố chấp cho rằng đoạn tin nhắn kì lạ đó do Phiêu Liên gửi cho cậu, mặc dù cô đã chết nhưng vẫn còn nhiều điều muốn nói, ngặt nỗi giờ đây âm dương cách biệt nên tin nhắn từ thế giới bên kia gửi vào máy cậu liền trở thành một dãy loạn mã. Tiểu Vũ ngẩn ngơ nhìn điện thoại, trầm tư suy nghĩ suốt mấy ngày liền, cậu tìm đến văn phòng tổ chuyên án và nói rằng mình đã hiểu đoạn loạn mã đó có nội dung gì.

Tô My nói: "Tôi sử dụng phần mềm hiệu chỉnh loạn mã đó mà vẫn không thể dịch thành một đoạn văn có nghĩa thì làm sao mà cậu dịch nổi?"

Tiểu Vũ đáp: "Em giải mã bằng trái tim."

Giáo sư Lương ngạc nhiên: "Ồ! Vậy sao? Thế đoạn tin nhắn ấy có nghĩa gì?"

Tiểu Vũ nói: "Phiêu Liên muốn xin lỗi cháu và bảo dưới hồ rất lạnh, còn nói mình đã bò từ dưới hồ lên, cô ấy muốn nhìn thấy cháu, chỉ có điều cô ấy xuất hiện ở nơi mà cháu không nhìn thấy, có một con đường nhỏ có thể dẫn đến nơi cô ấy đang ở, cô ấy đứng đó đợi cháu."

Tô My hỏi: "Phiêu Liên không nói hung thủ giết mình là ai sao?"

Tiểu Vũ đáp: "Không ạ! Mà giờ việc ấy đâu còn quan trọng nữa! Quan trọng là cô ấy đang rất lạnh, thân thể lạnh cứng lại. Em phải đi tìm cô ấy mới được!"

Hoạ Long và Bao Triển đưa mắt nhìn nhau, "Lỗ Trí Thâm" an ủi Tiểu Vũ, khuyên cậu ta bớt đau buồn và lấy lại tinh thần, cuộc đời dài phía trước vẫn đang đợi cậu. Sau khi Tiểu Vũ rời khỏi văn phòng tổ chuyên án, "Lỗ Trí Thâm" liền gọi điện thoại cho cán bộ trường đại học sư phạm, yêu cầu nhà trường phải trông chừng Tiểu Vũ, trông cậu ta ngơ ngơ ngác ngác, tinh thần mê muội, chưa biết chừng có khuynh hướng tự sát.

Vài ngày sau, tình hình vụ án không hề có bất kì tiến triển nào, giáo sư Lương phê bình Tô My không chuyên tâm làm việc, ông nói: "Bọn buôn người tiếp xúc với nạn nhân qua Wechat, trong điện thoại của ba người bị hại chắc chắn còn tồn tại manh mối gì đó. Tiểu My, cháu phải tìm được điểm đột phá để phá giải vụ án này thông qua ba chiếc máy điện thoại đó, thời điểm nước sôi lửa bỏng thế này mà cháu lại nhàn rỗi phiếm chuyện với người lạ qua Wechat là sao hả?"

Tô My trề môi phản bác: "Cháu có phiếm chuyện linh tinh đâu. Cháu làm vậy vì muốn phá án mà!"

Giáo sư Lương chê trách: "Cháu nghĩ khả năng mình tình cờ đụng độ với bọn buôn người qua Wechat là bao nhiêu phần trăm hả? Cháu nghiêm túc và thực tế hơn mới được!"

Bao Triển dãn hoà: "Chị My cũng đã cố gắng hết sức rồi mà! Chị ấy đã tìm được hai máy điện thoại trong tổng số ba chiếc máy của nạn nhân."

Tô My phụng phịu: "Cháu có phải thợ sửa điện thoại đâu cơ chứ? Hai chiếc máy di động đó đều bị ngâm dưới nước suốt thời gian dài, giờ hỏng cả rồi, các số liệu cũng mất hết."

Giáo sư Lương hỏi: "Thế chiếc điện thoại còn lại thì sao? Tô My, cháu đừng cãi nữa! Cháu phải nhanh chóng tìm thấy chiếc điện thoại của Ái Hỉ."

Tô My giận dỗi: "Thế thì cháu khỏi ăn cơm, cũng khỏi ngủ luôn!"

Tô My và các nữ cảnh sát làm thêm giờ đến khuya. Đầu tiên, cô muốn tìm số series của chiếc Iphone4 mà Ái Hỉ sử dụng. Số series được cài đặt trong menu của điện thoại, mở phần "cài đặt" ra rồi mở tiếp mục "thông tin nhận dạng điện thoại" là có thể xem số series. Có điều hiện giờ điện thoại di động của Ái Hỉ đã mất tích nên không thể tìm được số series trên máy. Tô My và các nữ cảnh sát liền tiến hành lục soát phòng trọ của Ái Hỉ kĩ càng, không bỏ sót bất kì ngóc ngách nào, cuối cùng cũng tìm thấy chiếc hộp đựng điện thoại.

Mặt sau hộp viết số series của máy điện thoại được mua.

Sau khi có được số series, Tô My tra ra ICCID nhà phần mềm tìm kiếm bảo hành của Apple. ICCID là thẻ thông minh có mạch điện tích hợp nằm cố định trong SIM điện thoại, mã vạch trên thẻ được tổ thành bởi hai mươi số.

Tìm ra ICCID là có thể di chuyển hoặc kết nối tìm kiếm các thông tin về người đang sử dụng chiếc máy này.

Quá trình tìm kiếm diễn ra rất phức tạp và lặt vặt, nói một cách đơn giản thì bất kì chiếc máy nào của hãng Apple bị mất, chi cần cung cấp số series là cảnh sát có thể tìm lại cho chính chủ, vấn đề duy nhất là cảnh sát có chịu đi tìm cho người bị mất cắp hay không mà thôi.

Nhờ sự phối hợp của phòng bưu chính viễn thông, Tô My đã có được thông tin về lại lịch và số máy của chủ nhân mới chiếc điện thoại mà Ái Hỉ từng dùng. Ái Hi mất tích, điện thoại của cô bị người khác sử dụng, có thế kẻ này chính là nghi phạm quan trong của vụ án!

Trong rất nhiều vụ án lớn, điện thoại trở thành manh mối then chốt để phá án.

Vương Lãnh Minh chui rúc khắp năm tỉnh thành ở Trung Quốc, bịt mặt dùng súng cướp giật ở trạm xăng, gây ra bốn mươi vụ cướp trong một năm, giết chết sáu nhân viên đổ xăng, làm ba người bị thương nặng. Sau khi phóng hoả đốt cháy trạm xăng, tên hung thủ ngông cuồng này đã gọi điện thoại cho cảnh sát cứu hoả, sau đó đứng ngoài xem nhân viên cứu hoả vất vả dập lửa. Cảnh sát điều tra cuộc gọi của y, rồi sau đó bắt gọn y về quy án.

Thạch Kinh Hồng và anh trai tham gia một vụ án giết người. Anh trai y bị cảnh sát bắn chết, y liền ra tay giết chín cô gái vô tội để trả thù cảnh sát, sau một năm bị truy nã, y sử dụng một trong những chiếc điện thoại di động của nạn nhân, nhờ đó cảnh sát đã phát hiện ra hành tung của y.

Vụ án cướp ngân hàng liên hoàn của Khâu Khắc Hoa gây chấn động cả nước, cảnh sát nói rằng điểm đột phá của vụ án là cảnh sát đã lấy mẫu phân mà y để lại mang đi xét nghiệm ADN, từ đó xác minh lai lịch thực sự của y. Thực ra thông qua giới truyền thông, chúng ta đều biết Khâu Khắc Hoa sa lưới pháp luật là vì điện thoại di động của y đã làm lộ hành tung. Cảnh sát kiểm tra nhật kí cuộc gọi của tất cả các máy điện thoại di động quanh khu vực xảy ra vụ án, rồi đối chiếu với lai lịch của chủ sử dụng điện thoại, nghe trộm những số máy khả nghi, từ đó tìm ra Khâu Khắc Hoa. Trước đó, Khâu Khắc Hoa không bao giờ dùng điện thoại bởi y là kẻ vô cùng cảnh giác, nhưng lần đó vì liên lạc với bạn gái nên y đã mua điện thoại di động. Y sa lưới không phải vì đống phân mà y ngã lộn đầu xuống đất là bởi chiếc điện thoại.

Điện thoại của nạn nhân Ái Hỉ có tăm tích là tin khiến mọi người vô cùng phấn chấn.

Giáo sư Lương yêu cầu Tô My định vị vị trí của chiếc điện thoại và giám

sát tất cả các cuộc gọi đến và gọi đi từ chiếc máy này. Bao Triển kiểm tra tất cả các số điện thoại tồn tại trong máy và xác minh lai lịch của từng chủ máy, phải nắm được thông tin cơ bản về hung thủ thông qua các mối quan hệ xung quanh anh ta. Chẳng bao lâu sau cảnh sát đã tìm ra, người sử dụng điện thoại của Ái Hỉ là ông chủ tiệm sửa xe ở thị trấn Bình Xuyên, huyện Cốc, số điện thoại thường liên hệ với anh ta nhất là các cửa hàng sửa chữa điện tử, điện lạnh.

Trạm xe hơi huyện Cốc chính là địa điểm Tiểu Tường Vi mất tích, thị trấn Bình Xuyên nằm ở chân núi tương đối hoang vắng, mấy năm gần đây, một số thôn bản trên núi thường xuyên xảy ra các vụ lừa gạt buôn bán phụ nữ, thậm chỉ con số lên tới mười mấy vụ, vì thế cảnh sát địa phương còn phải đặc biệt thành lập ban phòng chống buôn bán phụ nữ.

"Lỗ Trí Thâm" đích thân dẫn tổ chuyên án đến huyện Cốc, giáo sư Lương cử Hoạ Long đi cùng, nhờ sự giúp sức của trường ban phòng chống buôn bán phụ nữ của phòng cảnh sát huyện Cốc, họ đã tìm thấy ông chủ tiệm sửa xe hiện sở hữu chiếc điện thoại của Ái Hỉ.

Ông chủ tiệm sửa xe thanh minh, anh ta được người thân tặng cho chiếc điện thoại này.

Người thân mà anh ta nhắc đến tên là ông Hà, một lái buôn chuyên mua bản gia súc, vợ ông Hà là bà mối có tiếng khắp trong thôn ngoài bán. Mấy tháng trước, hai vợ chồng họ lùa đàn dê ra ngoài thị trấn bản, rồi nhân tiện tặng cho ông chủ tiệm sửa xe chiếc điện thoại này, coi như xoá món nợ mà họ vay dạo trước.

Trưởng ban phòng chống buôn bán phụ nữ cho biết: "Lão Hà này có tiền án tiền sự, từng ngồi tù mười năm vì tham gia đường dây lừa bán phụ nữ. Vợ lão ta cũng là kẻ buôn người, bà ta lấy danh nghĩa là mối lái nhưng thực chất là mua bán phụ nữ. Xem ra bọn chúng lại ngựa quen đường cũ rồi!"

Ông chủ tiệm sửa xe phản bác: "Chị Hà không phải kẻ buôn người!"

"Lỗ Trí Thâm" yêu cầu: "Anh giúp chúng tôi gọi ông Hà và bà Hà đến đây một chuyến!"

Ông chủ tiệm sửa xe lập tức từchối: "Việc gì tôi phải gọi họ đến?"

"Hoạ Long cảnh báo: "Nếu anh không gọi thì anh đã mắc tội bao che cho kẻ buôn người. Còng tay anh ta lại và dẫn về đồn cảnh sát!"

Ông chủ tiệm sửa xe buộc phải đồng ý gọi điện cho hai vợ chồng lão Hà theo kịch bản của cảnh sát. Giờ cảnh sát chỉ việc ôm cây đợi thở và sắp xếp mồi như để bắt tội phạm. Hôm sau, hai vợ chồng lão Hà, cũng chính là hai kẻ chủ mưu liên quan đến vụ lừa bán phụ nữ đã sa lưới pháp luật. Thông qua xét hỏi, cảnh sát biết vợ chồng lão Hà chỉ là đường dây thứ cấp trong đường dây buôn người này, họ nhận được hai nữ sinh đại học từ một người tên là Lôi Lão Phi. Sau khi nhận diện qua ảnh, họ xác nhận hai cô gái đó chính là Ái Hỉ và Tiểu Tường Vi.

Tiểu Tường Vi và Ái Hỉ lần lượt bị bán đến hai sơn thôn khác nhau, hai thôn đó đều rất lạc hậu, nghèo nàn và không có đường quốc lộ.

Hoạ Long hói: "Hai người đó bán được bao nhiêu tiền?"

Lão Hà đáp: "Cô váy trắng bán được ba mươi ngàn tệ, cô mặc đồng phục bán được bốn mươi ngàn tệ và một bầy dê."

Trưởng ban phòng chống buôn bán phụ nữ nói: "Tôi đã đọc hồ sơ phạm tội trước đây của ông, trước đây vụ rẻ nhất ông kiếm được tám trăm tệ, vụ đắt nhất kiếm được trên mười ngàn tệ."

"Lỗ Trí Thâm" quát: "Ông kiếm khá đấy nhỉ! Mau thành thật khai báo cho tôi biết ông đã bán họ như thế nào!"

Lão Hà đáp gọn lọn: "Bán đấu giá!"

Vụ án càng điều tra vào chiều sâu thì hình hài phạm tội càng hiện rõ, dưới đây là toàn bộ quá trình bán đấu giá Tiểu Tường Vi.

Núi cao nối tiếp núi cao chắn sừng sững một góc trời, có hoang mọc ngút ngàn cả khe núi, một con đường độc đạo cổ xưa ngoằn ngoèo như rắn lượn dẫn vào trong thôn. Đây là sơn thôn nhỏ chỉ có mấy chục hộ dân sinh sống, trong thôn đa phần là những ngôi nhà ngói tường xi măng, gà vịt nuôi trước sân, sau nhà là chuồng lợn, không gian nồng nặc mùi phân gà phân lợn.

Một hôm, thôn bản còn rộn ràng hơn cả ngày tết, đám đàn ông tập trung trong túp lều tranh, trên tấm phản được đắp bằng đất là một mĩ nữ mặc đồng phục sinh viên. Đám đàn ông chen chúc vào, rồi tranh nhau hét: "Tôi mua! Tôi mua cô ta!"

Người đàn ông A nói: "Tôi mua em này! Chà chà! Trông xinh xẻo quá!"

Người đàn ông B nói: "Để tôi mua! Tôi xí trước cơ mà!"

Người đàn ông C nói: "Bao nhiêu tiền? Rao giá đi! Dù phải đập nồi bán sắt vụn cũng phải mua bằng được!"

Người đàn ông D nói: "Tôi đi vệ sinh cái đã! Nhớ đợi tôi quay lại đấy!"

Người đàn ông E nói: "Nhìn kìa! Thấy em gái xinh đẹp là mót tè à?"

Cả đám phá lên cười ầm ĩ, Tiểu Tường Vi bị trói chân tay, miệng nhét giẻ, cô nằm co ro một góc trên phản đất, nét mặt hoảng loạn.

Lão Hà hẵng giọng nói lớn: "Tôi là cậu nó, nó là cháu đằng ngoại tôi, cha mẹ mất cả rồi, nó chẳng còn ai bấu víu nên mới bất đắc dĩ phải bán thân!"

Tiểu Tường Vi ra sức lắc đầu, miệng bị nhét giẻ nên cô chỉ có thể phát ra

những tiếng kêu ú ớ, từ khóe mắt chảy ra đôi dòng lệ chất chứa nỗi tuyệt vọng.

Mụ Hà nói: "Giá khởi điểm là ba mươi ngàn tệ, ai trả cao hơn thì bán cho người ấy!"

Người đàn ông B nói "Ba mươi ngàn tệ cơ à? Chậc chậc! Đắt quá!"

Mụ Hà quảng cáo: "Tiền nào của nấy mà! Chưa kể đến chuyện cháu gái tôi xinh như hoa như ngọc mà giờ nó mới mười sáu tuổi, còn nguyên tem đấy! Gái trinh giá đấy còn kêu gì?"

Người đàn ông C nói: "Ừm! Nhìn có vẻ còn non lắm! Mới mười sáu tuổi thôi à? Tôi tin! Nhưng ba mươi ngàn tệ thì không mua nổi, giảm giá chút được không?"

Lão Hà xua tay: "Ông không mua thì để người khác mua. Bao giờ kiếm đủ tiền hẵng nói!"

Người đàn ông D đi tiểu xong quay trở lại, trên tay vẫn dính chất dịch lầy nhầy như nước mũi, anh ta quệt vào mà giày cho sạch rồi nói "Cởi bớt ra xem nào!"

Lão Hà ấn Tiểu Tường Vi xuống đất, cởi dây thừng trói cổ chân, Tiểu Tường Vi giãy mấy cái, lão Hà vũng tay định tát, chắc cô bị đánh nhiều quá đâm sợ nên cả người cứ run thung thúc. Tiểu Tường Vi nhắm mắt nằm im bất động.

Lão Hà ép cô ngồi trên phản đất cởi cúc áo đồng phục ra.

Mấy gã đàn ông nhào vào định xem thử.

Mụ Hà quát: "Đừng chạm vào hàng! Tay anh dính toàn đất."

Lão Hà lại cởi áo đồng phục của Tiểu Tường Vi, vén ra sau khuỷu tay, Tiểu Tường Vi quả là cô gái đẹp, khuôn ngực phát triển rất đầy đặn, tròn trịa và trắng mịn như hai trái tuyết lê. Lão Hà kéo tay cô đứng dậy để mâys lái buôn có thể chiêm ngưỡng thân hình tuyệt mĩ cua thiếu nữ đương độ xuân thì.

Đúng lúc đó đột ngột mất điện, có lẽ gió to quá thổi đứt đường dây hoặc có thể đá trên núi lăn xuống đập trúng cột điện.

Đến khi khêu được ngọn đèn dầu thì trên đôi chân thon dài mịn màng của Tiểu Tường Vi xuất hiện thêm mấy vết tay bẩn thỉu.

Mụ Hà quát váng lên: "Ai vừa chạm vào đấy hử? Thằng nào dám động vào vào cháu ngoại bà hử?"

Khách đến đấu giá đều là đám đàn ông trong thôn, một số đã có gia đình đàng hoàng nhưng vẫn háo sắc đến xem, để rồi tiết hùi hụi vì mình đã có vợ, không thể đi mua cô gái làm vợ được nữa.

Người đàn ông A cương quyết: "Tôi trả ba mươi ngàn tệ!" Người đàn ông B nói: "Thêm một trăm tệ nữa! Tôi với anh thi xem ai thắng, anh trả bao nhiêu, tôi cũng thêm một trăm tệ nữa!"

Người đàn ông C nói: "Ba mươi chín ngàn tệ! Tôi vừa mới chạm vaò, da dẻ người em gái mày mịn màng láng mượt, ba mươi ngàn tê đáng lắm!"

Ngươgi đàn ông C nói: "Tôi trả bốn mươi ngàn tệ, các thêm một con lợn nữa!"

Lão Hà hỏi: "Còn ai trả giá cao hơn không? Nếu không có ai là bán cho anh C đấy nhé!"

Người đàn ông B nói: "Bốn mươi ngang tệ cộng thêm hai con lợn. Dù

phải đi vay tiền để mua, tôi cũng cam lòng."

Lão Hà lại hét: "Còn ai trả giá cao hơn bốn mươi ngàn tệ và hai con lợn không? Tôi đếm đến ba nhé!"

Đám đàn ông im như thóc đổ bồ, bốn mươi ngàn tệ đã là cái giá cao nhất mà họ có thể chi trả, lão Hà bắt đầu đếm ngược, người đàn ông C sung sướng phát điên, người đẹp đang đứng trước mặt sắp nằm trong vòng ôm của gã rồi! Quần gã lại cộm hẳn lên.

Đúng lúc đó, một lão già đi chăn dê về muộn chen vào xem phiên đấu giá, ông ta vừa liếc nhìn Tiểu Tường Vi đã nói: "Tôi trả bốn mươi ngàn tệ và các thêm một bầy dê."

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

Chương 4: CầM Tù Trong Sơn Thôn

Ngày hôm sau, lão già tổ chức lễ cưới long trọng với Tiểu Tường Vi theo phong tục của thôn bản.

Lão già vay tiền mua một con lợn giết ngoài vườn, mời bạn bè thân thích đến giúp bày tiệc rươụ, đàn bà cọ rửa nồi xoong queng quéc, đàn ông xào rau, hầm thịt, trên cách cửa sổ dán chữ song hỉ đỏ chói, có người trèo lên nóc nhà đốt phaó, sau đó rắc kẹo mừng khiến bọn trẻ con đua nhau đến giành giật nhau.

Lúc bái thiên địa, cả thôn vây quanh đôi tân lang tân nương náo nhiệt như chợ vỡ.

Tiểu Tường Vi uất ức ngồi đó, cô khẽ cất tiếng khẩn cầu: "Chú ơi! Cô ơi! Xin cô chú thả con ra được không ạ?"

Người chủ trì lễ cưới là cán bộ thôn, ông ta cao giọng: "Nhất bái thiên địa!"

Lão già chắp hai tay, cười híp mắt, hỏi: "Dập đầu xuống hả?"

Cán bộ thôn nói: "Bây giờ tổ chức lễ cưới theo nếp sống mới, ai còn dập đầu làm gì, cúi đầu xuống thôi!"

Lão già liền cúi đầu, một người đàn bà ấn đầu Tiểu Tường Vi xuống, bắt cô dâu cũng phải cúi đầu theo.

Cán bộ thôn lại cao giọng: "Nhị bái cao đường"

Tiểu Tường Vi vừa khóc mếu méo vừa nói: "Chú ơi! Con bị người ta lừa bán vào đây! Con muốn quay về trường để học tiếp!"

Người đàn bà lại ấn đầu Tiểu Tường Vi lần nữa không chỉ thế còn lén nhéo mạnh vào gáy cô, chì chiết: "Khóc lóc cái gì? Cô định làm trò hả? Xúi quẩy!"

Cán bộ thôn tiếp tục cao giọng: "Phu thê giao bái!"

Mọi người liền hò hét ầm ĩ, chen chúc nhau tiến về phía trước, cố ý xô lão già vào người Tiểu Tường Vi, có nguời còn lấy dây chỉ buộc vào hạt lạc, rồi trèo lên ghế để lão già và Tiểu Tường Vi cùng cắn hạt lạc đang treo lơ lửng giữa không trung. Lão già vắt tay ra sau lưng cong người rướn ngực để đớp hạt lạc, tư thế trông rất hài hước khiến mọi người đều phá lên cười. Cán bộ thôn cũng cười chảy nước mắt, con mẹ nó, sao nó tốt số thế không biết, vừa già vừa xấu lại nghèo kiết xác thế mà bỗng dưng vớ được con vợ xinh đáo để! Hai người đàn bà xốc nách Tiểu Tường Vi đang khóc lóc thút thít tiến về phía trước, họ ép cô ngẩng đầu lên. Hạt lạc bất ngờ bị người ta giật tung lên, thế là lão già chạm phải môi Tiểu Tường Vi, mọi người được dịp rú lên cười. Huyên náo hồi lâu, cuối cùng lão già và Tiểu Tường Vi cũng bị đẩy vào phòng hoa trúc.

Đây đúng là sự kết hợp hoang đường và dị hợm không thể tưởng tượng nổi!

Một bên là lão già hôi hám bẩn thỉu thả dê trên núi, một bên là thiếu nữ vừa qua tuổi trăng rằm dạo bước trong vườn trường. Thế mà họ lại kết duyên vợ chồng!

Một bên thích nghe dân ca, thích xem các trò chơi dân gian và các hoạt

động tế lễ quỷ thần, còn một bên chỉ thích xem tiểu thuyết ngôn tình sướt mướt. Thế mà họ lại chung sống dưới một mái nhà!

Da lão già thô ráp, bẩn thỉu giống như da con cóc ghẻ xù xì. Còn làn da của Tiểu Tường Vi mịn màng, nõn nà như tơ như lụa. Thế mà họ lại ôm ấp nhau!

Từ khi mua quần áo đến nay, lão già chưa bao giờ thay ra, lão dùng miết đến nỗi chiếc quần thủng hai miếng ở mông, còn quần áo của Tiểu Tường Vì có hình nhân vật hoạt hình đáng yêu, lại còn viền ren. Thế mà giờ họ chung chăn chung gối!

Đêm động phòng, Tiểu Tường Vi sợ sệt nói mình đến kì đèn đỏ, lão già ngẩn người không hiểu, giờ đây trong đầu lão chỉ tồn tại một suy nghĩ duy nhất là muốn cởi bỏ đồ mặc trên người của Tiểu Tường Vi ra. Tiểu Tường Vi đành xấu hổ giải thích, đến kì "đèn đỏ" nghĩa là đến kì kinh nguyệt. Lão già liền phẩy tay bảo: "Mai tôi mua khố cho!" Nói rồi lão nhào lên người Tiểu Tường Vi, chà đạp thiếu nữ trẻ trung, xinh đẹp. Tiểu Tường Vi cắn chặt môi, nước mắt chảy tràn hai gò má.

Hôm sau, lão già cầm miếng vải xô hình vuông đến cho Tiểu Tường Vi.

Lão nói: "Cầm cái này mà dùng!"

Tiểu Tường Vi sợ hãi hỏi: "Đây là gì thế?"

Lão già đáp: "Khố đóng!"

Tiểu Tường Vi không có băng vệ sinh, cô đành phải nhắm mắt sử dụng.

Nhà lão già chẳng có gì ngoài bốn bức tường, mặc dù đã bán cả bầy dê, nhưng căn nhà nát vẫn phảng phất mùi phân dê như cũ. Lão ôm Tiểu Tường Vi ngủ suốt ba ngày ba đêm, mãi đến ngày thứ tư mới chịu ló mặt ra ngoài

làm việc, trước khi đi lão đều dặn bà con thân thích trông coi Tiểu Tường Vi thật cẩn thận, không cho cô thò chân ra thềm cửa nửa bước. Dù đi vệ sinh cũng phải khóa chặt cửa phòng, lại còn đóng đinh vào lề cửa đề phòng Tiểu Tường Vi chạy trốn, đồng thời cũng đề phòng đám đàn ông trong thôn lảng vảng đến quấy rối cô vợ bé nhỏ.

Các cô gái bị lừa bản đến đây đầu tiên đều có ý định chạy trốn, thậm chí một vài cô còn tự sát để kết thúc cuộc sống ngày qua ngày ảm đạm chốn sơn thôn này.

Vậy mà các cô muốn chết cũng không xong, vì các cô là chiến lợi phẩm mà người dân trong thôn phải tốn rất nhiều tiền mới có thể mang các cô về nhà từ tay bọn buôn người, với họ các cô có hai nhiệm vụ vô cùng quan trọng đó là tình dục và sinh con. Trong mắt những người dân thôn bản, những cô gái bị lừa bán đến đây là công cụ giúp họ duy trì giống nòi, bởi vậy bất luận ở đâu và vào thời gian nào, họ đều để mắt đến các cô gái không rời nửa bước.

Người dân ở đây vô cùng đoàn kết, họ cùng tông cùng tộc, trong thôn chỉ có một đường mòn thông với thế giới bên ngoài, một khi các cô chạy trốn bị phát hiện thì cả thôn sẽ cùng truy đuổi và vây bắt.

Tiểu Tường Vi vốn là cô gái yếu đuối nên không dám tự sát, ban ngày thì bị đám đàn bà canh chừng, ban tối lại bị lão chồng già ôm ấp trong lòng, cô thậm chí còn không có cơ hội mà tự sát. Tiểu Tường Vi từng nghĩ ra một vài phương thức chạy trốn như giả bệnh chẳng hạn, nhưng sau đó đều cảm thấy không khả thi.

Lão già mua mấy quả bóng bay ở cửa hàng tạp hóa dưới chân núi và định dùng món quà rẻ tiền ăn dỗ trẻ con ấy để lấy lòng Tiểu Tường Vi, hi vọng cô an phận sống cùng mình mãi mãi. Ba quả bóng bay khiến Tiểu Tường Vi nảy ra một sáng kiến, cô đã nghĩ ra cách cầu cứu! Không có giấy và bút, Tiểu Tường Vi lấy trộm mấy đồng tiền giấy của lão già nhân lúc lão ngủ rồi cắn

đầu ngón tay, lấy máu viết trên tờ tiền giấy, cuối cùng buộc tờ tiền vào quả bóng, luồn nó ra ngoài cửa sổ và thả bay lên trời.

Cô để lại số điện thoại của gia đình và viết bức thư cầu cứu với nội dung như sau:

Cứu tôi với! Tôi bị người ta lừa bán lên núi. Tôi là người Quý Dương thuộc tỉnh Quý Châu, giờ đang bị nhốt trong thôn Song Khanh, thị trấn Bình Xuyên, huyện Cốc, tôi bị bán làm vợ người ta! Hi vọng những người hảo tâm nhặt được mảnh giấy này thì xin hãy giúp tôi bảo cho cảnh sát biết, giúp tôi liên lạc với gia đình để tôi sớm được đoàn tụ với người thân! Đến lúc đó chúng tôi sẽ hậu tạ xứng đáng! Xin hãy giúp đỡ tôi!

"Ba quả bóng bay được buộc ba tờ tiền giấy mang theo biết bao hi vọng tốt đẹp của Tiểu Tường Vi, chúng nghiêng nghiêng ngả ngả rồi bay khỏi thôn bản bần cùng và lạc hậu này.

Sau đó, quả bóng bay màu đó rơi xuống ruộng nước, một anh nông dân đi gặt lúa nhặt được tờ tiền nhưng anh ta không nhìn kĩ nội dung viết trên đó, thản nhiên bỏ vào túi chiếm làm của riêng. Quả bóng bay màu xanh da trời vướng vào dây điện và được một thợ điện đi kiểm tra đường đây phát hiện, anh ta cũng không nhìn thấy bức thư cầu cứu viết trên tờ tiền, chỉ ngạc nhiên sao ai đó lại buộc tờ một đồng vào quả bóng bay. Quả bóng màu vàng biệt vô âm tín, có lẽ nó đã bay lên mặt trăng và giờ này vẫn đang phiêu du trong vũ trụ bao la để tìm kiếm thượng đế nhân từ.

Hai tờ tiền lưu chuyển từ tay người nọ sang tay người kia trong xã hội, biết đâu một ngày nó sẽ chuyền đến tay bạn.

Ngày nào Tiểu Tường Vi cũng trông ngóng có người nhặt được tờ tiền và đến đây cứu mình ra khỏi thôn bản này. Nhưng ngày nào cô cũng sống trong thất vọng và thao thức. Một hôm khi trời đã ngả bóng chiều, có ba người

khách lạ đến thôn mua thuốc quý, họ dắt lừa, trên lưng lừa là hai sọt lớn được đan bằng sợi liễu.

Nhóm khách gõ cửa từng nhà để thu mua. Vì họ trả giá quá thấp nên phần lớn dân trong bản đều không muốn bán, lão già đang lúc túng thiếu nên bán cho họ một ít thiên ma và phục linh đào được trong núi. Lúc giúp họ chất thuốc lên xe, Tiểu Tường Vi lén chạy đến chỗ người thu mua thuốc khẽ thì thầm: "Chú ơi! Cháu bị người ta lừa bán đến đây! Chú cứu cháu với!"

Nào ngờ người đi thu mua thuốc cũng nói nhỏ đáp lại: "Chúng tôi là cảnh sát."

Thì ra ba người khách lạ nọ chính là Họa Long, "Lỗ Trí Thâm" và chủ nhiệm ban phòng chống buôn bán phụ nữ, họ đóng giả thành thương lái. Cả nhóm vốn định bí mật điều tra trước đã, sau khi thu thập được nhiều thông tin thì sẽ vạch kế hoạch giải cứu chi tiết hơn, nhưng nhìn thấy cô gái vừa qua tuổi dậy thì bị giày vò đến thảm hại thì họ không nỡ nhắm mắt đi qua, thế là ba người liền quyết định giải cứu cô gái ngay lập tức.

Ba người trói gô lão già lại, bịt giẻ vào miệng, rồi nhét vào trong chăn.

Tiểu Tường Vi vừa khóc vừa nói: "Nếu cháu mà đi cùng các chủ thì sẽ bị người dân trong thôn nhìn thấy mất."

Họa Long an ủi: "Cô bé đừng sợ! Cũng đừng khóc nữa! Chúng tôi sẽ giấu em vào trong sọt, chỉ cần em tuyệt đối không được lên tiếng thì sẽ trót lọt thôi!"

Quá trình giải cứu diễn ra kinh hồn bạt vía, nhóm Họa Long cho Tiểu Tường Vi trốn trong sọt, rồi phủ thuốc nam lên trên. Nhưng khi họ vừa dắt lừa rời khỏi thôn thì bị phát hiện. Mọi người trong thôn chạy theo truy cản, người cầm đuốc, kẻ cầm nông cụ, người nào người nấy hùng hùng hổ hổ lao

đến chặn đường nhóm của Họa Long.

"Lỗ Trí Thâm" giơ thẻ cảnh sát lên, rồi móc súng ra, cảnh cáo người dân không được làm loạn.

Một người đàn bà ôm con húc đầu vào ngực "Lỗ Trí Thâm" mà hét toáng lên: "Các người không được cướp vợ người khác! Bớ người ta! Cướp! Cướp!"

Một người dân chỉ vào đầu mình thách thức: "Giỏi thì nổ súng đi! Bắn vào đây này! Bắn chết tao đi xem nào!"

Họa Long nói nhỏ với trường ban phòng chống buôn bán phụ nữ: "Anh dắt lừa chạy trước đi! Nhanh lên! Mặc kệ bọn tôi!"

Trưởng ban lo lắng: "Thế các anh thì sao?"

Họa Long quay sang nói với "Lỗ Trí Thâm'.' : "Dù chết cũng phải cản đường họ, chú chưa quên sạch mấy món kungfu anh dạy đó chứ?"

Họa Long và "Lỗ Trí Thâm" khua chân múa tay một hồi, đám dân bạo loạn đành rút lui về phía sau, nhân cơ hội đó trưởng ban phòng chống buôn bán phụ nữ liền dắt lừa chở Tiểu Tường Vi nhanh chóng rời đi. Mấy người dân thấy thế liền vội vàng đuổi theo, Họa Long và "Lô Trí Thâm" liền đánh họ ngã vật xuống đất.

Họa Long va "Lỗ Trí Thâm" chặn đường họ lại, nhìn hai người oai phong lẫm liệt nên ban đầu người dân không dám tiến tới.

Nhưng sau đó mấy tên liều mạng thử xông lên, họ cầm nông cụ lao đến, Họa Long đá bay một tên, "Lỗ Trí Thâm" nâng bổng một người nông dân có thân hình gầy gò lên khỏi mặt đất rồi ném vào đám đông đứng gần đó. Mặc kệ tất cả, người dân tiếp tục lao tới, Họa Long và "Lỗ Trí Thâm" liền nhặt

chiếc xẻng sắt rơi trên mặt đất quyết liều sống mái với họ, người dân liên tục bị họ đánh ngã, nhưng Họa Long và "Lỗ Trí Thâm" cũng bị thương không nhẹ.

Tuy giỏi võ nhưng họ chỉ có hai người, trong khi đó người dân lại nhiều như quân Nguyên, hết toán này đến toán khác ùn ùn kéo đến...

Hai đấm không thể đỡ nổi bốn tay, trong số họ còn có cả những phụ nữ bế theo con, Họa Long và "Lỗ Trí Thâm" không nỡ xuống tay. Cuối cùng cuộc giải cứu thất bại toàn phần. "Lỗ Trí Thâm" bị đánh cho nằm thở thoi thóp, Họa Long bị thương nặng. Người dân quẳng họ lại ven đường, mải miết đuổi theo trưởng ban đã đi được một đoạn đường, rồi bắt Tiểu Tường Vi về lại thôn.

Hôm sau, giáo sư Lương nổi trận lôi đình đập mặt bàn ầm ầm. Phó cục trưởng Bạch Cảnh Ngọc ra chỉ thị quan trọng, nâng cấp vụ án buôn bán phụ nữ thành trọng án chống người thi hành công vụ. Phó giám đốc sở cảnh sát lập tức đánh xe xuống huyện Cốc xem xét tình hình, trực tiếp chỉ huy đội cảnh sát xử lí chuyên án buôn bán phụ nữ, yêu cầu tăng cường lực lượng đánh phá nhóm bạo lực ngăn cản vụ án giải cứu phụ nữ bị lừa bản, phải kiên quyết bắt gọn phần tử cầm đầu.

Cảnh sát hai cấp huyện và thành phố cử gần trăm cảnh sát vũ trang bao vây thôn Song Khanh, thật không may lão giả đã âm thầm mang Tiểu Tường Vi đến nơi ở bí mật khác, hiện tại tung tích bất minh.

Hoạ Long hối hận, đập tay bồm bộp vào trán than thở: "Trời ạ! Chính tôi đã hại cô bé đó! Lẽ ra tôi không nên manh động!"

Tô My an ủi: "Cũng không thể trách anh được! Anh đã bị đánh bầm giập đến độ này rồi, còn Lỗ Trí Thâm giờ vẫn nằm trong bệnh viện kìa!"

Bao Triển trấn an: "Chắc chắn chúng ta sẽ tìm thấy Tiểu Tường Vi, nhiệm vụ cấp bách trước mắt là nhanh chóng giải cứu người bị hại còn lại, ý tôi muốn nói đến cô Ái Hỉ."

Sau khi thẩm vấn vợ chồng lão Hà, cảnh sát xác minh con gái thôn này đều gả cho thôn khác, còn con gái thôn khác lại không muốn bị gả đến thôn này. Nếu thôn này không mua cô dâu thì trong thôn chỉ còn một đám đàn ông lồng nhồng với nhau.

Những cô gái bị bán đến thôn này làm vợ đều đã sinh con, họ trở thành con dâu của thôn bản, thành cỗ máy làm việc không biết mệt mỏi trên những cánh đồng cằn cỗi, họ có con nên không nỡ rời bỏ núm ruột máu mủ của mình và rồi tình thân nảy nó trong quá trình bị ép buộc trường kì.

Một cô dâu của thôn bản đã chạy trốn trót lọt ra ngoài, rồi từ đó không bao giờ trở lại nữa, cô để lại đứa con trai mới năm tuổi đầu.

Cảnh sát hỏi bé trai: "Mẹ cháu đâu?"

Đứa bé không đáp, chỉ rúc sâu vào ngực bà nội.

Bà nội nó nói: "Bỏ đi rồi! Nó không cần con nữa! Đúng là tạo nghiệt! Thằng bé nhớ nó đến nỗi gào khóc suốt ngày suốt đêm."

Nước mắt đứa bé vẫn lưng tròng, nhưng nhất định không chịu rơi xuống, nó quá nhỏ nên không hiểu vì sao mẹ bỏ đi và chẳng bao giờ chịu trở lại với nó.

Trong thôn này có hai anh em nhà nọ đã được mua được Ái Hỉ từ tay bọn buôn người, hai anh em họ gom tiền mua chung một cô vợ, rồi lần lượt mang Ái Hỉ về nhà mình, mỗi người được sống cuộc sống vợ chồng với Ái Hỉ một tuần. Khi được cảnh sát giải cứu, Ái Hỉ bị nhốt trong chuồng chó, trong mình đang thai nghén mầm sống vừa tròn ba tháng tuổi.

Chương 5: Vực Thẳm Wechat

Căn cứ vào lời khai của Ái Hỉ, tổ chuyên án lần theo đường dây và nhanh chóng làm rõ ngọn ngành của vụ án này.

Tổ chức tội phạm buôn bán phụ nữ gồm năm người là Lưu Nham, Lôi Lão Phi, tay chân của Lôi Lão Phi và hai vợ chồng lão Hà.

Lưu Nham là sinh viên đại học, trước đây cảnh sát từng tiếp xúc với gã nhưng lần đó vẫn chưa liệt gã vào danh sách tình nghi mà chỉ coi gã là một trong những nạn nhân bị Ái Hỉ lừa tiền.

Thường ngày, Lưu Nham rất thích chơi Wechat, trước đây có mấy lần tán được một vài em xing đẹp, thế là gã tụe nhận mình là thợ săn cự phách.

Một lần, gã add được một tuyệt sắc giai nhân, chính là Ái Hỉ. Trong album trên Wechat của Ái Hỉ đăng rất nhiều ảnh, trong đó có bức ảnh cô đeo kính đen, mặc váy trắng trông vô cũng gợi cảm và kiều diễm. Gã nói chuyện với Ái Hỉ hai tiếng đồng hồ, chẳng ngờ Ái Hỉ lại chủ động hẹn gã ra ngoài gặp mặt. Lưu Nham sướng rơn, ngàn hoa nở rộ trong lòng, gã chắc mẩm mình vừa trúng vận đào hoa. Gã vừa xem ảnh Ái Hỉ vừa tự sướng, lòng thầm nghĩ: "Không ngờ có ả lại còn háo hức hơn cả mình, anh đây muốn ôm em trong lòng lắm rồi đấy!"

Lưu Nham lấy giấy vệ sinh lau sạch màn hình điện thoại, mặc bộ âu phục hàng nhái mua ở chợ trời, xịt nước hoa của bạn rồi đến điểm hẹn hò, đến nơi, gã đã thấy một mĩ nữ mặc váy trắng, dáng người cao ráo đang đứng đợi ở đó.

Lưu Nham vừa nhìn Ái Hỉ vừa thầm nuốt nước bọt, gã lấy can đảm hỏi cô một câu bằng tiếng Anh xem cô có đồng ý thuê nhà nghỉ hưởng mộng uyên ương với mình không.

Ái Hỉ cũng trả lời bằng tiếng Anh, có bảo tìm một nơi yên tĩnh ngồi tâm sự và uống chén rượu trước đã.

Lưu Nham nhìn cô gái xinh đẹp, lòng nghĩ thầm: "Em này là hàng cao cấp, mình không được nóng vội kéo lại xôi hỏng bỏng không."

Thế là hai người cùng đi dạo, Lưu Nham mặt dày nắm lấy tay Ái Hỉ, nhưng thấy cô chỉ mỉm cười chứ không giật ra. Đi được một lát thì Ái Hỉ dẫn Lưu Nham vào một quán rượu có tên là "Bờ trái". Vì phép lịch sự nên Lưu Nham để Ái Hỉ gợi đồ uống. Ái Hỉ không khách sáo gọi ngay một đĩa hoa quả và vài món điểm tâm cùng hai chai Breezer. Một lát sau, nhân viên phục vụ đã mang đồ khách gọi đến tận bàn, đồng thời yêu cầu thanh toán tiền luôn. Lưu Nham bực mình thầm nghĩ chưa ăn uống gì mà đã bắt trả tiền sao? Vừa nhìn hoá đơn, gã liền trố mắt, mấy lát dưa hấu chết bầm, hai chai nước ngọt và vài miếng bánh ngọt bé bằng cái móng tay mà hết những 498 tệ. Trước mặt người đẹp, Lưu Nham không dám nói năng gì, chỉ sợ mất sĩ diện với Ái Hỉ, gã cắn răng rút ví trả tiền. Hai người vẫn nói cười vui vẻ và tán tỉnh nhau, Lưu Nham vờ như không có gì xảy ra, mặt mày hớn hở, Ái Hỉ châm điếu thuốc lá, rầu rầu nói: "Em vừa thất tình!"

Lưu Nham an ủi: "Nồi nào vung nấy, sớm muộn em cũng gặp được chiếc vung vừa với mình mà! Mà có khi em gặp được rồi ấy chứ!"

Ái Hỉ cười: "À! Anh muốn ám chỉ mình là chiếc vung ấy chứ gì?"

Lưu Nham buông gạt tàn thuốc lá đáp bâng quơ: "Bèo nước tương phùng mà! Khi hai người gặp nhau thì chỉ dựa vào cảm giác mới biết được mình có phải một nửa của người kia không."

Ái Hi gật đầu: "Chắc thế! Chúng ta bây giờ chỉ đơn giản đang thuộc giai đoạn cuộc sống nước chảy bèo trôi. Hai đứa mình vẫn là hai kẻ xa lạ."

Lưu Nham cười: "Xa lạ cũng tốt mà! Em có thể thoải mái hưởng thụ cảm giác xa lạ này."

Ái Hỉ cũng cười theo: "Đúng vậy! Thực ra tửu lượng của em không tốt lắm, nhưng hôm nay thử buông thả một đêm xem sao."

Lưu Nham cười đểu gia: "Anh sẽ uống cùng em."

Ái Hỉ nói: "Thế chúng ta gọi rượu thôi! Khi em uống say, anh không được bắt nạt em đâu đấy!"

Lưu Nham đáp: "Không bắt nạt em đâu! Anh sẽ dịu dàng với em!"

Ải Hỉ gọi nhân viên phục vụ mang một chai vang đỏ ra, uống hết một chai, Ái Hỉ vẫn chưa say nhưng mặt bắt đầu ửng hồng, trông cô lại càng kiều điểm đến lay động lòng người. Cô gọi thêm chai nửa, đầu óc Lưu Nham bắt đầu nghĩ lung tung, nhưng gã không ngăn cản cô. Sau khi mở chai rượu, vừa uống hết một nửa thì nhân viên phục vụ lại đến yêu cầu thanh toán. Hoá đơn ghi con số 998 tệ một chai, nghĩa là hai chai hết 1996 tệ. Lưu Nham mượn cớ đau bụng, rồi chuồn vào nhà vệ sinh, gã hút hết điếu thuốc trong toilet của quán bar rồi tự vả hai cái vào miệng mình, chửi thầm mình ngu như cầy, chắc chắn gặp phải ả tiếp viên nhà hàng rồi, ả dẫn mình vào đây cho người ta chặt chém. Lúc trở về chỗ ngồi, gã mừng thầm vì nghĩ chắc Ái Hỉ đã thanh toán rồi. Kết quả vừa đặt mông xuống thì nhân viên phục vụ lại đến, gã đành quẹt thẻ để thanh toán. Trong khi đó, Ái Hỉ lại nói rằng mình vừa nhận được điện thoại báo bạn trai cô tự sát, giờ đang cấp cứu trong bệnh viên, cô nhờ nhân viên phục vụ gọi giúp chiếc taxi, rồi vội vã rời khỏi quán.

Lưu Nham muốn "cua" gái nhưng lại bị cô tiếp viên Ái Hỉ lừa mất hơn hai

ngàn năm trăm tệ, đó là khoản sinh hoạt phí trong nửa năm của gã.

Trên đường trở về, Lưu Nham càng nghĩ lại càng rầu, gã vô tình gặp ông anh đồng hương. Ông bạn đồng hương này tên là Lôi Lão Phi, y vừa mãn hạn tù, vừa mới được thả ra, nên giờ đang rất bí. Nghe xong cảnh ngộ của Lưu Nham, Lôi Lão Phi muốn ra tay lấy lại công bằng cho gã, liền nhận lời giúp Lưu Nham trút mối hận này và đòi Ái Hỉ trả cả vốn lẫn lãi.

Lưu Nham nói: "Anh Phi, em nghĩ không dễ đòi lại được tiền đâu, nhưng mình phải đập nát quán rượu thối tha đó! Thực ra cô ta và bọn chúng cùng một giuộc với nhau."

Lôi Lão Phi xua tay: "Đòi tiền kiểu gì là việc của anh, em đừng quan tâm! Việc của em là câu con tiện nhân đó ra đây là được!"

Ái Hỉ xoá nickname trên Wechat của Lưu Nham, Lưu Nham đăng kí tài khoản mới, rồi lại add nick của Ái Hỉ. Khi thời cơ chín muồi, hai người lại hẹn hò gặp mặt, Lưu Nham thông báo với Lôi Lão Phi. Ái Hỉ không hề phòng bị, cô nàng vốn nghĩ rằng mình lại câu được con dê xồm lơ ngơ, lần này mình phải chặt đẹp mới được. Nhưng khi cô đến điểm hẹn thì bị hai gã đàn ông bắt cóc và đẩy vào một chiếc xe hơi.

Mấy hôm sau, Lôi Lão Phi và đồng bọn của y đến tìm Lưu Nham, đưa cho gã năm ngàn tệ.

Lưu Nham từ chối: "Em chỉ cần lấy lại đúng số tiền hai ngàn năm trăm tệ mà em bị cô ta lừa mất là được. Số còn lại em không cầm đâu.

Lôi Lão Phi vẫn giúi tiền vào tay Lưu Nham bảo: "Cho cậu thì cậu cứ cầm đi!"

Lưu Nham cầm tiền khen Lôi Lão Phi: "Anh Phi bản lĩnh thật đó! Các anh xử lí con ả lừa đảo ấy thế nào? Tẩn cho ả một trận à?"

Lôi Lão Phi cười hì hì đáp: "Bọn anh bán nó rồi!"

Lôi Lão Phi và lão Hà là bạn tù. Sau khi ra tù, mạt cưa gặp lại mướp đắng, chúng cùng nhau thực hiện một thương vụ không cần tiền vốn mà thu được siêu lợi nhuận: thương vụ buôn người.

Lôi Lão Phi bán Ái Hỉ cho lão Hà, vợ Lão Hà lại mối lái tìm người mua, cuối cùng họ bán cho hai anh em nọ sống trong sơn thôn dưới hình thức bán đấu giá.

Hai anh em nhà ấy họ Mã. Tối đó, chỉ vì bàn xem ai sẽ ngủ với Ái Hi trước mà hai anh em họ cãi nhau nảy lửa.

Cậu em nói: "Em bỏ nhiều tiền hơn anh! Em không thể đợi hết phiên anh mới đến phiên em được!"

Ông anh nói: "Tao là anh, tao nói gì mày cũng phải nghe."

Bà mẹ già than thở: "Trời ạ! Chúng mày bôi tro trát trấu vào mặt mẹ mày rồi con ạ! Hai anh em lấy chung một cô vợ, chúng mày xem còn ra thể thống gì không hà?"

Cậu em liền nhờ mẹ phân xử: "Thế thì để mẹ chia cho anh em tôi!"

Ông anh cũng đồng ý: "Được! Mẹ nói tôi nghe xem nào!"

Vừa chập tối, ông anh có đoạn hội thoại như thế này với Ái Hỉ:

Ông anh híp mắt cười: "Cô em! Lại đây với tôi naò! Mi nhau một cái nhé!"

Ái Hỉ hốt hoảng cố gắng lùi ra xa: "Anh... không được lại gần tôi! Tránh xa tôi ra!"

Ông anh sấn tới: "Tôi là chồng cô, xấu hổ gì mà xấu hổ!"

Ái Hỉ van xin: "Anh thả tôi ra, tôi sẽ trả anh tiền, muốn bao nhiêu tiền cũng được."

Ông anh hơi bực mình: "Đừng bò loạn xạ nữa! Cô em này! Ái chà! Cuối cùng cũng ôm được rồi! Nào lại đây! Mi nhau tí nào!"

Ái Hỉ há miệng cắn phập vào môi ông anh, rồi chửi: "Đồ biến thái! Cút ra chỗ khác! Anh còn làm thế nữa, tôi chết ngay tại đây cho anh xem. Anh còn dám hôn tôi, tôi sẽ cắn chết anh."

Ông anh không lấy thế làm bực mình mà cười hì hì: "Ối dà dà! Thơm da mát thịt đáo để! Mịn màng thế không biết! Chân dài ơi là dài! Tôi không nỡ để cô chết đâu! Tôi mất mấy chục ngàn tệ mới mua được cô về đây, để tôi mi cái nào!"

Ái Hỉ vừa năn nỉ vừa đe doạ: "Anh thả tôi ra, bố mẹ tôi sẽ trả tiền cho anh, bao nhiêu tiền cũng được! Nếu anh nhốt tôi ở đây, tôi sẽ chết cho anh xem. Anh sẽ mất cả chì lẫn chài! Hoặc tôi chết hoặc tôi sẽ giết chết anh."

Ông anh lấy gậy chống cửa, trải nệm rơm, trên nệm rơm là tấm ga mỏng, anh ta giật mạnh tay Ái Hỉ xuống, Ải Hỉ ngã lên tấm ga, mái tóc mượt mà xõa tung, chiếc váy trắng xoè ra như bông hoa bách hợp. Anh ta nhào tới, đè nghiến lấy Ái Hỉ, hai tay rờ loạn xạ khắp người cô, miệng lải nhải: "Mi cái nào! Cho mi cái nào!" Ái Hỉ vừa ra sức giẩy giụa vừa hét lên: "Buông tôi ra!", nhưng cô dần dần đuối sức, chẳng nói được gì nữa, cũng chẳng giằng co gì nữa...

Nửa đêm, cậu em đưa Ái Hỉ về nhà, hai người lại có đoạn hội thoại như sau:

Cậu em ôm Ái Hỉ nói: "Chà chà! Chiếc váy trắng này làm bằng vải gì mà

xịn thế, trơn láng y như da dê cô em vậy! Hì hì hì!"

Ái Hỉ thều thào: "Buông tôi ra! Anh và anh trai anh đều là đồ biến thái! Bỏ bàn tay bẩn thỉu ra khỏi người tôi! Đừng chạm vào tôi!"

Cậu em xuýt xoa: "Người gì mà trắng thế không biết! Lại còn mềm mại nữa! Y như cái bánh bao ấy! Đừng rợ rạy nữa! Ái chà! Ông anh mình xé rách cả váy rồi này!"

Ái Hỉ phản kháng: "Đừng chạm vào tôi! Nói cho anh biết! Tôi mắc bệnh truyền nhiễm đấy! Tôi sẽ truyền nhiễm cho anh!"

Cậu em cợt nhả: "Tôi mắc bệnh tương tư, cô em có bệnh gì truyền nhiễm được sang tôi hử? Để tôi kiểm tra xem bệnh trạng của nó ra sao nào!"

Ái Hỉ cố sức hét lên: "Dừng tay lại! Đừng chạm vào người tôi! Đồ biến thái! Tôi nguyền rủa anh!"

Cậu em nói: "Tôi đứng ngoài cửa sổ nghe hết mọi âm thanh lúc cô và anh trai tâm sự rồi!"

Ái Hỉ xuống giọng năn nỉ: "Anh ngừng tay lại, nghe tôi nói! Nghe tôi nói mà! Chúng ta thoả thuận được không?"

Cậu em lắc đầu: "Có gì mà phải thoả thuận? Chúng ta xong việc hẵng nói! Nếu cô em nghe lời, tôi sẽ giết gà nấu canh cho cô em ăn, còn nếu không nghe lời, tôi sẽ trói cô em lại."

Ải Hi đổi giọng doạ dẫm: "Nếu anh dám chạm vào người tôi thì hoặc là anh sẽ phải trói tôi lại cả đời hoặc là tôi sẽ chết cho anh xem!

Cậu em tức mình: "Con này ngang ngạnh thế không biết! Hôm nay mày phải phục vụ ông! Cái áo này trông hay mất ghê nhỉ, lại còn có mùi thơm nữa

chứ!"

Cậu em rò tay lên chiếc áo của Ái Hỉ, rồi gí mũi lại gần mê mẩn hít lấy hít để. Nhân lúc này, Ái Hỉ chớp thời cơ huých mạnh gối vào giữa hàng gã đàn ông. Cậu em kêu thất thanh, đau đớn oằn lưng xuống, Ái Hi liền co giò bỏ chạy. Cô vừa chạy đến cửa thì bị cậu em đuổi kịp, anh ta thẳng tay giáng cho hai cái tát, rồi tìm lấy dây thừng trói cô lại, vác vào phòng. Một lát sau, trong phòng vang lên tiếng gầm gừ của cậu em và tiếng chửi rủa của Ái Hỉ. Cậu em rên một tiếng dài, rồi hét to: "Con mẹ nó! Cuối cùng cũng phải thuần phục thôi..."

Lần đầu lừa bán, bọn buôn người sử dụng phương pháp bạo lực, bắt Ái Hỉ phải đi theo mình.

Lần thứ hai lừa bán, chúng nâng cấp thủ đoạn, không biết đồng bọn của Lôi Lão Phì kiếm ở đâu ra ít thuốc mê, thế là chúng chuốc thuốc mê cho Tiểu Tường Vi.

Lưu Nham vốn không muốn tham gia vào đường dây phạm tội này nhưng bị Lôi Lão Phi vừa dụ dỗ vừa uy hiếp, nên cuối cùng Lưu Nham đành nhắm mắt đưa chân cưỡi lên mình hổ. Mà đã lên lưng hổ thì khó mà trèo xuống, gã đành nghe theo mọi sự sắp xếp của Lôi Lão Phi và dần dà gia nhập băng nhóm buôn người. Gã đóng giả là công tử con nhà giàu, đăng một vài bức ánh hào hoa phong nhã của mình trên Wechat, trong ảnh gã ngồi cạnh chiếc xe hơi sang trọng, đeo đồng hồ hàng hiệu và nhẫn kim cương, thậm chí còn đăng cả ảnh đi lướt ván và câu cá trên biển, bức ảnh nào cũng toát ra vẻ đẹp trai rạng ngời của cậu ấm lắm tiền nhiều của. Thông qua Wechat, gã tìm bạn bè của bạn bè, rồi add những cô gái có hình avatar xinh xắn, dễ thương, sau đó gã ngồi buôn chuyện, tán dóc với họ, cuối cũng dễ dàng câu được các cô ra ngoài hẹn hò với mình. Khi hẹn hò, gã bỏ thuốc vào rượu, lần đầu sử dụng thuốc mê, hắn chưa nắm rõ liều lượng nên đã ngộ sát Phiêu Liên và đành vứt xác cô xuống hồ. Để che đậy hành vi phạm tội của mình, gả lấy điện thoại di

động của Phiêu Liên nhắn tin cho bố cô, nguỵ tạo hiện trường giả nhảy hồ tự sát.

Lưu Nham phụ trách lừa các cô gái đến địa điểm hẹn hò, còn Lôi Lão Phi và đồng bọn phụ trách liên hệ bán hàng và vận chuyển, vợ chồng lão Hà thuộc đường dây thứ hai. Sau vụ thứ nhất trót lọt, chúng điên cuồng lao vào vòng tội lỗi, trong một ngày Lưu Nham lừa hai nạn nhân, ngoài Tiểu Tường Vi ra còn có một cô gái khác chưa rõ lai lịch. Khi cảnh sát đến giải cứu, cô gái đã trong trạng thái thần kinh bất thường, trông ngơ ngẩn, ngây dại như kẻ điên.

Lão già đưa Tiểu Tường Vi trốn vào núi sâu, họ sống trong hang động. Mãi một tháng sau, Tiểu Tường Vi mới được giải cứu.

Số liệu của giới chức trách cho thấy năm 2011, cảnh sát phá được 5360 vụ án lừa bán phụ nữ khắp cả nước, đánh sập 3195 băng nhóm tội phạm, giải cứu cho 15458 phụ nữ. Trong số hơn mười lăm ngàn phụ nữ bị lừa bán có một số là nữ sinh viên đại học, nữ viên chức, những đối tượng này thường được bọn buôn người bán với giá cao. Chỉ khi kinh tế những thôn bản mua phụ nữ về làm vợ phát triển tốt hơn, thoát khỏi nghèo đói và làm ăn khấm khá thì mới mong át chế tận gốc được hành vi phạm tội buôn bán phụ nữ.

Cảnh sát phát lệnh truy nã, đưa tên Lôi Lão Phi và Lưu Nham vào danh sách truy đuổi tội phạm chạy trốn trên các trang mạng. Một tháng sau, Lôi Lão Phi và đồng bọn bị cảnh sát đường sắt tóm gọn khi đang đứng đợi tàu ở bến tàu trên tỉnh thành. Chúng bị đưa về quy án.

Lưu Nham sa lưới pháp luật trong tình trạng vô cùng ngẫu nhiên. Sau khi hành vi phạm tội của gã bị phát giác, Lưu Nham hoảng loạn chạy trốn mà chưa hề định hình trước trong đầu mình sẽ trốn ở đâu, từ một sinh viên đại học bỗng chốc trở thành công nhân trên công trường xây dựng. Hôm gã bị cảnh sát bắt, có người đi đường bán bánh ga-tô trên phố, Lưu Nham định mua

mười đồng ăn thử, nào ngờ ông chủ lại cắt ra lát bánh giá một trăm tệ. Lưu Nham từ chối không mua nữa, ông chủ sạp bánh bực mình vác dao đe doạ bắt gã phải mua, những người đứng gần đó liền lật đổ sạp bánh của ông ta vì thấy bất bình thay cho Lưu Nham, sau đó đôi bên xảy ra đánh lộn, cảnh sát đi ngang qua thấy ầm ĩ liền vào can thiệp, thế là họ vô tình bắt được tên tội phạm Lưu Nham thân mang trọng tội đang bỏ trốn.

Cuối cùng, băng nhóm tội phạm lừa bán phụ nữ qua Wechat đã bị cảnh sát truy quét sạch sẽ.

Mấy tháng sau, "Lỗ Trí Thâm" thông báo với tổ chuyên án một tin buồn: Tiểu Vũ bạn trai của Phiêu Liên đã nhảy lầu tự tử!

Phiêu Liên là cô gái ưa hư vinh, cứ ngỡ mình kết giao được với cậu ấm con nhà giàu và từ đây có thể một bước lên tiên. Nào ngờ Lưu Nham lại là tên lừa đảo chuyên buôn bán phụ nữ. Trước khi đến địa điểm hẹn với Lưu Nham, cô nói lời chia tay với Tiểu Vũ, lại còn cố công trang điểm thật đẹp, mặc chiếc váy màu xanh lá cây. Cô gái nghèo đâu có nhiều váy áo, chiếc váy màu xanh là trang phục đắt tiền nhất của cô.

Sau khi Phiêu Liên qua đời, Tiểu Vũ không hề oán trách cô, ngày nào cậu cũng nhắn tin cho bạn gái đã từ giã cõi đời.

Người ta tìm thấy những mẩu tin nhắn nặng tình nặng nghĩa của Tiểu Vũ dành cho người yêu như sau:

Anh tin vào sự tồn tại của thếgiới bên kia, anh tin sau khi mình chết, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau.

Có phải em cũng đang dõi theo anh từ cõi u minh không?

Anh luôn cất điện thoại vào túi áo ngực vì sợ lỡ mát tin nhắn em gửi đến. Ngày nào anh cũng nhắn tin cho em, đó là thói quen anh giữ suốt bao năm

nay từ khi anh có chiếc điện thoại đầu tiên, ấy là khi bước vào cánh cổng trường trung học, cho đến tận giờ... Bao nhiêu năm rồi em nhỉ? Hằng đêm anh đến nhắn tin chúc em ngủ ngon. Thói quen ấy sẽ mãi mãi không bao giờ thay đổi!

Chúng ta yêu nhau say đắm trong lúc không một xu dính túi, anh đã cố gắng cật lực, thế mà khi ngày tốt nghiệp sắp cận kề em lại bỏ anh mà đi. Thế giới này trở nên nhợt nhạt và tăm tối. Anh không biết nên tin vào thuyết luân hồi của phương Đông hay nên tin vào thuyết Cơ đốc của phương Tây, anh phải làm sao để tìm thấy em? Anh không nỡ xa em! Anh đã yêu em quá sâu đậm. Anh biết em cũng không nỡ xa anh.

Yêu một người, nói ngắn thì chỉ như bông phù dung sớm nở tối tàn, nói dài thì đến thiên hoang địa lão.

Những lúc nhớ em anh lại cười, rồi lại khóc.

Những lúc nhớ em, nụ cười em lại bồng bềnh hiện về trong trí óc anh, thế là nước mắt cứ không kiêm được tuôn chảy mãi.

Anh biết em đang đợi anh ở nơi ấy, niềm tin đó chưa bao giờ lay chuyển trong anh, nó giống như mũi dao cắm phập vào tim anh, chỉ cần khẽ chạm vào cán dao thì từng cơn đau nhói buốt và dữ dội liền ập đến. Có phải chỉ khi chết đi anh mới được gặp em không? Đời này, kiếp này, anh không thể yêu ai khác được nữa! Anh rất hi vọng em sẽ hồi đáp nỗi nhớ nhung da diết của anh. Hi vọng em nói với anh câu gì đó!

Bạn cùng phòng của Tiểu Vũ xác thực, trước khi nhảy lầu tự tử, cậu ta đã nhận được một tin nhắn. Đọc tin nhắn xong, cậu liền dang rộng hai tay như cánh chim rồi lao mình từ tầng sáu kí túc xá xuống đất.

Điện thoại không hề bị vỡ nát, tin nhắn ấy do Phiêu Liên gửi đến, nội

dung chỉ vỏn vẹn ba chữ: Em yêu anh!

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

PhầN 5: Cô Gái Thích Yêu Người Tàn Tật

Lời dẫn

Mãi mãi thanh xuân, mãi mãi long lanh nước mắt - Jack Kerouac

Tải trọng tối đa của thang máy là mười người. Bạn vừa đúng là người thứ mười, vậy mà khi đặt chân vào thang máy, tiếng "tít tít" liền vang lên báo hiệu quá tải, bạn đành bước ra khỏi thang máy. Khi cửa thang máy khép lại, bạn liền nghĩ đến một câu chuyện kinh dị nên lập tức bốc máy gọi cảnh sát. Xin hỏi chuyện gì đã xảy ra vậy?

Gợi ý 1: Lúc ấy đang là mùa hè, trong thang máy có chín người cả nam lẫn nữ, không có phụ nữ mang bâù, không có ai beó, cũng như không ai dắt theo thú cưng.

Gợi ý 2: Trên nóc thang máy không có xác chết. :))))

Gợi ý 3: Không ai kéo theo va li hay vác theo thùng hòm có thể chứa xác chết.

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Giải Phẫu Tử Thi

Tết Trùng Dương năm 2011, trung tâm chỉ huy 110 ở quận Tây Hàng thành phố Tiền Đường nhận điện thoại báo án của quần chúng nhân dân: Gần quảng trường Thiên Nữ gần bến tàu sông Vận Hà có một thi thể.

Sau khi nhận được điện thoại, cảnh sát quận Tây Hàng liền vội vàng đến hiện trường, thi thể cô gái trẻ ngả nghiêng trong lùm hoa bên vệ đường, lưng tựa vào gốc liễu già, cô gái mặc chiếc áo phông bó sát màu trắng để lộ vòng eo thon nhỏ, phía dưới mặc chân váy maxi xếp nếp, chân đeo giày vải. Mắt nạn nhân khẽ khép, trên đầu có lỗ thủng máu đã khô, chắc chắn cô gái tử vong do bị kẻ khác sát hại. Nhân viên kĩ thuật đến giám định hiện trường cho rằng đây chỉ là nơi vứt xác, còn hiện trường gây án là ở nơi khác.

Trên tóc cô gái còn vương tàn thuốc, nửa thân trên có vết tích bị đấm đá, cảnh sát phán đoán hung thủ đã lấy chân ghế gẫy phang nạn nhân, sau đó dùng gạt tàn thuốc lá hình vuông đập vào đầu tạo thành vết thương chí mạng.

Chiếc váy xếp ly trên thi thể cô gái thấm vết máu, tại hiện trường lúc đó có hai bác sĩ pháp y, nữ bác sĩ pháp y thực tập tên là Tiểu Đào, còn người kia là bác sĩ pháp y rất giàu kinh nghiệm họ Tào. Tiểu Đào nói với bác sĩ Tào: "Chú Tào! Cháu đoán đây là vụ án cưỡng bức rồi giết người."

Bác sĩ Tào lắc đầu: "Không đơn giản thế đâu!"

Bác sĩ Tào là bác sĩ pháp y rất giàu kinh nghiệm, ông đã có hai mươi năm tuổi nghề, giải phẫu hơn ba ngàn tử thi. Bác sĩ Tào dùng kẹp thận trọng gắp tà váy của cô gái lên, ông kinh ngạc phát hiện cô gái không mặc đồ lót, phần

phụ bị xâm hại!

Hung thú sát hại cô gái này rồi sau đó mang thi thể đặt ngay giữa nơi công cộng.

Mức đột tàn nhẫn và bệnh hoạn của hung thủ gây chấn động toàn bộ cán bộ cảnh sát có mặt tại hiện trường. Để tìm kiếm được nhiều manh mối hơn, sở cảnh sát điều động lượng lớn cán bộ công nhân viên đến địa điểm vứt xác để khám sát và điều tra dư luận khu vực xung quanh hòng tìm kiếm vết máu, dấu chân và hung khí gây án. Cảnh sát còn in hẳn ngàn tờ thông báo treo thưởng cho ai cung cấp được manh mối hữu ích về vụ án và dán khắp nơi. Ban quan hệ quần chúng của sở cảnh sát thành phố còn lập tức đăng thông báo trên trang web của ngành nhằm tìm được điểm đột phá của vụ án.

Một phụ nữ dắt chó đi dạo nhìn thấy tờ thông báo dán ở ven đường liền chạy đến đồn cảnh sát, tự xưng mình là quản lý của một trung tâm thương mại trong thành phố này, cô ta nói người chết từng là nhân viên thu ngân và nhân viên tiếp thị hàng hoá của trung tâm đó.

Cảnh sát nhanh chóng xác minh được lai lịch của người chết, nạn nhân tên là Thái Điệp Vũ, hai mươi tư tuổi, cao một mét bảy lăm, nặng năm mươi tư kilôgam.

Nhà Điệp Vũ ở sâu trong một ngõ nhỏ trên đường Thanh Thạch, phòng cô nằm sát đường, quần áo vẫn còn nguyên, không hề có dấu tích đi đâu đó dài ngày.

Cảnh sát tìm gặp cha mẹ của Điệp Vũ, hai ông bà đều theo đạo Phật, ăn chay trường, họ là những phật tử tu tại gia, nét mặt trông vô cùng hiền từ, nhân hậu. Họ đau đớn và bàng hoàng khi nghe tin con gái bị sát hại. Theo lời kể của hai ông bà thì Điệp Vũ là cô con gái ngoan ngoãn, nhẹ nhàng, điềm đạm, chịu ảnh hưởng của cha mẹ nên cô cũng là tín đồ trung thành của đạo

Phật. Điệp Vũ ăn chay quanh năm, không bao giờ ăn đồ mặn, đôi lúc còn mang bút vở ra chép kinh nhà Phật. Điệp Vũ học trung cấp, sau khi tốt nghiệp, cô trở thành trợ lí cho một hiệu ảnh cưới, rồi lại làm nhân viên tiếp thị ở siêu thị, cô cũng từng đi bán bảo hiểm, rồi làm nhân viên kinh doanh. Tuy mối quan hệ giao tiếp khá rộng rãi nhưng cô không có nhiều bạn bè. Mọi người làm mối cho cô mấy đám nhưng cô vẫn chưa ưng ai.

Khi vụ án xảy ra, Điệp Vũ đang thất nghiệp ngồi nhà chờ việc, ăn xong bữa tối, cô bảo cha mẹ rằng mình ra bờ sông đi dạo một lát, rồi không bao giờ trở lại nữa.

Mấy hôm trước cô gái đó còn đi dạo ven sông, vừa ngân nga một bài hát vừa hái hoa dại, thế mà bây giờ lại nằm trên bàn giải phẫu lạnh lẽo trong phòng giám định tử thi của sở cảnh sát, thân thể hoàn toàn bất động.

Khám nghiệm tử thi gồm bốn bước chính: Chụp ảnh nạn nhân tại hiện trường, lấy mẫu vật, giải phẫu và hoá nghiệm thì thể tại phòng thí nghiệm.

Bác sĩ Tào phụ trách mổ chính, còn Tiểu Đào làm trợ lí đứng bên cạnh, ngoài ra còn có hai nhân viên cảnh sát, một người phụ trách quay phim, còn người kia phụ trách chụp ảnh. Quá trình giám định bắt đầu! Bác sĩ Tào kiểm tra ngoại thương của thi thể trước. Khi đeo găng tay cao su, Tiểu Đào bất cẩn làm rách găng tay. Thực ra trước lúc đeo găng tay, các bác sĩ pháp y phải xoa bột lên tay mình, như vậy mới dễ xỏ vào găng tay cao su.

Bác sĩ Tào kiểm tra thi thể, dường như ông phát hiện ra điều gì đó, liền hoảng hốt hét lên như nhìn thấy ma: "Đừng động vào! Mọi người đừng động vào!"

Hai viên cảnh sát và Tiểu Đào giật này mình không hiểu vì sao bác sĩ Tào lại đột ngột hét to như vậy.

Bác sĩ Tào cố hạ thấp giọng, nhưng vẫn cảm nhận rõ giọng ông hơi run run: "Tuyệt đối không được chạm vào xác chết! Không được động vào bất kì thứ gì, lập tức rời khỏi đây, bước nhẹ nhàng và chậm thôi..."

Điều gì khiến các bác sĩ pháp y khiếp đảm nhất?

Bác sĩ pháp y không hề sợ những thi thể đã phân hủy rửa nát, cũng không sợ hiện trường máu me be bét, thậm chí cũng chẳng hề run sợ trước những thuyết ma mãnh kinh dị, thực ra uy hiếp lớn nhất đối với các bác sĩ pháp y chính là bệnh nhân mắc phải những căn bệnh truyền nhiễm nguy hiểm, ví dụ như AIDS. Khi giải phẫu tử thi, một khi bị nhiễm phải thì chắc chắn vị bác sĩ ấy sẽ tử vong.

Sau đó, cảnh sát nhận được kết quả xét nghiệm từ trung tâm kiểm soát bệnh truyền nhiễm của thành phố, kết quả cho thấy Thái Điệp Vũ dương tính với HIV. Chẳng ngờ cô con gái ngoan ngoãn trong mắt cha mẹ lại là kẻ mắc căn bệnh thế kỉ AIDS!

Đồn cảnh sát quận Tây Hàng thuộc thành phố Tiền Đường liền nâng mức độ nghiêm trọng của vụ án ở cấp độ cao nhất, để trấn an lòng quân, chính ủy Tống trên sở cảnh sát ra lệnh cho những người đã tiếp xúc với tử thi và những cảnh sát dân sự có mặt tại hiện trường vào phòng cách li và khử độc để tránh lây nhiễm HIV, đồng thời khẩn cấp báo cáo sự việc cho cục cảnh sát. Phó cục trưởng Bạch Cảnh Ngọc liền cử tổ chuyên án xuống địa phương hỗ trợ phá án.

Người chết bị nhiễm HIV!

Họa Long chửi đổng: "Vụ án này, nặng đô đây!"

Tô My thắc mắc: "Vì sao phần phụ của nạn nhân lại bị khâu lại?"

Bao Triển suy đoán: "Có khả năng hung thủ vô cùng căm hận vùng kín

của nữ giới."

Tô My nhận xét: "Không những vậy dường như đường kim mũi chỉ cũng không tệ, kĩ thuật thành thục, các mũi chỉ khá mau."

Họa Long lắc đầu.

Giáo sư Lương cảnh báo: "Mọi người phải thận trọng mới được! Tử thi bị nhiễm HIV, không giống những tử thi mà chúng ta thường thấy đâu!"

Chính ủy Tống nói: "Hay là chúng ta đợi báo cáo khám nghiệm tử thi trước đã! Nguy hiểm lắm! Chúng tôi định vài ngày nữa mới tiến hành phẫu thuật tử thi."

Giáo sư Lương ngạc nhiên hỏi: "Tình hình vụ án cấp bách thế này, sao còn phải đợi thêm vài ngày nữa mới cho giải phẫu?"

Chính ủy Tống đáp: "Làm vậy mới đảm bảo an toàn cho mọi người. Chúng tôi muốn chờ virus HIV trong cơ thể cô gái chết hết mới tiến hành giải phẫu tử thi."

Giáo sư Lương hơi lên giọng: "Hoang đường! Làm gì có chuyện phi lí thế! Lập tức tiến hành giải phẫu tử thi ngay bây giờ!"

Bốn thành viên tổ chuyên án mặc trang phục cách ly, đeo kính mắt và khẩu trang đứng vây xung quanh quan sát.

Chính ủy Tống cũng đứng gần hiện trường để khích lệ tâm lí các bác sĩ pháp y.

Bác sĩ Tào nhắc nhở Tiểu Đào: "Cô đeo hai lớp găng tay, bên trong là găng tay cao su, bên ngoài là găng tay gạc, phải vô cùng thận trọng và cẩn thận. Khi giải phẫu tử thi, các động tác phải nhẹ nhàng, từ tốn, tránh để bị

máu bắn vào hay bị xương đâm phải, không được lỡ tay để dao cứa đứt da mình. Chỉ cần một giọt máu bắn vào mất hoặc một mũi kim cắm vào lòng bàn tay là rất có thể cô sẽ nhiễm phải virus HIV..."

Tiểu Đào run giọng nói: "Thầy ơi! Em sợ lắm! Em vẫn còn trẻ..."

Tô My thì thầm với Bao Triển: "Nếu tôi là cô ấy thì tôi giả vờ ngất xỉu tại trận rồi nhanh chân chuồn lẹ."

Bao Triển nói: "Thi thể này giống như một quả khí cầu chứa đầy virus dạng lỏng, nhưng chúng ta lại không thể không chọc vỡ nó."

Họa Long cười: "Đây chính là lúc khảo nghiệm tinh thần thép của các bác sĩ pháp y còn gì!"

Bác sĩ Tào và Tiểu Đào đeo mặt nạ phòng độc 3M, rồi bắt đầu giải phẫu.

Trong quá trình thao tác khám nghiệm tử thi, họ không thể tránh khỏi những lúc phải tiếp xúc với máu, dịch thể, chất bài tiết và cơ quan nội tạng của người chết, những bộ phận đó đều chứa virus HIV. Bác sĩ Tào tập trung tinh thần, hết sức thận trọng.

"Dưa hấu! Nạn nhân đã ăn dưa hấu! Để xem còn ăn gì nữa nào!"

Tiểu Đào cố gắng kìm nén cảm giác lợm giọng đang dâng trào tận cổ, có nhíu mày nói: "Hạt gì giống như vừng đen thế này nhỉ? À! Hạt thanh long!"

Bác sĩ Tào bảo Tiểu Đào cầm một chiếc bình đến, ông cho một nắm thức ăn trong dạ dày bỏ vào bình.

Tiểu Đào quay đầu đi không dám nhìn.

Đột nhiên ông chợt dừng thao tác, mặt biển sắc, người sững lại hồi lâu, rồi ông từ từ lôi một chiếc bình sử thuôn dài từ trong bụng của cô gái ra!

Bốn thành viên của tổ chuyên án và chính uỷ Tống tròn mắt kinh ngạc, thì ra tên sát nhân bệnh hoạn không chỉ khâu cửa mình của nạn nhân, mà trước đó y còn nhét một cái bình sứ vào trong đó!

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Ả Đàn Bà Dâm Đãng

Chiếc bình nhỏ trông rất giống Ngọc Tịnh, thân bình thuôn dài, men sứ trắn, bác sĩ Tào lau qua quýt rồi đưa cho viên cảnh sát chụp ảnh. Khi Tiểu Đào đo đạc thân bình, không biết lóng ngóng hay run rẩy mà cô đánh rơi chiếc bình xuống đất vỡ tan tành.

Tiểu Đào cuống quýt nhặt lên, bất chợt cô kêu lên "Ối!" một tiếng, liền sau đó hít ngược hơi lạnh, mảnh vỡ đã cứa vào ngón tay cô.

Mọi người vội vàng chạy lại kiểm tra vết thương của Tiểu Đào. Chính ủy Tống yêu cầu Tiểu Đào lập tức tiến hành khử trùng khẩn cấp. Cô pháp y trẻ tuổi òa khóc nức nở, sợ mình nhiễm phải virus HIV. Các thành viên tổ chuyên án lần lượt an ủi cô, tuy vết thương không lớn lắm nhưng dẫu chỉ có mảnh vỡ dính virus cứa vào tay thì tỉ lệ nhiễm khuẩn cũng không phải là nhỏ.

Chính ủy Tống nói: "Tiểu Đào! Trong ba tháng tới, cô nên kiểm tra thêm vài lần nữa! Đừng lo! Sẽ không có chuyện gì đâu!"

Bác sĩ Tào cũng trấn an: "Hiện nay đã có một số loại thuốc như Zidovudineand Lamivudine hoặc Aluvia đều có công dụng phòng tránh và ngăn chặn phơi nhiễm HIV rất tốt, nếu uống trong vòng hai mươi tư giờ sau khi tiếp xúc phải virus HIV thì tỉ lệ ngăn chặn thành công lên tới gần một trăm phần trăm."

Tiểu Đào ngã phịch xuống đất, mếu máo nói: "Thầy bảo tỉ lệ thành công 99% em còn tin, chứ một trăm phần trăm thì có khả năng sao? Em phải làm gì bây giờ?"

Sự cố bất ngờ này khiến trong đầu mỗi người đều bị che mờ bởi chiếc bóng ám ảnh, tuy chiếc bình trong cơ thể người chết đã vỡ nhưng may mà cảnh sát đã kịp chụp ảnh làm bằng chứng, ảnh chụp cũng có giá trị hình sự nhất định. Chính uỷ Tống mở cuộc hợp triệu tập các cán bộ cảnh sát. Trong cuộc họp, giáo sư Lương phân công công tác cho từng bộ phận. Tính chất của vụ án này rất dã man, không thể chậm trễ, ngay sau đây, cảnh sát phải làm tốt từng khâu một cách thật chi tiết xung quanh ba điểm chính.

Thứ nhất là, nguồn gốc chiếc bình ấy ở đâu? Liệu có phải đồ cổ không? Hay chỉ là đồ sứ hình thường? Đó là chiếc bình mới hay đã cũ? Điều này cần tìm chuyên gia để xác định cho rõ.

Thứ hai, phần phụ của người chết có vết khâu bằng chất liệu gì? Thông thường nó có công dụng gì? Và dùng vật gì để khâu?

Thứ ba, điều tra mối quan hệ của nạn nhân là trọng điểm công việc, nhất định phải điều động lượng lớn cảnh sát tham gia nhiệm vụ này. Thăm dò từng đơn vị mà Điệp Vũ từng tham gia công tác, từng ngôi trường mà cô đã học, rồi làm bút lục tường tận, chỉ như vậy mới có thể hiểu rõ vì sao Điệp Vũ lại mắc căn bệnh thế kỉ AIDS.

Bao Triển đưa ra nhận xét: "Nơi phát hiện vụ án là một quảng trường, khá gần sông Vận Hà, chắc chắn ven sông phải có bến tàu, công nhân làm việc ở bến tàu và công nhân quản lí nhà kho đều phải dùng sợi dây khâu túi tải. Theo tôi được biết thì khá phù hợp với đặc điểm mũi kim trên vùng kín của nạn nhân."

Chính uỷ Tống gật đầu tán thành: "Đúng vậy! Chúng ta nên điều tra trọng điểm ở các bến tàu ven bờ sông Vận Hà, tìm những người biết rõ nội tình hoặc những nhân chứng chứng kiến sự việc."

Tô My phán đoán: "Điệp Vũ nhiễm HIV thế nên khi giám định tử thi, các

bác sĩ pháp y đã phải hết sức cẩn thận vì lo mình bị truyền nhiễm, thế mà hung thủ lại lấy gạt tàn đập vào đầu Điệp Vũ cho đến chết y không hề sợ dính phải máu của nạn nhân, điều đó chứng tỏ rất có khả năng hung thủ không biết Điệp Vũ là bệnh nhân nhiễm HIV."

Giáo sư Lương đính chính: "Còn một trường hợp nữa, có thể hung thủ cũng là một bệnh nhân nhiễm HIV nên y không sợ bị nhiễm nữa!"

Hoạ Long nói: "Tôi cảm thấy vụ án này rất đơn giản, Điệp Vũ muốn truyền bệnh SIDA cho người khác nên bị người khác giết chết, sau đó nhét chiếc bình sứ vào. Thủ đoạn giết người của hung thủ cho thấy y vô cùng căm hận Điệp Vũ, y giết Điệp Vũ để cô ta không thế làm hại người khác nữa."

Giáo sư Lương lắc đầu: "Bây giờ đưa ra kết luận e quá sớm, điều chúng ta có thể khẳng định lúc này là hung thủ là đàn ông trai tráng, khoẻ mạnh, có khả năng y đã xảy ra quan hệ tình dục với người chết. Tôi nghiêng về khả năng hung thủ là người quen của nạn nhân và hung thủ là một người chứ không phải một nhóm, động cơ gây án là báo thù hoặc vì tình. Đương nhiên cũng không loại trừ khả năng hung thủ là người xa lạ với nạn nhân, y giết người tuỳ tiện vì bản tính khát máu mà thôi. Ở nước ngoài cũng có vụ án tương tự như vậy!"

Theo lời cha mẹ của Điệp Vũ thì cô chưa từng yêu ai, cũng chưa bao giờ thấy dẫn bạn trai về nhà.

Thế mà kết quả điều tra của cảnh sát khiến mọi người kinh ngạc tột độ, cô gái này từng quan hệ tình dục với nhiều đàn ông.

Cảnh sát ghi chép rất nhiều bút lục các cuộc phỏng vấn, gần như tất cả những người quen biết với Điệp Vũ, thậm chí cả thầy cô giáo và các bạn học năm đó của cô đều đã được cảnh sát hỏi rất chi tiết. Từ các bút lục có thể nhận ra, cô con gái ngoan ngoãn trong mắt cha mẹ thực chất không hề ngoan

chút nào, chẳng những vậy cô ả còn là con quỷ hư hỏng.

Điệp Vũ từng làm thu ngân và nhân viên hướng dẫn mua hàng ở trung tâm thương mại, cô ta để lại ấn tượng rất sâu sắc trong lòng khá nhiều đồng nghiệp, một đồng nghiệp kể với cảnh sát: "Cô ấy là người lăng nhăng trong quan hệ nam nữ, đời sống tình cảm rất phóng túng, cô ấy như thể chiếc xe buýt vậy, ai lên cũng được. Rất nhiều đồng nghiệp nam trong siêu thị chúng tôi từng quan hệ với cô ấy, có điều cô ấy không phải người xấu, ngược lại còn khá lương thiện, hễ nhìn thấy ai tàn tật là chạy đến dìu người ta, tuổi trẻ đang phơi phới như thế không hiểu sao lại chết nhỉ?"

Một nhân viên trang điểm ở hiệu ảnh nơi Điệp Vũ từng làm trước đây cũng khai báo với cảnh sát: "Trông Điệp Vũ lúc nào cũng lơ nga lơ ngơ, nhưng hành vi thì lẳng lơ không chịu được, hình như đầu óc cô ấy có vấn đề thì phải, nhiều chú rể đến hiệu ảnh chúng tôi chụp ảnh cưới đều bị cô ấy dụ dỗ, một trong số đó còn thân mật với Điệp Vũ ở ngay trong phòng thay quần áo. Anh nghĩ mà xem, mấy ngày nữa là người đàn ông ấy cưới vợ thế mà vẫn dám làm chuyện bậy bạ đó với cô ấy!"

Thầy giáo tiểu học của Diệp Vũ phản ảnh Diệp Vũ là nữ sinh trưởng thành sớm hơn tuổi. Ngay từ năm lớp ba, cô đã thích chơi với các bạn nam. Lên lớp năm, cơ thể cô phông phao như nữ sinh học lớp chín.

Thầy giáo nói thêm: "Có lần tôi còn phát hiện thấy học sinh đó như cần có nhu cầu giải tỏa, thật kì quặc! Cũng chính vì thế nên tôi đặc biệt nhớ rõ cô bé và cũng từ đó tôi không bao giờ tin trẻ em là những thiên thần ngây thơ và trong sáng nữa!"

Các bạn học kể, trong thời gian học trung cấp, chỉ cần Điệp Vũ để mắt đến ai thì bất kể đó là anh chàng đẹp trai đến mức nào cuối cùng cũng bị cô ấy chính phục.

Cô còn hào hứng chia sẻ các bí kíp phòng the cho chị em trong phòng cùng nghe. Trước mặt cô, họ đều tròn mắt nghe cô kể, nhưng sau lưng, họ lại nói cô là loại con gái dâm đãng.

Cô bạn cùng phòng A nói: "Khao khát giới tính của cô ấy rất lớn."

Cô bạn cùng phòng B nói: "Loại con gái đa dâm thường thích ở trên con trai, tuyệt chiêu của Điệp Vũ chính là chỗ đó!"

Cô bạn cùng phòng C nói: "Chúng tôi đều rất ghen tị với cô ấy, trông mặt mũi cô ấy chẳng có nét nào xinh xắn cả, thân hình cũng bình thường, thế mà có thể cưa đổ hết anh chàng đẹp trai này đến anh chàng đẹp trai khác."

Cô bạn cùng phòng D nói: "Trên thế giới có hai loại đàn bà thuộc hàng tuyệt phẩm, loại thứ nhất là loại khiến đàn ông muốn cưỡng bức, còn loại kia là muốn cưỡng bức đàn ông. Loại đàn bà khiến đàn ông muốn cưỡng bức thì đầy ra đấy nhìn đâu cũng thấy, nào là trên phố, trên tivi, người đẹp bây giờ nhiều như kiến cỏ. Nhưng loại đàn bà muốn cưỡng bức đàn ông thì hiếm.

Điệp Vũ cưỡng bức đàn ông nhưng cô ấy không sử dụng bạo lực mà dùng thuốc 'Viagra'. Cô ấy luôn tìm ra lí do để cùng ngồi uống rượu riêng lẻ với anh chàng đẹp trai mà mình thầm chấm trong đầu, sau đó lén bỏ thuốc vào trong rượu. Loại thuốc đó khiến nam giới mắc chứng yếu sinh lý còn thấy rạo rực, huống hồ là thanh niên trai tráng khỏe mạnh. Sau khi uống thuốc, chưa đầy nửa tiếng sau, cơ thể bắt đầu có phản ứng, chỉ cần Điệp Vũ hơi khiêu khích một chút thì thú tính nguyên thủy trong lòng lũ con trai đã nổi lên cuồn cuộn, sau đó diễn ra quan hệ với cô ấy như một lẽ dĩ nhiên."

Viên cảnh sát ghi chép bút lục nghi hoặc hỏi: "Cô ấy mua thuốc ở đâu? Mà như thế thì đâu thể gọi là cưỡng bức được?"

Cô bạn cùng phòng D đáp: "Mua ở hiệu thuốc! Tuy đó là loại thuốc bản

theo đơn chỉ định của bác sĩ nhưng bây giờ chỉ cần chìa tiền ra là các dược sĩ sẵn sàng bán ngay, hơn một trăm tệ một viên, thực ra đối với người bình thường thì chỉ cần nửa viên là đủ. Hành vi của Diệp Vũ chẳng gọi là cưỡng bức thì gọi là gì? Nói theo phương diện pháp luật thì khi người bị hại không thể từ chối hành vi tình dục do ảnh hưởng của rượu hoặc thuốc kích thích, dẫn đến việc phát sinh quan hệ với đối tượng lạm dụng tình dục thì người bị hại đó được coi là bị cưỡng bức. Chỉ có điều, ở Trung Quốc đàn bà đi cưỡng bức đàn ông thì không coi là phạm pháp, hơn nữa làm gì có người đàn ông nào bị lạm dụng tình dục mà khóc lóc nức nở chạy đến cơ quan pháp luật báo án đâu..."

Những người bạn cùng phòng với Điệp Vũ năm đó nay đều đã tốt nghiệp, người nào cũng chạy đôn chạy đáo khắp nơi để kiếm sống, nhưng họ vẫn nhớ như in chuyện của Điệp Vũ và kể thao thao bất tuyệt với cảnh sát về những lời ong tiếng ve của ngày cũ. Đến khi nghe Điệp Vũ đã chết thì ai nấy đều vô cùng thương cảm, họ lặng im, trong mắt ánh lên nét đau buồn.

Thông qua điều tra và phỏng vấn rất nhiều người, cuối cùng tổ chuyên án cũng lập ra được danh sách những người từng có quan hệ tình dục với Điệp Vũ.

Tô My lè lưỡi: "Nhiều thế cơ à?"

Hoạ Long nói: "Có khi con số chúng ta thống kê được còn ít hơn số đàn ông đi qua cô ta trên thực tế ấy chứ."

Bao Triển trầm ngâm một lát rồi bảo: "Tôi để ý thấy một điều, trong số những người đàn ông này sinh quan hệ với Điệp Vũ có một vài người là người tàn tật."

Tô My nhíu mày: "Cô gái này thật không còn lời gì để nói, đúng là trẻ không tha già không thương, ngay cả người tàn tật cũng tìm cách ve vãn.!"

Giáo sư Lương đồng tình với nhận xét của Bao Triển: "Điệp Vũ nhiễm HIV từ nửa năm nay, căn cứ vào thời gian qua lại với đàn ông thì nửa đầu năm để về trước, cô ấy quan hệ với những người đàn ông khoẻ mạnh, còn nửa năm trở về sau thì hầu như cô ấy chỉ quan hệ với người tàn tật. Căn bệnh thế kỉ này là một đường phân thuỷ. Điều đó chứng tỏ vấn đề gì?"

Hoạ Long chửi thề: "Mẹ kiếp! Cô ả cố tình truyền bệnh cho người tàn tật sao?"

Bao Triển lắc đầu: "Theo điều tra thì tôi cho rằng cô ấy không phải người có tâm địa xấu xa mà ngược lại còn là cô gái rất lương thiện."

Giáo sư Lương giải thích: "Có lẽ Điệp Vũ là cô gái mắc chứng ái mộ người tàn tật!"

Chứng ái mộ người tàn tật là một xu hướng giới tính. Thông thường nhóm người mắc chứng này được chia thành ba loại, thứ nhất là yêu người tàn tật, thứ hai là đóng giả thành người tàn tật và thứ ba là tự huỷ hoại bản thân. Nhóm thứ nhất thường thể hiện khuynh hướng có cảm tình với người tàn tật ngay từ thuở bé, đa phần khi họ chớm mười lăm tuổi là đã ý thức được khuynh hướng giới tính này của mình. Một số người còn cố ý kết thân với người tàn tật, hẹn hò yêu đương, thậm chí còn phát sinh quan hệ tình dục. Trên mạng còn có rất nhiều diễn đàn, họ trao đổi với nhau các tài liệu về ảnh người tàn tật, đăng tải truyện ngắn hoặc tiểu thuyết chọn lọc viết về người tàn tật, đa số nhóm người này ngoài tình cảm sâu sắc dành cho người tàn tật ra thì họ cũng có xu hướng thích đóng giả thành người tàn tật hoặc thậm chí tự huỷ hoại bản thân để thành người tàn tật. Họ thường có ý nghĩ hoang tưởng rằng chân tay của mình chỉ là giả.

Đây là một nhóm người rất thần bí, họ sử dụng các từ tiếng Anh viết tắt để phân nhóm ái mộ người tàn tật, thường tự xưng hoặc gọi người khác bằng các chữ viết tắt ấy, ví dụ như:

D: Devotee nghĩa là người ái mộ người tàn tật.

P: Pretender nghĩa là người đóng giả người tàn tật.

W: Wannabe nghĩa là người tự huỷ hoại mình thành người tàn tật.

A: Amputee nghĩa là người lắp chân tay giả.

PPS nghĩa là di chứng để lại sau khi bị bại liệt.

P: Poliomyelitis nghĩa là người bị bại liệt.

Tô My đăng nhập một số trang mạng và diễn đàn của cộng đồng ái mộ người tàn tật để hiểu thêm về hội này. Thì ra Điệp Vũ là một DMM, nghĩa là cô gái ái mộ người tàn tật.

Họa Long lắc đầu: "Mẹ nó! Bệnh hoạn hết chỗ nói!"

Tô My quay sang giáo sư Lương và trêu: "Bác Lương! Bác là ông bác đang ngồi xe lăn, bác đã gặp người ái mộ mình bao giờ chưa?"

Bao Triển nhăn mày: "Chị My không nên chọc ghẹo khiếm khuyết của người khác như thế!"

Giáo sư Lương không chấp đám con nít, ông nói: "Hiện tại chưa có chứng cứ nào rõ ràng cả. Chứng ái mộ người tàn tật là một loại bệnh tâm lí hiếm gặp. Sở dĩ nữ thần Venus cụt tay mang đến mỹ cảm cho người xem là bởi vì nó chứa đựng sức hấp dẫn của sự tàn khuyết. Một dạo, trên phố Shibuya ở Nhật Bản thường xuyên xuất hiện nhiều thiếu nữ ăn mặc rất thời thượng nhưng lại bịt băng đen vào mắt, thực ra họ không phải người mù mà chỉ đóng giả người mù. Cuối thời Thanh, trong kĩ viện ở Dương Châu có một số kĩ nữ mù, điều kì lạ là kĩ viện đó có rất nhiều khách làng chơi viếng thăm.

Cảnh sát tìm thấy một chiếc xe lăn trong nhà Điệp Vũ, ngoài ra còn có

khung bó bột bằng thạch cao và chiếc gậy bằng hợp kim nhôm. Cha mẹ Điệp Vũ giải thích rằng trước đây Điệp Vũ có thời gian làm nhân viên tình nguyện trong trung tâm huấn luyện người tàn tật, có mang những đồ vật đó từ trung tâm huấn luyện về nhà để tạm.

Cha mẹ Điệp Vũ còn phản ảnh với cảnh sát một chuyện. Nửa năm trước, tinh thần Điệp Vũ trở nên vô cùng u uất như thể cô mắc bệnh hiểm nghèo vậy, trông lúc nào cũng nặng đầy tâm sự, nhưng cô tuyệt đối không thổ lộ với cha mẹ về tình hình của mình. Có đêm mẹ Điệp Vũ vào phòng thăm con gái.

Mẹ cô ôm cô vào lòng, xoa trán cô hỏi: "Con sao thế Vũ? Giờ này còn chưa ngủ à?"

Điệp Vũ đáp: "Mẹ ơi! Con vừa mơ thấy một giấc mơ kì lạ lắm!"

Mẹ có hỏi: "Con mơ thấy gì?"

Điệp Vũ kể: "Có một lão hòa thượng ngồi trong tự miếu, trong vườn có mấy cây ngân hạnh, lá cây rụng xuống bay bay theo gió, còn có cả tiếng chuông chùa âm vang vọng tới.

Mẹ có hỏi: "Rồi sao nữa con?"

Diệp Vũ tiếp tục kể: "Mẹ ơi! Con không dám nói đầu, bởi có thể nói ra là bất kính."

Mẹ có khuyến khích: "Tâm của con lương thiện, bố mẹ cũng một lòng hướng Phật. Con cứ nói đi, không sao đâu! Chắc chắn sẽ không ai trách tội con!"

Điệp Vũ ngập ngừng giây lát rồi nói: "Không ngờ lão hòa thượng lại nắm tay con..."

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Cưỡng Bức Đàn Ông

Điệp Vũ là bệnh nhân nhiễm HIV.

Điệp Vũ là người mắc hội chứng ái mộ người tàn tật.

Điệp Vũ bị người ta sát hại.

Bản thân Điệp Vũ trở thành nhân tố li kì và huyền hoặc, thực khiến người ta khó lòng nắm bắt nổi! Tổ chuyên án phân tích, bất luận giáo dục của nhà trường hay giáo dục của gia đình hoặc giới luật thanh quy của Phật giáo mà cha mẹ có tôn thờ thì đều răn dạy cô phải nghe lời, đều muốn có hướng thiện, rất có thể chính điều đó khiến cô đã nảy sinh tâm lí phản nghịch mãnh liệt ngay từ thuở nhỏ, chỉ có điều tâm lí ấy luôn bị đè nén, khi ngọn cỏ nằm dưới viên đá bật mầm và trở thành dị hình thì cũng là lúc ý thức về giới tính của cô hình thành, nó là mảnh khuyết đã trào ra là không thể ngừng lại được, dục vọng giống như cơn lũ xiết khi con đập vỡ bờ, cơn lũ cuốn phăng và nuốt chửng cô vào dòng chảy dữ dội.

Thông qua điều tra nhiều phương diện, cảnh sát đã thống kê danh sách những người từng quan hệ thể xác với Điệp Vũ. Chính ủy Tống tiến hành kiểm tra vòng ngoài những người nằm trong danh sách, nắm bắt thông tin hoàn cảnh của từng người, giáo sư Lương yêu cầu phải đặt trọng điểm tìm kiếm những người mắc AIDS nằm trong danh sách này, sau đó mới thẩm vấn người nổi bật và tiến hành tiếp xúc trực diện.

Chính ủy Tống viết giấy triệu tập gửi cho những người có trong danh sách, trong đó có bảy người ở ngoại tỉnh, bốn người từ chối đến đồn để cảnh

sát lấy lời khai. Cảnh sát đành áp dụng phương thức cưỡng chế buộc họ phải có mặt tại điểm tập trung. Căn cứ vào bút lục thẩm vấn, cảnh sát nắm bắt được nhiều thông tin hơn. Họ đến từ các ngành nghề khác nhau và hầu như đầu khai họ được Điệp Vũ tự nguyện, thậm chí có người còn phủ nhận có quan hệ xác thịt với Điệp Vũ, một số người khác không nhớ ra Điệp Vũ là ai. Cuối cùng cảnh sát có nghĩa vụ phải thông báo cho họ biết Điệp Vũ nhiễm HIV, vừa hay tin, tất cả họ đều bàng hoàng đến căm lặng, đa số họ đều đi kiểm tra máu ngay ngày hôm sau, họ sợ mình cũng nhiễm phải căn bệnh thế kỉ đó.

Trong số hơn năm mươi người tình nghi không phát hiện ai có khả năng là hung thủ, cũng không phát hiện người nào mắc AIDS, công tác thẩm vấn gần đi đến giai đoạn cuối, chỉ còn một người cuối cùng. Tia sáng le lói cuối cùng của vụ án gửi gắm hết vào người đó. Đó là một cậu thanh niên bị cụt một tay, năm nay mới hơn mười tám tuổi và được cha đưa đến đồn cảnh sát. Cậu ta đến phân cục Tây Hàng để cảnh sát thẩm vấn.

Cậu thanh niên cụt tay căng thẳng hỏi: "Các chủ sẽ không đánh cháu chứ ạ?"

Giáo sư Lương điềm đạm trả lời: "Cháu đừng sợ. Các bác cần sự giúp đỡ của cháu!"

Họa Long nói: "Danh tiếng của cảnh sát đầu tồi tệ đến mức đó! Cậu chỉ cần thành thực trả lời câu hỏi của chúng tôi thì sẽ không có ai dám chạm vào cậu cả!"

Tô My khích lệ: "Cậu cứ coi đây là câu chuyện phiếm giữa chúng ta là được! Cậu có quen biết cô gái trong bức ảnh này không?"

Tô My giơ ảnh Điệp Vũ ra cho cậu thanh niên xem, cậu ta gật đầu báo: "Chị ấy tên là Điệp Vũ. Em và chị ấy quen nhau ở cơ sở huấn luyện."

Thành phố Tiền Đường có một cơ sở huấn luyện dành cho người khuyết tật tham dự Paragame, một số vận động viên khuyết tật tập huấn tại đây, trong đó các có các hạng mục như bơi lội, cử tạ, đấu kiếm, bóng bàn, bóng chuyền xe lăn, nhu đạo dành cho người khiếm thị... Họ đến đây tập huấn nâng cao để giành cơ hội tham gia đội hình chính thức tham dự Paragame.

Sau khi bị nhiễm HIV, Điệp Vũ làm đơn xin nghỉ việc, cô làm nhân viên tình nguyện trong trung tâm huấn luyện dành cho người khuyết tật này.

Những người tàn tật có quan hệ luyến ái với Điệp Vũ được liệt kê trong danh sách đều quen cô tại trung tâm, trong đó có cậu thanh niên cụt một tay này.

Bao Triển nói: "Chúng tôi cần cậu kể rõ quá trình qua lại giữa cậu và Điệp Vũ. Cậu cần kể từng chỉ tiết, từng lời đối thoại cho chúng tôi nghe. Cậu cố nhớ lại xem nhé!"

Tô My bảo: "Cậu đừng ngại kể cho chúng tôi biết mình từng đi nhà nghỉ với cô ấy! Cứ kể ra, càng chi tiết càng tốt!"

Cậu thanh niên nói: "Chuyện đó xảy ra vào nửa năm trước, khi ấy trời hơi lạnh, vào một ngày cuối tuần... Đó là lần đầu tiên của em..."

Vì bị tai nạn ngoài ý muốn nên cậu thanh niên trẻ tuổi bị cụt một tay, cậu chán nản tự ý bỏ học. Từ nhỏ, cậu đã thích bóng bàn nên cha mẹ gửi cậu đến cơ sở huấn luyện dành cho người khuyết tật với hi vọng cậu có thể phấn chấn tinh thần trở lại, đồng thời giành được suất tiến thẳng vào đội tuyển quốc gia. Trong hoàn cảnh xa lạ, cậu lại cảm thấy thoải mái hơn, giờ không cần học hành gì cả, ngày nào cậu cũng chỉ nhắm nhằm hướng đến mục tiêu: tham dự Paragame.

Khi ấy, Điệp Vũ là nhân viên tình nguyện ở trung tâm, chủ yếu phụ trách

những vận động viên tham gia các hạng mục như điền kinh, bơi lội...

Điệp Vũ hỏi một thanh niên khiếm thị: "Anh tham gia môn gì? Nhu đạo dành cho người khiếm thị à?"

Thanh niên nọ đáp: "Không! Tôi thi chạy! "

Điệp Vũ trầm trồ: "Giỏi thật đấy! Anh không nhìn thấy đường mà lại muốn tham gia thi chạy à? Tôi thành thật chúc anh đoạt giải quân quân."

Thanh niên nọ nói: "Từ nhỏ tôi đã không nhìn thấy gì, ngay đến đi lại cũng thấy khó khăn, nên lần này tôi hạ quyết tâm phải chạy một lần cho bõ."

Người thanh niên mù nọ cũng nằm trong danh sách những người đàn ông từng quan hệ với Điệp Vũ. Anh ta khai với cảnh sát rằng Điệp Vũ là cô gái xinh đẹp nhất mà anh ta quen biết trong đời.

Người khiếm thị có quyền tham gia thì chạy tại Paragame chỉ cần có người tình nguyện hoặc huấn luyện viên chỉ dẫn, họ sẽ chạy trên đường đua theo chỉ dẫn của sợi dây buộc trên cổ tay. Trong quá trình luyện tập, tình nguyện viên phải chia sẻ bớt lượng công việc của huấn luyện viên.

Điệp Vũ đã mắc phải căn bệnh mà giới y học phải bó tay, nhưng cô không buông tay vứt bỏ cuộc đời mình, cả ngày Điệp Vũ cùng những người tàn tật luyện tập.

Cậu thanh niên cụt một tay thuật lại:

"Em đánh bóng bàn, còn chị ấy nhặt bóng và đứng bên cổ vũ. Chúng em quen nhau trong trường hợp ấy. Chị Điệp Vũ rất tốt, em có thể nhận ra trong ánh mắt của chị ấy không hề ẩn chứa tia nhìn miệt thị dành cho người tàn tật, cũng không hề tỏ ra tò mò hay lạ lùng gì. Chị ấy lớn hơn em, chúng em quen nhau chẳng vì mục đích gì. Em không phải người có khiếu ăn nói nên thường

bí đề tài mỗi khi nói chuyện cùng chị ấy. Chị Điệp Vũ thường cười bảo em đơn thuần, ngây thơ. Một buổi tối sau khi quen nhau khá lâu, chị ấy dẫn em ra ngoài ăn cơm. Chúng em ăn đồ nướng, chị ấy nói muốn uống rượu, em cũng uống cùng bởi cảm thấy mình đường đường là đàn ông con trai mà lại để mặc cô gái bên cạnh uống một mình thì mất mặt chết đi được."

Bao Triển hỏi: "Hôm đó hai người uống có nhiều không?"

Tô My hỏi thêm: "Và hôm đó cậu và Điệp Vũ mặc quần áo như thế nào?"

Cậu thanh niên kể tiếp: "Em mặc áo khoác lông, chị ấy mặc chiếc áo khoác liền mũ, chân đi tất mỏng màu đen, em không rõ thương hiệu chính xác của nó, chỉ biết trông nó giống tất da chân, nhưng màu đen, loại mà hay đi vào mùa đông, bên trong có lót nỉ ấy. Đôi tất bó chặt lấy chân chị ấy, khiến các đường nét càng trở nên lung linh hơn, trông có vẻ rất thon dài. Tự nhiên em lại có suy nghĩ bồng bột là muốn sờ chân chị ấy. Thực ra em đã lờ mờ cảm thấy chị ấy có tình ý với mình khi rủ mình đi uống rượu, chỉ có điều em không dám nghĩ đến mà thôi. Chúng em uống bốn chai bia, lạnh đến nỗi răng va vào nhau lập cập. Chị ấy vẫn muốn tiếp tục uống nhưng em ngăn lại."

Hoạ Long hỏi: "Sau khi rời khỏi quán nướng, hai người đã đi đâu?"

Cậu thanh niên trả lời: "Lúc đó, em say bí tỉ, chị ấy nói phải tìm nhà trọ ở tạm, vừa may ngay gần đó có một nhà nghỉ, chị ấy đăng kí phòng, còn em đi mua chai nước ngọt tăng lực, thực ra lúc đó em muốn mượn cớ mua nước rồi lặng lẽ rời khỏi đó, nhưng chị ấy lại ra ngoài tìm em và dẫn em trở lại phòng. Em nói em phải về kí túc xá của cơ sở huấn luyện kẻo huấn luyện viên lo lắng. Khi ấy em thực sự rất mâu thuẫn, cảm thấy một mình ở trong nhà nghỉ với một cô gái thì không hay cho lắm. Phòng mở máy sưởi, em thấy rất nóng, chị ấy cởi áo khoác ngoài ra, chỉ mặc áo thu đông bên trong, đó là lần đầu tiên em nhìn thấy cơ thể của con gái ở tầm gần như vậy, mặc dù chị ấy vẫn mặc quần áo, nhưng quần áo quá bó sát nên em thấy rất ngại."

Bao Triển hỏi: "Sau đó thì sao?"

Cậu thanh niên kể tiếp: "Chị ấy giả say, em nhìn là nhận ra ngay, lại còn nũng nịu em, bảo muốn dìu đi vệ sinh nữa. Sau đó, chị ấy cố tình nằm xuống giường, vờ như không thể đứng dậy nổi, rồi nhờ em dìu chị ấy đi vệ sinh. Chị ấy bảo: "Em dìu chị một chút, chị muốn đi tiểu!" Em liền đỡ chị ấy đến cửa nhà vệ sinh, trong lúc tư tưởng em đang không ngừng đấu tranh thì chị ấy víu cổ em xuống. Em chẳng biết làm cách nào khác, mắt nhìn đi chỗ khác, mặt đỏ bừng. Chị ấy đứng trong tình trạng như chị ấy say thật. Rồi chị ấy ôm cổ em, em chầm chậm dìu chị ấy về giường. Chị ấy tự cởi bớt quần áo của mình, em hoảng hốt lấy chăn đắp ngang người cho chị. Em ngây người đứng đó."

Tô My khuyến khích: "Em cứ kể tiếp đi!"

Cậu thanh niên trẻ tuổi nói: "Em bảo em phải đi, chị ấy bất ngờ khóc tấm tức, em lại gần hỏi vì sao chị ấy lại khóc, thì chị ấy bất ngờ ôm em vào lòng. Em cảm nhận rõ chị ấy rất mềm mại. Qua phút chấn động, em giãy ra định thoát khỏi chị ấy, bởi quả thực em hơi bực mình, đường đường là đàn ông con trai mà bị con gái khống chế như vậy. Nhưng khi em vừa định đứng dậy thì chị ấy cũng ngồi dậy, ôm mặt em và hôn. Em đờ người như khúc gỗ. Chị ấy dịu dàng hôn vào chỗ cánh tay bị cụt. Em cảm thấy rất xấu hổ, nhưng cũng rất cảm động vì hành động của chị ấy. Em đã trở thành tù binh của chị ấy, vì thiếu một cánh tay nên em không thể thoát ra nổi. Chị Điệp Vũ ôm em, đặt em xuống giường.

Bao Triển hỏi: "Khi ấy hai người có sử dụng bao cao su không?"

Cậu thanh niên đáp: "Có. Em cảm thấy mình đã trưởng thành. Xong việc, chị ấy hỏi em có phải lần đầu tiên không, em bảo không phải, nhưng thực ra đó đúng là lần đầu tiên của em."

Giáo sư Lương hỏi: "Cô ấy có kể với cháu về những người khác không?"

Cậu thanh niên ngẫm nghĩ một lát rồi trả lời: "Cháu nhớ ra rồi..."

Hôm ấy, Điệp Vũ hỏi cậu: "Này! Chị hỏi em, em muốn được ngủ cùng ai nhất?"

Cậu do dự giây lát rồi nói ra tên của một nữ minh tinh người Đài Loan.

Điệp Vũ lại hỏi: "Thế cậu có biết chị muốn ngủ cùng ai nhất không?"

Câu thiếu niên nói ra một loạt tên tài từ, ca sĩ nổi tiếng, trong đó có cả La Chí Tường, KangTa... nhưng Điệp Vũ đều mỉm cười lắc đầu báo không phải.

Điệp Vũ nói: "Người chị muốn ngủ cùng tên là Thạch Lỗi. "

Cậu thanh niên cụt tay cũng có cậu bạn học cùng lớp tên là Thạch Lỗi nên cậu đặc biệt có ấn tượng sâu sắc với cái tên này.

Qua phòng quản lí hộ tịch, cảnh sát tra ra được mấy chục người tên là Thạch Lỗi cư ngụ tại thành phố này. Sau khi phỏng vấn và điều tra loại trừ, cuối cùng cảnh sát cũng tìm ra được một người lùn có cái tên Thạch Lỗi. Nhiều năm trước, Thạch Lỗi và Điệp Vũ là hàng xóm của nhau, họ cùng đi học, cùng về nhà. Thạch Lỗi mắc hội chứng về hệ thống xương khớp nên thân hình nhỏ bé, lùn tịt như một đứa bé dẫu năm nay anh ta đã hơn hai mươi tuổi. Sau khi chuyển nhà, hai người không liên lạc với nhau nữa.

Điệp Vũ là mối tình đầu của anh ta.

Khi cảnh sát thông báo tin Điệp Vũ không may gặp nạn thì đứa trẻ ấy, con người đã hai mươi tư tuổi nhưng vĩnh viễn bị nhốt trong hình hài của đứa bé mười tuổi ấy đã òa khóc nức nở, anh ta khóc vô cùng thương tâm, vô cùng đau buồn, khóc thật to như không hề để tâm đến ánh mắt của người khác.

Bao Triển dò hỏi xem anh ta có thể bế bổng một người lớn hay không.

Người lùn đáp: "Tôi từng bế cô ấy, nhưng đó đã là chuyện của nhiều năm trước!"

Họa Long hỏi: "Gần đây anh có gặp cô ấy không?"

Người lùn đáp: "Dạo trước tình cờ gặp cô ấy một lần trên xe buýt, tôi nhìn thấy cô ấy qua lớp cửa kính xe, nhưng không nói với cô ấy lời nào."

Tô My hỏi: "Sau đó thì sao?"

Người lùn đáp: "Chúng tôi đi lướt qua nhau."

Chương 4: Bệnh Nhân Nhiễm Hiv

Thạch Lỗi làm tiểu đồng đứng chào khách ở cửa cho một khách sạn khá đẳng cấp, công việc hàng ngày của anh ta là mở cửa, gọi xe cho khách và dõng dạc mời chào "Rất vui được đón tiếp quý khách". Ngày thường, anh ta ở lại kí túc xá dành cho nhân viên của khách sạn, cùng ở với anh ta còn có phụ bếp của khách sạn.

Thạch Lỗi tha thiết: "Tôi muốn gặp cô ấy, chỉ cần nhìn cô ấy lần cuối thôi cũng được!"

Tổ chuyên án lấy lí do đang điều tra vụ án để từ chối yêu cầu của anh ta, vẻ mặt Thạch Lỗi đầy đau khổ, anh ta rút một điếu thuốc ra hút, rồi ngồi trên bậc thềm khách sạn, thinh lặng, bất kì ai nhìn thấy hình ảnh một đứa trẻ con hút thuốc lá, bóng lưng tỏa ra vẻ cô đơn và lạc lõng đến vô tận thì đều cảm thấy lạ lùng. Anh ta sở hữu hình hài của một đứa trẻ mười tuổi nhưng lại có nội tâm của một thanh niên ngoài hai mươi tuổi, tình cảm của anh ta mãi mãi dừng lại ở giai đoạn mối tình đầu.

Thạch Lỗi đứng dậy rời đi, trên gương mặt vẫn đọng vệt nước mắt chưa khô.

Rõ ràng suốt kiếp này anh ta không thể có mối tình thứ hai, nếu buộc phải tìm ra nguyên nhân thì đó là vì anh ta là người tàn tật.

Bao Triển nhặt đầu mẩu thuốc lá mà Thạch Lỗi vừa ném xuống, thận trọng bỏ vào túi nilon, định quay về giám định sâu hơn, nạn nhân bị gạt tàn thuốc lá đập vỡ sọ dẫn đến tử vong, trên tóc còn vương tàn thuốc, manh mối

này không thể bỏ qua được.

Họa Long nói: "Chú nghi thằng cha lùn một mẩu kia là hung thủ sao?"

Tô My lắc đầu bác bỏ: "Trông anh ta như đứa trẻ con, làm sao mà giết người được? Điệp Vũ chỉ cần dùng một tay cũng đủ đẩy ngã anh ta."

Bao Triển nói: "Tôi cảm thấy dường như anh ta đang giấu giếm chúng ta điều gì đó."

Qua điều tra, cảnh sát phát hiện Điệp Vũ không hề có tâm địa hãm hại người khác, trong số những người đàn ông có quan hệ tình dục với Điệp Vũ, bao gồm cả cậu thanh niên trẻ tuổi bị cụt tay đều âm tính với virus HIV. Khi chủ động hiến thân cho những người tàn tật, cô đã làm rất tốt công tác phòng tránh. Điệp Vũ biết rõ mình chẳng sống được bao thời gian nữa, trước lúc từ giã cõi đời vào đúng lúc tuổi xuân đang tươi đẹp, cô lệch lạc dùng phương pháp đặc biệt để làm việc thiện.

Những người tàn tật kia đều chưa kết hôn, có người sạch sẽ, có kẻ bẩn thỉu, có lẽ cả đời họ chẳng bao giờ có cơ hội yêu đương.

Giáo sư Lương hỏi: "Một người nhiễm HIV sẽ có phản ứng như thế nào?"

Tô My đáp: "Có lẽ họ không dám thổ lộ cho ai biết về căn bệnh của mình, tiếp đến là tuyệt vọng, tự hủy hoại bản thân, ngày nào cũng trôi qua trong ngày dài, rồi chết dần chết mòn..."

Tiểu Đào ủ rũ: "Chắc chắn tôi sẽ tự sát! Bây giờ tôi đã nghĩ kĩ rồi, nếu lỡ nhiễm phải HIV, tôi nhất định sẽ tự sát."

Bác sĩ Tào xua tay: "Nói vớ vẩn!"

Họa Long suy đoán: "Nếu còn tâm nguyện gì chưa hoàn thành thì chắc

chắn sẽ cố gắng thực hiện, dẫu sao cũng sắp lìa đời, nên đâu còn điều gì không dám nói, chuyện gì không dám làm?"

Bao Triển tiếp lời: "Hơn mười năm trước, Điệp Vũ và Thạch Lỗi là hàng xóm của nhau, hàng ngày đều cùng đi học, cùng về nhà, khi ấy họ mới chỉ mười tuổi, nào hiểu thế nào là tình yêu, nhưng có lẽ họ sẽ suốt đời không thể quên tình cảm vương vấn và nỗi nhung nhớ thuở ban đầu ấy. Điệp Vũ mắc AIDS, tâm nguyện trước khi chết chính là gặp được Thạch Lỗi, sau đó hiến thân cho anh ta."

Giáo sư Lương nhận định: "Rất có khả năng Thạch Lỗi đã nói dối, chúng ta phải điều tra sâu hơn mới được!"

Các giám định của các chuyên gia đã có kết quả, chiếc bình nhỏ trong cơ thể Điệp Vũ chỉ là đồ sứ hình thường được bán với giá rẻ mạt ngoài chợ. Sau nhiều lần đối chiếu và hóa nghiệm, các chuyên gia cũng chứng thực tàn thuốc lá trên tóc của Diệp Vũ là loại thuốc thơm Red Tower. Hung thủ đã hút loại thuốc là bảy tệ một bao. Thạch Lỗi vừa khéo cũng hút loại thuốc ấy, bởi thế anh ta bị nâng cấp thành nghi phạm số một.

Giáo sư Lương phân công lại nhiệm vụ cho mọi người, công việc tiếp theo là phải bao vây Thạch Lỗi và triển khai điều tra xem vào hôm xảy ra án mạng anh ta đã ở đâu, liệu có đủ thời gian để gây án hay không và anh ta đã tiếp xúc với Điệp Vũ hay chưa... Tất cả những điều này đều cần phải làm rõ.

Cảnh sát tiến hành bí mật giám sát Thạch Lỗi, nhưng ngày hôm sau trinh thám báo cáo với tổ chuyên án rằng Thạch Lỗi đã mất tích.

Anh ta đột nhiên không từ mà biệt, lặng lẽ rời khỏi khách sạn, ngay cả tiền lương cũng chẳng cần.

Anh phụ bếp ở cùng phòng với Thạch Lỗi phản ảnh với cảnh sát, Thạch

Lỗi mua một can xăng, trước khi bỏ đi còn mang theo con dao của người phụ bếp.

Chính ủy Tống nổi giận lôi đình, phê bình anh trinh sát làm việc lơ là, để nghi phạm quan trọng như vậy chuồn mất ngay trước mắt. Tổ chuyên án phân tích, rõ ràng Thạch Lỗi mua xăng là để phóng hỏa hoặc thiêu hủy thứ gì đó. Có điều suốt mấy ngày sau đó, thành phố đều không xảy ra vụ hỏa hoạn nào, giáo sư Lương ra lệnh cho tổ phòng cháy chữa cháy không được phép khinh suất, lúc nào cũng phải trong trạng thái sẵn sàng ứng chiến, tăng cường các biện pháp phòng cháy an toàn ở các địa điểm công cộng. Cảnh sát bố trí người ở những nơi mà Thạch Lỗi có khả năng xuất hiện, nhưng tên lùn đó mất tăm mất dạng như thể bốc hơi giữa không trung vậy.

Tổ chuyên án triệu tập cuộc họp khẩn cấp, suy đoán và phân tích lại tình hình vụ án.

Chính ủy Tống nói: "Rốt cuộc nghi phạm Thạch Lỗi đã chạy trốn hay đang ẩn nấp ở nơi nào?"

Giáo sư Lương đoán: "Nếu Thạch Lỗi không phải hung thủ thì anh ta ắt phải là người biết rõ nội tình."

Bao Triển phân tích: "Nếu Thạch Lỗi là hung thủ thì chắc chắn anh ta phải có đồng phạm, bởi vì chỉ dựa vào sức anh ta thì rất khó ra tay giết người, anh ta mua xăng, lại còn cầm theo dao, chắc chắn là muốn giết chết tên trợ thủ đó để diệt khẩu. Đương nhiên, cũng có khả năng anh ta phóng hỏa giết người để trả thù xã hội. Chó cùng rứt giậu mà!"

Chính ủy Tống nói: "Bất kể thế nào vụ án cũng sắp phá được rồi, nhưng bước tiếp theo nên làm gì? Chẳng lẽ chúng ta chỉ ôm cây đợi thỏ thôi sao?"

Giáo sư Lương nói: "Chiếc bình sứ này rất bình thường, có thể mua ở bất

cứ đâu nên chúng ta cứ quyết đoán vứt bỏ manh mối này đi, không lãng phí sức người điều tra theo hướng đó nữa. Hung thủ có vẻ rất thành thạo kĩ thuật khâu, hơn nữa loại kim và chỉ được dùng lại khá khác thường, liệu có thể tìm thấy chúng ở những nơi nào? Xưởng may? Kho lương thực? Trạm hạt giống? Xưởng chế biến thức ăn gia súc? Bến tàu? Chúng ta cần bố trí người theo dõi sát sao tất cả những địa điểm đó."

Giáo sư Lương liệu sự như thần, quả nhiên hai ngày sau, vào lúc giữa trưa, một chiếc thuyền gỗ gần bến tàu trên sông Vận Hà đột nhiên bốc cháy, đội cứu hỏa của thành phố lập tức xuất phát, khẩn cấp dập lửa tại hiện trường. Qua kiểm tra bước đầu thì vụ cháy này không phải tai nạn ngẫu nhiên mà rõ ràng do có người đã ra tay phóng hỏa, nhiều nhân chứng tận mắt chứng kiến kẻ phóng hỏa là một đứa trẻ, sau khi nhận diện, nhân chứng xác thực kẻ đó chính là Thạch Lỗi. Anh ta sử dụng xăng để làm vật dẫn cháy và đốt con thuyền gỗ, thế lửa phùng phùng, tốc độ bén cháy nhanh khủng khiếp nên mặc dù xe cứu hỏa đến kịp thời nhưng toàn bộ con thuyền đã cháy thành tro.

Con thuyền này vận chuyển hàng hóa giữa hai tỉnh Triết Giang và Giang Tô, thường ngày chủ thuyền vẫn chuyên chở các mặt hàng thực phẩm như đậu tương, khoai tây, muối thô...

Chủ con thuyền là một gã què, tên là Đà Vô Thước, khắp người bị phỏng lợt nghiêm trọng, được cảnh sát cứu hỏa đưa vào bệnh viện cấp cứu.

Anh ta lập tức lọt vào tầm ngắm của cảnh sát, chính ủy Tống hân hoan phát rồ, lập tức cử một đội Cảnh sát lao tới bệnh viện làm bút lục, cùng lúc đó triển khai điều tra vòng ngoại vi quanh anh ta. Trung tâm kiểm soát và phòng tránh bệnh truyền nhiễm thông báo, gã què dương tính với HIV. Trung tâm bệnh truyền nhiễm là ban ngành kiểm tra virus HIV miễn phí, họ nắm trong tay danh sách bệnh nhân mắc bệnh truyền nhiễm của toàn thành phố.

Gần bến tàu có một cửa hàng tạp hóa nhỏ, khi thẩm vấn, chủ quán cung

cấp một thông tin rất có giá trị.

Trước đây, Điệp Vũ và gã què từng gặp nhau vài lần, khi ấy chủ quán đã nghe lén họ nói chuyện, vì đoạn hội thoại ấy rất trơ trẽn, khiến người ta muốn quên cũng không quên được, chủ quán cũng khá có ấn tượng với Điệp Vũ.

Hôm đó, Điệp Vũ đi dạo trên cầu, gã què đeo đẳng bám theo sau, vừa đi vừa lải nhải.

Gã què nói: "Nghe nói cô có lòng toàn yêu thương người tàn tật, lại còn không cần họ trả tiền, cô đi với tôi một lần không được sao?"

Điệp Vũ trừng mắt nhìn gã, gã què bẩn thỉu như moi từ dưới đất lên.

Điệp Vũ hỏi: "Anh nghe ai nói vậy? Tránh xa tôi ra, đừng bám dính lấy tôi nữa! Anh lằng nhằng theo tôi suốt mấy hôm rồi."

Gã què thẹn quá hóa giận, nói: "Tôi nghe một thằng mù bảo thế."

Điệp Vũ nghĩ một hồi rồi bảo: "Tôi biết người anh vừa nhắc đến là ai rồi."

Gã què nói: "Chính thằng kể với tôi."

Điệp Vũ xuống giọng: "Xin lỗi! Lẽ ra tôi không nên nặng lời với anh."

Gã què dọa: "Nếu cô không chịu đi với tôi, tôi sẽ mách bố mẹ cô, thằng mù còn bảo tôi bố mẹ cô đều lương thiện."

Điệp Vũ không đoái hoài đến anh ta, tiếp tục đi xuống cầu, bên đường có một cửa hàng tạp hóa nhỏ, ông chủ quán đang nằm ngửa trên ghế lim dìm mắt thiu thiu ngủ, trên đất bày vài chiếc bình sứ rẻ tiền, mấy bức tượng làm bằng thạch cao và cả đồ chơi nữa. Thực ra những loại đồ chơi này đâu đâu cũng có, chỉ cần bỏ một tệ là có thể l mua được hai chiếc vòng trúc, rồi đứng ở vị trí chỉ định, ném vòng trúc vào trúng vật gì thì lấy vật đó.

Gã què mua mười cái vòng trúc, đưa cho Điệp Vũ mấy cái, Điệp Vũ do dự một lát rồi cầm lấy.

Điệp Vũ ném trúng một chiếc bình sứ, cô vui sướng như đứa trẻ được quà: "Ha ha! Bình ngọc tịnh của mình này!"

Gã què lại nhì nhèo: "Thế đã được chưa? Trả lời tôi một câu nào!"

Điệp Vũ cầm chiếc bình từ tay chủ quán, rồi quay sang nói với gã què: "Không phải tôi sợ anh mà là tôi tội nghiệp anh, thôi coi như kiếp trước tôi nợ anh!"

Gã què mừng đến gãi đầu gãi tai suốt, bảo: "Thuyền của tôi đậu đằng kia!"

Điệp Vũ rào trước: "Nhưng từ nay về sau anh không được bám theo tôi nữa đấy!"

Cuối cùng cũng làm rõ được nguồn gốc của chiếc bình ngọc tịnh, vụ án ngày càng trở nên sáng tỏ, gã què bám riết lấy Điệp Vũ đòi quan hệ nên gã vô tình mắc AIDS, gã què hành hung và giết chết Điệp Vũ, đồng thời quẳng thi thể cô giữa chốn công cộng. Thạch Lỗi là kẻ biết rõ sự tình nên đã đi báo thù cho Điệp Vũ, anh ta phóng hỏa thiêu cháy cả con thuyền.

Toàn thân gã què bị phỏng nặng, may mà nhảy xuống nước kịp thời nên mới may mắn thoát chết, gã bị đưa vào bệnh viện cấp cứu và điều trị vết thương ở khoa Bỏng nằm trên tầng mười của tòa nhà bệnh viện. Ngay khi cảnh sát đang tập trung ở bệnh viện thì gã què đột nhiên bị sát hại tại phòng bệnh!

Khi ấy, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn, y tá chăm sóc bệnh nhân kêu lên thất thanh, ngay sau đó là tiếng thuốc men, y cụ rơi loảng xoảng trên nền nhà,

một đứa bé lén lút chạy ra, y tá đuổi theo sau hét lớn "Bớ người ta! Có kẻ giết người! Mau bắt lấy nó!" Mấy cảnh sát chạy vội đến phòng y tá hỏi xem sự thể thế nào, cô y tá hốt hoảng thuật lại đầu đuôi câu chuyện.

Hai y tá đang tiêm Pethidine cho gã què thì bỗng nhiên một đứa trẻ đột nhập vào phòng, hai tay nắm chặt con dao, nhắm thẳng vào ngực gã què đâm liền mấy nhát. Y tá ngây người không dám tin vào cảnh tượng đang xảy ra trước mắt, có kẻ dám ngang nhiên giết người ngay trong phòng bệnh, hơn nữa hung thủ lại chỉ là một đứa trẻ. Hai y tá trơ mắt nhìn đứa trẻ bỏ chạy, mãi lát sau mới hoàng hồn hô toáng lên kêu cứu.

Đứa trẻ ấy chính là Thạch Lỗi.

Cảnh sát lập tức truy cản, Thạch Lỗi chạy về phía thang máy, chỉ chậm một bước thôi là tóm cổ được hung thủ.

Thang máy trôi xuống từ tầng mười, cảnh sát dùng điện đàm thông báo với cảnh sát dân sự ở tầng một chặn chốt điểm, đồng thời phong tỏa các cầu thang bộ để đề phòng hung thủ chạy trốn.

Vậy mà, viên cảnh sát dân sự đứng chặn ở tầng một chẳng thấy đứa trẻ nào chạy ra ngoài, trong thang máy, cũng như mọi ngã thang bộ đều không phát hiện thấy bóng dáng Thạch Lỗi đâu. Cảnh sát lại đi thang bộ, lần từ tầng một lên đến tầng mười nhưng vẫn bặt vô âm tín. Cảnh sát lục soát mọi ngóc ngách trong bệnh viện mà chẳng thu hoạch được gì, Thạch Lỗi bỗng dưng không cánh mà bay.

____________________~~~~____________________

Ai biết Thạch Lỗi làm sao biến mất không nà???😀😀 Đoán đúng mai up luôn phần 6 nha.

Gợi ý sao?... Thạch Lỗi là người lùn a (cái này ai cũng biết .-.) cộng với

những gợi ý trong lời dẫn.

Fighting!!!

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

Ngoài Lề Truyện: Đáp Án

Lưu ý: Đây là chuyên mục tâm sự mỏng của bé nên bạn nào không thích đọc có thể cho qua và đọc tiếp luôn chương cuối của phần 5. Chúc các bạn có những giờ phút "thư giãn" khi đọc truyện. Cảm tạ :)))

Chào các bạn đang đọc Mười tội ác tập 4. Mình xin tự giới thiệu mình là đứa rảnh rỗi nên sinh nông nỗi chơi ngu lấy tiếng đây ạ. Nói mình chơi ngu có nghĩa là đã có bạn đáp đúng câu hỏi "Làm thế nào Thạch Lỗi có thể biến mất". Đáp án nằm trong chương 5 tới đây. Chúc mừng...😂😂😂. Và như đã hứa mình sẽ đăng tiếp phần 6 luôn.

Mong các bạn tiếp tục ủng hộ cho mình. Các comments và likes của các bạn là động lực giúp mình up truyện nhanh hơn.❤

~~~~enjoy~~~~
~~~~

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Khúc Xương Đòn

Phật giáo có thuyết luân hồi, kinh Phật nói rằng mọi sự gặp gỡ đều sẽ được trùng phùng, mọi sự biệt li đều vì để trở về.

Từ nhỏ đến lớn, Thạch Lỗi chỉ có một người bạn duy nhất, người bạn ấy chết trên đường đi học.

Sáng sớm hôm ấy, trời mờ hơi sương, Thạch Lỗi và cậu bạn cùng đến trường. Đường dành cho người đi bộ đã hiện đèn xanh, Thạch Lỗi cúi xuống thắt lại dây giày, cậu bạn đi sang đường trước, một chiếc xe Santana sang trọng vượt đèn đỏ húc phải cậu bé, chiếc xe còn lôi nạn nhân thêm mười mấy mét nữa mới chịu dừng lại, lốp xe đè bẹp một cánh tay, trên đường có một vệt máu chảy dài, trông đến hãi hùng. Cậu bạn nhỏ khi nảy còn nói cười với mình đột nhiên chết thảm trước mắt khiến Thạch Lỗi chỉ biết trơ mắt đứng nhìn, cậu ngây người bàng hoàng.

Câu cuối cùng cậu bạn nói với Thạch Lỗi là: "Tớ đứng bên kia đường đợi cậu nhé!"

Từ đó trở đi tối nào Thạch Lỗi cũng đều gặp ác mộng, lần nào cậu cũng nhìn thấy nụ cười trong trẻo đậu trên gương mặt cậu bạn, cậu rất muốn nói với bạn rằng: "Dừng lại đi! Đừng sang đường...!"

Từ đó trở đi, mỗi lần qua đường đều trở thành việc khiến cậu sợ hãi nhất, dòng xe phi như mãnh hổ, dường như bất cứ lúc nào chúng cũng sẵn sàng hất tung và nghiền nát cậu.

Lúc đó, Thạch Lỗi mới mười tuổi, mỗi lần qua đường, cậu bé đó lại phải bám theo dòng người mới dám đi, nếu xung quanh không có ai, cậu sẽ đứng ở vạch kẻ dành cho người đi bộ và chần chừ chờ đợi, dẫu sắp muộn học, cậu cũng không dám tiến bước, không dám đánh bạo sang đường một mình. Có lần cậu bám theo một cô bé để sang bên kia đường, đèn xanh dành cho người đi bộ vừa nhấp nháy mấy giây đã chuyển sang màu đỏ, cô bé liền chạy vù về phía trước, bỏ lại mình cậu đứng cho vơ giữa đường, dòng xe đi lại như mắc cửi vây chặt lấy cậu.

Cậu bé đứng bất động tại chỗ, vì quá sợ nên khóc lặng cả người.

Cô bé vội ngoái đầu nhìn, rồi quay lại nắm lấy tay cậu dẫn qua đường.

Cô bé ấy chính là Điệp Vũ, năm đó cô cũng mười tuổi. Điệp Vũ và Thạch Lỗi là hàng xóm, cùng học trường tiểu học nhưng khác lớp. Điệp Vũ lớn trước tuổi, cơ thể phồng phao, nom như nữ sinh cấp hai.

Con đường là một dòng sông, con người như những tấm bèo, họ tình cờ gặp nhau giữa dòng đời như thế.

Cô bé không hề hỏi cậu vì sao lại khóc, thực ra cô bé chẳng nói gì cả, chỉ dắt cậu qua đường mà thôi, cô bé dắt cậu qua chuyến hành trình của cuộc đời!

Dường như chỉ những đôi bạn tri kỉ nhiều năm gặp lại mới hiểu được ý nhau đến thế. Lần đầu tiên gặp mặt, nhưng cơ hồ họ đã quen biết nhau một trăm năm trước đây. Từ ấy trở đi mỗi khi đi học hay tan học, cậu đều đi cùng cô bé.

Buổi sớm, mặt trời nhô lên, áng mây rạng ngời vẽ lên những đường uốn lượn rực rỡ phía chân trời, cậu luôn luôn đứng trước cửa hàng bán đĩa hát lẳng lặng đợi cô bé cùng qua đường, cậu nấp sau cột điện, rồi đột ngột xuất

hiện đằng sau cô bé. Buổi trưa, tay cậu trượt trên thành lan can sắt quây quanh công viên, hoa tường vi khe khẽ nở trên rặng rào, cậu quay lại thấy cô bé vẫn chưa đến.

Buổi chiều, cậu giẫm lên bóng cô bé, giữ khoảng cách nhất định, rồi cùng băng qua đường giống như chú lính chì bé nhỏ đi theo cỗ xe tăng.

Thạch Lỗi và Điệp Vũ chưa bao giờ nói chuyện với nhau, họ vờ như chẳng hề quen biết, mãi cho đến một ngày trời âm u của năm sau, nước mưa làm những đóa hoa ven công viên ướt sượt, làm quần áo và đầu tóc người đi đường ướt mèm, con chim sẻ đậu trên đường dây điện, tất cả các mái nhà đều giỏ giọt gianh, hai đứa trẻ lững thững bước đi trong mưa, cậu ho mấy tiếng, lấy hết can đảm, rụt rè bước lại gần cô bé hỏi: "Cậu tên là gì?"

Điệp Vũ bật cười "Hì hì! Tớ cũng đâu biết tên của cậu!"

Cậu luôn cảm thấy tên của cô bé rất đẹp, cái tên mang đượm mùi hương ngọt ngào, cậu viết tên cô bé ra giấy, viết kín hết trang này đến trang khác, rồi âm thầm vo viên vứt vào sọt rác như thể mình vừa làm điều gì xấu xa. Hôm sau, khi gặp lại cô bé, cậu bỗng dưng thấy mất tự nhiên, tim đập thùm thụp trong lồng ngực, mặt đỏ tía tai.

Nếu bạn từng trải qua những rung động đầu đời thì bạn sẽ hiểu mặt đỏ mang hàm ý gì!

Cậu không biết vì sao mình lại như vậy.

Mối tình đầu bao giờ cũng đẹp và thơ mộng như thế, một số con chữ bản thân nó đã được ướp hương, ví như từ "tình đầu". Trong những năm thiếu thời mơ hồ và ngây đại, chúng không hiểu được tâm trạng thích một người là thế nào, tình cảm đó đã bị an bài để trở thành tình yêu không thể thổ lộ. Nhiều năm qua đi, khi chúng ta nhớ lại dĩ vãng, hồi tưởng lại những tháng

năm chẳng bao giờ trở lại, chúng ta chỉ biết thở dài ước ao giá như thời gian mãi mãi ngừng lại tại thời điểm mùa hè năm đó. Nếu một bóng hình được lưu giữ vào thời khắc đẹp nhất, thì nó chưa bao giờ đi xa, nó luôn ở trong tâm trí bạn và ngự trị trái tìm bạn.

Sau khi tốt nghiệp tiểu học, Thạch Lỗi và Điệp Vũ lại học cùng trường trung học, họ đã quen với sự tồn tại của đối phương, hai người cùng đi qua mưa gió, cũng trải qua bốn mùa luân chuyển. Trong trường bắt đầu dấy lên những lời chế nhạo, các bạn cho rằng họ đang bày trò yêu đương, thầy giáo liền gọi Điệp Vũ lên văn phòng nói chuyện, hỏi cô bé vì sao ngày nào cũng đi cùng Thạch Lỗi hết đến trường rồi lại về nhà. Điệp Vũ không để tâm đến lời trách cứ của thầy. Có cậu bạn xấu bụng còn bịa chuyện, nói rằng nhìn thấy Điệp Vũ và Thạch Lỗi hôn nhau ở góc cầu thang. Thạch Lỗi nổi giận cãi nhau với cậu kia một trận, sau đó Thạch Lỗi bị đánh tơi bời, không làm gì được liền òa lên khóc. Cậu vừa né tránh nắm đấm của cậu bạn xấu bụng, vừa khóc giải thích mình và Điệp Vũ hoàn toàn trong sáng.

Điệp Vũ lôi Thạch Lỗi ra khỏi cậu bạn kia, trừng mắt nhìn cậu ta, cậu bạn kia không hề sợ hãi, cũng trừng mắt nhìn lại với vẻ thách đấu.

Hành động tiếp theo của Điệp Vũ khiến ai nấy đều kinh ngạc, cô bé không dùng nắm đấm để giải quyết, cũng không ngoạc mồm ra chửi bới giống như đa số bạn gái cùng trường, có bước lại gần và ôm cậu bạn kia vào lòng.

Cậu bạn đờ dẫn, rồi hoảng hồn. Từ đó, cậu ta không bao giờ dám bắt nạt Thạch Lỗi nữa, bởi lỡ đâu cái tiếng yêu sớm bị đồn ra ngoài thì chẳng hay ho gì.

Tối hôm đó, nghe nói có trận sao băng trăm năm khó gặp sẽ rơi xuống thành phố này, Thạch Lỗi và Điệp Vũ không về nhà ngay sau giờ tự học, cả hai ngồi dưới gốc anh đào ở công viên ngước mắt nhìn bầu trời đêm và chờ đợi mưa sao băng. Bầu không trong vắt không một gợn mây, gió mơn man

đùa cành lá, ánh trăng vằng vặc chiếu sáng những cành anh đào vờn vũ nhảy múa, khung cảnh thực chẳng khác nào thế giới thần thoại trong mơ.

Thế mà hôm ấy lại chẳng xuất hiện ngôi sao băng nào, chỉ có hoa anh đào rơi là đà như mưa sa.

Điệp Vũ phụng phịu: "Chắc người ta bịa ra chuyện sao băng chứ làm gì có!"

Thạch Lỗi an ủi: "Đợi chút nữa xem sao! Khi nảy tớ vừa khéo nhìn thấy một ngôi sao băng đấy!"

Điệp Vũ cả tin giục giã: "Thế thì cậu mau ước đi!"

Thạch Lỗi ngẩn người: "Nhưng tớ không biết...phải ước điều gì bây giờ?"

Điệp Vũ gợi ý: "Lòng cậu đang muốn có điều gì thì hãy ước điều ấy!"

Thạch Lỗi hỏi: "Không cần nói to lên chứ?"

Điệp Vũ lắc đầu: "Chúng ta có thể viết điều ước của mình vào mẩu giấy, rồi nhét vào trong chai, vùi xuống gốc cây."

Chúng đào một hố nhỏ dưới gốc anh đào, rồi viết điều ước của mình lên mảnh giấy, bỏ vào chai thủy tinh, sau đó chôn xuống đất. Chúng không hề biết đối phương viết gì, chỉ ngây thơ nghĩ rằng nếu sao băng xuất hiện thì điều ước của mình sẽ trở thành hiện thực mà thôi.

Khi trở chúng về nhà, phố đêm vắng tanh, cô bé nắm tay cậu bé băng qua đường.

Chúng mỉm cười chào tạm biệt nhau ở đầu con ngõ nhỏ.

Nếu biết đây là thời khắc biệt ly thì lí nào cô bé chịu buông tay cậu bé ra,

và lí nào cậu điềm nhiên mỉm cười chào tạm biệt cô bạn nhỏ của mình?

Nhiều năm sau, anh ta mới biết thì ra ngay từ hồi mười tuổi, anh ta đã yêu cô bé đó, không những thế anh ta còn phải dùng cả cuộc đời để hồi ức lại quãng thời gian ngọt ngào ấy.

Hôm sau, Thạch Lỗi không đến trường, góc đường quen thuộc ấy không còn bóng dáng cậu bé. Suốt mấy ngày liên tiếp đều như vậy. Điệp Vũ hỏi thăm hàng xóm mới hay tin từ giờ trở đi Thạch Lỗi không thể đi học được nữa.

Điệp Vũ tròn mắt hói: "Vì sao ạ?"

Câu trả lời là: "Vì cậu ấy là người tàn tật."

Mặc dù đã mười bốn tuổi nhưng cơ thể của Thạch Lỗi mãi mãi dừng lại ở giai đoạn mười tuổi, cậu đã mắc hội chứng người lùn. Có lẽ từ ngày cậu quen Điệp Vũ thì cậu chẳng thể lớn thêm được nữa, mọi thứ đều dừng lại trên vạch kẻ băng qua đường dành cho người đi bộ đó. Cô bé quay lại, bước về phía cậu, dắt tay cậu đi xuyên qua dòng xe cộ tấp nập.

Cha mẹ Thạch Lỗi đưa cậu đến một bệnh viện ở ngoại tỉnh để chữa trị, nhưng chữa suốt mấy tháng ròng vẫn chẳng hề có kết quả.

Cùng khoảng thời gian đó, gia đình Điệp Vũ chuyển nhà, sau khi có tốt nghiệp bậc trung học thì học trung cấp, ba chữ "người tàn tật" khắc ghi vào tim Điệp Vũ.

Rất nhiều cuộc ly biệt trong đời người chỉ cách nhau trong gang tấc, quay mặt đi một cái đã thành vĩnh biệt, ngoảnh mặt lại thì cách trở vạn núi ngàn sông, muốn gặp lại cũng khó.

Từ khi họ chia tay, cả hai chưa bao giờ gặp lại đối phương, mười năm

thoáng bay như cơn gió thoảng bên thềm hè...

Những năm đó, rất nhiều chuyện bất ngờ đã xảy đến với Thạch Lỗi và Điệp Vũ. Nhà Thạch Lỗi bị phá dỡ, Điệp Vũ từng trở về phố xưa tìm lại cậu bạn cũ, nhưng không tìm thấy. Trong khi Thạch Lỗi vẫn là cậu bé nhát gan chẳng dám băng qua đường thuở nào thì Điệp Vũ đã là một thiếu nữ trưởng thành. Thạch Lỗi theo mẹ học cách may rèm cửa sổ, anh ta gần như không ra khỏi cửa nửa bước, bởi vì mỗi lần xuất hiện trên phố đều có người gọi anh ta là "con rùa", "chú lùn", "Võ Đại Lang".

Chúng ta buộc phải thừa nhận, tiếng cười của khán giả khi một cây hài nào đó bắt chước động tác của người tàn tật, những lời tục tĩu mắng chửi người tật nguyền như ngầm minh chứng thái độ miệt thị của xã hội này dành cho người tàn tật là một tồn tại nghiễm nhiên.

Một người câm xấu xí chỉ cần bắt đầu đối xử tốt với mọi người xung quanh từ năm mười tám tuổi. Cố gắng nhìn thế giới này bằng con mắt khoan dung và cảm thông, cứ thế kiên trì suốt ba mươi năm thì sau đó anh ta cũng chỉ có thể trở thành một người đàn ông câm tuổi trung niên xấu xí.

Thường ngày, Thạch Lỗi rất kiệm lời, thậm chí còn trầm lặng quá mức. Vì muốn con thích ứng được với xã hội, cha mẹ quyết định xin cho anh ta làm một chân gác cửa ở khách sạn. Anh ta đứng trước cửa, mặc bộ đồng phục màu đỏ rất sến sẫm và nói với mỗi người khách bước vào cánh cửa ấy rằng: "Rất vui được phục vụ quý khách!"

Đôi lúc anh ta lại nhớ đến Điệp Vũ. Đó là mối tình đầu của anh ta, hiển nhiên cũng là mối tình cuối cùng.

Thỉnh thoảng Thạch Lỗi lại ngồi xe buýt về lại nhà cũ, giờ đây anh ta đã đủ can đảm để băng qua đường một mình, nhưng khi ngồi trên xe buýt, anh ta phải lấy hết dũng khí mới chịu đựng được ánh mắt khác thường của những

người xung quanh dành cho mình. Tựa hồ mọi người đều nhìn cậu bé mãi mãi không thể trở thành người lớn giống như nhìn quái vật.

Có lần ở giữa ngã tư, Thạch Lỗi chợt cảm thấy có gì đó hết sức quen thuộc, anh ta và Điệp Vũ từng đi qua con đường này.

Trong cửa hiệu bán đĩa nhạc ven đường văng vẳng vọng ra giai điệu bài hát "Dòng chảy":

Có lẽ đó là duyên phận

Bước chân định mệnh đẩy ta về phía nhau

Bao lần nước mắt hòa trong nụ cười khổ đau

Hóa thành đại dương, bao bọc kí ức

Có lẽ đó là cuộc đời rất thực

Chưa kịp gìn giữ đã vội phai phôi

Bao lần cười trong nước mắt tuôn rơi,

Ta đi lướt qua nhau về hai phía

Kỉ niệm trong mơ luôn chân thực đên thể

Ta bật tiếng thở dài

Giữa dòng đời xuôi ngược buổi sớm mai...

Chúng ta luôn gặp người mà mình gặp đầu tiên trong định mệnh cuộc đời, cùng người ấy đi một đoạn đường, rồi người ấy bỗng nhiên biến mất lặng lẽ khi bước vào bóng râm. Nhiều năm sau, khi ta hồi ức lại, ta mới phát hiện thì

ra mối tình mơ hồ và mơ màng ấy chính là tình yêu chưa chính thức bắt đầu.

Một tình yêu chẳng biết bắt đầu tự khi nào, cũng không hay giờ nó ở nơi nao.

Thạch Lỗi cứ sống yên ả như thế suốt bao năm, mười mấy năm sau, ở đầu đường xe cộ đi lại như mắc cửi, anh ta nhìn qua cửa kính xe buýt và đột nhiên thấy một bóng hình quen thuộc, anh ta chỉ cần nhìn dáng đi là đã nhận ra Điệp Vũ. Tim Thạch Lỗi bỗng dưng đập nhanh như trống trận, anh ta định hét người lái xe dừng lại, định chạy đến trước mặt cô, định đi xuyên qua thế giới hiện thực đang ngăn cách giữa hai người, ngực anh ta phập phồng bởi thở quá gấp, anh ta xúc động đến mức suýt chút đã oà lên khóc... Nhưng cuối cùng, anh ta vẫn không xuống xe, anh ta chỉ ngây dại ngồi đó, lặng lẽ nhìn cô dần đi khuất khỏi tầm mắt, chầm chậm nhạt nhoà rồi biến mất hẳn vào dòng người nhộn nhịp.

Thạch Lỗi lẩm bẩm tự hỏi lòng: "Cô ấy thật ư?"

Có lẽ mình nhận nhầm người!

Có lẽ cô chỉ có thể cùng anh ta đi một đoạn đường ngắn ngủi trong dòng sông số mệnh dài miên man.

Nếu giờ gặp nhau thì sẽ ra sao? Người đi đường nhìn họ ở bên nhau sẽ lầm tưởng họ là hai mẹ con. Thạch Lỗi tự ti. Thôi! Thà không gặp còn hơn.

Thế mà vài ngày sau, Điệp Vũ lại hỏi thăm và cuối cùng đã tìm thấy Thạch Lỗi.

Ở đầu con đường đó, Điệp Vũ lại nắm lấy tay Thạch Lỗi đi ngang qua ánh mắt miệt thị của mọi người, ngang qua dòng xe cộ chảy xiết như nước lũ.

Họ vào công viên, ngồi dưới gốc anh đào năm xưa, nhẹ nhàng nói chuyện,

khẽ khàng kể cho nhau nghe những biến cố đã xảy đến với mình.

Thạch Lỗi nói: "Điệp Vũ! Anh sẽ cưới em!"

Điệp Vũ lắc đầu: "Em đã bảo anh rồi còn gì, em bị nhiệm HIV mà!"

Thạch Lỗi kiên quyết: "Anh vẫn không thể nào tin nổi! Sao em lại bị nhiễm căn bệnh quái quỷ đó?"

Điệp Vũ bảo: "Giờ điều đó đâu còn ý nghĩa gì? Em nhiễm HIV như thế nào có lẽ đều do ông trời định đoạt, em không muốn truy tìm ngọn nguồn nữa."

Thạch Lỗi thở dài: "Anh biết em tâm địa rất lương thiện."

Điệp Vũ nói: "Nhưng có một người em nhất định phải đi gặp. Em đã truyền virus HIV cho anh ta, em nợ anh ta một lời xin lỗi."

Thạch Lỗi hỏi: "Nhưng em có cố ý đâu? Mà người đó là ai?"

Điệp Vũ đáp: "Chính là người đàn ông đi cà nhắc vẫn thường lái thuyền ở bến tàu. Chắc anh ta sẽ giết em mất."

Thạch Lỗi lo lắng: "Thế thì để anh đi cùng em!"

Điệp Vũ lại lắc đầu: "Chuyện của em cứ để em tụ giải quyết, nếu em chết, em sẽ thác mộng cho anh."

Thạch Lỗi đăm đăm nhìn Điệp Vũ: "Anh vẫn sẽ lấy em làm vợ, cho dù em bị nhiễm HIV, cho dù chúng ta chỉ ở bên nhau mấy ngày."

Điệp Vũ lảng sang chuyện khác: "Em còn nhớ năm đó chúng mình lấp chai nguyện ước dưới gốc cây này, trong đó có hai mảnh giấy ghi ước nguyện của anh và em."

Thạch Lỗi gật đầu: "Chẳng biết cái chai đó còn dưới gốc cây không nhỉ!"

Điệp Vũ tò mò hỏi: "Thế hôm ấy anh đã ước gì?"

Thạch Lỗi nói: "Anh muốn cưới em. Đó là nguyện ước năm đó của anh."

Nói xong, hai hàng nước mắt của Thạch Lỗi tuôn ra như suối chảy, tim nhói đau tựa bị ai bóp nghẹt.

Điệp Vũ dặn dò anh ta một vài chuyện, sau đó một mình đến bến tàu, để rồi chẳng bao giờ trở về nữa. Gã què nghe nói mình bị Điệp Vũ truyền căn bệnh chết người HIV thì điên cuồng như phát rồ, gã giận dữ cầm chiếc ghế gấp nện vào người Điệp Vũ tới tấp, chưa thoả giận, gã lại lấy gạt tàn thuốc lá đập mạnh vào đầu Điệp Vũ mấy nhát. Sau khi Điệp Vũ chết, gã què tiện tay nhét chiếc bình nhỏ vào hạ thể của cô và nguệch ngoạc khâu lại, gã đay nghiến cái xác: "Cho mày hết đường hại người khác!"

Thạch Lỗi lặng lẽ chờ đợi Điệp Vũ trở về mãi cho đến khi nghe cảnh sát báo tin Điệp Vũ gặp nạn.

Cái chết của Điệp Vũ đã tiếp thêm dũng khí và sức mạnh to lớn cho cậu bé không dám đi sang đường một mình năm xưa. Anh ta mua một can xăng, phóng hoả đốt thuyền của gã què, gã què bị phóng nặng được đưa vào bệnh viện cấp cứu, anh ta lại đuổi theo đến bệnh viện, lấy dao kết liễu mạng sống của gã què.

Khi chạy trốn, Thạch Lỗi cầm con dao đẫm máu lao vào thang máy, hai cảnh sát chỉ chậm chân một bước mà để vuột mất hung thủ.

Trong thang máy có một cô gái mặc váy dài, Thạch Lỗi biết cảnh sát đã đợi sẵn ở tầng một để tóm cổ anh ta. Anh ta liền nhấn nút cho thang máy chạy thẳng xuống tầng hầm gửi xe, đoạn quay sang uy hiếp cô gái: "Trên con dao này có virus HIV, nếu dính vào sẽ mất mạng, có hãy giúp tôi, cho tôi nấp

nhờ một lát!"

Cô gái run rẩy cầu khẩn: "Đừng giết tôi! Xin anh đừng giết tôi! Anh muốn nấp ở đâu?"

Thạch Lỗi liền chui vào trong tà váy của cô gái, anh ta quỳ xuống, kề dao vào người cô gái khống chế.

Thang máy xuất phát từ tầng mười và di chuyển theo chiều xuống đất, khi đến tầng chín và tầng tám, khách liên tục len vào, trong thang máy toàn bệnh nhân, cô gái đứng cạnh vách thang máy, không dám nhúc nhích, thậm chí còn không dám thở mạnh, sợ hãi đến nỗi mặt trắng bệch, có sợ thằng lùn núp dưới váy giở trò cầm dao đâm mình. Khi thang máy xuống đến tầng bảy lại có người nữa bước vào, thang máy liền kêu tít tít báo hiệu quá tải, người đó đành đi ra. Trước khi ra hẳn bên ngoài, người đó vô tình nhìn thấy cô gái đứng sát vách thang máy, mặt cô trắng bợt, dưới váy có những hai đôi chân, anh ta liền quyết đoán bốc máy gọi điện cho cảnh sát.

Xuống đến tầng một, mọi người trong thang máy lũ lượt ra ngoài, viên cảnh sát phụ trách chặn đường quá sơ ý khi chỉ liếc mắt kiểm tra hành khách bên trong, không thấy bóng người lùn nào trong thang máy, anh ta liền quay đầu phóng như bay lên cầu thang bộ.

Thạch Lỗi xuống đến tầng hầm gửi xe liền chạy trốn, trước khi đi anh ta xin lỗi cô gái, bước được mấy bước, anh ta lại ngoảnh lại nói: "Cám ơn cô!"

Cô gái rụt rè hỏi: "Anh giết người à? Tôi khuyên anh nên đi đầu thú!"

Thạch Lỗi nói: "Tôi sẽ chuộc lỗi, nhưng không phải trong nhà ngục."

Dù cảnh sát phát lệnh truy nã khăn cấp dán khắp các bến tàu bến xe để đề phòng hung thủ đào tẩu, nhưng cuối cùng vẫn không bắt được Thạch Lỗi.

Một thời gian sau, thi thể Điệp Vũ được đưa đến nhà hỏa táng bỗng người ta phát hiện một dạng kết tinh thể lẫn trong xương cốt của cô, tinh thể lóng lánh như ngọc.

Giáo sư Lương đáp: "Ta không biết đó là gì, hay từ đâu lẫn vào! Chỉ có điều ta đột nhiên nhớ đến tích 'Khúc xương đòn của Bồ Tát" được ghi chép trong cuốn "Tục huyền quái lục"...

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

PhầN 6: Ác Quỷ Ăn Thịt Người

Lời dẫn

Cứ hưởng thụ đi! Giống như ta đang nằm trong chiếc quan tài mới toanh - Alfred Hitchcock

Một tờ tạp chí của Mỹ đã chọn ra bốn con đường kinh hoàng nhất trên thế giới, mỗi con đường đều nổi tiếng bởi những hung án khủng khiếp hoặc những câu chuyện ma quỷ rùng rợn.

Trong đêm sáng, một người cô đơn đi trên con đường tối đen như mực và vắng vẻ hoang lương, dẫu là người theo chủ nghĩa vô thần thì cũng sẽ cảm thấy lạnh gáy. Ngoài ma quỷ ra thì trên con đường ấy còn ẩn nấp những con ác quỷ đáng sợ như kẻ cướp, kẻ hiếp dâm, kẻ giết người... Tóm lại những con đường đó luôn ẩn chứa đầy rẫy hung hiểm, mặc dù có thể mọi chuyện chỉ là lời đồn hoặc giả người ta thần hồn nát thần tính nhưng khi bước chân ra khỏi con đường ấy, bạn vẫn thở phào nhẹ nhóm như thể mình vừa thoát khỏi kiếp nạn thập từ nhất sinh.

Bốn con đường ấy lần lượt là đường Anne... ở Scotland, đường Clinton ở bang New Jersey, dường Praha và đường Balete ở Philippines.

Đường Annan ở Scotland - Con đường này được xây dựng từ những năm 50 của thế kỉ hai mươi, ở đây thường xuất hiện những hồn ma kì quái. Có hai anh em nhà nọ lái xe qua đường Annan vào ban đêm, suốt dọc cuộc hành trình đều diễn ra rất bình lặng, chẳng hề có dấu hiệu nào báo trước, bỗng nhiên một con chim lớn màu trắng đâm sầm vào cửa sổ xe, sau đó xuất hiện

một bà lão bị mắc chứng Hysteria và một ông lão cũng điên rồ như vậy, họ lao thẳng vào chiếc xe. Chiếc xe không kịp thắng phanh, lập tức cán qua người họ, hai anh em nhà nọ hoảng hốt lao ra khỏi xe xem tình hình, nhưng lạ thay trên mặt đất khống hề có thi thể nào, chỉ nghe thấy tràng cười lạnh lẽo văng vẳng vọng lại khiến người ta sởn tóc gáy.

Đường Clinton ở bang New Jersey - Hai bên con đường này là rừng cây rậm rạp, xung quanh không một bóng người, con đường dài mười dặm Anh này ngập tràn những vụ án giết người để hiến tế thần linh của các tổ chức tà giáo. Nhiều thanh niên bản địa thường xuyên lui tới con đường này để kiếm tìm cảm giác mạnh, họ muốn tận mắt chứng kiến lễ hiến tế của tà giáo diễn ra như thế nào, trong đó không ít thanh niên còn muốn chủ động dâng hiến thân mình cho quỷ Satan.

Đường Praha - Mấy chục năm nay liên tục xảy ra các vụ án tự sát trên con đường này, con đường mòn nối liền từ vùng nông thôn đến bang Texas được người ta mệnh danh là "con đường ma". Khi đi ngang qua con đường này, sự cô đơn của bóng tối và nội tâm bủa vây cũng đủ khiến người ta khiếp sợ, chỉ cần biết rất nhiều người từng tự sát ở đây, thì khách bộ hành đã liên tưởng đến những điều quái lạ mà khó có thể phân biệt đó là ảo giác hay sự thực.

Đường Balete ở Philippines - Con đường này có bề dày lịch sử lâu đời, rất nhiều truyền thuyết đáng sợ đã truyền từ miệng người này đến miệng người khác. Suốt mấy trăm năm, người ta đều tin rằng có người cụt đầu phi ngựa nước đại trên đường, anh ta mải miết kiếm tìm chiếc đầu của mình. Tiểu thuyết "Truyền thuyết về thung lũng "Hollow" và bộ phim điện ảnh "Truyền thuyết về kị sĩ không đầu" cũng lấy cảm hứng từ con đường này.

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Đường Xuống Hoàng Tuyền(*)

(*) Hoàng Tuyền (黄泉) nghĩa đen là suối vàng, nghĩa bóng (theo tín ngưỡng phương đông) chỉ âm phủ, nơi người chết cư trú, cũng có nghĩa là dưới lòng đất.

Ở thị trấn Ô Hữu có con đường mòn đất đỏ, người ta đổ đầy rác ven hai bên đường mọc um tùm cỏ dại, trên con dốc đấp đất gần đó là một cánh rừng nhỏ.

Chỉ cần nghe tên con đường này đã khiến người ta sợ mất mặt, chẳng ai dám lai vãng quanh đây một mình vào ban đêm.

Con đường đất ấy dẫn đến thôn Chương Hợp, trước đây người dân trong thôn đầu thường xuyên qua lại con đường này, sau đó người ta đắp con đường đá mới nên con đường đất này trở thành hoang phế. Mặc dù vậy vì nó gần với con đường tỉnh lộ đông đúc người xe qua lại, gần cánh rừng nhỏ lại có cây cầu cạn và kho đông lạnh, nên nơi này không hề vắng vẻ, cũng không thiếu bóng người qua lại.

Mấy năm gần đây, không hiểu sao có chín thanh thiếu niên đột nhiên lần lượt mất tích ở khu vực quanh con đường, họ sống không thấy người, chết không thấy xác.

Mà điều kì lạ là họ đều mất tích vào ngay lúc ban ngày ban mặt, thời gian tập trung vào buổi sáng, danh sách nạn nhân mất tích bao gồm: Diệp Nhuận

Lượng, Lưu Hào Bằng, Chương Hán Thành, Vĩ Quan, Lâm An Lan, Dương Tông Dũng, Lý Thành Phong, Lý Trường và Dương Triết.

Ban đầu, cảnh sát không mấy để tâm đến các vụ án mất tích này. Người nhà của một trong số các thiếu niên mất tích đến trụ sở cảnh sát huyện báo án, nhưng cảnh sát chỉ ghi lại bút lục qua loa, thậm chí họ còn không đến hiện trường khảo sát. Một tuần sau, người nhà của nạn nhân nóng lòng như lửa đốt, chạy đến đồn cảnh sát hỏi tung tích của con em mình, nhưng họ chỉ nhận được câu trả lời bực bội: "Chúng tôi không thừa cảnh sát để giúp nhà anh tìm con ngay lập tức được."

Cậu thiếu niên đó tên là Nhuận Lượng, năm đó mới mười sáu tuổi, là công nhân thời vụ cho xưởng đông lạnh. Một hôm, cậu ra khỏi cánh cổng nhà máy rồi mất tích từ đó, bố cậu tấp tểnh chạy đến báo án, nhưng khi cảnh sát đến nơi, họ chẳng buồn xuống xe, chỉ khuyên gia đình cậu nên đi tìm ở các quán internet, bố mẹ Nhuận Lượng phẫn nộ quát: "Con tôi còn không biết máy tính là gì thì làm sao mà lân la đến quán internet được?"

Một thời gian sau, lại thêm một cậu bé chơi đùa ở gan chân cầu cạn tên là Lưu Hào Bằng mất tích, trên người còn mang theo điện thoại di động, bố cậu bé yêu cầu cảnh sát tìm kiếm nhật kí cuộc gọi, nhưng ông chỉ nhận được câu trả lời là "Chưa xảy ra án mạng thì không thể điều tra!"

Lại một thời gian nữa qua đi, anh công nhân tên là Lâm An Lan cũng làm thuê ở xưởng đông lạnh đột nhiên mất tích một cách li kì trên con đường đất đó. Anh trai của nạn nhân đến bảo án, cảnh sát nói: "Thanh niên chứ có phải con nít đâu mà lo mất tích? Chắc đi đâu đó thôi! Chúng tôi không thể lập thành hồ sơ vụ án được!"

Bố mẹ của những thanh thiếu niên bị mất tích đầu là người nông dân thật thà, chất phác, trong tay lại không quyền không thế, họ chỉ biết tự mình đi tìm con cái, dán đầy thông báo tìm người mất tích ở các cột diện gần đó. Mãi

đến khi một sinh viên đại học đột nhiên mất tích, thì cảnh sát mới bắt đầu chú ý đến loạt án mất tích này.

Cậu sinh viên đại học đó tên là Vĩ Quan, cậu ta có ông chú làm quan to trên huyện.

Vĩ Quan vẫn chưa tốt nghiệp đại học, mới đi thực tập ở địa phương để thám trắc địa chất, hôm Vĩ Quan mất tích, có người nhìn thấy cậu ta đi bộ về phía con đường đất vào lúc tầm tám giờ sáng, có lẽ cậu ta muốn đi đường tắt để về công trường cho sớm, nhưng các đồng nghiệp ở công trường không hề thấy cậu ta trở về. Sau khi người nhà nhận được tin Vĩ Quan mất tích, họ vội vàng chạy đến và tìm kiếm dọc theo con đường, thậm chí còn bởi tung các đống rác và mọi ngóc ngách trong cảnh rừng nhỏ gần đó cũng như trên cây cầu cạn, nhưng đều chẳng thấy bóng dáng của Vĩ Quan.

Vài ngày sau đó, gia đình cậu sinh viên vẫn không ngừng tìm kiếm xung quanh thôn Chương Hợp và bất ngờ biết rằng trong vòng vài năm trở lại đây đã có chín người lần lượt mất tích trên con đường này. Người nhà Vĩ Quan đến từng hộ gia đình có con cái bị mất tích, liên kết với họ viết đơn phản ảnh vụ việc với cảnh sát, đồng thời nhờ phương tiện truyền thông giúp đỡ. Đối diện với sức ép nhiều mặt, cuối cùng cảnh sát cũng chịu lập hồ sơ vụ án, đồng thời báo cáo tình hình lên bộ công an.

Phó cục trưởng Bạch Cảnh Ngọc thấy mức độ vụ án rất nghiêm trọng nên lập tức cử tổ chuyên án xuống ngay địa phương hỗ trợ cảnh sát điều tra phá án.

Giáo sư Lương nói: "Không có dấu hiệu bắt cóc tống tiền, có lẽ những đứa trẻ đó lành ít dữ nhiều, chắc chắn ở đó đang ẩn nấp con ác quỷ giết người."

Bao Triển thở dài: "Vụ án mất tích đầu tiên đã xảy ra mấy năm rồi mà bây

giờ mới lập hồ sơ vụ án! Hầy!"

Họa Long ngán ngẩm: "Thế mà cũng dám tự xưng là cảnh sát, phụ huynh người ta nóng lòng như ngồi trên đống lửa, thế mà họ thờ ơ. Họ không hiểu nuôi một đứa con phải hao tốn biết bao tâm huyết sao?"

Thị trấn Ô Hữu thuộc huyện Cát Bá, một huyện nằm ven biên giới, cảnh sát huyện Cát Bá kết hợp với tổ chuyên án thành lập đội chuyên án điều tra tìm kiếm các nạn nhân mất tích. Giám đốc phòng cảnh sát huyện Cát Bối họ Mao, anh ta là con người có đầu óc rất nhanh nhạy, các nhân viên cảnh sát ở đây đều gọi anh ta là sếp Mao. Sếp Mao dẫn tổ chuyên án đến địa điểm gây án con đường mòn nơi chín thanh thiếu niên đã mất tích.

Dưới trời mưa, trên sườn dốc hai ven đường có vài người dân đội mưa chạy đến xem, mấy viên cảnh sát đứng đó duy trì trật tự hiện trường, họ yêu cầu quần chúng lùi sâu về phía sau.

Sếp Mao nói nhỏ với viên cảnh sát phụ trách chụp ảnh: "Cậu chụp thêm vài tấm hình chung cho tôi với tổ chuyên án nhé! Chú ý đừng chụp phải những người không liên quan."

Viên cảnh sát phụ trách chụp ảnh hiểu ý sếp, sếp muốn chụp ảnh chung với lãnh đạo để mai sau dễ bề thăng quan tiến chức.

Sếp Mao cúi lom khom, ân cần nói với giáo sư Lương: "Mưa rồi! Chúng ta xem hiện trường rồi mau trở về thôi!"

Giáo sư Lương gạt tay: "Chúng ta phải làm một chuyến xuống hoàng tuyền trước đã!"

Hoạ Long đẩy xe lăn cho giáo sư Lương, mưa bụi nhẹ rắc hạt, mặt đường trơn nhuồi, đôi giày da của sếp Mao lấm lem. Đoàn người men theo con đường đất đi sâu về phía trước để thảm sát thực địa. Bao Triển và Tô My vẽ

tấm bản đồ đơn giản và ghi chú những từ then chốt quanh khu vực mất tích như: đường đất, kho đông lạnh, nhà vệ sinh, cánh rừng thưa, khu đất trồng rau, cầu cạn, thôn xóm.

Phía sau kho đông lạnh có một khu vệ sinh lộ thiên đơn sơ, Bao Triển vào nhà vệ sinh nam, còn Tô My vào nhà vệ sinh nữ kiểm tra xem có các dấu vết khác thường như dấu máu trên tường hay không.

Khi đến gần cánh rừng thưa, tổ chuyên án đã thấy ven đường nhốn nháo khác thường, nhiều người giơ tay dán ảnh tìm người thân, họ đều là gia quyến của những nạn nhân bị mất tích. Thấy tổ chuyên án đi đến gần, tinh thần họ hơi mất kiểm soát, mấy viên cảnh sát phải tạo thành hàng rào người ngăn họ lại, một người phụ nữ nông thôn lao thục mạng tới, hai viên cảnh sát cuống quýt vừa lôi vừa kéo bà ta lại.

Sếp Mao lớn giọng quát: "Mọi người về nhà đợi thông báo đi! Đừng đứng đây gây sự nữa!"

Giáo sư Lương vẫy tay ra hiệu cho người phụ nữ nọ đến gần, bà lọang choạng chạy đến, rồi quỳ sụp xuống trước mặt giáo sư Lương.

Hoạ Long vội vàng đỡ bà dậy, an ủi đôi câu, người phụ nữ nọ oà khóc nức nở thuật lại sự tình.

Một năm trước, con trai bà là Lý Trường mất tích trên con đường này, kể từ đó hai bố mẹ bắt đầu bước chân vào con đường kiếm con đầy gian nan, họ tìm khắp các thôn xóm quanh đây, tiêu tốn hết mấy chục ngàn tệ, giờ đây gia đình gần như khuynh gia bại sản. Dẫu vất vả là vậy nhưng hai bố mẹ chưa bao giờ từ bỏ công cuộc tìm kiếm con trai, ngày nào họ cũng gửi gắm hi vọng vào mấy tờ giấy dán thông báo tìm người thân và tấm ảnh của con trai. Sau khi con trai mất tích, đêm nào người mẹ cũng khóc từ khuya đến tận sáng mai, mỗi lần tìm đều đau thắt đến nỗi muốn ngất xỉu, người héo gầy, hao mòn

đi trông thấy.

Sau khi Lý Trường mất tích, người nhà nghi ngờ đứa bé bị bắt vào mấy xưởng ngói chui làm công nhân, họ tìm tất cả các xưởng gạch ngói quanh thị trấn. Rất nhiều phụ huynh bắt chước họ đến các xưởng gạch ngói tìm con, nhưng chẳng thấy bóng dáng bọn trẻ đâu cả. Một vài phụ huynh nghĩ nếu bọn trẻ bị bắt vào xưởng gạch ngói làm công thì còn đỡ, chứ lỡ đấu gặp phải bất trắc gì thì biết phải làm sao.

Người phụ nữ vừa khóc vừa kể: "Con trai tôi học rất giỏi, lại ngoan ngoãn, thật thà, sao bỗng dưng lại mất tích thế chứ?"

Giáo sư Lương trấn an: "Cảnh sát sẽ dốc toàn lực giúp đỡ tìm kiếm, các chị đừng quá lo lắng!"

Đoàn người lại âm thầm tiến vào tận cùng con đường đất, phía trước đã là thôn Chương Hợp. Trong thôn có một thiếu niên tên là Chương Hán Thành bị mất tích.

Đầu thôn là ao tù hôi thối, trên bờ trồng một cây liễu già, dưới gốc liễu có bà lão tóc bạc phơ, lưng gù gập thẩn thờ ngồi đó.

Sếp Mao kể: "Nạn nhân đầu tiên bị mất tích chính là cậu bé Chương Hán Thành ở thôn này, cậu bé mới mười ba tuổi, mấy năm trước đột nhiên mất tích. Bà lão này là người cuối cùng nhìn thấy cậu bé, thường ngày bà ta chẳng có sở thích gì, chỉ tối ngày ngồi bần thần dưới gốc cây liễu."

Khoảng chín giờ sáng hôm ấy, Chương Hán Thành ra đồng làm việc cùng bố mẹ, khoảng mười rưỡi trưa, hai bố mẹ bảo con trai về nhà nấu cơm. Cậu bé nấu cơm xong, liền đựng vào làn mang ra đồng cho bố mẹ ăn, khi rời khỏi thôn và bước vào con đường đất, cậu bé liền mất tích một cách thần bí kể từ đó.

Người cuối cùng nhìn thấy cậu bé chính là bà lão thường ngồi thẩn thờ dưới gốc liễu suốt cả ngày, khi ấy cây ngô trồng hai bên đường đã rất cao, cậu bé đi được một đoạn đường liền chui vào ruộng ngô, bà lão không nhìn thấy chuyện gì xảy ra trong ấy nữa.

Trước đây, cảnh sát đã thẩm vấn bà lão mấy lần, bà lão hơi nghễnh ngàng nên chẳng cung cấp được bao nhiêu thông tin có ích.

Tổ chuyên án quyết định trở về phòng cảnh sát triệu tập cuộc hợp, họ đang định trở về theo con đường lúc đến thì thấy trưởng thôn Chương Hợp đuổi theo sau, ông ta định bày tiệc thết đãi tổ chuyên án và sếp Mao. Sếp Mao là giám đốc phòng cảnh sát huyện, trưởng thôn muốn nhân cơ hội này để kết thân với ông ta. Tiếc là tổ chuyên án lại cảm ơn và từ chối lời mời của trưởng thôn. Trong lúc hàn huyên, trưởng thôn đã cung cấp một manh mối rất đáng quan tâm.

Trưởng thôn nói: "Các đồng chí đã đến đây rồi mà không bớt được chút thời gian ở lại ăn với tôi bữa cơm. Tôi có mời các đồng chí ăn thịt người đâu cơ chứ?"

Sếp Mao đãi bôi: "Tôi nhận tấm lòng của đồng chí là được rồi! Thời gian này ắt có lúc phải làm phiền đồng chí, nếu có chuyện gì mong đồng chí hết lòng phối hợp công tác với chúng tôi!"

Trưởng thôn dông dài: "Nói đến đây tôi lại chợt nhớ đến chuyện thôn mình từng có người ăn thịt người thật đấy!"

Sếp Mao kinh ngạc hỏi: "Ai vậy?"

Trưởng thôn nhỏ giọng thì thào: "Chính là bà lão mà các anh gặp ở dưới gốc liễu đầu thôn đó!"

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Bóng Ma Trong Rừng Cây

Bà lão ngồi thần người dưới gốc cây, hai tay tì vào chiếc nạng trúc màu vàng, gió thổi mái tóc bạc trắng và rối tung của bà cụ, những nếp nhăn trên gương mặt xô lại như mảnh vỏ quýt bị gió hong khô. Bà lão không có tên, chỉ thấy ghi trong sổ hộ khẩu là Chương Điền Thị, rất nhiều cụ già ở Trung Quốc không có tên giống như bà lão.

Trưởng thôn hỏi: "Bà Chương, tôi muốn hỏi một vấn đề liên quan đến quá khứ của bà. Có phải trước đây bà từng ăn thịt người không?"

Bà Lão giận run người quát: "Nói láo!"

Trưởng thôn vẫn không buông tha: "Bà cố nhớ lại xem! Khi nạn đói năm 60 hoành hành, có phải bà đã ăn thịt người không?"

Bà lão run rẩy: "Chuyện xảy ra từ những năm sáu mươi... tôi quên rồi... Mà cũng chẳng nhớ được bất kì chuyện gì được nữa! Nhà tôi... tam đời bần nông... các ông dám làm gì tôi hở?"

Tư duy của lớp người già này vẫn dừng lại ở thời đại đã qua, bà lão lầm bầm nói với trưởng thôn và tổ chuyên án về thành phần gia đình tốt đẹp của nhà mình. Suốt ba mươi năm từ năm 1949 đến năm 1979, người Trung Quốc tự hào mình là giai cấp bần nông. Bà lão chống gậy trúc chầm chậm đứng dậy, bà bước loạng choạng từng bước một, thân hình ngả nghiêng như muốn đổ bất cứ lúc nào. Mọi người dõi theo bóng cụ, rõ ràng bà đi lại rất khó khăn nên không thể là hung thủ của vụ án mất tích liên hoàn được.

Trở về phòng cảnh sát huyện, giáo sư Lương mở cuộc họp phân tích tình hình vụ án.

Vụ án mất tích đầu tiên đã xảy ra cách đây mấy năm, nên công tác điều tra càng thêm khó khăn, cảnh sát đành chuyển phương hướng điều tra sang những đối tượng mới mất tích trong thời gian gần đây. Các vụ án này có rất nhiều điểm tương đồng, chín thanh thiếu niên mất tích đều là nam giới, thời gian mất tích tập trung vào lúc buổi sáng hoặc buổi trưa, địa điểm mất tích là khu vực gần con đường đất dẫn đến thôn Chương Hợp. Cảnh sát hoàn toàn tán đồng với phỏng đoán của người nhà nạn nhân, rất có thể vụ ăn mất tích hàng loạt này do một người hoặc một nhóm người gây ra.

Giáo sư Lương nói: "Không có dấu hiệu nào cho thấy đám trẻ bỏ nhà ra đi hoặc bị bắt cóc tống tiền, khả năng chúng gặp bất trắc rất cao."

Tô My hỏi: "Nếu đây là vụ thảm sát hàng loạt thì động cơ của hung thủ là gì?"

Bao Triển đáp: "Chúng ta cần nâng cấp vụ ăn mất tích hàng loạt thành vụ án giết người hàng loạt, đây chắc chắn không phải những vụ mất tích thông thường."

Sếp Mao nghi ngờ: "Liệu có phải hung thủ muốn giết người lấy nội tạng bán không?"

Họa Long mắng: "Ông anh thật ngờ nghệch không hiểu ông anh leo lên chức giám đốc phòng cảnh sát bằng cách nào. Làm gì có chuyện bán cơ quan cơ thể người được chứ? Muốn cấy ghép các nội tạng thì cần có đối tượng ghép phù hợp, phải kiểm tra xét nghiệm cẩn thận trước khi sử dụng. Hơn nữa từng khâu từng khâu như cưa cắt, bảo quản, vận chuyển đều vô cùng phức tạp và yêu cầu trình độ chuyên môn cao, đâu phải người thường nào cũng có thể làm được!"

Bao Triển nhận xét: "Nếu hung thủ là kẻ khát máu giết người, muốn trả thù xã hội thì chắc chắn y không cần lựa chọn mục tiêu."

Tô My đồng ý: "Nhưng đằng này những đối tượng mất tích đầu là những nam thanh thiếu niên. Tôi cảm thấy rất có khả năng loạt án này hàm chứa động cơ giới tính, cụ thể là động cơ đồng tính."

Giáo sư Lương lắc đầu: "Động cơ của loạt án này không hề rõ ràng! Nó làm tôi nhớ đến vụ án mất tích của năm cậu bé đi bắt ếch nổi tiếng khắp Hàn Quốc."

Hàn Quốc có ba vụ án giết người dã man vẫn treo cho đến tận giờ, đó là "Vụ ăn mất tích của năm cậu bé bắt ếch", "Vụ án dụ dỗ và giết hại cậu bé Lee Hyung Ho" và "Vụ án giết người liên hoàn ở Seoul". Ba vụ án này đều khiến xã hội Hàn Quốc rơi vào tình trạng hoảng loạn thực sự, bộ phim điện ảnh nổi tiếng nhiều lần vinh dự giành các giải thưởng lớn "Nhật kí kẻ sát nhân" được cải biên dựa theo chính vụ án giết người hàng loạt ở Seoul.

Vụ án năm cậu bé bắt ếch mất tích vô cùng quái dị và li kì, thực khiến người ta không thể ngờ nối, sau này vụ án đó được cải biên thành bộ phim điện ảnh "Children".

Ngày 26 tháng 3 năm 1991, năm học sinh tiểu học người Hàn Quốc được nghỉ hè liền rủ nhau đi bắt thằn lằn, nhưng giới truyền thông lại đăng tải nhầm là đi bắt ếch, sau đó năm cậu bé đã mất tích một cách thần bí. Người nhà các nạn nhân tìm khắp đất nước Hàn Quốc, thậm chí còn kinh động đến cả đương kim tổng thống, cảnh sát huy động hơn 320 ngàn người, bao gồm cả quân đội cùng tham gia tìm kiếm nhưng công tác điều tra vẫn không hề có tiến triển. Mãi đến ngày 25 tháng 9 năm 2002, sau mười một năm sáu tháng tròn kể từ khi vụ mất tích xảy ra, người ta mới tìm thấy thi thể của năm cậu bé trong núi Waryong.

Năm thi thể đã hóa thành xương trắng, nằm chồng lên nhau trong tư thế xếp La Hán, tầng trên cùng còn đè một tảng đá lớn.

Rõ ràng năm cậu bé bị người khác sát hại, y phục của bọn trẻ còn bị buộc vào nhau bằng các mối buộc rất đặc biệt, các chuyên gia nhận định đây là cách buộc chưa từng thấy bao giờ. Cảnh sát không công bố công khai cách buộc cụ thể, nhưng chúng ta có thể tưởng tượng hung thủ đã buộc áo của các nạn nhân thành hình vòng tròn hoặc bị chập lại rồi buộc thành cục lớn.

Ban đầu, cảnh sát Hàn Quốc cho rằng nguyên nhân dẫn đến tử vong là chết cóng, nhưng sau đó, qua kết quả giảm tử thi, các bác sĩ pháp y nhận định trên xương đầu của ba nạn nhân xuất hiện vết đả thương do dụng cụ có đầu tư và nặng như búa, rìu, đá... trên hiện trường còn vương vãi một vài vỏ đạn. Điều khiến người ta cảm thấy kì lạ là trên thi thể không hề có tóc, rất nhiều răng trong hàm của nạn nhân biến mất. Như chúng ta đã biết các tổ chức mềm trên cơ thể như da thịt bị rửa nát rất nhanh, nhưng răng tóc và xương cốt thì không dễ chịu tác động oxi hóa, chúng có thể bảo tồn rất nhiều năm.

Có điều cho đến tận bây giờ hung thủ vẫn chưa sa lưới pháp luật...

Giáo sư Lương phân công nhiệm vụ cho từng người, sếp Mao phụ trách tìm người liên lạc cuối cùng của chín thiếu niên bị mất tích rồi liệt kê thành danh sách và điều tra từng người một.

Địa điểm gây án là trên con đường đất, ngoài người dân thôn Chương Hợp ra thì chỉ có nhân viên làm việc gần xưởng đông lạnh mới lai vãng đến con đường đó, bởi vậy thôn Chương Hợp và xưởng đông lạnh là phạm vi điều tra trọng điểm, rất có thể hung thủ đang ẩn náu trong hai nơi này. Bao Triển, Họa Long và Tô My dốc toàn lực phối hợp với chính quyền địa phương triển khai điều tra chi tiết về chín vụ án. Họ tiếp xúc trực tiếp với từng công nhân làm việc trong xưởng đông lạnh, bao gồm cả những nhân viên có liên quan như tài xế thường xuyên qua lại xưởng đông lạnh để vận chuyển hàng hóa.

Đối với người dân thôn Chương Hợp, cảnh sát gõ cửa từng nhà điều tra theo cách thức phổ tra nhân khẩu, ghi chép lại tên từng người có tiền án tiền sự hoặc từng bị cảnh sát xử lí.

Tổ chuyên án cho rằng hung thủ là người sống độc thân gần con đường xảy ra án mạng, y có đầy đủ điều kiện gây án, nhiều khả năng là phạm nhân đã mãn hạn tù mới được phóng thích.

Đặc điểm điều tra trinh sát của cảnh sát hình sự Trung Quốc là chiến thuật biển người, tuy hơi ngốc nghếch nhưng thường trăm trận trăm thắng. Phó cục trưởng Bạch Cảnh Ngọc cử một tổ giám sát điều tra đến huyện Cát Bá, sếp Mao không dám chậm trễ, ông ta lập tức điều lượng lớn cảnh sát dốc sức giúp đỡ.

Tô My và Bao Triển lắp đặt thiết bị giám sát, hai ống kính camera được cố định phía ngoài tường của nhà vệ sinh công cộng sau kho lạnh và đầu thôn Chương Hợp, ngoài ra còn cắt cử cảnh sát trực ban gác 24/24 trên con đường xảy ra các vụ mất tích.

Khi bóng tối sập đổ, cảnh tượng ở điểm gác vô cũng đáng sợ, con đường đất không hề có đèn đường, trong bóng đêm chỉ có tiếng gió thổi u u và tiếng lá cây chạm vào nhau lào xào khiến cho khách bộ hành cũng thấy lạnh tóc gáy, đặc biệt là cảnh rừng thưa, nhân viên trực ban nhìn lâu vào đó liền thấy tinh thần căng thẳng cực độ.

Thực ra chỉ cần chú ý quan sát thì sẽ thấy ngay trong thành phố cũng xuất hiện những nẻo đường âm u như vậy.

Khi cần ra đường vào ban đêm, bạn luôn cảm thấy có bóng đen bám theo mình, bạn đi nhanh, nó cũng đuổi nhanh, bạn chạy, nó cũng chạy, nhưng khi bạn dừng bước và ngoảnh đầu lại thì chẳng thấy ai phía sau, xung quanh chỉ còn bóng đêm tịch mịch và vô biên bao trùm lấy bạn.

Dưới sự phối hợp của trưởng thôn và chính quyền địa phương, Tô My và Bao Triển đóng giả thành cán bộ vận động sinh đẻ kế hoạch đến gõ cửa từng hộ trong thôn với ý định tìm ra kẻ tình nghi. Hôm ấy, hai người làm việc đến tận tối mịt, ăn xong cơm ở nhà trưởng thôn thì đã mười một giờ khuya, chẳng may xe lại hỏng nên hai người quyết định cuốc bộ trở về phòng cảnh sát huyện.

Thôn Chương Hợp cách huyện thành không xa lắm, nhưng khi băng qua con đường đất thì hai người đã gặp phải một chuyện quái lạ và rùng rợn.

Khi ấy, ánh trăng trốn sau rèm mây, bóng tối bủa vây mịt mùng, thò tay ra còn không thấy năm ngón, xung quanh vô cùng tĩnh mịch, lùm cỏ dại ven đường càng khiến bầu không khi trở nên âm lạnh và quái dị. Chín thiếu niên đã mất tích trên con đường này, rất có khả năng bọn trẻ đã bị hại, biết đâu oan hồn của chúng vẫn vất vướng chốn trần tại đòi nợ. Nghĩ đến đây, Tô My bỗng thấy rùng mình.

Hai người kề vai đi bên nhau, Tô My đảo mắt nhìn bốn phía xung quanh rồi quay sang bảo Bao Triển: "Này cậu Triển! Cậu có mang súng theo không đấy?"

Bao Triển đáp: "Không! Chỉ mỗi anh Hoạ Long mới kè kè mang súng theo người thôi!"

Tô My so vai: "Chị thấy hơi lạnh!"

Bao Triển bảo: "Lạnh đâu mà lạnh! Ở đây bốn mùa đều ấm áp như mùa xuân."

Tô My hậm hực: "Đồ đáng ghét!"

Bao Triển hấp háy mắt: "À... Hoá ra chị My đang sợ!"

Tô My mạnh miệng: "Còn lâu! Đưa tay đây tôi dắt tay cậu!"

Bao Triển chần chừ bảo: "Con đường này lắp camera đấy! Để người khác trông thấy thì không hay cho lắm!"

Tô My nói: "Mặc kệ người ta! Mà trời tối thế này ai nhìn thấy được! Cậu cứ ngoan ngoãn nghe lời tôi đi!"

Bao Triển nắm lấy tay Tô My. Khi đến gần cánh rừng thưa, đột nhiên Bao Triển loáng thoáng nghe thấy tiếng động vọng ra từ trong rừng.

Anh giơ tay lên miệng ra dấu cho Tô My: "Suỵt!"

Tô My hoảng hồn: "Cậu quá đáng! Đừng doạ tôi nữa!"

Bao Triển thì thào: "Hình như có tiếng nói chuyện!"

Hai người đứng yên bất động, cánh rừng thưa nom khá đáng sợ, cây trong rừng toàn là bạch đàn, tuy thân cảnh không cao to nhưng tán lại rủ xuống khá rộng, nom như toà tháp, xen giữa hàng bạch đàn là những lùm cây bụi hip xúp mà người ta thường gọi là rau tàu bay. Trong bóng tối thấp thoáng thấy có dáng người đứng sau rặng cây dòm trộm vào con đường đất đó, trên không trung có hai điểm sáng màu đỏ trôi lập lờ, trông chẳng khác gì đôi mắt quỷ.

Tô My hơi căng thẳng, có níu chặt lấy cánh tay Bao Triển, Bao Triển quát to một tiếng: "Ai đằng kia thế?"

Trong không gian tịch mịch, ánh trăng rạch màn đêm chui ra khỏi tầng mây, một tiếng hét rợn tóc gáy đột nhiên vang lên thất thanh giữa khung cảnh hoang vắng, hai bóng ma chạy thục mạng ra khỏi rừng thưa, tư thế chạy của họ vô cùng kì quái, biên độ vung lên hạ xuống của hai cánh tay rất lớn, họ liên tục khuơ khoắng, nhưng chân thì lại giống như bị vật gì trói chặt, chỉ có thể chạy từng bước nhỏ. Bao Triển và Tô My ngây người nhìn cảnh tượng

đang diễn ra trước mắt, hai bóng ma trở thành hai cỗ cương thi, thân người cứng đơ, thẳng tắp nhảy bật tưng tưng về phía rãnh đất ở ven rừng. Bao Triển và Tô My nắm tay nhau đứng như phồng ngay giữa đường, hai bóng ma nhìn thấy họ liền ngoảnh phắt đi, cắm cổ cắm đầu bỏ chạy, vừa chạy vừa phát ra từng tràng rú dài nghe tựa tiếng ma hờn sói hú.

Thị giác của Bao Triển rất sắc bén, anh lập tức nhận ra hai người đó chính là con trai của trưởng thôn thôn Chương Hợp, anh từng gặp họ ở trong nhà trưởng thôn.

Bao Triển và Tô My theo đường cũ quay lại thôn Chương Hợp, hai người con trai của trưởng thôn run rẩy tường thuật lại sự việc kinh dị mà họ gặp phải trong rừng cây.

Hai anh em đi hợp lớp trên huyện thành, rất muộn mới về nhà, vì con đường này đã xảy ra nhiều vụ mất tích nên hai anh em luôn đi sát bên nhau. Khi đi ngang qua cánh rừng thưa, người anh bỗng dưng thấy đau bụng, anh ta nói với em: "Ui giời! Bụng khó chịu quả mất! Chắc tại hồi tối ăn canh chua cay đây mà! Em mang giấy không?"

Người em đáp: "Không có giấy, nhưng em có thuốc lá, anh lấy vỏ bao thuốc lá ấy. Mà khi này hình như... em vừa nhìn thấy một bà lão trong rừng cây đấy!"

Người anh nạt: "Lúc nào rồi mà còn đùa! Anh không nhịn được nữa rồi! Sắp ra quần đến nơi đây này!"

Hai anh em liền chui vào rừng thả buồn, họ châm điếu thuốc hút cho vững dạ. Hai đốm thuốc trong tay chính là hai chấm đỏ bồng bềnh trôi trong đêm mà Tô My và Bao Triển nhìn thấy. Hai anh em ngồi xổm trong rừng, người anh vơ tạm đám lá khô thay giấy. Đúng lúc đó, vầng trăng chui ra khỏi màn mây, lúc ẩn lúc hiện, người em nhìn bóng của người anh, bất chợt người em

thấy trên vai của anh mình thò ra một đầu người. Người em sợ toát mồ hôi, lẳng lặng lấy tay chỉ về phía đầu người xuất hiện trên mặt đất, vừa khi ấy bóng trăng lại biến mất để lại bóng tối vô biên bao trùm cả cánh rừng, người anh chẳng nhìn thấy gì nữa.

Một cơn gió lạnh cuốn theo đất bụi quất thẳng vào lưng, tiết trời lúc này đang ấm áp như xuân sang, người anh hơi lạ vì thấy gió lạnh xuất hiện vào thời điểm này, hai anh em ngoái đầu nhìn lại, chứng kiến cảnh tượng trước mắt, cá hai đều túa mồ hôi lạnh.

Phía sau lưng họ, ngay chỗ gốc cây có một người đang đứng thẳng như cán bút, người đó vận quần áo cổ trang như đi diễn kinh kịch, ống tay áo rủ xuống. Điều khiến người ta tê bì da đầu là chân người đó như trôi trên mặt đất, đầu cúi thấp, không nhìn thấy mặt mũi. Màn tiếp theo thật khiến người ta không thể tin nổi, cả thân thể người đó đang chầm chậm bay về phía họ.

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Kẻ Ăn Thịt Người

Canh ba nửa đêm, ai lại có hứng mặc quần áo diễn kịch cổ trang xuất hiện trong cánh rừng thưa được nhỉ?

Làm sao một người có thể treo mình bập bềnh giữa không trung?

Làm sao người đó có thể bay đến gần hai đứa con trai mình?

Mang theo hàng loạt nghi vấn, trưởng thôn bốc điện thoại gọi mấy thanh niên trai tráng lực lưỡng trong thôn, rồi cùng Bao Triển và Tô My vào rừng. Nhận được điện thoại của Tô My, Hoạ Long cũng dẫn theo một tốp cảnh sát đuổi theo.

Ánh đèn xe rọi vào cánh rừng sáng trắng như ban ngày, đội cảnh sát triển khai tìm kiếm, chẳng bao lâu sau đã phát hiện thấy một thi thể trong rừng cây.

Một người mặc áo liêm treo cổ trên cây.

Trưởng thôn nhận diện nạn nhân và xác minh người chết chính là bà lão Chương Điền Thị. Bà lão chống nạng, cầm theo chiếc ghế đẩu và một cuộn dây thừng, mình mặc áo liệm, nửa đêm vào rừng tự treo cổ mình lên cây. Bà lão mặc áo liệm chứng tỏ bà đã quyết tâm ra đi, mọi dấu tích trên hiện trường đều cho thấy bà lão tự sát. Có điều phương thức treo cổ của bà vô cùng kì quái, nói chính xác hơn bà treo cổ chết trên dây phoi quần áo.

Bà lão Chương Điền Thị thắt hai đầu dây thừng lên hai thân cây, nom

giống như căng dây phơi quần áo. Bà mặc áo liệm, vắt đai quần lên một đầu dây phơi và thắt nút chết, rồi bà trèo lên ghế đẩu, thò đầu vào thòng lọng. Sau khi chết, thi thể bà lão bị cành cây chặn lại, ánh trăng phản chiếu chiếc bóng của đầu bà lão trên mặt đất. Sau đó, gió thổi lay động cành cây, thi thể bà lão dần dần trượt từ đầu dây phơi ra giữa, hai tay rũ xuống, đầu oặt sang một bên, lặng lẽ bay về phía hai cậu con trai của ông trưởng thôn.

Khi ấy hai cậu con trai của ông trưởng thôn đang bận thả buồn, ngẩng đầu lên ngẫu nhiên bắt gặp cảnh ấy khiến hồn bay phách lạc, chẳng kịp kéo quần cứ thế co giò bỏ chạy. Tô My và Bao Triển cũng vừa khéo đi ngang qua đoạn đường ấy, nghe thấy tiếng kêu thất thanh, họ liền đứng sững tại trận, cả hai đều sợ mất mật.

Thực ra con người từng thực hiện rất nhiều phương thức treo cổ tự vẫn vô cùng kì quái, nếu một người đã không thiết sống và quyết chết bằng mọi giá thì họ nghĩ ra rất nhiều cách tự sát hết sức sáng tạo. Linh cảm cuối cùng là do thần chết dẫn đường chỉ lối, họ thực hiệnh theo linh cảm đó để kết liễu mạng sống của mình.

Trong khu chung cư nhỏ ở Thành Đô có một vụ án mạng khá li kì, điều khiến người ta cảm thấy rùng rợn là di thể của nạn nhân được tìm thấy trên cành cây ở chung cư, nạn nhân là một đôi nam nữ, họ hướng mặt về phía nhau rồi treo cổ trên cành cây cách mặt đất tầm ba bốn tầng nhà, có người đoán họ tự tử vì tình.

Trên tuyến đường sắt Long Hải có một người làm công treo cổ tự vẫn ở điểm tiếp giáp nối giữa hai toa xe, anh ta sử dụng một cây côn và dây lưng làm công cụ trợ giúp. Thi thể nạn nhân treo lủng lẳng trên tàu hỏa đi xuyên qua rất nhiều thành phố, nên rất nhiều người đã chứng kiến cảnh ấy, bất kì ai tận mắt chứng kiến đều khắc ghi hình ảnh rùng rợn đó vào sâu trong não.

Ở Tương Tây có một phụ nữ nông thôn treo cổ trong trạng thái nằm, nằm

tự vẫn là tư thế vô cũng hiếm gặp. Cô ta lấy dây thép buộc vào cổ tay, rồi buộc vào gầm máy tuốt ngô, cổ chân cô ta cũng buộc một sợi dây thép, đầu dây thép nối với chiếc cối đá. Cô ta nằm trên mặt đất, lấy chân đá chiếc cối đá bay xuống giếng, mượn lực tảng đá văng xuống để thít cổ mình đến chết.

Tuy có thể khẳng định chắc chắn bà lão Chương Điền Thi chết do tự sát nhưng trong chuyện này còn ẩn chứa rất nhiều uẩn khúc, tổ chuyên án phỏng đoán rất có khả năng bà lão biết ít nhiều ẩn tình liên quan đến vụ các thanh thiếu niên mất tích liên tiếp xảy ra trong mấy năm gần đây.

Bao Triển nói: "Một số người già ở nông thôn đều chuẩn bị trước áo liệm cho bản thân, đó là tâm lí chuẩn bị trước hậu sự cho mình, chuyện này không hề hiếm gặp."

Tô My hỏi: "Bà lão đã đến tuổi gần đất xa trời rồi, sao còn muốn tự vẫn nhỉ? Dẫu sống khổ sống sở đến đâu thì cũng sắp đi hết quãng đường đời, sao đột nhiên lại nghĩ quẩn vậy?"

Họa Long phỏng đoán: "Tôi cảm thấy rất có thể chuyện bà lão ăn thịt người là thật."

Giáo sư Lương nói: "Nếu quả là vậy thì những lời của trưởng thôn đã tác động mạnh đến bà lão, khiến bà nhớ lại quãng kí ức vô cùng đau khổ."

Bao Triển ngẫm nghĩ: "Mấy thanh thiếu niên mất tích đó giờ sống không thấy người, chết không thấy xác, không biết họ đang ở đâu nữa!"

Tô My thắc mắc: "Không phải hung thủ muốn bắt cóc tống tiền, cũng không phải muốn báo thù xã hội, cũng có thể không phải bắt nạn nhân đem bán, nếu các nạn nhân đều đã gặp nạn thì động cơ giết người của hung thủ là gì?"

Họa Long nói: "Ngoại trừ động cơ về tình dục ra thì chỉ còn lại một khả

năng."

Giáo sư Lương tiếp lời: "Ăn thịt người cũng có thể coi là một động cơ giết người."

Tổ chuyên án quyết định điều tra triệt để xem rốt cuộc bà lão Chương Điền Thị có ăn thịt người thật không. Sáng hôm sau, tổ chuyên án đến thôn Chương Hợp, trưởng thôn triệu tập một số người già, họ ngồi dưới gốc liễu ở đầu thôn. Để tránh tâm lí bài xích của những người già, giáo sư Lương đóng giả thành giảng viên đại học, ông nói mình dự định viết huyện chí, nên giờ cần hỏi họ một số chuyện đã xảy ra trong quá khứ. Họ chỉ cần kể cho ông nghe như những người bạn nói chuyện phiếm với nhau.

Qua đó ông được biết, năm 1960, khi ấy bà Chương Điền Thị mới hai mươi bảy tuổi, bà sinh được hai cô con gái, Đại Ni sáu tuổi, còn Tiểu Ni mới một tuổi.

Thời điểm đó đang là trọng điểm "ba năm thiên tai" khủng khiếp nhất, mấy người già trong thôn chứng thực cô bé Tiểu Ni nhà bà Chương Điền Thị đã bị chết đói khi mới một tuổi.

Giáo sư Lương hỏi: "Thiên tai năm đó là nạn hạn hán hay lũ lụt?"

Một người già nheo mắt như thể đang hồi ức lại, đoạn đáp: "Đều không phải! Năm đó mưa thuận gió hòa, thực ra chẳng gặp thiên tai gì hết."

Giáo sư Lương ngạc nhiên hói: "Thế tại sao lại gọi là 'ba năm thiên tai'?"

Cụ già đáp: "Ấy là đảng và nhà nước cứ gọi thế!"

Giáo sư Lương lại hỏi: "Không thiên tai sao lại xảy ra chuyện người chết đói?"

Những người già như thể được bật loa nói, họ thao thao bất tuyệt kể về thời kì chưa hề xa xôi ấy. Năm đó, thỉnh thoảng trong làng lại có người chết vì đói. Ở hai bên bờ sông hoặc trong cánh đồng có rất nhiều bóng người xách làn xách giỏ lom khom tìm kiếm thức ăn. Khi rau dại bị hái sạch, họ bắt đầu ăn rễ cỏ và vỏ cây. Theo hồi ức của một số người già, lá cây du vàng ăn ngon nhất, vừa thơm lại vừa ngọt, lá cây du vàng có thể nặn thành bánh, vỏ cây du vàng phơi khô đem xay thành bột. Năm đó bao nhiêu người vì tranh nhau lột vỏ du già mà đánh nhau sứt đầu mẻ trán. Hoa hòe cũng ngon nhưng lứa hoa thường ngắn nên không đủ để ăn. Cây dương khó ăn nhất, vì vị rất đắng, hơn nữa nếu không chế biến cẩn thận thì sẽ chết vì ngộ độc.

Giáo sư Lương vỗ nhẹ vào thân cây liễu già: "Chắc vỏ trên thân cây này cũng bị người ta bóc sạch để ăn rồi đúng không?"

Ông A nói: "Vỏ cây đã là gì, tôi còn ăn cả đất đấy! Năm xưa tôi nằm đói run trên giường, bụng lép kẹp chỉ còn da bọc xương, mắt không mở nổi ra mà nhìn nữa! Ống tay áo bị tôi gặm nát cả. Khi đói quá hóa quẩn tôi còn lấy chút đất Quan Âm sót lại trong hũ sành xào lên ăn như người ta xào mì ấy."

Ông B chỉ về phía tảng đã phủ lớp đất mùn bên trên nói: "Tôi cũng từng ăn mì đá, đập vụn đá ra, mài thành bột, trộn lẫn lá cây, đem nướng trên bếp lò, có điều món này không nên ăn nhiều, bởi ăn nhiều thì không nhấc nổi tay lên nữa đâu."

Ông C hào hứng tiếp lời: "Năm đó đúng là đói không thể chịu nổi! Thậm chí có người còn ăn thịt người nữa đấy! Tôi chứng kiến tận mắt mà..."

Ông C biết mình lỡ lời, những người già khác cũng chọn cách im lặng trước chủ đề này, họ lần lượt đứng dậy ra về. Giáo sư Lương giữ người già vừa tiết lộ thông tin ăn thịt người lại. Ông ta tên là Chương Hữu Dân, năm nay đã đến tuổi hoa giáp. Vào năm 1960, ông ta hãy còn là một đứa trẻ lên năm. Nghe giáo sư Lương hỏi cụ thể về câu chuyện ăn thịt người, ông ta chỉ

ấp úng rồi viện cớ khi ấy mình còn nhỏ nên không nhớ rõ nữa, bất kể giáo sư Lương gợi ý, dẫn dắt thế nào ông ta cũng không chịu kể tiếp.

Trưởng thôn từng nghe câu chuyện bà lão Chương Điền Thị ăn thịt người từ cha mình, giáo sư Lương biết vậy lập tức đến thăm ông cụ.

Người cha già của trưởng thôn kể lại vài câu chuyện khiến người ta nghe mà kinh hãi đã xảy ra vào những năm đói kém đó. Năm 1960, nhiều người không chịu nổi cơn đói hành hạ nên đành phải ăn thịt người, xác người chết đói vừa được chôn xuống đất đã có người mò đến đào mộ lên vào ban đêm. Đứa con của một người nông dân nọ không thể chống chọi được với cái đói nên đã lìa đời, người nông dân đó không nỡ ăn thịt con nên đã mang đổi cho láng giềng. Bà lão Chương Điền Thị và ông lão họ Lý đổi con cho nhau. Cô con gái nhỏ tên Tiểu Ni của bà Chương Điền Thị bị chết đói, đứa con mới chào đời của ông lão họ Lý cũng chết đói.

Họ bàn với nhau một lát rồi quyết định giúp nhau chôn con, có điều lòng họ thầm hiểu tuy ngoài miệng thì nói tráo con cho nhau để đem chôn hộ nhưng thực chất là ăn thịt.

Lúc đó, chuyện này đồn ra tán vào rất ầm ĩ, có thể nói người người đều biết, nhà nhà đều biết, nhưng cán bộ xã sợ cấp trên trách tội nên cảnh cáo người dân trong thôn rằng chuyện ăn thịt người chỉ là lời đồn nhảm, không ai được phép nói bậy, nếu ai dám nói thì chẳng khác nào dám hủy hoại hợp tác xã nhân dân.

Nhiều năm đã trôi qua, lớp người năm đó chọn cách quên lãng, nhưng kí ức đau khổ ấy mãi mãi nguyên vẹn trong tim bà lão Chương Điền Thị.

Cuối cùng, bà đã treo cổ tự vẫn.

Ngày 23 tháng 4 năm 1961, sở cảnh sát của một tỉnh nào đó đã gửi uỷ ban

tỉnh một bản báo cáo về "Tình hình liên quan đến vụ án đặc biệt" (ám chỉ vụ án ăn thịt người). Trong báo cáo viết rằng "Từ năm 1959 đến nay đã xảy ra 1289 vụ". Chỉ trong một tỉnh mà đã xảy ra hon một ngàn vụ án ăn thịt người, thử hỏi cả nước có tất cả bao nhiêu tỉnh và có bao vụ án ra ở mỗi tỉnh?

Tô My không hiểu nổi, có hỏi: "Vì sao lại như vậy?"

Người cha già của trưởng thôn đáp: "Những năm đó đúng là mình tự cắt cổ mình mà chết! Dân trong nước không có cái ăn, nhưng chính phủ lại mang lương thực đi viện trợ nước ngoài. Cậu bảo thế có tâm thần không? Cách mạng gang thép diễn ra năm 1958 không phải để luyện gang luyện thép mà chính là một cuộc phản cách mạng, người dân buộc phải mang tất cả nông cụ bằng sắt trong gia đình nhà mình như cuốc, xéng, dinh ba, bồ cào ném vào lò luyện gang. Lãnh đạo thời đó cho rằng nếu sản lượng gang thép vượt qua nước Anh thì nền kinh tế quốc dân cũng sẽ vượt qua nước Anh. Người nông dân không cần cày cấy nữa, tất thảy đều đi luyện gang thép, nồi trong nhà không còn thì tập trung đến bếp ăn tập thể, cùng ăn chung một nồi cơm lớn là được. Họ cho rằng tất cả mọi người trong thôn cùng tụ tập ngồi ăn cơm, ấy mới đích thực là xã hội chủ nghĩa cộng sản. Ngày nào báo chí cũng phóng bút, ngay cả tin bịa đặt động trời "sản lượng một mẫu mười tấn" mà cũng dám viết ra, huyện nào cũng nói phét, tỉnh nào cũng nói phét, bởi ngoài bốc phét ra thì chỉ còn lại duy nhất hai chữ 'lạc hậu'. Được thôi! Anh thích bốc phét thì mặc anh, cứ việc trưng thu lương thực theo con số mà anh đã bốc phét. Thế là người dân chẳng còn gì mà ăn, bao nhiêu lương thực đều phải nộp sạch cho chính phủ, người dân đành ăn rễ cỏ vỏ cây, đói vàng mắt, hơn ba trăm ngàn dân chết đói. Vậy mà cuối cùng họ lại đổ cho là 'ba năm thiên tai mất mùa'. Nói thể bố ai tin được! Diện tích nước ta lớn bằng ấy, dù thiên tai xảy ra ở một khu vực nào đó thì cũng không thể lan rộng khắp phạm vi cả nước, mà cũng chẳng thể kéo dài suốt ba năm. Có lẽ bây giờ họ cũng tự thấy xấu hổ nên đổi tên cho thời kì đó là thời kì 'ba năm đại nạn đói'..."

Hoạ Long, Bao Triển và Tô My đến nhà ông lão Lý. Đó là gia đình nông thôn điển hình, ngoài vườn có chuồng lợn và 6 chó, trong nhà chính treo ảnh Mao chủ tịch, góc tưởng đây mạng nhện giăng chằng chịt, mọi vật dụng trong nhà đến ngã nghiêng muốn đổ, mọi thứ đều cũ nát. Trên chiếc tủ bát tiên phía trước ảnh Mao chủ tịch bày một lô hương, còn chiếc ca sắt đã trôi mất nước sơn, bên trong cấm một cành hoa nhựa, trên ca sắt vẫn còn rơi rớt hàng chữ lờ mờ "Vì nhân dân phục vụ!"

Ba người giơ thẻ cảnh sát ra và nói rõ mục đích chuyến viếng thăm cho gia chủ biết.

Ông lão Lý nói tuy gia đình ông và gia đình bà Chương Điền Thị là hàng xóm chỉ cách vách rào nhưng chẳng bao giờ qua lại, mà dẫu gặp thì cũng không ai nói với ai câu nào.

Tô My nói: "Bà ấy chết rồi, ông biết chưa?"

Ông lão Lý cộc cằn đáp: "Mụ già ấy chết thì chết, liên can gì đến tôi?"

Bao Triển thăm dò: "Ông ơi, nghe nói trước đây ông có đứa con trai nhỏ đã chết đói những năm 60 phải không?"

Lão Lý sa sầm nét mặt, lặng thinh chẳng nói chẳng rằng, mãi hồi lâu mới đáp cộc lốc: "Không phải!"

Không khí trở nên gượng gạo, ti vi trong nhà đang phát sóng bộ phim truyền hình dài tập "Chân hoàn truyện", hoàng thái hậu trong phim nói: "Lần này ngươi chỉ mất con, nhưng lần sau sẽ đến lượt ngươi đó!"

Nhóm Hoạ Long lại hỏi thêm mấy câu nữa, lão Lý đột nhiên nổi giận tam bành đuổi ba người ra khỏi cửa, ông lão toan hắt chậu nước rửa mặt vào họ, vừa giơ cao chậu vừa lớn tiếng mắng chửi.

Ông lão Lý nghiến răng nghiến lợi đuổi khách: "Cút! Cút! Cút ngay! Chúng mày là cảnh sát mà tưởng tao sợ à? Còn dám nói năng bậy bạ thì tao sẽ liều chết với chúng mày! Tao vừa cao huyết áp vừa mắc bệnh tim, tao mà lăn ra đấy thì chúng mày chết!"

Nhóm Hoạ Long vội vàng chạy ra khỏi cổng, vừa khi ấy con chó nhà lão Lý ở đâu bỗng ngoe nguẩy đuôi chạy về. miệng nó ngậm khúc xương trắng mà vẫn phát tiếng sủa gâu gâu. Mọi người nhìn thấy đó là lóng xuong chân, một đầu của khúc xương trắng ởn vẫn còn dính chút da thịt.

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Bình Rượu Ngâm Kì Lạ

Nhìn thấy nhóm Họa Long, con chó nhe ranh vẻ dữ tợn, cổ họng phát ra tiếng gầm gừ đầy đe doạ, nó ngậm một khúc còn vương bùn đất. Bao Triển bạo gan cúi xuống nhặt lóng xương lên, con chó dữ xông tới cắn gấu quần của Bao Triển, rồi không ngừng ngoắc đầu quay đi định xé rách. Tô My giật mình hét toáng lên, Hoạ Long ngắm chuẩn mục tiêu, tung một cước, con chó đau quá kêu ăng ẳng, phóng vụt ra ngoài cổng.

Tô My lo lắng hỏi: "Cậu Triển, có sao không? Cần đi tiêm phòng không?"

Bao Triển chưa bị thương, chỉ bị rách ống quần, anh lắc đầu xua tay bảo không cần.

Mọi người cùng kiểm tra lóng xương trên mặt đất, ông lão Lý đang hùng hùng hổ hổ nhìn thấy cảnh ấy liền bình tỉnh lại, lủng bủng trong miệng: "Xui xẻo! Không biết con chó đào mộ nhà ai mà bới ra khúc xương người chết thế chẳng biết."

Dân địa phương đã thực hiện chính sách hoả táng người chết từ nhiều năm nay, hễ gia đình nào có người thân qua đời thì họ chỉ để hộp tro cốt trong quan tài mà thôi, rất ít nhà còn giữ hủ tục chôn cả thi thể. Khúc xương người mà con chó tha về còn dính da thịt chưa phân huỷ hết, điều đó chứng tỏ thời gian tử vong của người đó vẫn chưa lâu, kết hợp với hàng loạt vụ mất tích xảy ra trong thời gian gần đây, tổ chuyên án nhận thấy rất có thể hai yếu tố này có liên quan với nhau.

Nhóm Hoạ Long dẫn ông lão Lý về đồn cảnh sát, mấy cán bộ cảnh sát tiến

hành lục soát toàn bộ khu vực gia viên nhưng không thu hoạch được gì.

Tính khí ông lão Lý rất cứng đầu, lúc sếp Mao thẩm vấn, ông ta còn sử dụng các biện pháp nghiệp vụ mang tính bạo lực để lấy lời khai, ông lão Lý đột nhiên ngả lăn đùng vì tai biến mạch máu não, may mà được cấp cứu kịp thời nên không có gì đáng ngại.

Hoạ Long trách cứ sếp Mao: "Anh đánh ông lão làm gì? Người ta đã bấy nhiêu tuổi rồi!"

Sếp Mao đưa điếu thuốc cho Hoa Long với dáng vẻ đầy bợ đỡ, ông ta nói: "Cho dù lão ta không phải kẻ tình nghi thì con chó nhà lão ấy cũng cắn đồng chí Bao Triển của chúng ta còn gì! "

Ông lão Lý không thể giải thích được con chó nhà mình moi đâu ra khúc xương ấy, cảnh sát cũng chẳng tìm thấy điểm khá nghi nào trong nhà ông lão. Nhưng ông lão Lý đồng ý kể lại chuyện gia đình ông và gia đình bà lão Chương Điền Thị đổi con cho nhau để ăn thịt xảy ra mấy chục năm về trước, khi kể sắp hết câu chuyện, dòng nước mắt mờ đục thi nhau tuôn rơi trên gò mà nhăn nheo in hằn vết thời gian.

Vì đói nên con của họ lần lượt qua đời, họ không nỡ ăn thịt đứa con do chính mình đẻ ra nên lấy lý do nhờ hàng xóm chôn cất.

Vậy hung thủ thực sự là ai?

Khi bạn vọng đồ tìm hiểu quốc gia này thì bạn đã bước trên con đường phạm tội.

Giáo sư Lương cho xét nghiệm và đối chiếu ADN của lóng xương và người nhà những nạn nhân bị mất tích, nhờ đó vụ án nhanh chóng tìm thấy điểm đột phá, kết quả giám định cho thấy, khúc xương mà con chó nhà ông lão Lý tha về là lóng xương của nạn nhân mất tích Vĩ Quan!

Sau khi bị Hoạ Long đá một cú trúng mông, chẳng hiểu con chó dữ chạy đâu mất dạng.

Giáo sư Lương tập trung lực lượng cảnh sát triển khai tìm kiếm địa điểm chôn cất các tử thi ở khu vực xoay quanh thôn Chương Hợp.

Hoạ Long và Tô My cầm gậy gỗ, họ vừa bước vào vườn rau tìm kiếm vừa cười nói.

Hoạ Long bỗng kêu lớn: "Ối! Rắn kìa!"

Tô My vung gậy nói: "Làm gì có! Anh đáng ghét! Dám trêu người ta! Tôi cầm vũ khí trong tay còn lo gì!"

Hoạ Long giơ ngón tay cái khen: "Giỏi! Không doạ nổi cô! Mà có còn đi giày cao gót vào vườn rau cơ đấy! Không sợ giẫm phải 'mìn' à?"

Tô My cự nự: "Lúc nảy chẳng kịp thay giày, hơn nữa, giày cao gót có công dụng rất đặc biệt, nó có thể đo độ cứng của đất, vừa tiện cho việc tìm địa điểm chôn xác chết nữa!"

Hoạ Long cười, ngẩng đầu bảo: "Nhưng cô giẫm phải 'mìn' thật rồi kìa!"

Tô My cúi xuống, dưới để giày là đống phân chó đen thui, cô lợm giọng, lấy gậy gỗ gạt ra. Hai người đột nhiên nghĩ đến một chuyện, giẫm phải phân chó chứng tỏ ở đây thường có chó lai vãng, rất có thể con chó của ông lão Lý đào được lóng xương ở khu vực gần vườn rau này. Họ vội báo cho giáo sư Lương biết, Bao Triển lập tức dẫn mấy viên cảnh sát chạy tới.

Bao Triển là người đầu tiên tìm thấy nơi chôn xác.

Anh đứng trước vạt cỏ hoang cao ngút đầu người ở ven vườn rau, cỏ dại mà tốt um thế này thực không phải loại thường thấy, thân cỏ cao hơn cả thân

người, vừa to lại vừa cứng, lá cỏ to như chiếc quạt cọ, xung quanh còn có một vài loại cỏ dại khác cũng mọc um tùm như thế, chỉ có điều loại cỏ này dạng bụi thấp, không cao to khiếp người như mấy vạt cỏ kia. Anh nhìn mặt đất một lát rồi bảo: "Đào chỗ này lên!"

Quả nhiên thi thể nằm ngay dưới lùm cỏ, cỏ đâm xuyên qua người chết, bao phủ dày đặc, quấn quanh lấy tử thi.

Thi thể trở thành loại phân bón đặc biệt cho thân cỏ, khiến nó sinh trưởng cao lớn khác thường.

Mấy viên cảnh sát hì hục nửa ngày trời mới khai quật được tử thi và cả đám cỏ lên khỏi mặt đất, họ phát hiện phía dưới xác chết có một chiếc quần thu đông màu xanh thanh thiên.

Giáo sư Lương nhận thấy chiếc quần này nom khá quen mắt, hồ như ông đã gặp ở đâu thì phải, có điều nhất thời chưa thể nghĩ ra.

Sếp Mao hỏi: "Vườn rau này của nhà ai?"

Trưởng thôn đáp: "Khu đất trồng rau này thuộc sở hữu của ông Chương Hữu Dân."

Vừa nghe thấy cái tên này, giáo sư Lương chợt nhớ ra, ông từng nói chuyện với một vài người già ở gốc liễu đầu thôn Chương Hợp, trong số những người già ấy có một người đàn ông trạc lục tuần tên là Chương Hữu Dân, khi đó Chương Hữu Dân mặc một chiếc áo dài tay, trước ngực thêu hình chim bồ câu bay lượn quanh vòm cây. Chiếc áo đó và chiếc quần được phát hiện phía dưới thi thể nạn nhân có màu giống hệt nhau màu xanh thiên thanh.

Sếp Mao hỏi: "Chương Hữu Dân bao nhiêu tuổi?"

Trưởng thôn nghĩ một lát rồi nói: "Ông ta sinh năm 1955, năm nay gần

sáu chục rồi."

Sếp Mao đặt nghi vấn: "Liệu có phải ai đó đã giấu thi thể vào vườn rau của ông ta không nhỉ? Ông ta xấp xỉ lục tuần, làm gì còn sức mà giết nổi thanh niên?" Trưởng thôn cho biết thời còn trẻ Chương Hữu

Dân đã từng can án giết người. Ấy là vào năm 1978, thời điểm đó Chương Hữu Dân làm công nhân cho một xưởng gạch ngói, ông ta thường chơi đùa với một cậu nhóc mười mấy tuổi. Một hôm cậu nhóc đó theo ông ta về nhà, không hiểu đã xảy ra chuyện gì nửa đêm ông ta đã giết hại cậu bé, rồi phi tang ở bờ đê. Chương Hữu Dân bị tuyên án tử hình, nhưng lùi thời điểm chấp hành án lại hai năm, sau hai năm ông ta được giảm án xuống tù mười chín năm, hết mười chín năm ngồi tù, năm 1997 Chương Hữu Dân mãn hạn từ được trả về thôn, đến tận giờ vẫn chẳng ai biết rõ động cơ giết người năm đó của ông ta là gì.

Chương Hữu Dân không vợ không con, cha mẹ đều qua đời khi ông ta còn ở trong tù.

Lúc trở về thôn, ngôi nhà cũ năm xưa đã sập xệ chẳng còn hình hài, ông ta lấy gỗ gá lại thành túp lều để ở.

Giáo sư Lương lập tức ra yêu cầu thực hiện ba việc.

1. Chương Hữu Dân có nhiều dấu hiệu của kẻ tình nghi, cảnh sát cần mặc thường phục bí mật giám sát mọi hành động của ông ta.

2. Nhanh chóng xác minh lai lịch của lóng xương được khai quật dưới mộ, để người nhà nạn nhân mất tích nhận diện chiếc quần thu đông màu xanh thiên thanh.

3. Mở rộng phạm vi tìm kiếm, mau chóng tìm ra các địa điểm chôn xác khác.

Thi thể được khai quật đã hoá xương trắng, vì nhiều năm đã trôi qua nên gia đình các nạn nhân cũng không thể nhớ con em mình mặc quần áo gì khi mất tích.

Bố mẹ của cậu bé Dương Triết cung cấp cho tổ chuyên án một manh mối, manh mối này cũng liên quan đến Chương Hữu Dân.

Ngay từ đầu, bố mẹ Dương Triết đã nghi ngờ Chương Hữu Dân chính là thủ phạm. Năm 2007, con trai họ mất tích ở ngay gần ngôi nhà nhỏ của Chương Hữu Dân. Họ khổ sở tìm con suốt ba năm, mà con trai vẫn bặt vô âm tín. Vào một buổi tối tháng 12 năm 2010, có một cậu bé trở về nhà sau giờ tự học buổi tối. Chương Hữu Dân đứng phía sau lấy dây lưng siết cổ cậu bé. Cậu bé giãy giụa chạy vùng ra và quần nhau với Chương Hữu Dân, một đứa trẻ khác nghe thấy tiếng kêu cứu liền chạy đến giúp, hai đứa trẻ ấn Chương Hữu Dân xuống đất. Sau khi cảnh sát mời ông ta về đồn, Chương Hữu Dân ngụy biện rằng mình chỉ đùa lũ trẻ cho vui, về sau vụ án không có chứng cứ xác thực nên không thể tiếp tục xử lí. Bố mẹ của Dương Triết biết tin này liền đến cơ quan công an phản ảnh lại sự việc, nhưng họ chỉ nhận được câu trả lời rằng: "Ông lão đó mắc chứng tâm thần, lại uống rượu say nên mới hành động như thế."

Tổ chuyên án vô cũng coi trọng manh mối mà bố mẹ Dương Triết cung cấp, giáo sư Lương lập tức cử Bao Triển, Hoạ Long và Tô My đến nhà Chương Hữu Dân điều tra. Cùng lúc ấy, cảnh sát phát hiện một vài bộ phận của di thể cùng quần áo, vật phẩm tuỳ thân của nạn nhân trong một hố giếng cổ và một hố nước hình tròn gần thôn Chương Hợp.

Tình hình vụ án diễn biến ngày càng nghiêm trọng khiến lòng người không khỏi chấn động, dân bản địa đều đổ xô ra cửa ngó nghiêng. Để đề phòng quần chúng chụp ảnh, cảnh sát đành phải kẻ vạch giới nghiêm, đồng thời giăng bạt tránh không cho nhân dân vào hiện trường.

Khi nhóm Hoạ Long ập tới nhà Chương Hữu Dân, ông ta không ở trong thôn mà ra đình ngoài công viên văn hoá thị trấn ngồi đánh cờ, cảnh sát mặc thường phục phụ trách giám sát ông ta chú ý thấy sắc mặt của ông ta có vẻ khác thường.

Gian nhà của Chương Hữu Dân là túp lều màu đen được gá bằng các thanh gỗ, bên trên lợp ngói fibro xi măng, gió thổi thông thống từ phía, lại còn treo mấy miếng vải rách. Vẻ tồi tàn và lụp xụp của căn nhà đối lập rõ rệt với những ngôi nhà đẹp đẽ của hàng xóm xung quanh.

Một chiếc xe cảnh sát đỗ xịch trước cửa, trưởng thôn, Hoạ Long, Bao Triển và Tô My lần lượt bước xuống.

Mọi người bận quay cuồng suốt một ngày, thậm chí chẳng có thời gian ăn cơm vì tình hình vụ án quá khẩn cấp, trưởng thôn chỉ kịp mua mấy cốc nước đậu nành nóng hổi.

Bao Triển nói: "Trong nhà không có ai, chúng ta lại không có giấy phép lục soát, làm sao vào được bây giờ?"

Hoạ Long giơ chân đạp cánh cửa gỗ liêu xiêu chực đổ, anh bảo: "Sao chú lắm thủ tục thế?"

Tô My nói với trưởng thôn: "Ông làm chứng nhé. Chúng tôi chỉ vào lục soát xem có tang vật gì liên quan đến vụ án không thôi!"

Trong sân có một chiếc xe kéo, mặt sân lồi lõm, cạnh nhà lớn là một gian phòng bé xíu đắp bằng đất, đó là nhà bếp, lớp vữa trát ngoài rơi rụng lá tả trên nền đất, trên hành lang lộ thiên tiếp giáp giữa nhà và bếp có một ổ chó trống không, góc tường phía sau ổ chó đặt một vài lon bia, một vài lon còn tích nước, mọc đầy rêu xanh. Nhìn xuyên qua kẽ tường có thể thấy trong phòng khách kê tấm phản gỗ, trên tấm phản là mảnh chăn bẩn thỉu với màu

sắc khó có thể nhận ra là màu gì, một vài bộ quần áo rách nát đắp đống trên phản, vật dụng giá trị nhất trong phòng là chiếc ti vi đã cũ.

Trước tiên, mọi người kiểm tra nhà bếp, ánh sáng hầu như không thể lọt được vào bên trong, không gian tối mờ, thoang thoảng bốc ra một mùi rất khó ngửi. Tô My nhăn mày, đặt cốc đậu nành trên tấm gỗ dài.

Trưởng thôn nói, Chương Hữu Dân thường đẩy xe kéo từ nhà ra vườn rau, ngày trước ông ta rất thích nuôi chó, có hôm khuya lắc khuya lơ, ông ta bật tivi rất to, tiếng chó sủa hoà lẫn tiếng tivi vang khắp xóm, dường như ông ta cố tình làm vậy để che át âm thanh nào khác.

Thậm chí một người dân trong thôn còn phát hiện, có đêm Chương Hữu Dân ngồi thù lù ở ngay cổng thôn, im lìm như một bóng ma, chẳng nói chẳng rằng, nhìn mà rợn tóc gáy.

Tô My cầm cốc đậu nành lên định uống tiếp, nhưng cô ngửi thấy mùi tanh tanh rất lạ, cứ ngỡ có con gì chui vào trong cốc, cô lấy ống hút thứ khuấy tròn xem sao, đột nhiên cô thấy bên trong có hạt gì đen đen nổi lên. Tô My ngạc nhiên không hiểu sao người bán đậu nành lại bỏ trân châu vào nước đậu, nên cầm cốc đưa gần sát mắt, vừa nhìn rõ vật lạ trong cốc nước, cô tả hoả la toáng lên: "Ối mẹ ơi!"

Sau khi điều tra, tổ chuyên án phát hiện trên bục cửa sổ phòng bếp có một bình rượu, bên trong ngâm lẫn câu kỷ tử, một con rắn vàng nằm cuộn tròn trong bình và rõ ràng hơn tất thảy là mấy hột tròn màu đen trông như con ngươi. Khi Tô My đặt cốc đậu nành xuống, thì nắp hộp tuột ra, cô tiện tay cầm nắp hộp và ống hút trong tay, có lẽ một hột màu đen kia bị chuột cắp từ bình rượu lên xà nhà vừa vặn rơi đúng vào cốc đậu nành của cô...

Mấy năm nay chẳng có ai đến nhà Chương Hữu Dân chơi, người dân trong thôn tuyệt đối không muốn đây đưa qua lại với ông ta.

Bởi vậy nên bình rượu ngâm con ngươi cứ việc đường hoàng mà ngồi chễm chệ trên bệ cửa sổ.

Chương 5: Thịt Đà Điểu

Khi ta nhắm mắt xuôi tay có một chủ đề luận đàm luôn thu hút chung ta, ấy là mọi người hãy kể mình chết như thế nào?

Một người lính bị giết chết trên chiến trường sẽ khinh bỉ một tên tội phạm bị súng bắn chết trên pháp trường, một người chết vì no sẽ cười nhạo một người chết vì đói và ngược lại, một người nhảy lầu tự vẫn và một nạn nhân chết vì tai nạn giao thông sẽ an ủi lẫn nhau, một người chết phù thũng sẽ ôm lấy một người chết cháy thành than, nhưng cũng có người sẽ cười đau khổ mà nói rằng: Tôi chết vì bị kẻ xấu sát hại.

Tổ chuyên án phát hiện trong nhà của Chương Hữu Dân có một số tang chứng và vật tuỳ thân của nạn nhân Vĩ Quan, nhân viên cảnh sát mặc thường phục đang bí mật giám sát Chương Hữu Dân lập tức thực thì lệnh bắt giữ y. Ngay sau đó, cảnh sát tiến hành đào tung mọi ngóc ngách trong nhà của Chương Hữu Dân lên, khi ấy cảnh sát giăng đầy giới hạn và biến cấm "Không phận sự miễn vào!" ngay trước cổng, người dân trong thôn xúm đông xúm đó quanh nhà. Người dân nhìn thấy cảnh sát vứt đồ vào chiếc túi nilon loại mười kí, hai bịch nilon đầu tiên họ vứt ra là quần áo, những đồ vật được đào lên sau đó đều được bọc trong khăn tắm hoặc túi du lịch màu đen.

Cảnh sát khai quật quanh nhà Chương Hữu Dân mất bốn ngày và ngoài vườn rau mất ba ngày, sau khi dùng bồ cào cào hết đất đi thì lộ ra các tử thi chỉ còn lại trơ xương.

Trong vườn nhà Chương Hữu Dân chôn một xác chết, thời gian tử vong

tầm ba năm trước, những xác chết khác được chôn trong hố nước, dưới giếng hoặc trong ruộng rau.

Giáo sư Lương và sếp Mao tiến hành thẩm vấn Chương Hữu Dân, các cấp lãnh đạo đứng ngoài nhìn vào phòng thẩm vấn phạm nhân qua lớp kính hai chiều theo dõi quá trình xét hỏi. Tô My ghi bút lục, Hoạ Long và Bao Triển bày từng vật chứng một lên mặt bàn, bao gồm điện thoại, quần áo, chậu rửa mặt, búa, dao thái rau, rìu... sau đó hai người đứng đằng sau Chương Hữu Dân.

Chương Hữu Dân là lão già tóc ngả hoa râm, ngồi trên ghế dành cho phạm nhân chịu thẩm vấn, vẻ mặt ngây thộn, dường như mọi thứ đang diễn ra trước mắt chẳng liên quan gì đến mình.

Dưới đây là bút lục thẩm vấn phạm nhân Chương Hữu Dân mà Tô My đã ghi lại.

Trưởng phòng cảnh sát Mao hỏi: "Ông là người đã mãn hạn tù, chắc ông biết rõ những vật chứng này cũng đủ kết tội ông rồi chứ? Chúng ta nói chuyện được không?"

Ánh mắt Chương Hữu Dân đờ dẫn, y nhìn chăm chăm vào một điểm, không trả lời.

Giáo sư Lương gợi ý: "Cho ông ta điếu thuốc!"

Hoạ Long châm một điếu thuốc nhét vào miệng Chương Hữu Dân.

Giáo sư Lương hói: "Ông giết tất cả bao nhiêu người?"

Chương Hữu Dân nghiêng đầu, rít một hơi thuốc, đáp: "Không nhớ nữa! Các ông cứ đến nhà tôi đếm quần áo, giày dép. Bây giờ tôi không muốn nói, tôi mà không nói thì các ông cũng chẳng viết được lệnh phán quyết."

Giáo sư Lương cầm ảnh của một nạn nhân hỏi: "Ông giết cậu ấy như thế nào?"

Chương Hữu Dân liếc mắt nhìn tấm ảnh, đáp: "Cậu ta nghỉ giải lao trong rừng, tôi đi thẳng tới trước mặt, khi đi lướt qua ngang vai cậu ta, tôi giả đò nghỉ giải lao, rút dây lưng ra, tròng luôn vào cổ cậu ta, cuốn mấy vòng, rồi lấy hết sức siết chặt. Khi mới bị siết cổ, cậu ta còn lấy tay gỡ tay tôi và dây lưng trên cổ ra, nhưng sau đó thì chẳng động đậy gì được nữa! "

Trưởng phòng cảnh sát Mao cầm một tấm ảnh khác hói: "Thế vì sao ông lại giết Lý Trường?"

Chương Hữu Dân đáp: "Tôi còn chẳng biết cậu ta tên là Lý Trường, khi ấy cậu ta đang lên dốc, còn tôi xuống dốc, tôi thò tay ra bóp lấy cổ cậu ta, sau đó vật xuống đất, cứ giữ tư thế ấy khoảng ba đến năm phút thì cậu ta đờ người."

Trưởng phòng cảnh sát Mao hỏi: "Vì sao ông lại cởi bớt quần áo ngoài của nạn nhân ra?"

Chương Hữu Dân đáp tỉnh bơ: "Người chết còn mặc áo sống làm gì nữa?"

Trưởng phòng cảnh sát Mao hỏi: "Chúng tôi phát hiện thấy mấy nhúm tóc trong nhà ông, vì sao ông lại cắt tóc nạn nhân?"

Chương Hữu Dân đáp: "Tôi nghe nói người chết đi thứ gì cũng mún nát, duy lông tóc là không phân huỷ nổi. Nếu chôn thi thể mà để nguyên tóc thì sau này các ông sẽ lấy tóc và giám định ra được đó là ai."

Trưởng phòng cảnh sát Mao nói: "Ông cất giữ tóc trong nhà thì khác gì ông để lại tang chứng?"

Chương Hữu Dân đáp: "Tôi cóp nhặt để đó, đợi nhiều hơn một chút sẽ

bán lấy tiền."

Trưởng phòng cảnh sát Mao hỏi: "Ông chôn người chết ngay trong vườn nhà mình mà không sợ sao?"

Chương Hữu Dân đáp: "Sợ gì? Toàn người đã chết!"

Giáo sư Lương lắc đầu: "Không đúng! Ông cũng sợ! Bởi thế nên ông chỉ chôn một thi thể nạn nhân trong vườn nhà, còn tất cả đều chôn ở bên ngoài."

Chương Hữu Dân đáp: "Nói không sợ thì cũng không đúng lắm. Có lần tôi giết một người ngoài vườn rau, rồi dùng xe kéo về nhà... Đứa trẻ đó rất khoẻ. Quần nhau với nó mãi cũng mệt, tôi liền ngủ thiếp đi. Lúc tỉnh dậy đã quá nửa đêm, tôi chợt nghe thấy tiếng động "Thịch! Thịch!" ở ngoài, tôi nghĩ thầm, không khéo ma nhập tràng. Tôi vội bò dậy vặn to đèn, tay run lẩy bẩy, nhưng vừa nhìn tôi đã đoán được chuyện gì, thì ra trên mặt đất có một mảnh nilon rách, máu của nhỏ xuống nilon phát ra tiếng động khác lạ làm tôi sợ hết hồn.

Giáo sư Lương hỏi: "Những người này đều không gây thù chuốc oán gì với ông, tại sao ông lại móc mắt họ? Nghe nói ông còn bán 'thịt đà điểu' ngoài chợ nữa? Ông còn chút nhân tính nào không vậy? Ông có cảm thấy hối hận trong lòng không?"

Chương Hữu Dân đáp: "Thường ngày tôi thích uống rượu nên muốn làm chút khác biệt"

Chương Hữu Dân khai tường tận mình đã sát hại sáu người như thế nào, trong đó y sát hại bốn người ở gần thôn Chương Hợp. Còn những nạn nhân khác, y không nhớ rõ mình đã sát hại họ như thế nào, cũng chẳng có ấn tượng gì về họ. Sau đó, để y liên tiếp khai ra sự thật, sếp Mao đã phải mua một con gà quay khích lệ y nhớ lại quá khứ. Y ăn hết con gà thì khai ra một vụ án,

cuối cùng cảnh sát công bố số người mất tích.

Không gì đáng sợ hơn là khi bạn đang đi trên đường, bỗng có một người đàn ông xa lạ lặng lẽ tiến gần đến lưng bạn, bạn và hắn không thù không oán, thế mà hắn lại tròng dây lưng vào cổ bạn, thần tốc siết chặt lấy cổ bạn, bạn không thể thở nổi, hai tay quờ quạng cào cấu chiếc thắt lưng ma quỷ, bạn muốn gỡ nó ra để hỏi xem có phải hắn nhận lầm người không, nhưng hắn không ngừng gia tăng lực siết, hai tay giữ chặt dây lưng, quay người lại, gập lưng xuống, dùng sức hai vai nhấc bống bạn lên cao và bóp chết bạn.

Người ta thường mất cảnh giác với người già, nhưng căn cứ vào con số thống kê của cục cảnh sát về kẻ phạm tội thì hiện tượng tội phạm là người già đang trên xu thể tăng dần theo từng năm.

Dương Tông Dũng là cậu bé vừa xuất sắc về học lực lại vừa ưu tú về phẩm chất đạo đức, hôm ấy cậu bé gặp Chương Hữu Dân ở vườn rau, Chương Hữu Dân lừa Dương Tông Dũng rằng cần cậu bé giúp mình vác gỗ, nhân cơ hội cậu không để ý, y đột nhiên lao tới bóp cổ, cậu bé đạp đạp chân mấy cái rồi nhanh chóng bất động.

Khi ấy, có chiếc xe hơi vô tình chạy ngang qua, Chương Hữu Dân hơi hoảng loạn, thầm nghĩ: ."Toi rồi! Thường ngày có ma nào thèm đi qua đoạn đường này đâu? Sao giờ lại thù lù xuất hiện một chiếc xe?" Chiếc xe càng lúc càng đến gần, trong cái khó chợt ló cái khôn, Chương Hữu Dân ngồi bệt xuống đất, ôm lấy cổ cậu bé, há miệng giả vờ hô hấp nhân tạo.

Răng y đen sì, tưa lưỡi dày bì, vàng nhờ nhờ, y không ngừng thổi vào miệng thi thể cậu bé.

Chiếc xe hơi giảm tốc độ, người lái xe thò đầu ra hỏi: "Có chuyện gì thế?"

Chương Hữu Dân đáp: "Không sao đâu! Trúng gió thôi! Người nhà sắp

đến rồi, cậu không phải lo."

Thế là chiếc xe lao đi, thực ra điều khiến người lái xe đang lo lắng không phải tính mạng của người gặp nạn mà sợ lỡ đâu ông lão kia lại đòi mình cho đi nhờ đến bệnh viện, lúc ấy chẳng biết nên từ chối thế nào.

Cạnh vườn rau của Chương Hữu Dân có gian nhà nhỏ, vườn rau của y cách thôn Chương Hợp rất gần, căn nhà gỗ được gá sơ sài ấy rõ ràng chỉ là nhà kho chứa vật liệu nông nghiệp tiện cho việc trồng rau, ấy thế mà nó lại là nơi giấu xác. Ven vườn rau còn được căng bạt sặc sỡ, nó có tác dụng che chắn rất tốt. Sau khi trời sập tối, Chương Hữu Dân lấy xe kéo chở xác về nhà.

Y đặt thi thể lên giường, cởi bớt quần áo của họ ra, lúc ấy bầu trời đã đen kịt, ánh sao nhạt nhờ.

Y khêu bấc đèn, ánh đèn phản chiếu mái tóc đã lốm đốm bạc của y, phản chiếu khoảng đất trống phía trước cửa.

Ấy là khu vườn luôn luôn thiếu vắng tiếng cười của con trẻ, ấy là ngôi nhà chỉ có chó viếng thăm.

Ấy là mặt đất chưa bao giờ được đón xác pháo hồng, đối với y mà nói có lẽ giết người là thú vui duy nhất trong những ngày người người đón tết.

Chưa bao giờ mái nhà ấy có cảnh bồ công anh bay qua, ngôi nhà thấp lè tè ấy chưa bao giờ có mèo chạy qua và cõi lòng ấy chưa bao giờ có ánh sáng và ấm áp neo đậu.

Trên bức tường đã mọc đây cỏ dại, mặt trăng màu đỏ máu dần dần nhô cao, hành lang đựng vài bình rượu, dưới mặt đất chôn đứa bé đầu tiên mà y giết sau khi được ra tù. Đối với một kẻ táng tận lương tâm như y mà nói thì giết người không phải chỉ vì phẫn nộ mà vì phấn khích. Y ngồi xổm hút hết điếu thuốc nhổm người đứng dậy đi vào phòng.

Cảnh sát không công bố động cơ phạm tội và mục đích giết người của Chương Hữu Dân.

Chúng ta thắp ngọn đuốc lớn, bước vào nội tâm méo mó, lệch lạc của y, ở nơi tận cùng của trái tim chỉ có hai từ "thèm khát" thèm ăn và khát tình.

Một ông lão chưa bao giờ kết hôn, trải qua mười chín năm trong lao ngục, đó là thế giới hoàn toàn khép kín và không có nữ giới. Sau khi ra tù, nếu y bất mãn với xã hội và muốn trút giận thì y sẽ không lựa chọn mục tiêu mà sẽ giết người một cách vô tội vạ, y sẽ giết hết già trẻ gái trai hoặc bất kể một người vô tội nào đó một cách tràn lan. Nhưng y không như vậy, tuy giết người tuỳ hứng nhưng mục tiêu y lựa chọn đều là những thanh thiếu niên trẻ trung, khoẻ mạnh.

Năm y lên năm tuổi lại rơi vào đúng thời điểm "Ba năm đại nạn đói", y đã tận mắt chứng kiến vụ án ăn thịt người thảm khốc diễn ra vào năm tháng ấu thơ đó.

Khi ấy, y hãy là một đứa bé con cùng bố mẹ đi hợp đội sản xuất, cán bộ đại đội sang sảng đọc báo dưới ngọn đèn dầu, các xã viên ngồi vây quanh lắng nghe, đứa bé con nhìn thấy một người phụ nữ ngồi trong góc có biểu hiện rất kỳ lạ.

Người phụ nữ thấy đứa bé nhìn mình, cô ta nở nụ cười thê thảm nhìn lại nó.

Đó là kí ức đầu tiên lưu lại trong cuộc đời y, y không thể quên được nụ cười đó suốt bao năm.

Lúc đứng trước vành móng ngựa nghe tòa tuyên án, Chương Hữu Dân trở thành tiêu điểm, tất cả ống kính của giới truyền thông đều chĩa vào y. Có một chi tiết khiến người ta chú ý, một nông dân tinh mắt đã chỉ ra rằng bộ quần áo

mà Chương Hữu Dân mặc vào hôm nhận phán quyết rất có thể là quần áo của người bị hại, ấy là chiếc áo sơ mi dài tay cổ tròn màu xanh thiên thanh, trước ngực thêu hình những chú chim bồ câu bay lượn quanh vòm cây. Rõ ràng màu sắc và họa tiết của chiếc áo đó không phù hợp với tuổi của y, cảnh sát bỏ qua chi tiết này, họ cho rằng đó là chi tiết không quan trọng.

Trước tòa án, bị cáo Chương Hữu Dân không hề thể hiện thái độ áy náy hay hối hận, dẫu chỉ một chút ít, đồng thời y cũng từ chối xin lỗi gia đình người bị hại.

Từ đó đến nay, thôn Chương Hợp vẫn mãi truyền tai nhau câu chuyện ác quỷ Chương Hữu Dân, các phiên bản không hoàn toàn giống nhau.

Anh nông dân A nói: "Y ăn thịt người."

Anh nông dân B nói: "Y bán thịt người làm gì nhỉ? Chẳng lẽ để kiếm tiền sao?"

Anh nông dân C nói: "Tôi nghĩ đó không phải mục đích chính, nếu y ham kiếm tiền như vậy thì với tâm địa đen tối ấy, y đã kiếm được bộn tiền bằng nhiều con đường từ lâu rồi, việc gì phải dựa vào việc bán thịt người để kiếm tiền."

Anh nông dân D nói: "Y bán thịt người không phải để kiếm tiền mà y muốn mọi người cũng ăn thịt người giống như mình."

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

PhầN 7: Khách Sạn Kinh Hoàng

Lời dẫn

Có phải em muốn tôi trăn trở không yên giấc và trêu ngươi trước mắt tôi bằng hình bóng em? - William Shakespeare

Một cô gái vào khách sạn thông thường đều sẽ tắm gội.

Lúc tắm gội là lúc con gái cảm thấy không an toàn nhất, bởi họ khoả thân đứng trước vòi hoa sen, khi gội đầu là khi họ sợ hãi nhất, bởi trên mặt họ toàn bọt xà phòng; không thể mở mắt ra được sẽ khiến hoạt động tâm lý trở nên vô cùng phức tạp, một cô gái có trí tưởng tượng phong phú sẽ nghĩ đến cảnh kẻ xấu đột ngột lao vào tấn công mình, cô muốn nhanh chóng gột sạch bọt trên đầu, nhưng càng muốn nhanh chóng gột sạch thì bọt xà phòng lại càng ra nhiều hơn, từng giây từng phút chậm chạp trôi qua, tim cô gái đập thình thịch, lòng lo lắng bất an, trong đầu bắt đầu xuất hiện những cảm giác quái dị. Tiềm thức mách bảo cô rằng có kẻ lạ mặt đang bước đến gần, hắn ở ngay bên cạnh có, lặng lẽ như một bóng ma. Cô gái thầm hét "Đừng! Đừng lại gần tôi! Tôi không muốn chết!" Cuối cùng cô gái cuống quýt gội xong đầu trong trạng thái hoảng loạn, cô mở to hai mắt nhìn xung quanh nhưng chẳng thấy bóng người nào. Mỗi lần gội đầu cô đều có cảm giác như vậy.

Thời gian thích hợp nhất để giết chết một cô gái là khi cô ấy đang gội đầu!

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Chiếc Thang Máy Ma Quái

Khách nữ đó tên là Hoàng Ái Lệ, hai mươi mốt tuổi, cô đến thành phố Gia Châu để du lịch, hàng ngày Hoàng Ái Lệ đều liên lạc với gia đình, nhưng mọi liên lạc đột nhiên cắt đứt vào hôm thứ hai sau khi cô đặt chân đến khách sạn này. Hai tuần sau khi Hoàng Ái Lệ mất tích, cảnh sát công bố video clip cô ở trong thang máy lần cuối cùng với hi vọng người nào biết gì về manh mối của vụ án hãy cung cấp thông tin cho cảnh sát.

Đoạn video clip dài tầm bốn phút, dường như không thấy ai bám theo cô gái, nhưng những hình ảnh trong video vô cùng quái dị và kinh dị, thực khiến người ta vò đầu bứt tai mà vẫn không thể hiểu.

Màn hình hiện rõ, sau khi cô gái bước vào thang máy, cô liền bấm nút loạn xạ tất cả các tầng, rồi vội trốn vào góc chết. Đến lúc đó, mọi thứ vẫn bình thường, đột nhiên cô gái còng lưng xuống, trông hơi gù, mười phút sau, thang máy rung nhẹ nhưng không thấy cửa đóng lại, cô gái thò đầu ra ngoài nhìn trước ngó sau, rồi thận trọng bước ra, cô đứng ngoài thang máy tầm ba mươi giây, hai tay ôm đầu rồi lại bước vào thang máy, bấm toàn bộ các nút trên bảng điều khiển một lần nữa. Mười lăm phút sau Hoàng Ái Lệ rời khỏi tầm giám sát của camera.

Đoạn video clip chiếu cảnh cô gái trong thang máy lan truyền khắp các trang mạng, giới truyền thông trong và ngoài nước đều đăng tải, không những thế họ còn pha thêm một số chi tiết li kì để thu hút sự quan tâm của cả thế giới.

Ngày hôm sau, cảnh sát phát hiện thi thể của Hoàng Ái Lệ trong téc nước trên tầng thượng của khách sạn.

Téc nước trên tầng thượng là loại téc nước inox hình tròn cỡ lớn, đầu nạn nhân chúi xuống, chân chống ngược, trên người nạn nhân không mặc quần áo.

Rốt cuộc cô bị sát hại hay tự sát hay chỉ là tai nạn ngoài ý muốn? Hoặc giả như dân trên mạng phán đoán Hoàng Ái Lệ bị ma nhập?

Cảnh sát thành phố Gia Châu mời tổ chuyên án đến trợ giúp. Trước đó, tổ chuyên án đã xem video clip Hoàng Ái Lệ trong thang máy nên nắm khá rõ tình hình, họ vừa mới xuất hiện ở khách sạn thì đã bị cánh phóng viên xúm tới phỏng vấn.

Nhiều ống micro chĩa về phía các thành viên tổ chuyên án, các phóng viên thi nhau đặt câu hỏi, giáo sư Lương trả lời trước máy quay: "Đây là vụ án khá kì lạ, có thể khẳng định nạn nhân Hoàng Ái Lệ đã gặp phải chuyện gì hết sức đặc biệt nên cô ấy mới có hành động lạ lùng như chúng ta chứng kiến trong video. Tôi không muốn phỏng đoán hay đặt ra bất kì giả thiết nào, tôi chỉ có câu trả lời khi thu thập được các chứng cứ xác đáng. Tổ chuyên án sẽ triển khai điều tra căn cứ vào kết quả kiểm tra hiện trường và kết quả giám định tử thi, những chuyện khác thứ lỗi chưa thể tiết lộ vào thời điểm này!"

Một vài viên cảnh sát bước đến ngăn chặn đoàn phóng viên đang cố đuổi theo gặng hỏi, tổ chuyên án quyết định lấy khách sạn này làm văn phòng bộ chỉ huy. Người chịu trách nhiệm của phía cảnh sát thành phố Gia Châu cho tăng cường lực lượng bảo vệ, họ cắt cử cảnh sát canh gác ở đại sảnh khách sạn hai tư trên hai tư giờ, đồng thời sẵn sàng nghe theo sự điều phối của tổ chuyên án và cấp trên.

Người phụ trách phía cảnh sát thành phố Gia Châu cùng tổ chuyên án đi

thang máy từ tầng một lên tầng bốn, phòng của Hoàng Ái Lệ ở tầng bốn.

Tô My mô phỏng lại động tác của Hoàng Ái Lệ ở ngoài thang máy, cô nói: "Tôi để ý thấy cô ấy có động tác sải tay bơi, kết quả cô ấy chết trong téc nước trên tầng thượng. Điều này trùng hợp một cách thật kì lạ!"

Họa Long nói: "Tiểu My! Cô đừng tếu táo nữa!"

Bao Triển chun cánh mũi ngửi ngửi một hồi, cuối cùng anh bảo: "Trong thang máy có mùi gì đó rất hôi!"

Giáo sư Lương phân công nhiệm vụ: "Tối nay Tô My phụ trách mô phỏng lại hiện trường phạm tội!"

Tô My cao giọng hỏi: "Sao ạ? Trước giờ toàn cậu Triển làm việc này cơ mà?"

Giáo sư Lương nói: "Vì cháu và Hoàng Ái Lệ đều là phụ nữ nên cháu sẽ dễ dàng hiểu được tâm lý của Hoàng Ái Lệ hơn là Bao Triển."

Tô My đành chấp nhận: "Vâng! Cháu thấy trò này cũng không có gì đáng sợ!"

Giáo sư Lương bổ sung thêm: "Còn nữa, cháu phải ở trong gian phòng mà Hoàng Ái Lệ ở!"

Tô My hâm hực: "Hic hic! Cháu hận bác!"

Khách sạn Hill có mười lăm tầng, Hoàng Ái Lệ ở phòng 414, đây là gian phòng giường đôi, tuy nhiên phòng vừa nhỏ lại vừa bẩn, hơn nữa lại bốc mùi ẩm mốc rất khó chịu. Sau khi vụ án xảy ra, cảnh sát liền niêm phong phòng 414 và tiến hành kiểm tra hiện trường rất nhiều lần với hi vọng có thể thông qua các thiết bị hiện đại và tinh vi lấy được các dấu vết mà hung thủ để lại

như dấu vân tay, vết chân, dấu bàn tay, chất bài tiết, sợi quần áo, lông tóc... nhưng căn phòng này chỉ có dấu vết của nạn nhân, không hề có dấu tích của người khá nghi đột nhập vào phòng.

Cảnh sát dắt chó nghiệp vụ vào khách sạn tìm kiếm theo hình thức cuốn chiếu, nhưng vẫn không phát hiện thấy manh mối nào có giá trị.

Khách sạn này được xây dựng từ khá lâu nên thiết kế không khoa học cho lắm, hành lang ngoằn ngoèo như mê cung, các phòng cũng không được đánh số liên tiếp. Hành lang xuất phát từ một điểm rồi chẻ về hai hướng như chữ Y, có rất nhiều góc chết mà camera không thể soi đến được, hiệu quả cách âm giữa các gian phòng cũng không mấy lí tưởng, màu sơn tường ở ngoài hành lang và trong các gian phòng rất kì quái, ngoài những khoảng màu trắng ra thì tất cả đều được sơn màu đỏ, màu sắc đỏ nom chẳng khác nào màu máu, nó khiến người ta nảy sinh cảm giác đè nén rất đáng sợ.

Người chịu trách nhiệm phía cảnh sát thành phố Gia Châu nói: "Qua bước đầu điều tra, hiện giờ chúng tôi đã xác định một nghi phạm..."

Giáo sư Lương cắt ngang: "Nếu nạn nhân bị sát hại thì chắc chắn hung thủ không thể là người mà các anh đang nghi ngờ..."

Người chịu trách nhiệm phía cảnh sát thành phố Gia Châu vẫn nói tiếp quan điểm của mình: "Nghi phạm là nhân viên của khách sạn, người nắm giữ chìa khoá cửa phòng mà Hoàng Ái Lệ ở."

Giáo sư phản bác: "Điều đó hoàn toàn bình thường, nhân viên khách sạn chắc chắn có thể mở cửa tất cả các phòng".

Tô My kêu lên: "Trời! Cháu không ở phòng của Hoàng Ải Lệ đâu! Lỡ đang đêm có người đột nhập vào thì sao?"

Giáo sư Lương nói: "Cháu yên tâm! Tuy ở trong phòng của Hoàng Ái Lệ,

nhưng cháu tuyệt đối an toàn vì cậu Triển và cậu Long sẽ ở ngay phòng kế bên."

Người chịu trách nhiệm phía cảnh sát thành phố Gia Châu làm việc với quản lí khách sạn để tổ chuyên án ở phòng trên tầng bốn nơi Hoàng Ái Lệ từng ở, cảnh sát tạm thời trưng dụng phòng hội nghị của khách sạn làm văn phòng tổng bộ. Tổ chuyên án tiến hành kiểm tra và đo đạc các chỉ số của téc nước trên tầng thượng khách sạn nơi đã phát hiện thấy xác chết, sau đó vào phòng họp thảo luận về các hình ảnh quan trọng xuất hiện trong camera.

Mọi hành động của Hoàng Ái Lệ trong các video khác mà camera giám sát khi cô ở khách sạn Hill đều bình thường, duy có video trong thang máy trước ngày cô mất tích là vô cũng khác thường.

Tô My cho các hình ảnh quay chậm lại và tạo thành những bức ảnh ở trạng thái tĩnh, tổ chuyên án tiến hành phân tích và thảo luận từng bức ảnh chụp các hành vi bất thường của Hoàng Ái Lệ.

Người chịu trách nhiệm phía cảnh sát thành phố Gia Châu nói: "Lúc đó là hai giờ sáng ngày 31, cô ấy ở tầng bốn, không ai hiểu vì sao cô ấy lại xuất hiện trên tầng mười bốn và cô ấy đã gặp phải chuyện gì khi lên tầng mười bốn. Chúng tôi đã kiểm tra tất cả các camera giám sát ở đó nhưng có lẽ khi đó Hoàng Ái Lệ chỉ dừng lại giây lát ở hành lang thoát hiểm trên tầng mười bốn."

Tô My nhận xét: "Cô ấy đi thang máy xuống tầng dưới, trên người mặc áo sơ mi đỏ và váy ngắn màu đen nhưng chân lại đi dép lê, ngực phẳng, chứng tỏ không mặc áo lót. Chúng ta có thể khẳng định rằng phụ nữ không bao giờ đi dép lê và ăn mặc như vậy ra khỏi nhà, bởi vậy chắc chắn không phải cô ấy mới từ khách sạn trở về mà là vừa mới từ phòng mình chạy ra. Cô ấy lên tầng mười bốn, rồi lại từ tầng mười bốn đi thang máy xuống."

Bao Triển nói: "Sau khi Hoàng Ái Lệ vào thang máy, cô ấy cúi người ấn nút thang máy, cô ấy đứng rất gần các phím điều khiển là bởi cô bị cận thị trong khi lúc đó lại không đeo kính. Tôi để ý thấy ảnh của Hoàng Ái Lệ trên các trang mạng đều đeo kính, thông tin này rất quan trọng, nó có thể là một trong những nguyên nhân ảnh hưởng đến hành vi của cô ấy. Khi đó, cô ấy không nhìn rõ mọi thứ trước mắt nhưng vẫn ý thức nguy hiểm đang đến gần và tình hình vô cùng khẩn cấp."

Hoạ Long nói: "Người ta vẫn đồn đại giả thuyết thế này, nếu bị kẻ khả nghi bám theo thì sau khi vào thang máy phải ấn nút tất cả các tầng đề phòng kẻ bám theo biết bạn ở tầng nào. Tôi cảm thấy khi ấy Hoàng Ái Lệ đang bị người nào đó theo dõi."

Giáo sư Lương phán đoán: "Có ba nguyên nhân dẫn đến việc cửa thang máy không đóng. Thứ nhất, có người ở ngoài nhấn nút thang máy; thứ hai, có người đang điều khiển ở hệ thống tầng thứ ba, thang máy bị hỏng. Một số phần tử tội phạm còn lấy cả nước đông đá để chặn cửa hoặc dán đồng xu vào nút Hold của thang máy khiến cửa thang máy không thể đóng lại, có điều tất cả những hành động ấy đều bị lộ qua camera giám sát gắn gần thang máy."

Người chịu trách nhiệm phía cảnh sát thành phố Gia Châu cũng nêu quan điểm của mình: "Có vài khả năng giải thích cho hành vi kì quặc của Hoàng Ái Lệ khi cô ấy ở trong thang máy. Thứ nhất, cô ấy đang đùa giỡn với người quen nào đó. Thứ hai, cô ấy gặp phải một chuyện hết sức đáng sợ và đang trốn thứ khiến cô ấy sợ hãi. Thứ ba, cô ấy hút thuốc phiện hoặc uống rượu hoặc bị người ta bỏ thuốc dẫn đến việc không kiểm soát được hành vi nên đã thực hiện những động tác bất thường và khó hiểu."

Giáo sư Lương nói: "Chúng ta cần điều tra theo hướng bị sát hại, vì nạn nhân chết trong téc nước."

Người chịu trách nhiệm phía cảnh sát thành phố Gia Châu cho biết:

"Thông thường cửa thông lên tầng thượng đều đóng chặt, nếu cố tình mở ra sẽ kích hoạt hệ thống báo động. Cho đến thời điểm hiện tại, mặc dù đã tìm thấy thi thể nạn nhân nhưng chúng tôi vẫn không thể kết luận nạn nhân chết vì bị sát hại hay do tự sát. Thi thể không có dấu vết ngoại thương, trước khi chết nạn nhân cũng không hề có tiền sự mắc bệnh tâm thần. Còn việc cô ta có hút thuốc phiện hay dùng loại thuốc dẫn đến ảo giác nào không thì phải giám định từ thì mới có thể xác định được."

Hoa Long hỏi: "Pháp y cần bao nhiều thời gian mới có thể xác định rõ được?"

Người chịu trách nhiệm phía cảnh sát thành phố Gia Châu đáp: "Cần khoảng một tuần."

Giáo sư Lương nói: "Cậu nói với giới truyền thông từ sáu đến tám tuần nữa mới có kết quả xét nghiệm độc lý học để chúng tôi thêm thời gian điều tra."

Bao Triển nói: "Một cô gái đang bình thường lại trở nên bất thường, thì chắc chắn cô ấy đã nhìn thấy gì đó rất đặc biệt."

Giáo sư Lương nói: "Có lẽ đây là vụ án giết người được nguỵ trang thành vụ tự sát."

Tổ chuyên án cho rằng vụ án này có ba ẩn số, tiếp theo đó họ đưa ra phương án triển khai công tác điều tra.

Nghi phạm lớn nhất chính là những người khách vào khách sạn cùng ngày với Hoàng Ái Lệ, nhất là những khách trên ở tầng mười bốn và cả nhân viên khách sạn.

Hai giờ sáng ngày 31 tháng 1, Hoàng Ái Lệ mất tích sau khi rời khỏi thang máy, pháp y bước đầu xác định thời gian tử vong của nạn nhân là vào

ngày mùng 1 tháng 2, cũng chính là ngày hôm sau sau khi cô mất tích. Ngày 14 tháng 2, khách sạn tiến hành kiểm tra chất lượng nước, nhưng mọi chỉ số vẫn bình thường. Ngày 19 phát hiện thi thể trong bồn chứa nước, điều đó chứng tỏ hung thủ đã giấu xác của nạn nhân một cách thần bí trong suốt hai tuần đến nỗi không ai hay biết, mãi sau khi có kết quả kiểm tra chất lượng nước thì hung thủ mới âm thầm ném xác vào trong téc nước.

Ngày 27 tháng 1, Hoàng Ái Lệ vào khách sạn, ngày 31 mất tích, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trong khoảng thời gian đó? Chuyện ấy ắt hẳn phải vượt quá khả năng tâm lí cô có thể chịu đựng, rất có khả năng cô ấy đã nghe thấy nhữngđiều vô cùng đáng sợ hoặc nhìn thấy người nào đó vô cùng đáng sợ hoặc đã trải qua một số việc vô cùng đáng sợ. Những chuyện đã xảy ra trong năm ngày đó đã khiến cô suy sụp và gục gã, nhưng điều lạ lùng là cô không hề bảo cảnh sát hoặc cầu cứu ai đó, cô chỉ lẩn trốn, có lẽ điều cô lẩn trốn là thứ gì đó rất thần bí mà ngay cả bản thân cô cũng không thể lí giải, nó khiến cô sợ đến phát điên!

Chương 2: Trong Gương Có Ma

Khi mô phỏng lại hành vi của nạn nhân, Tô My phát hiện ở hành lang phía ngoài thang máy có một chiếc gương, chắc chắn khi đó nạn nhân đã soi gương!

Chiếc gương hình tròn, được khảm trong khung sắt hình tròn, trong khách sạn Hill có rất nhiều tấm gương tương tự như thế, trong phòng tắm các phòng cũng lắp cùng loại gương đó. Khi bước vào thang máy, Hoàng Ái Lệ rất thong dong, có lẽ cô còn chưa ý thức được mối nguy hiểm, cô đứng trong góc chết thang máy như thể muốn quan sát tình hình qua tấm gương đặt ở hành lang, không ai rõ khi ấy cô đã nhìn thấy gì?

Chỉ biết lúc đó Hoàng Ái Lệ sững người, vẻ mặt rất căng thẳng, cô chậm chạp nhúc nhích cơ thể, trốn sau gương, điều chỉnh góc độ thích hợp để quan sát, sau đó bước ra khỏi thang máy, đứng trực điện trước gương, dường như cô nhìn thấy hình ảnh gì đó phản quang qua gương, vào khoảnh khắc ấy, cô bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Hoàng Ái Lệ lại bước vào thang máy lần nữa, cửa thang máy không đóng, cô bước ra ngoài, đứng trước gương làm các động tác kì quái, rồi biến mất từ đó.

Người chịu trách nhiệm phía cảnh sát Gia Châu chỉnh lí lại thời gian biểu vụ án của Hoàng Ái Lệ:

Hai giờ sáng ngày 31 tháng 1, camera gắn gần thang máy đã chụp được các hành vi kì quặc của Hoàng Ái Lệ.

Ngày 1 tháng 2, Hoàng Ái Lệ ngày thường vẫn luôn liên lạc với gia đình bỗng nhiên mất tích, cô cắt đứt mọi liên hệ với người nhà, hoàn toàn bặt vô âm tín. Lẽ ra hôm đó Hoàng Ái Lệ phải trả phòng khách sạn, nhưng hành lí của cô vẫn còn trong phòng, cảnh sát xác định thời gian tử vong chính là ngày hôm đó. Khi cảnh sát tiến hành điều tra dư luận thì những người khách ở tầng dưới phòng Hoàng Ái Lệ phản ánh, hôm xảy ra án mạng, họ nghe thấy rất nhiều tạp âm ồn ĩ trên tầng bốn, trần nhà và nền nhà tầng bốn bị nhỏ giọt vì ngấm nước. Khách cạnh phòng Hoàng Ái Lệ còn nghe thấy tiếng loạt soạt như thể tiếng người bò ra từ túi nilon.

Từ ngày mùng 1 đến ngày 13 tháng 2, vào khoảng thơi gian Hoàng Ái Lệ mất tích, cảnh sát thành phố Gia Châu mở cuộc tìm kiếm trên diện rộng, ba chú cảnh khuyển lùng sục từng ngóc ngách trên tầng thượng khách sạn, nhưng không phát hiện thấy gì.

Ngày 14 tháng 2, sở vệ sinh môi trường tiến hành kiểm tra toàn diện đối với khách sạn Hill, nhưng các chỉ số về chất lượng nước hoàn toàn bình thường. Cũng vào hôm đó cảnh sát công bố video clip trong thang máy của Hoàng Ái Lệ với hi vọng sẽ thu thập được thêm các manh mối.

Ngày 18 tháng 2, khách trú trong khách sạn Hill rầm rộ phản ảnh áp suất nước trong khách sạn quá thấp và nước có mùi hôi.

Ngày 19 tháng 2, nhân viên khách sạn kiểm tra bồn nước trên tầng thượng, họ bất ngờ phát hiện thi thể của Hoàng Ái Lệ nên vội vàng thông báo cho cảnh sát.

Cảnh sát tìm thấy thi thể của nạn nhân, kết quả khám nghiệm tử thi bước đầu cho thấy Hoàng Ái Lệ không có vết thương ngoài da, nguyên nhân tử vong là bị đuối nước. Các xét nghiệm cho thấy nạn nhân không hề uống rượu hay uống các loại thuốc gây ảo giác. Cảnh sát thành phố Gia Châu và tổ chuyên án vẫn chưa thể xác định Hoàng Ái Lệ bị sát hại hay tự sát.

Tuy nhiên thi thể Hoàng Ái Lệ được phát hiện trong tình trạng không mặc quần áo nên cảnh sát nghiêng về khả năng nạn nhân đã bị người khác sát hại.

Nếu cô tự sát hoặc gặp tai nạn bất ngờ thì cô ấy trèo lên téc nước bằng cách nào. Téc nước trên tầng thượng khách sạn là loại bồn hình tròn, cao hai mét rưỡi, không tìm thấy chỗ đặt chân để trèo lên, thường ngày, nhân viên khách sạn đều phải dùng thang để trèo lên nóc, nắp đậy téc nước rất nhỏ hẹp, không đủ cho người chui vào. Khi phát hiện nạn nhân nằm trong téc nước, cảnh sát phải lấy cưa máy cắt vách téc nước mới lấy được thi thể ra.

Khi ấy, nước trong thùng chỉ còn ba phần tư.

Tổ chuyên án biết rõ khách sạn Hill là một khách sạn vô cùng quái lạ, nơi đây từng xảy ra nhiều vụ hung án, trong đó có hai vụ án mạng gây chấn động cả nước!

Mấy chục năm trước, một phụ nữ dắt con gái đến hàng sửa giày để sửa lại đôi giày cho cô bé, khi đi ngang qua bãi cỏ mọc um tùm, bà nhìn thấy một mô hình người bằng thạch cao bị vỡ hỏng nằm lăn lóc trong bụi cỏ, bà bước đến gần và kinh hoàng phát hiện thì ra đó là thi thể một cô gái. Nhờ người phụ nữ phát hiện mà vụ án chặt xác gây chấn động cả thế giới này mới được vén tấm màn bí mật. Cảnh sát điều tra vụ án này suốt ba năm, nhưng vẫn không thể tóm cổ hung thủ, đến giờ vụ án mạng đầy li kì và rùng rợn này vẫn chưa được giải phá.

Khách sạn nơi xảy ra cái chết của Hoàng Ái Lệ cũng chính là địa điểm xảy ra vụ án chặt xác thảm khốc tới nay vẫn là ẩn số kia.

Một vụ án khác xảy ra vào năm 1991, nạn nhân là một cô gái tên là Tĩnh Tử, trú ở phòng 1414 của khách sạn Hill. Tĩnh Tử cũng du lịch bụi một mình giống như Hoàng Ái Lệ. Khi đó, cô gái vô tình quen người lái taxi tên là Lưu Học Cường. Lưu Học Cường mượn cớ đưa cô đi thăm thú quanh thành phố,

rồi lừa cô về nhà mình, y muốn vui vẻ với cô gái nhưng bị từ chối, thẹn quá hóa giận, y lấy cây cung hình chữ thập giết chết Tĩnh Tử. Đây là loại hung khí rất khác thường, khi đó Lưu Học Cường bắn bốn mũi tên vào Tĩnh Tử, vì không thể rút mũi tên ra nên y bực mình phanh thây nạn nhân, cuối cùng mang các phần thi thể chôn ở nơi hoang vắng.

Sau khi Tĩnh Tử mất tích, vụ án giậm chân tại chỗ suốt một năm không có tiến triển.

Ban đầu cảnh sát cũng hoài nghi gã lái taxi tên Lưu Học Cường, nhưng y không hề để lộ dấu vết. Mãi một năm sau, khi cảnh sát tiến hành điều tra Lưu Học Cường thêm lần nữa thì phát hiện con người y như thay đổi một trăm tám mươi độ. Hai tay Lưu Học Cường đeo đầy chuỗi vòng Phật, trong xe cũng bày tượng Phật. Qua tìm hiểu, cảnh sát được biết một năm nay Lưu Học Cường hầu như không về nhà, thậm chí y còn ngủ ngay trong xe mình. Anh ta không thể giải thích rõ nguyên nhân vì sao mình không dám về nhà, cảnh sát liền điều tra và phỏng vấn hàng xóm xung quanh nhà anh ta xem họ có phát hiện thấy hiện tượng bất thường gì không.

Hàng xóm cho hay: "Chúng tôi thường nghe thấy tiếng phụ nữ khóc từ trong nhà cậu Cường vọng ra vào lúc nửa đêm."

Lúc gặp Lưu Học Cường, hàng xóm còn hỏi thăm, họ đoán Lưu Học Cường có bạn gái và hai người thường cãi nhau lúc nửa đêm.

Sau khi nghe hàng xóm hỏi chuyện, sắc mặt Lưu Học Cường đột nhiên trắng bệch, toàn thân run lập cập.

Lưu Học Cường vứt bỏ tất cả đồ đạc trong nhà, ngay cả chăn chiếu cũng đốt sạch, khắp nhà bày toàn tượng Phật, dẫu làm vậy nhưng y vẫn không dám về nhà ở. Cuối cùng vì không thể chịu đựng được áp lực tâm lí nên Lưu Học Cường đã khai rõ sự thực rằng mình chính là thủ phạm vụ án mạng chặt xác

dã man đó. Căn cứ vào lời khai của y, cảnh sát đã tìm được hiện trường chôn xác, khai quật mộ, tìm di thể.

Điểm kinh dị nhất của vụ án này là có một vài chuyện quái dị rất khó giải thích đã xảy ra!

Sau khi chặt xác nạn nhân, Lưu Học Cường bị mắc chứng ảo giác rất nghiêm trọng, y liên tục nhìn thấy cô gái mặc áo trắng lảng vảng trong nhà mình.

Có người còn nói họ nhìn thấy một cô gái mặc áo trắng không đầu đi vòng quanh gốc cây ở ruộng lúa gần địa điểm chôn xác.

Tô My mệt nhoài suốt một ngày, lúc nghỉ tay đã là gần sáng, cô định bụng tắm rửa xong sẽ nghỉ ngơi cho lại sức. Dẫu đây là gian phòng đã xảy ra nhiều vụ án mạng của khách sạn Hill, nạn nhân Hoàng Ái Lệ cũng ở gian phòng này, nhưng do Hoạ Long và Bao Triển ở ngay phòng sát vách, cô có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng hắt xì hơi của Hoạ Long nên Tô My vẫn cảm thấy rất an toàn, cô hoàn toàn không hề lo lắng gì!

Vậy mà đêm đó đã xảy ra một chuyện quái dị đến mức không thể tưởng tượng nổi!

Tô My mặc áo vest nữ màu xanh đen hơi trễ ngực dành riêng cho nữ viên chức, khuôn ngực đầy đặn, vòng eo nhỏ nhắn, vòng ba căng mẩy tạo ra những đường cong Vệ Nữ hoàn hảo, chiếc tất da chân màu đen ôm trọn lấy cặp đùi thon dài đầy mê hoặc. Cô cởi bỏ giày cao gót rồi ngồi xuống giường cởi tất giấy, đôi chân ngọc thẳng tắp và dài miên man dần dần lộ ra, tiếp đó cô cởi bỏ đồng phục, chiếc khăn lụa quàng cổ màu vàng lông gà con.

Tô My bước vào phòng tắm, khoá trái cửa lại, đứng trước gương tự ngắm mình.

Thân hình hoàn hảo không tì vết như ngà như ngọc, mái tóc dài mềm mại như dòng suối đổ xuống bờ vai, da trắng như tuyết, các đường cong kiêu hãnh, đôi mắt hạnh long lanh mê hồn, bờ môi đỏ thắm như trái anh đào, dẫu cô đứng ở tư thế nào thì trông vẫn vô cùng gợi cảm.

Đúng lúc này, đột nhiên cô nghe thấy tiếng rên rỉ văng vẳng vọng đến, có lẽ là cặp tình nhân ở phòng kế bên đang vui vẻ... Hiệu quả cách âm giữa các gian phòng không được tốt lắm nên âm thanh cứ dội vào tai cô như không biết ngượng ngùng, Tô My đỏ mặt, trề môi, khẽ lẩm bẩm: "Đáng ghét!"

Tô My bắt đầu tắm, cô đứng trong bồn nước, xả nước ấm vào cơ thể. Lúc gội đầu, cô tắt vòi hoa sen, phòng tắm bềnh bồng hơi khí, tiếng nước chảy dừng lại, trên đầu và cơ thể cô toàn bọt xà phòng. Trận chiến ở phòng kế bên càng lúc càng kịch liệt khiến người ta không muốn phát huy trí tưởng tượng cũng khó. Giọng cô gái nủng nịu, cố tình kéo dài từng tiếng, cuối cùng hét nhỏ đầy phấn khích, rồi âm thanh tắt hẳn. Tô My nhắm mắt lại, mở vòi nước xả hết bọt xà phòng trên người.

Sau khi tắm xong, có lấy khăn tắm lau người và đứng yên trước gương.

Hơi nước đọng lại trên gương khiến mặt gương mờ ảo, phòng tắm nghi ngút hơi sương trắng đục khiến cô không nhìn rõ mọi vật trong phòng. Tô My bước lại gần tấm gương, định giơ tay lau, nhưng cô chợt phát hiện một vài hình hoạ rất khó phân biệt hiện lên trên mặt gương, còn có vết ba ngón tay quệt một đường dài. Hình ảnh trước mắt khiến cô lạnh gáy, cánh cửa phòng tắm vẫn khoá trái, không thể có chuyện ai đó đột nhập vào đây, vậy sao lại có vết tay in trên mặt gương?

Chắc chắn Hoàng Ái Lệ đã từng tắm trong phòng tấm này khi cô vào ở trong khách sạn.

Càng lúc Tô My càng sợ hãi, cô liên tưởng đến cảnh Hoàng Ái Lệ bị chết

ngạt trong téc nước đang bò trên nền nhà tắm, thò tay ra và cào mặt gương...

Đúng lúc đó, đèn phòng tắm chợt nhấp nháy rồi vụt tắt. Tô My hét to, cô không kịp mặc quần áo, chỉ vội vàng quàng chiếc khăn tắm vào người, mặt tái mét lao ra khỏi phòng tắm, cô cuống quýt gõ cửa phòng Hoạ Long và Bao Triển.

Hoạ Long và Bao Triển cấp tốc sang phòng Tô My, không ai hiểu vừa xảy ra chuyện gì.

Tô My run lấy bẩy ngồi trên giường, cô thuật lại chuyện mình vừa trải qua trong phòng tắm, trong lúc khua chân múa tay vì hoảng loạn, cô vô tình suýt làm tuột chiếc khăn tắm.

Bao Triển khẽ ho một tiếng, quay mặt đi chỗ khác.

Mắt Hoạ Long sáng rực, anh cười hì hì: "Này Tiểu My? Cô nhìn thấy ma thật hay là cố tình..."

Tô My quên cả tường thuật, cô quát Hoạ Long quay đi rồi đi mặc vội quần áo. Mọi người gọi thợ điện nước của khách sạn vào sửa lại đèn trong phòng tắm.

Cửa phòng tắm bật mở, hơi nước đã tan hết, mặt gương trong vắt không hề có bất kì hoạ tiết nào, càng chẳng hề có vết ngón tay.

Hoạ Long nhún vai thể hiện mình chẳng thể làm gì hơn, Bao Triển thận trọng kiểm tra mặt gương nhưng cũng không phát hiện thấy điều gì khác lạ.

Tô My chỉ thấy tê bì hết da đầu, rõ ràng cô nhìn thấy vết vân tay trên mặt gương, sao giờ lại biến mất không tăm tích vậy?

Bao Triển hỏi: "Chúng ta có cần báo cho giáo sư biết không?"

Hoạ Long gạt đi: "Giờ đã nửa đêm, mà cũng đâu có gì quan trọng đến mức phải đánh thức bác dậy!"

Tô My lẩm bẩm: "Nhưng tôi không hề nói đùa! Rõ ràng tôi đã nhìn thấy thật mà!"

Bao Triển nghĩ ra một cách, anh mở vòi tắm hoa sen rồi đóng cửa phòng tắm lại, một lát sau, trong phòng nghi ngút hơi nước, mọi người nhìn thấy hình hoạ trên mặt gương và dấu tay dần dần hiện ra một cách quái dị và không thể lí giải nổi. Bao Triển tắt vòi hoa sen, hơi nước theo đó cũng dần tan biến, các hình hoạ và dấu tay cũng không thấy đâu nữa.

Người chịu trách nhiệm phía cảnh sát thành phố Gia Châu mang thiết bị đo đạc hiện đại đến, họ kiểm tra thâu đêm, cuối cùng phát hiện ai đó đã dùng son môi hoặc son dưỡng môi viết một câu tiếng Anh lên mặt gương, nhưng sau đó lại bị xoá mất, ba vết ngón tay in trên đó chắc là dấu vết để lại khi cố gắng lau sạch các chữ. Thành phần chính của son môi và son dưỡng môi là dầu, chất béo và sáp nến, nên mức độ bám dính khá tốt, dù đã lau đi và mắt thường không nhìn thấy nhưng khi hơi nước ngưng tụ trên mặt gương thì vết chữ và vết tay vẫn sẽ hiện ra.

Câu tiếng Anh đó là "Bloody Mary! "

Dịch ra là "Mary đẫm máu! ".

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Bloody Mary

Video trên dành cho bạn nào chưa biết đến bà cô Mary quá nổi tiếng này. Ai biết rồi và chơi luôn rồi thì cho mình xin cái kết nha. Enjoy <3

Theo truyền thuyết, Bloody Mary là lời gọi ma quỷ, đó cũng là trò chơi tâm linh lưu truyền khá rộng rãi trên phạm vi toàn thế giới. Nghe nói nếu bạn một mình bước vào nhà tắm tối om, bạn chỉ cần thắp nến và làm một loạt động tác thần bí như đọc lời nguyền chẳng hạn thì sẽ gọi được Mary đẫm máu ra ngoài.

Nếu bạn muốn linh hồn của ác quỷ Bloody Mary giúp đỡ mình, thì phải làm theo những bước sau đây:

1. Một mình bước vào phòng tắm, hãy nhớ không được cho người khác vào cùng.

2. Đóng cửa phòng tắm, tắt điện.

3. Đứng đối diện với gương, châm ngọn nến đặt giữa bạn và gương, hoặc đặt mỗi bên cạnh gương một Cây nến.

4. Nhắm mắt lại, tập trung tinh thần, chậm rãi đọc "Bloody Mary" ba lần.

Hoạ Long chửi đổng: "Mẹ kiếp! Đúng là trò mê tín dị đoan! Liệu có người gọi được con ma đó ra thật không vậy?"

Tô My nói: "Hồi đại học tôi cũng từng chơi trò này nhưng thất bại, bà cô Mary chắc phải bận tối tăm mặt mũi vì hàng ngày có bao nhiêu người trên thế giới mời gọi bà ấy đi giúp đỡ!"

Bao Triển thắc mắc: "Nếu gọi ra được thì người chơi sẽ làm gì với bà ấy? Chẳng lẽ chỉ để thoả mãn lòng hiếu kì thôi sao?"

Tô My trả lời: "Anh có thể viết tên người mình muốn giết lên mặt gương, sau đó Bloody Mary sẽ báo thù cho anh."

Giáo sư Lương nói: "Nhưng trên mặt gương viết dòng chữ Bloody Mary, chẳng lẽ bà ta muốn giết chính mình?"

Bao Triển đặt giả thiết: "Nếu dòng chữ trên mặt gương là Hoàng Ái Lệ thì sao nhỉ?"

Tô My rùng mình: "Thế thì quá đáng sợ!"

Giáo sư Lương ra lệnh: "Lập tức điều tra xem ai viết dòng chữ đó lên mặt gương, ai đã chơi trò triệu hồi linh hồn trong phòng tắm!"

Tổ chuyên án nhanh chóng triển khai công tác điều tra, hỏi bộ phận đặt phòng của khách sạn Hill xem ai từng ở căn phòng đó, một nữ nhân viên phục vụ phòng có dáng người mập mạp đã vào kiểm tra sau khi khách trả phòng, theo hồi ức, cô kể rằng dòng chữ đó do người khách thuê phòng trước Hoàng Ái Lệ để lại.

Cậu ta là một sinh viên. Sau khi cậu sinh viên trả phòng, thì Hoàng Ái Lệ vào ở.

Dấu ngón tay để lại trên mặt gương là của nữ nhân viên phục vụ phòng, khi vào kiểm tra, cô phát hiện ra dòng chữ đó nên lấy tay miết đi, rồi lau sạch. Nhiều khách thuê phòng có thói quen làm mọi thứ trong phòng bừa bộn

cả lên nên cô cũng không để ý đến chi tiết đó lắm, cũng không báo lại cho quản lí biết.

Nữ nhân viên phục vụ phòng có chìa khoá phòng Hoàng Ái Lệ, nên cô bị cảnh sát thành phố Gia Châu liệt vào danh sách tình nghi và bị gọi lên thẩm vấn nhiều lần.

Giáo sư Lương hỏi: "Cô biết tiếng Anh không?"

Nữ nhân viên phục vụ phòng lắc đầu.

Giáo sư Lương lại hỏi: "Trong những ngày Hoàng Ái Lệ ở khách sạn, cô có vào căn phòng này không?"

Nữ nhân viên phục vụ phòng tức giận biện hộ: "Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, tôi không hề có bất kì quan hệ gì với người chết. Tôi là nhân viên phục vụ phòng nên ngày nào tôi cũng phải đưa hoa quả, báo mới cho tất cả các phòng. Tôi có chìa khoá của tất cả các phòng trên tầng này."

Căn cứ vào thông tin đăng kí của khách mà khách sạn Hill lưu lại, tổ chuyên án đã tìm ra cậu sinh viên đó hiện đang sống gần trường đại học, cậu ta tên là Tả Ương.

Tả Ương là một chàng trai lập dị, cậu ta không tin vào sự tồn tại của ma quỷ, thần thánh và cho rằng không hiện tượng thần bí nào không thể giải thích bằng khoa học. Chàng trai giàu tinh thần nghiên cứu tìm tòi này muốn chia sẻ cho mọi người những trải nghiệm mà mình đích thân trải qua nhằm chứng minh rằng trên đời này không hề có ma. Cậu ta đăng một diễn đàn trên trang Tianya thảo luận về chủ đề gặp ma, tiêu đề của diễn đàn là "Những trải nghiệm của bản thân về các trò chơi kinh dị".

Trò chơi thứ nhất mà cậu ta trải nghiệm là trò nhìn ánh nến rồi gọt táo vào lúc nửa đêm, đồng thời không được làm đứt vỏ giữa chừng, nghe nói như vậy

sẽ nhìn thấy tiền kiếp của mình trong gương.

Trò thứ hai tiến hành lúc nửa đêm, người chơi cầm một bát cơm cắm ba que nhang, đặt giữa ngã tư đường. Đợi hương tàn, người chơi ăn hết bát cơm, vì lúc đó bát cơm đã hút hết âm khí cô hồn dạ quỷ nên người chơi có thể bước vào cánh cửa âm giới.

Tuy nhiên hai trò chơi này đều thất bại, trò triệu hồn Bloody Mary là trò chơi kinh dị thứ ba mà cậu ta muốn trải nghiệm.

Thường ngày Tả Ương ở kí túc xá trong trường nên không thể tiến hành trò chơi này, bởi vậy cậu ta cùng bạn gái thuê một phòng trong khách sạn Hill gần trường, họ thực hiện theo đúng các bước, đầu tiên cậu ta vào nhà tắm và khoá trái cửa lại, rồi châm nến, nhìn vào gương và niệm ba lần câu "Bloody Mary", chẳng rõ mình sẽ phải đón nhận hậu quả gì. Căn cứ theo truyền thuyết nếu có thể gọi hồn Bloody Mary về thành công thì một cặp mắt màu đỏ tà ác sẽ hiện lên trong gương, máu sẽ từ từ thấm qua gương và chảy ra ngoài, một gương mặt nát bấy sẽ chập chờn ẩn hiện rồi mỗi lúc một rõ dần... Nhưng tất cả những điều ấy đều không xảy ra, Tả Ương vô cùng thất vọng, cậu ta lấy son môi của bạn gái viết luôn hai chữ Bloody Mary lên mặt gương cho hả giận.

Hôm sau, Tả Ương trả phòng và rời khỏi khách sạn, Hoàng Ái Lệ vào ở chính căn phòng đó.

Căn cứ theo nội dung liên tiếp đăng trên diễn đàn, Tả Ương còn thực hiện trò "Bốn góc" và cả trò "Thuật chiêu ma", rất nhiều bạn đọc trên mạng khuyên cậu ta nên ngừng các cuộc thử nghiệm lại, không nên dấn thân vào các trò chơi nguy hiểm, Tả Ương trả lời rằng cho đến thời điểm hiện tại cậu ta vẫn hoàn toàn bình thường, không hề gặp phải chuyện gì bất ổn. Nhưng sau đó không hiểu vì sao cậu ta đột ngột ngừng đăng tải các thử nghiệm mới, cậu ta biến mất như bốc hơi thành không khí vậy, từ đó đến nay đều không

đăng tải thêm bất kì bài mới nào nữa.

Khi tổ chuyên án tìm được Tả Ưởng thì cậu ta đang nằm trong bệnh viện, mặt trắng bệch, môi tím tái.

Bác sĩ không thể chẩn đoán ra Tả Ưởng đã mắc bệnh gì, trước đây cậu ta hoàn toàn bình thường, không hề có dấu hiệu mắc chứng tâm thần, vậy mà sau loạt trải nghiệm các trò chơi đáng sợ thì có lúc cậu ta đột nhiên chẳng nhìn thấy gì cũng chẳng nghe thấy gì, cậu ta thấy trước mắt chỉ còn màn đêm mênh mông như bị mù vậy, rồi mọi thứ lại dần dần khôi phục như thường. Có lần, cậu băng qua đường, nhìn thấy trên đường chẳng có người hay bất kì phương tiện giao thông nào, mọi thứ yên ắng đến bất thường. Cậu ta chẳng nghĩ gì định bước sang bên kia đường, nếu không được một người phụ nữ tốt bụng kéo lại thì Tả Ưởng đã bị xe đâm chết.

Hoạ Long nói: "Cậu nhàn quá hoá rồ hay sao mà lại thử nghiệm mấy trò chơi nguy hiểm đó? Hôm nay chúng tôi tìm cậu vì muốn hỏi cậu vài việc."

Tả Ưởng thều thào: "Chuyện gì vậy? Quá nhiều chuyện đã xảy ra với tôi trong khoảng thời gian này rồi."

Tô My hỏi: "Khi cậu vào khách sạn Hill, có phải cậu đã viết hai chữ Bloody Mary lên mặt gương không?"

Tả Ưởng đáp: "Đúng vậy! Tôi dùng son của bạn gái viết đấy!"

Bao Triển lại hỏi: "Trong khoảng thời gian cậu ở khách sạn, cậu có phát hiện thấy điều gì bất thường không?"

Tả Ưởng nói: "Trò Bloody Mary chỉ là trò lừa bịp, có điều tôi muốn cảnh cáo anh một điều có thể anh không tin thần linh nhưng tuyệt đối không bao giờ được phép bảng bố, đùa cợt với thần linh hay ma quỷ!

Nói thật những trò chơi đó đều có một vài điểm quái dị, nhất là khi ở dưới ánh nến, tôi nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của mình trong gương ở phòng tắm, mấy lần tôi đã sợ đến mức định bỏ cuộc, nhưng cuối cùng vẫn kiên trì hoàn thành trò chơi. Khi chơi trò này tôi nghe thấy tiếng lẹt xẹt rất mơ hồ. Tôi cũng không chắc lắm có tiếng động đó thật không." Tô My nói: "Âm thanh đó giống tiếng chuột kêu không?" Tả Ương đáp: "Không giống lắm! Giống tiếng người ta kéo băng dính hơn."

Qua điều tra, tổ chuyên án kết luận Tả Ương hoàn toàn không liên quan đến vụ án Hoàng Ái Lệ, tổ chuyên án trở lại khách sạn Hill.

Tô My vào nhà vệ sinh rửa tay, còn Hoạ Long, Bao Triển và giáo sư Lương ở phòng ngoài thảo luận tình hình vụ án.

Tô My thầm nghĩ: "Liệu có phải Hoàng Ái Lệ bị Bloody Mary mà Tả Ương gọi ra giết hại không?" Nghĩ đến đây, cô chợt thấy sợ, đưa mắt ngó quanh thấy phòng tắm trống thênh thang, hồ như có hồn ma tà ác đang lởn vởn quanh đây.

Giáo sư Lương nói: "Các cậu nghĩ hiện trường thứ nhất nơi Hoàng Ái Lệ tử vong có thể ở đâu?"

Bao Triển nói: "Rất có thể căn phòng này chính là hiện trường đầu tiên, nhưng lại không tìm thấy bất kì chứng cứ nào mang tính xác thực, bằng không chúng ta đã phá được vụ án này từ lâu rồi."

Giáo sư Lương lại hỏi: "Vậy hung thủ đã giấu xác của nạn nhân ở đâu?"

Hoạ Long đáp: "Có rất nhiều nơi khả nghi trong khách sạn, ví dụ như nhà kho, phòng chứa đồ hoặc phòng giặt, ống thoát khí..."

Giáo sư Lương nhận xét: "Chắc chắn hung thủ phải vô cùng thông thuộc mọi địa bàn trong khách sạn nên y mới có thể né tránh ống kính quan sát của

camera. Y giấu xác nạn nhân trong nửa tháng rồi cuối cùng vứt vào trong téc nước trên tầng thượng. Nhiệm vụ đặt ra lúc này vô cùng cấp bách, chúng ta phải điều tra trọng điểm từng nhân viên làm việc tại khách sạn và cả khách trọ ở khách sạn nữa! Không chỉ vậy, việc tìm kiếm quần áo của Hoàng Ái Lệ cũng là vấn đề then chốt."

Đột nhiên, Tô My nghe thấy âm thanh kì lạ, cô khẽ gọi mọi người vào phòng tắm nghiêng tai nghe ngóng, họ thấy tiếng rên nho nhỏ nhưng rất rõ ràng, còn có cả tiếng loạt soạt xé băng dính, âm thanh đó vọng tới từ phòng kế bên.

Hoạ Long liền gọi nhân viên phục vụ khách sạn đến. Cô nhân viên giới thiệu vị khách thuê phòng kế bên là một ảo thuật gia và nữ trợ lí của ông ta. Họ đã ở khách sạn mấy tháng nay, hàng tuần đều đến nhà hát kịch gần đó biểu diễn hai lần.

Cô nhân viên phục vụ có thân hình đẫy đà mở cửa phòng, tổ chuyên án bước vào, họ trố mắt kinh ngạc khi bắt gặp cảnh tượng đang diễn ra trước mắt.

Căn phòng bừa bộn và bẩn thỉu khiếp người, thức ăn thừa rơi vãi trên mặt đất, quần áo đắp đống trên ghế sô pha, vài thùng đựng đạo cụ ảo thuật kê cạnh tường, rác rưởi vứt lung tung khắp đầu giường, cả một bao cao su đã sử dụng bên mép giường. Âm thanh mà Tô My nghe thấy khi ở trong phòng tắm là tiếng giao hoan của hai người đang đứng trước mặt.

Lúc này, nữ trợ lí bị trói trên ghế, mắt bịt kín, nhà ảo thuật cầm một khẩu súng trong tay.

Nhà ảo thuật nhìn mọi người bước vào phòng mình, anh ta nói: "Ái dà! Chúng ta có thêm vài khán giả này! Mời các vị đóng cửa lại và đứng tựa vào tường."

Họng súng của ảo thuật gia chĩa thẳng vào mọi người, sắc mặt anh ta sầm xuống, rõ ràng anh ta không định đùa. Các thành viên tổ chuyên án đành làm theo lời anh ta.

Nhà ảo thuật nói tiếp: "Tôi từng dùng khẩu súng này bắn chết mười gã ảo thuật gia rác rưởi biến thỏ ra từ mũ. Bọn họ đáng chết! Kĩ xảo tồi tệ mà bọn họ mang ra trình diễn là sự sỉ nhục khán giả. Vị đang ngồi trên ghế kia chính là trợ lí của tôi, đồng thời cũng là bạn gái tôi. Những ông chồng chán ghét bà vợ của mình có lẽ nên học tôi cách làm sao để cô ấy biến mất. Hôm nay, chúng tôi sẽ chọn một cách biến mất hoàn toàn khác trước đây: Biến mất sau khi bắn súng. Tôi dám đảm bảo khẩu súng này một trăm phần trăm là hàng thật, nếu không tin, các anh có thể thử."

Hoạ Long khuyên giải: "Anh bạn, bỏ súng xuống mau! Chúng tôi là cảnh sát!"

Nhà ảo thuật nói: "Anh không thể dừng buổi biểu diễn đang dang dở của tôi. Anh chỉ có một lựa chọn duy nhất là tiếp tục xem đến cùng."

Nhà ảo thuật kê một chiếc giá gỗ ở chỗ trống trong phòng, rồi dựng một tấm kính trong suốt lên giá, anh ta đứng phía sau tấm kính, giơ súng lên, ngắm chuẩn vào nữ trợ lí đang ngồi trên ghế. Mọi người đang định khuyên anh ta bình tĩnh thì anh ta đã nổ súng đầy quyết đoán, đạn xuyên qua tấm kính, cơ thể nữ trợ lí lắc nhẹ một cái rồi nghẹo đầu sang một bên.

Khi tiếng súng vang lên, Hoạ Long vụt lao đến, xô ngã ảo thuật gia, ấn đầu anh ta xuống đất, cướp khẩu súng ném ra xa.

Bao Triển nhặt khẩu súng lên, anh phát hiện đó chỉ là khẩu súng ảo thuật chuyên dụng, dù trông bề ngoài chẳng khác gì khẩu súng thật.

Nữ trợ lí không hề bị thương, Tô My bảo: "Thôi! Bỏ đi!"

Hoạ Long giơ nắm đấm định tẩn anh chàng ảo thuật một trận, nhưng anh kịp kiềm chế, chỉ lớn giọng quát một trận: "Anh muốn ăn đấm hả? Lại còn dám đùa cợt với cảnh sát! Hôm nay tôi phải đấm nát mặt anh cho anh thoả lòng."

Nhà ảo thuật đứng dậy, Bao Triển trả súng cho anh ta.

Nhà ảo thuật giải thích: "Đây là tiết mục chúng tôi sắp biểu diễn - Ảo thuật gia bắn súng xuyên qua tấm kính, nữ trợ lí cắp đạn bằng răng."

Giáo sư Lương thủng thẳng nói: "Tiết mục này đơn giản quá! Tôi có thể đọc ra ngay bài của cậu. Cậu lắp mạch điện tử trên tấm kính, vào khoảnh khắc đạn nổ, mạch điện tử sẽ làm vỡ kính tạo thành hiện tượng giả đạn xuyên qua kính, nữ trợ lí giả vờ trúng đạn, trong khi đó trong miệng cô ấy đã ngậm sẵn một viên đạn."

Mặt nhà ảo thuật ỉu xìu, anh ta cứng miệng phủ nhận: "Không đơn giản như ông nói đâu!"

Giáo sư Lương nói: "Nhưng có một chuyện tôi muốn thỉnh giáo cậu đấy!"

Nhà ảo thuật lấy lại phong độ, vui vẻ trả lời: "Được thôi!"

Giáo sư Lương liếc nhìn nữ trợ lí của nhà ảo thuật, thể hình của cô gái này hao hao giống Hoàng Ái Lệ.

Giáo sư Lương nói: "Nếu cậu giết nữ trợ lí của mình trong căn phòng này, cậu sẽ làm thế nào để đi qua hành lang mà tránh được ống kính của camera giám sát thang máy, rồi chuyển thi thể lên tầng thượng, trèo lên téc nước, cuối cùng ấn thi thể vào trong miệng téc?"

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Phòng Tắm Hãi Hùng

Tinh thần cảnh giác của vị ảo thuật gia này rất cao, anh ta từ chối trả lời, đồng thời lên án giáo sư Lương cố tình chụp mũ anh là kẻ tình nghi.

Các thành viên tổ chuyên án trở về phòng của Tô My, giáo sư Lương kiểm tra bút lục mà cảnh sát thành phố Gia Châu ghi lại khi thẩm vấn nhà ảo thuật. Vào đêm Hoàng Ái Lệ mất tích, nhà ảo thuật và trợ lí của mình đang diễn kịch ở Nhà hát nên họ không có đủ điều kiện thời gian để gây án.

Tố My nói: "Nhà ảo thuật đó hoàn toàn có thể tạo chứng cứ không có mặt tại hiện trường vụ án và giết người, phi tang thi thể nạn nhân."

Bao Triển hỏi: "Sao cô lại cho là vậy?"

Tô My đáp: "Vì anh ta là ảo thuật gia, anh ta có thể biến được quả trứng chim từ trong chiếc nhẫn, cũng có thể biến một người đang sống sờ sờ bỗng dưng biến mất."

Hoạ Long phản bác: "Người ta phát hiện thấy thi thể trong téc nước và cảnh sát phải cưa vách téc nước mới có thể lôi thi thể ra, chẳng lẽ đây cũng là màn biểu diễn ảo thuật sao?"

Các thành viên tổ chuyên án trở về phòng của Tô My, giáo sư Lương kiểm tra bút lục mà cảnh sát thành phố Gia Châu ghi lại khi thẩm vấn nhà ảo thuật. Vào đêm Hoàng Ái Lệ mất tích, nhà ảo thuật và trợ lí của mình đang diễn kịch ở Nhà hát nên họ không có đủ điều kiện thời gian để gây án.

Tố My nói: "Nhà ảo thuật đó hoàn toàn có thể tạo chứng cứ không có mặt tại hiện trường vụ án và giết người, phi tang thi thể nạn nhân."

Bao Triển hỏi: "Sao cô lại cho là vậy?"

Tô My đáp: "Vì anh ta là ảo thuật gia, anh ta có thể biến được quả trứng chim từ trong chiếc nhẫn, cũng có thể biến một người đang sống sờ sờ bỗng dưng biến mất."

Hoạ Long phản bác: "Người ta phát hiện thấy thi thể trong téc nước và cảnh sát phải cưa vách téc nước mới có thể lôi thi thể ra, chẳng lẽ đây cũng là màn biểu diễn ảo thuật sao?"

Thứ hai, y chia thi thể thành nhiều phần, mang dần ra khách sạn và tìm nơi vứt xác.

Thứ ba, phần lớn các khách sạn đều hướng về phía đông, vì thế những cửa sổ hướng bắc thường nằm ngoài phạm vi giám sát của camera, hung thủ chặt xác nạn nhân, luồn thi thể qua song sắt cửa sổ, lấy dây thừng quẳng thi thể lên tầng thượng khách sạn, rồi treo thi thể ở điểm mù của camera phía sau toà nhà khách sạn, cuối cùng lặng lẽ di chuyển dần xuống dưới.

Giáo sư Lương từ từ lăn xe lăn về phía cửa sổ, ông kéo rèm cửa sổ ra, căn phòng mà Hoàng Ái Lệ ở cũng có cửa sổ hướng bắc, tuy không lắp đặt song sắt chống trộm, nhưng cửa sổ lại bị mắc kẹt không thể mở hẳn ra, chỉ có thể đẩy ra một khoảng he hé, bởi vậy không thể nhét xác nạn nhân qua đó được, vả lại cơ thể nạn nhân hoàn toàn nguyên vẹn, không hề bị chia tách. Sau khi kiểm tra kĩ lưỡng, phía cảnh sát cũng cho biết hoàn toàn không có dấu vết phá hoại cửa sổ.

Bao Triển nói tiếp: "Tuy nhiên, cả ba đáp án của tôi đều không phù hợp với vụ án này!"

Giáo sư Lương gật đầu: "Đúng vậy! Hiện giờ chúng ta đang phải đối mặt với khả năng thứ tư."

Hoạ Long bảo: "Dẫu khả năng gì thì tôi tuyệt đối không tin vào khả năng ma quỷ hoành hành."

Tô My hỏi vặn: "Nếu không tin thì sao tết Thanh minh người ta vẫn đốt vàng mã cho người chết?"

Người chịu trách nhiệm phía cảnh sát thành phố Gia Châu hỏi tổ chuyên án xem nên trả lời giới truyền thông như thế nào, tổ chuyên án đành phải kéo dài thời gian phá án, bởi hiện giờ những thông tin họ nắm trong tay cũng chẳng nhiều hơn giới truyền thông là bao. Mọi cặp mắt của nhân dân cả nước đều đổ dồn vào vụ án này, ngoài giới truyền thông Trung Quốc, thì các hãng truyền thông nước ngoài như Mỹ, Canada cũng giật tít vụ án này trên trang nhất các báo, nhiều phóng viên tập trung ở trước cửa khách sạn Hill. Hàng loạt nhà thám hiểm tò mò cũng bị thu hút bởi vụ án này, giá phòng khách sạn Hill bỗng chốc tăng vùn vụt.

Mấy hôm sau, di thể của Hoàng Ái Lệ được mai táng, cảnh sát vẫn chưa thể xác định được nguyên nhân tử vong thực sự của nạn nhân.

Vụ án được nhiều giới chú ý khiến áp lực đè lên vai tổ chuyên án càng thêm nặng nề, nhiều lời đồn đại và suy đoán khiến quần chúng thêm nghi hoặc, rốt cuộc Hoàng Ái Lệ đã tự sát hay bị mưu sát? Hay chỉ là tai nạn ngoài ý muốn? Hung thủ đã di chuyển tử thi của Hoàng Ái Lệ lên tầng thượng khách sạn bằng cách nào? Y làm thế nào để nhét thi thể vào trong téc nước? Vì sao thi thể của Hoàng Ái Lệ lại mất tích nửa tháng? Nguyên nhân nào khiến Hoàng Ái Lệ có những hành vi kì quặc trong thang máy? Nếu Hoàng Ái Lệ bị mưu sát thì hung thủ là ai? Động cơ của hung thủ là gì?

Vụ án rơi vào thế bế tắc, tổ chuyên án không có cách nào thúc đẩy tiến độ

phá án dù họ đã thẩm vấn từng nhân viên làm việc trong khách sạn, Vụ án giậm chân tại chỗ!

Giáo sư Lương nghĩ ra một cách, ông triệu tập giới truyền thông và một số thám tử quần chúng tò mò về vụ án này với hi vọng huy động sức mạnh quần chúng tìm ra điểm đột phá. Mọi người nhiệt tình đưa ra ý kiến của mình, cuộc thảo luận phân tích tình hình vụ án diễn ra trong phòng họp của khách sạn suốt buổi chiều, càng thảo luận vụ án càng trở nên li kì, bí hiểm, rất nhiều ý kiến trái chiều được đưa ra, giáo sư Lương chỉnh lí những điểm tương đồng:

Thứ nhất, trước khi chết Hoàng Ái Lệ đã gặp thứ gì đó khiến cô vô cùng khiếp đảm.

Thứ hai, Hoàng Ái Lệ chết trong khách sạn này.

Thứ ba, quần áo của Hoàng Ái Lệ biến mất.

Một phóng viên phỏng đoán quần áo của Hoàng Ái Lệ bị nước cuốn trôi, mà hệ thống cấp nước của khách sạn rất phức tạp với khá nhiều đường ống dẫn nước nên cảnh sát không thể tìm thấy quần áo của nạn nhân. Nhưng rốt cuộc Hoàng Ái Lệ cụ thể chết ở chỗ nào trong khách sạn? Nếu cô ấy gặp hung thủ ở hành lang hoặc tầng thượng thì chắc chắn cô ấy sẽ chống cự dữ dội, nhưng thi thể lại không hề có vết ngoại thương. Căn cứ vào kết quả khám nghiệm tử thi thì Hoàng Ái Lệ chết do bị ngạt nước, bất luận là tự sát hay bị sát hại hoặc tai nạn ngoài ý muốn thì cái chết của Hoàng Ái Lệ chắc chắn có liên quan đến nước.

Ngoài téc nước ra, thì trong khách sạn còn nơi nào chứa nước nữa?

Trong đầu Bao Triển chợt lóe lên một suy nghĩ, anh chỉ phòng tắm và nói: "Rất có khả năng đây chính là hiện trường thứ nhất của vụ hung án."

Họa Long gật đầu tán thành: "Trong phòng tắm có chậu rửa mặt và có cả

bồn tắm. Có lẽ hung thủ đã ấn đầu cô ấy xuống nước khiến cô ấy chết ngạt."

Tô My bổ sung: "Tôi để ý thấy trong di vật của Hoàng Ái Lệ để lại có sữa rửa mặt. Đầu tiên cô ấy sẽ xả nước đầy chậu rửa mặt, rồi cúi thấp đầu rửa mặt, trên mặt cô ấy toàn bọt sữa, nên không thể mở mắt ra được. Có lẽ chính lúc đó, hung thủ đã tấn công cô ấy, y dúi đầu cô gái vào trong chậu ngập nước. Nếu không phải lúc ấy đang gội đầu thì khi hung thủ bước đến gần, chắc chắn cô ấy đã phát hiện ra. Như vậy y cũng không có cơ hội làm cô ấy chết ngạt trong chậu rửa mặt."

Giáo sư Lương đặt câu hỏi: "Làm sao hung thủ có thể vào được phòng của Hoàng Ái Lệ? Và y rời khỏi phòng bằng cách nào để không bị camera quay được? Đây chính là ẩn số rất khó hiểu."

Khi mọi người đang sôi nổi bàn luận tình hình vụ án trong phòng thì đột nhiên có tiếng gõ cửa, nhà ảo thuật và nữ trợ lí ở phòng kế bên bước vào.

Nữ trợ lí nói: "Không biết các vị có nhã hứng thưởng thức một màn ảo thuật của chúng tôi không?"

Họa Long xua tay từ chối: "Chúng tôi đang bận tối mắt, không rảnh xem mấy trò ảo thuật của hai vị đâu!"

Nhà ảo thuật nói: "Thế thì thôi vậy! Chúng tôi đang định biểu diễn màn đi xuyên tường rất đặc sắc đấy!"

Ảo thuật gia và nữ trợ lí nói xong định bỏ đi, giáo sư Lương chợt gọi giật họ lại, ông nói mình rất hứng thú muốn xem họ biểu diễn.

Nhà ảo thuật nói: "Màn ảo thuật mà chúng tôi định biểu diễn vô cùng đơn giản, các vị khóa trái cửa phòng lại, chúng tôi có thể đi xuyên qua tường để vào trong phòng."

Tô My lắc đầu vẻ không tin: "Làm gì có chuyện ấy! Có phải chính xác ý anh là anh ở trong phòng của anh, đi xuyên tường sang phòng của chúng tôi chăng?"

Nhà ảo thuật không đáp, chỉ nói: "Một ngàn! Chúng tôi không thể biểu diễn miễn phí!"

Họa Long trả giá: "Anh hét hơi cao đấy! Những một ngàn tệ sao?"

Nhà ảo thuật mỉm cười: "Ý tôi là một ngàn đô la Mỹ! Tròn một ngàn không kém một xu!"

Bao Triển nghi ngờ: "Anh có chắc mình làm được không?"

Nhà ảo thuật trả lời chắc như đinh đóng cột: "Đương nhiên là làm được!"

Họa Long nói: "Chúng tôi đang điều tra một vụ án mạng, chắc anh cũng biết rõ bây giờ chúng tôi hoàn toàn có lí do để nghi ngờ anh là thủ phạm."

Nhà ảo thuật đáp vẻ bất cần: "Tùy các anh! Cây ngay không sợ chết đứng!"

Họa Long cầm còng số tám, cười nhạt: "Hay là anh biểu diễn màn kim thiền thoát xác bằng cách tự mở vòng tay bằng ý nghĩ xem nào?"

Nhà ảo thuật chậm rãi nói: "Nếu muốn xem tôi biểu liễn màn đi xuyên tường thì tôi chỉ có một yêu cầu đó là sống cổ ông anh hữu dũng vô mưu này ra khỏi đây!"

Giáo sư Lương lập tức đồng ý: "Được! Chúng tôi sẽ trả cậu một ngàn đô và rất muốn xem cậu đi xuyên tường bằng cách nào."

Giáo sư Lương yêu cầu Họa Long xuống phòng bếp khách sạn chuẩn bị bữa tối, Họa Long hậm hực bỏ đi. Trong phòng chỉ còn lại ba người là giáo

sư Lương, Bao Triển và Tô My. Ảo thuật gia và nữ trợ lí rời khỏi phòng, trước khi khép cửa lại, anh ta nói: "Màn biểu diễn bắt đầu! Cho chúng tôi thời gian một tiếng!"

Bao Triển khóa trái cửa lại, chốt khóa chống trộm, Tô My cũng đóng chặt cửa sổ, kiểm tra kĩ càng mọi ngách thông ra ngoài, mọi người đều cho rằng ảo thuật gia không thể đột nhập vào phòng trong tình trạng cửa chính và các cửa số đều bị đóng kín như thế này.

Tô My nói: "Nếu căn phòng này là hiện trường đầu tiên của vụ án thì hung thủ vào phòng bằng cách nào? Tôi nghĩ rằng đáp án sẽ có trong vài phút nữa thôi!"

Bao Triển nghi hoặc: "Liệu nhà ảo thuật kia có làm được như lời anh ta nói không? Nếu anh ta là kẻ tình nghỉ thì chẳng phải làm vậy nghĩa là tự chui đầu vào rọ hay sao?"

Tô My hỏi: "Liệu có phải anh ta đang dùng kế điệu hổ ly sơn, lừa chúng ta ngồi đây để đi gây vụ án mạng tiếp theo không?"

Giáo sư Lương nói giọng quyết đoán: "Anh ta không thể là hung thủ, có lẽ anh ta muốn ám thị điều gì đó cho chúng ta."

Khi ba người đang thảo luận thì một làn khói khẽ luồn vào khe hở phía dưới cánh cửa, trong lúc mọi người còn hoảng loạn nghi ngờ không biết có phải khí độc không thì sương khói đã tràn vào đầy phòng, Tô My vội đẩy xe lăn của giáo sư Lương ra xa đám khói. Bao Triển đứng dậy định mở cửa chạy khỏi phòng thì một tràng cười vang lên phía sau, mọi người quay đầu lại đã thấy ảo thuật gia đứng trong phòng từ lúc nào.

Cửa chính vẫn khóa trái, cửa số vẫn đóng chặt, vậy mà ảo thuật gia đột ngột xuất hiện trong phòng như thể một u hồn.

Giáo sư Lương gật gù tán thưởng: "Được rồi! Cậu biểu diễn rất thành công! Chút nữa Tiểu My sẽ trả phí biểu diễn cho anh."

Nhà ảo thuật nói: "Tôi đổi ý rồi! Tôi không thu tiền của các vị nữa!"

Giáo sư Lương hỏi: "Vì sao?"

Nhà ảo thuật đáp: "Vì ông là khán giả đầu tiên chịu bỏ một khoản tiền lớn ra để xem màn biểu diễn ảo thuật của tôi."

Bao Triển nói: "Chúng tôi muốn biết anh đã vào phòng bằng cách nào, mong anh phối hợp điều tra!"

Nhà ảo thuật cất tiếng cười lớn, đáp: "Tôi đã sớm lường trước được điều này rồi! Nhưng tôi sẽ không phối hợp với cảnh sát các anh đâu!"

Tô My dọa: "Có điều nếu anh muốn rời khỏi đây e cũng không dễ đâu!"

Nhà ảo thuật trả lời đầy vẻ phớt đời: "Tôi vào được thì ra được! Tạm biệt! "

Tô My gọi điện thoại thông bảo với cảnh sát trực ban đang gác ở khách sạn Hill, Bao Triển lấy hết dũng khí xông vào định khống chế ảo thuật gia.

Ảo thuật gia ném một quả lựu đạn khói về phía tổ chuyên án, rồi nhảy bật lùi ra sau, luồng khói dày đặc trong quả lựu đạn phun ra theo mồi lửa, Bao Triển hoảng hồn vội né sang một bên, khi làn khói dần dần tan biến cũng là lúc mọi người phát hiện ảo thuật gia đã biến mất ngay trước mắt họ. Cửa chính và cửa sổ vẫn đóng im im như trước.

Lễ tân khách sạn thông báo, nửa tiếng trước nữ trợ lí đã làm thủ tục trả phòng và rời khỏi khách sạn trước thời hạn.

Họa Long vội dẫn cảnh sát đuổi theo nhưng nhà ảo thuật biến mất tăm

mất dạng.

Họa Long ấm ức trách móc: "Tôi đã nói trước rồi mà! Cứ còng tay thằng cha đó lại thì bây giờ có chạy đằng trời!"

Cảnh sát thành phố Gia Châu bận rộn đến nửa đêm mà vẫn không tìm thấy bóng dáng của ảo thuật gia. Tổ chuyên án phân tích, tuy ảo thuật gia không phải kẻ tình nghi nhưng rất có thể anh ta là người biết rõ nội tình vụ án. Anh ta đã ở đây suốt nhiều tháng, nên có lẽ đã phát hiện ra một vài uẩn khúc ẩn chứa trong khách sạn này. Anh ta muốn dùng một màn biểu diễn ảo thuật để cung cấp thêm manh mối cho cảnh sát.

Trước khi đi ngủ Tô My muốn tắm gội, sương khói do nhà ảo thuật tạo ra là loại vật chất dạng bột, bột trắng bám đầy trên tóc Tô My.

Tô My mở vòi hoa sen, cố gắng khắc chế nỗi sợ trong lòng, cô không dám nhắm mắt, phòng tắm này khiến cô cảm thấy sợ hãi.

Tô My chỉ tắm qua loa, đêm nay cô không thấy điều bất thường xảy ra, cả phòng tắm mờ mịt hơi nước nóng. Cô hơi yên tâm trở lại và luôn trấn an bản thân. Tô My bước đến trước gương, lấy tay lau mặt gương, bóp sữa rửa mặt định rửa mặt cho sạch. Cô cúi thấp đầu, bỗng nhiên cô lờ mờ cảm thấy có người đang khe khẽ bước đến gần, đứng sau lưng cô. Cô cuống quýt lau sữa rửa mặt đang dính trên mắt, quay đầu lại nhìn, phía sau không một bóng người. Cô thở phào, vỗ ngực bồm bộp, tiếp tục rửa mặt...

Khoảnh khắc Tộ My ngẩng đầu lên và mở mắt ra, cô vô cùng hoảng sợ, trong gương đột nhiên xuất hiện một gương mặt, tuy chỉ lờ mờ và không nhìn rõ ngũ quan. Trong phòng tắm rõ ràng chỉ có một mình Tô My, Cơn ớn lạnh từ đâu chạy từ chân lên tận đỉnh đầu, cô hét lên thất thanh.

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Kẻ Mắc Chứng Nhìn Trộm

Bốn thành viên tổ chuyên án đổ xô vào phòng tắm quái dị, mặt người trên gương đã biến mất.

Họa Long hỏi: "Liệu có phải cô hoa mắt không đấy?"

Tô My run rẩy đáp: "Không thể có chuyện đấy! Tôi nhìn thấy một khuôn mặt trong gương thật mà!"

Bao Triển lẩm bẩm: "Lạ thật! Có thấy mặt gương có điều gì khác thường đâu?"

Giáo sư Lương nói: "Có lẽ Hoàng Ái Lệ cũng gặp phải tình cảnh giống cháu vừa rồi. Cô ấy đã nhìn thấy thứ gì đó xuất hiện trong gương."

Sau loạt âm thanh "loảng xoảng", chiếc gương đã vỡ tan. Chẳng ngờ phía sau chiếc gương không phải vách tường mà là một gian phòng nhỏ dùng để chứa đồ vật vặt.

Bao Triển nhặt mảnh gương vỡ lên quan sát tỉ mỉ, hóa ra đây là tấm gương hai chiều, giá gương hình tròn, có thể xoay chuyển.

Loại gương này thường được lắp đặt trong phòng thẩm vấn của các cơ quan công an, viện kiểm sát, toà án, nhà tù hoặc bệnh viện tâm thần. Loại gương này cho phép người bên ngoài có thể nhìn rõ mọi chuyện diễn ra bên trong, nhưng người bên trong không thể nhìn thấy người bên ngoài, nó có tác dụng nhìn trộm rất tốt.

Gian phòng chứa đồ lặt vặt phía sau tấm gương chất đầy dây điện, dụng cụ đèn điện và cả các thiết bị phòng cháy chữa cháy.

Trên mặt đất vương đầy đầu mẩu thuốc lá, rõ ràng có người từng đứng sau gương nhìn trộm Tô My và Hoàng Ái Lệ tắm gội.

Quản lí khách sạn Hill không hề hay biết chuyện này, họ phủ nhận khách sạn lắp đặt gương hai chiều để rình trộm khách hàng, mọi nghi vấn đều đổ dồn lên nhân viên điện nước. Anh ta giữ chìa khoá phòng chứa đồ và cũng chỉ một mình anh ta có thể tự do ra vào căn phòng chứa đồ có thể rình trộm khách tắm này!

Nhân viên điện nước là gã đàn ông trung niên họ Lý. Anh ta có kiểu tóc rất đặc biệt, chỉ có một chòm tóc trước trán để che vầng trán hói nên mọi người đều gọi anh ta là Lý hói.

Hoạ Long lập tức đi bắt Lý hói, quần nhau một hồi cuối cùng anh cũng khuất phục được kẻ tình nghi, bập còng số tám vào cổ tay y. Hoạ Long tóm lấy chỏm tóc phất phơ trước trán Lý hói. Lý hói bị giải vào phòng thẩm vấn nhưng y kiên quyết không trả lời Bao Triển và Tô My. Khi đi ngang qua hành lang dành riêng cho nhân viên của khách sạn, Lý hói phản ứng kịch liệt, y lấy hết sức đẩy Hoạ Long ra, rồi chạy thục mạng về phía tầng thượng.

Hoạ Long, Bao Triển, Tô My tức tốc đuổi theo sau, cửa tầng thượng vốn luôn khoá, nhưng khi chạy Lý hói đã kịp nhấn nút báo cháy trên tường, nên cánh cửa tự động bật mở. Lý hói chạy thẳng ra lan can rồi tung mình nhảy xuống không chút do dự.

Tô My báo cáo khẩn cấp cho giáo Sư Lương rằng nghi phạm đã sợ tội tự sát.

Hoạ Long và Bao Triển lập tức chạy xuống lầu, nhưng lạ thay dưới mặt

đất không hề có thi thể nào.

Tô My lẩm bẩm: "Gặp ma à?"

Bao Triển nói: "Chúng ta tìm cẩn thận lại xem! "

Hai người ngẩng đầu lên quan sát vị trí Lý hói vừa nhảy xuống, tầm nhảy không hề vướng dây điện, cũng không có máy điều hoà lắp ngoài, trên các vách tường nhô ra không hề có vật gì. Cuối cùng họ không tìm thấy Lý hói, y biến mất như tan vào không trung vậy, không một ai có thể lí giải hiện tượng kì lạ này.

Qua điều tra, cảnh sát biết Lý hỏi là kẻ có thói quen thị dâm, y thích rình trộm phụ nữ tắm, thói quen bệnh hoạn này dần phát triển thành chứng bệnh kinh niên khó bỏ.

Kẻ thị dâm khác với kẻ phô dâm. Kẻ thị dâm là những kẻ thích nhìn cơ thể người khác, còn kẻ phô dâm là những kẻ thích người khác nhìn mình.

Nếu một phụ nữ gặp một kẻ thích phô dâm chứng tỏ người phụ nữ đó ít nhiều có điểm hấp dẫn người khác phái. Những kẻ thích "khoe" thường lựa chọn mục tiêu, chúng muốn khoe cơ thể mình cho những cô gái xinh đẹp, gợi cảm xem, để từ đó chúng hưởng thụ vẻ mặt đầy sợ hãi và kinh ngạc của các cô gái. Còn kẻ thích thị dâm thường không lựa chọn mục tiêu, chúng không từ chối bất kì một ai bất kể đối tượng xấu hay đẹp, già hay trẻ, chúng núp ở nhà vệ sinh, phòng thay quần áo, phòng tắm và thậm chí cả những nơi bẩn thỉu như nhà xí, chúng tìm trăm phương nghìn kế để nhìn trộm phụ nữ.

Ngay từ khi còn nhỏ, Lý hói đã thể hiện khuynh hướng biến thái này, y lấy đinh ngoáy một lỗ nhỏ trên tường nhà vệ sinh công cộng.

Những lỗ nhỏ trên tường thường bị người ta bịt lại, nhưng dẫu vậy cũng không thể ngăn cản sự tò mò sôi sục trong lòng y, y trèo lên tường ngồi chồm

hỗm trên bờ tường nhìn xuống.

Mùa đông, hố nước tiểu phía sau nhà vệ sinh đóng băng, phân và nước tiểu chảy ra sau nhà vệ sinh, dần dần tích tụ thành hố lớn như hồ nước.

Cái hồ nước đó tuy không có cá bơi lượn lờ nhưng vẫn có bóng liễu rủ và bóng sao soi mình xuống đó, giờ nó đã khô nứt. Hố nước tiểu cạnh rặng liễu và nhà vệ sinh công cộng chính là thiên đường của cậu thiếu niên bệnh hoạn là Lý hói năm đó. Y thích mùa đông, thích những đêm có trăng sáng, khi ấy, y sẽ khe khẽ với tay nắm lấy cành liễu, đứng trên hố nước tiểu đã đóng băng, mở to mắt nhìn trộm đàn bà con gái.

Thực ra y cũng chẳng nhìn thấy gì rõ ràng cả, nhưng thế cũng đủ để y thấy hưng phấn.

Mặt y nóng bừng khiến một vùng nước đóng băng tan chảy.

Gió thổi ù ù qua những rặng liễu, lá liễu rụng tơi tả chỉ để lại những cành cây trơ trụi oằn mình trong cơn gió lạnh.

Đa số kẻ mắc bệnh thích nhìn trộm đều ý thức được hành vi của mình sai trái và nguy hiểm, nhưng họ vẫn không thể kiểm soát nổi bản thân, đó là loại dục vọng muốn xóa bỏ mà không được, là nỗi khổ cứ phải tái phạm nhiều lần.

Sau khi trưởng thành, Lý hói li dị hai lần, cả hai lần đều liên quan đến chứng thị dâm của y.

Hàng xóm cạnh nhà đôi khi vẫn kể cho nhau nghe những câu chuyện bệnh hoạn của y sau mỗi buổi trà dư tửu hậu.

Chuyện kể rằng có một đôi vợ chồng mới cưới, người vợ luôn cảm thấy có kẻ xấu ẩn nấp đâu đó trong nhà mình. Người chồng nhẹ nhàng trấn an vợ,

bảo cô đừng thần hồn nát thần tính. Một đêm, người chồng đã ngủ say, người vợ bị đau bụng, cô lấy hết can đảm vào nhà xí và đóng cửa lại. Trên mặt đất có khe hở đủ để tia sáng lọt vào, cô cảm thấy có người khe khẽ bước đến gần và đứng ở ngoài cửa. Một lát sau, phía ngoài im lặng như tờ, cô đột ngột đẩy mạnh cửa ra thì thấy chồng mình đang nằm rạp trên mặt đất nhìn trộm cô đi vệ sinh.

Người chồng đó chính là Lý hói, sau lần li dị đó, y không tái hôn nữa. Y đảm nhiệm công việc sửa điện nước trong khách sạn Hill, thường ngày y sống trong khách sạn.

Lý hói âm thầm mua hai tấm gương hai chiều, lần lượt lắp ở phòng tắm phòng 414 và 415 thay thế cho tấm gương cũ, y cũng cải tạo khung giá để gương có thể xoay chuyển hoặc có thể cố định bằng ốc vít. Từ đó gian phòng chứa đồ phía sau tấm gương trở thành thiên đường của y, y có thể thoải mái rình trộm khách nữ tắm gội bất kể khi nào y thích.

Có lẽ ảo thuật gia vô tình phát hiện ra bí mật này nên sau đó họ đã âm thầm ám thị cho tổ chuyên án biết.

Ảo thuật gia biểu diễn màn ảo thuật đi xuyên tường li kì để nói với tổ chuyên án rằng rất có thể hung thủ giết hại Hoàng Ái Lệ đã đột nhập vào phòng bằng cách này.

Một số câu hỏi phải liên tưởng với sự kiện này hoặc hiện tượng khác mới có thể xâu chuỗi và tìm ra đáp án.

Ví như ảo thuật gia đội mũ, trong mũ giấu một chú thỏ, trong dạ dày của chú thỏ có vài hạt cỏ, những hạt cỏ này sẽ đâm chồi nảy lộc vào mùa xuân năm sau, những chiếc lá non run rẩy trong gió ở một ngõ vắng, run rẩy trong mưa ở một thành phố phồn hoa, rồi biến đổi thứ tự của vạn vật, cuối cùng trở thành một cánh đồng cỏ mênh mông, bát ngát.

Ví như cậu sinh viên Tả Ương vốn không tin vào chuyện ma quỷ, trước khi vào phòng tắm gọi hồn của Bloody Mary, cậu ta không hề biết rằng có một hồn ma thực sự đang đứng đằng sau tấm gương. Tấm gương hai chiều này cũng sẽ lão hóa theo thời gian, nhờ vậy mà Hoàng Ái Lệ đã nhìn thấy hồn ma đó thấp thoáng sau gương. Cô không thể giải thích hiện tượng đó, cũng không tin vào cảnh tượng diễn ra trước mắt, nhưng nó lại làm cô khiếp hãi đến cực điểm.

Lý hói nhìn các vị khách đến trọ trong phòng 414 và 415.

Tô My là cô gái đẹp nhất mà Lý hói từng nhìn trộm. Khi y đứng đằng sau tấm gương, y nhìn thấy từng giọt nước rỏ xuống từ tóc cô, mái tóc cô đen óng và mềm mại như dòng suối xõa ra theo động tác lắc đầu của cô, y nhìn thấy Tô My, y thấy Tô My tắm, dáng người gợi cảm đến mê hồn, thân hình đẹp tuyệt luân... Có lẽ lúc đó y thầm nghĩ: "May mà mình được nhìn ngắm cô ấy! Mình lắp tấm gương này là quá đúng!"

Y không ngờ tấm gương đã hao mòn theo thời gian, nên Tô My tình cờ phát hiện ra kẻ rình trộm phía sau gương.

Khi một người rửa mặt xong, ngẩng đầu lên lại phát hiện trong gương có thêm một khuôn mặt khác, người đó liền ngoảnh lại phía sau xem ai mới bước vào phòng, nhưng rõ ràng trong phòng tắm chỉ có một mình mình, có lẽ chỉ trong những bộ phim kinh dị mới xuất hiện màn rùng rợn này. Dẫu là Tô My, một nữ cảnh sát dạn dày trận mạc mà cũng sợ đến mức thét lên thất thanh, huống hồ là Hoàng Ái Lệ.

Rình trộm là niềm hạnh phúc lớn nhất của Lý hói. Khi còn nhỏ, y bị đuổi học cũng vì rình trộm bạn gái, khi lớn lên y bị vợ bỏ cũng vì rình trộm vợ.

Nếu không thể nhìn trộm đàn bà con gái thì cuộc đời này còn ý nghĩa gì nữa? Nên sau khi bị bắt y quyết định nhảy lầu tự tử từ tầng thượng khách sạn.

Khách sạn Hill cao mười lăm tầng, Lý hói nhảy từ tầng thượng xuống chắc chắn chỉ còn nước chết, vậy mà cảnh sát không hề tìm thấy thi thể của y. Giáo sư Lương và Tô My quan sát camera gắn ở đầu đường dẫn vào khách sạn, cuối cùng họ đã tìm ra câu trả lời. Khi Lý hói nhảy lầu thì vừa khéo có mấy chiếc xe chở đá vụn đi ngang qua, Lý hói rơi cắm vào thùng xe, tài xế không hề hay biết. Những chiếc xe này là xe của đội công trình đi lấp biển, trước khi cảnh sát lái xe đến tìm thì thể thì Lý hỏi đã sớm bị vùi xuống biển sâu theo những vật liệu lấp biển rồi!

Vì Lý hói đã chết nên rất nhiều tình tiết không thể chứng thực, cuối cùng cảnh sát không thể đưa ra kết luận chính xác về vụ án của Hoàng Ái Lệ, họ chỉ có thể đưa ra các phân tích dựa trên những suy luận hình sự. Có lẽ cái chết của Hoàng Ái Lệ diễn ra theo trình tự như thếnày:

Sau khi Hoàng Ái Lệ vào ở khách sạn Hill, cô phát hiện thấy phòng tắm có điểm quái lạ, lúc cô tắm xong, trên gương xuất hiện dòng chữ gọi hồn Bloody Mary, rồi dòng chữ đó dần dần biến mất một cách li kì. Sau đó, cô lại nhìn thấy một khuôn mặt trong gương, rồi sau đó cũng dần dần biến mất. Những chuyện kinh dị ấy khiến cô vô cùng sợ hãi, không ai hiểu vì sao cô lại lên tầng mười bốn, nhưng khi cô đáp thang máy đi xuống thì ngẫu nhiên lại nhìn thấy tấm gương gắn ngoài thang máy giống hệt tấm gương ở phòng cô, điều đó khiến tinh thần cô quỵ ngã, chính bởi vậy cô mới có những hành vi bất thường. Có thể cô từng muốn báo cảnh sát hoặc thông báo cho phía khách sạn, nhưng nếu cô bảo họ trong phòng tắm có ma hay trong gương hiện ra mặt người thì nghe có vẻ rất nực cười, sẽ chẳng một ai tin cô cả! Cô biết tiếng Anh, nên cô hiểu dòng chữ hiện trên mặt gương có ý nghĩa gì, thêm vào đó việc cánh cửa thang máy không thể đóng lại càng khiến cô tin rằng linh hồn tà ác của Bloody Mary đang bám theo cô như hình với bóng. Từ thang máy, Hoàng Ái Lệ trở về phòng mình, cô vô tình gặp anh thợ sửa điện nước ở hành lang, người thợ sửa điện nước đó chính là Lý hói. Cô lắp bắp yêu cầu Lý hói kiểm tra lại phòng tắm, thế là Lý hói dìm chết cô trong phòng tắm, giấu thi

thể trong phòng chứa đồ. Sau khi khách sạn tiến hành kiểm tra chất lượng nước, y liền thả thi thể của nạn nhân vào trong téc nước. Lý hói giết chết Hoàng Ái Lệ không chỉ vì lo lắng hành vi rình trộm của mình bị phát hiện mà còn bởi y lo mất việc. Y càng sợ hơn nếu từ nay về sau mình không còn cơ hội rình trộm ai nữa. Phía sau tấm gương chính là nội tâm của y, là cả thiên đường của y.

Xin trích một vài mẩu tin liên quan đến các vụ rình trộm:

Ở thành phố Nam An có một nam sinh đội tóc giả đóng giả nữ sinh chui vào nhà vệ sinh nữ nhìn trộm các nữ sinh.

Ở Tân Châu có lão chủ nhà biến thái nhìn trộm khách thuê nhà qua camera suốt hai mươi năm.

Một đại đội trưởng mang hàm trung úy của trường Hậu cần ở Đài Loan hai lần trèo lên trần nhà nhìn trộm nữ giáo viên hướng dẫn mang hàm thiếu úy tắm gội, đồng thời còn chụp ảnh trộm. Vì ánh đèn flash lóe lên nên anh ta bị phát hiện, lúc bỏ trốn khỏi trần nhà, anh ta trượt chân ngã ngay xuống phòng ngủ của nữ giáo viên và bị bắt tại trận. Anh ta bị phạt sáu tháng tù.

Cựu chủ tịch danh dự của câu lạc bộ Manchester United là nhà tỉ phủ năm mươi bảy tuổi Martin Edwards bò lồm ngồm trong phòng vệ sinh của câu lạc bộ thể hình, cổ vươn dài, mắt không chớp nhìn trộm một phụ nữ trung niên, chẳng may ông ta lại lọt đúng vào tầm ngắm của cảnh sát nên bị bắt tại trận, từ đó nhà tỉ phú thân bại danh liệt, hành vi rình trộm của ông ta gây chấn động khắp thành Manchester.

Phải chăng những khán giả ngồi trước màn hình vi tính xem video clip của Hoàng Ái Lệ cũng mang tâm lí rình trộm?

Có lẽ nhìn phía sau tấm gương mới có thể thấy rõ thế giới này!

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

PhầN 8: Phên Thịt Người

Lời dẫn

Tôi có thể nói cho anh ấy thời gian chúng tôi gặp nhau, nhưng vĩnh viễn tôi không thể nói địa điểm hẹn gặp - Herta Muller

Một con người sao bỗng dưng lại biến thành chiếc bánh được nhỉ?

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Cậu Bé Bị Bắt Cóc

Ở ngoại ô thành phố Phổ Giang có một con đường quốc lộ khá hẻo lánh, mặt đường lồi lõm, đội công trình đang tu bổ lại con đường, họ đắp bê tông vào mỗi hố lõm, sau đó phủ thảm cỏ lên trên. Ngày hôm sau, anh tài xế lái xe lu phát hiện một trong những thảm cỏ mà họ trải lên có màu đỏ, anh ta dừng xe lại, thận trọng lật thảm cỏ lên, chẳng ngờ phát hiện trên mặt đường đã đắp bê tông phẳng có một thi thể nằm sóng soài, nom chẳng khác nào chiếc bánh.

Sau khi kiểm tra hiện trường, cảnh sát quận Xích Bắc thành phố Phổ Giang nhận định, đây không phải hiện trường của vụ tai nạn giao thông mà là hiện trường vứt xác của một vụ án giết người.

Ai đó đã vứt thi thể của nạn nhân lên con đường quốc lộ này sau đó lấy thảm cỏ đắp lên xác chết, đoạn đường này thường có xe tải cỡ lớn chạy qua nên cơ thể tử thi đã bị nhiều chiếc xe chạy qua cán mỏng. Mấy cảnh sát hình sự lấy xẻng xúc thi thể ra khỏi mặt đường vừa san phẳng. Màu của "chiếc bánh" khiến người ta rợn tóc gáy.

A Tử bụm miệng lao ra vệ cỏ ven đường nôn thốc tháo.

Mặc dù di thể bị tổn thương nghiêm trọng, nhưng nhờ các kĩ thuật hiện đại, nên bộ phận giám định pháp y vẫn đưa ra kết quả khám nghiệm tử thi chuẩn xác. Nạn nhân là một bé trai mười hai tuổi, bị vật nặng giống như búa đập vào đầu gây ra tử vong, vết thương chí mạng ở vị trí huyệt thái dương. Hung thú vứt xác cậu bé lên đường quốc lộ vào ban đêm, lấy cỏ đậy lại, đoạn đường này không có camera giám sát, một vài bóng đèn còn cháy hỏng.

Phân cục cảnh sát quân Xích Bắc tiến hành điều tra từng thành viên đội thi công đoạn đường này vào tối đó nhưng không phát hiện ra manh mối gì. Cảnh sát tìm thấy cặp sách và quần áo của nạn nhân ở ven đường cách hiện trường vứt xác không xa lắm, trong cặp sách có sách vở và khăn quàng đỏ, trên vở đề họ tên và trường lớp, nhờ đó cảnh sát nhanh chóng xác minh được lai lịch của nạn nhân.

Cậu bé bị sát hại dã man tên là Vương Giai, học sinh lớp sáu* trường Tiểu học thực nghiệm quân Xích Bắc. (* Theo chế độ giáo dục của Trung Quốc, cấp tiểu học gồm từ lớp một đến ớp sáu.)

Một tuần trước, khi Vương Giai tan học, cậu bé đã mất tích, bố mẹ Vương Giai nhận được điện thoại tống tiền của bọn bắt cóc, chúng đòi năm trăm ngàn tệ. Bố mẹ Vương Giai nóng lòng như lửa đốt, ngầm báo cảnh sát, cảnh sát quân Xích Bắc thành lập đội chuyên án, nhưng ngay khi cảnh sát bắt tay điều tra vụ này thì bọn bắt cóc không gọi điện thoại đến tống tiền nữa. Nhiều ngày sau thi thể của đứa trẻ được phát hiện trên đường quốc lộ.

Trong văn phòng của tổ chuyên án, phó cục trưởng Bạch Cảnh Ngọc mở cuộc họp tổng kết, Hoạ Long đang ngủ gà ngủ gật thì điện thoại di động của Tô My đổ chuông thánh thót.

Tô My nghe điện thoại ngay trong phòng hợp, mặt cô chợt biến sắc, hai đầu mày nhíu sâu.

Bao Triển quay sang hỏi: "Ai gọi điện đến thế chị My?"

Tô My đáp: "Mẹ tôi gọi."

Giáo sư Lương quan tâm: "Nhà xảy ra chuyện gì hả cháu?"

Tô My nói: "Sếp! Em muốn đi cửa hậu một lần được không? Mẹ em nói, cô bé con nhà hàng xóm bị bắt cóc, liệu sếp có thể cử tổ chuyên án chúng ta

đi giúp một tay được không? Đứa bé ấy tên là Tiểu Hy, trông rất xinh xắn, dễ thương, mà cô bé đó mới mười ba tuổi, thường ngày hễ gặp em là lại gọi 'dì ơi!'. Nếu sếp không phê chuẩn là em xin nghỉ phép luôn đấy!"

Phó cục trưởng lắc đầu: "Không được! Tổ chuyên án chúng ta chỉ tiếp nhận những vụ hung án nghiêm trọng, còn những vụ án bắt cóc thì giao cho cảnh sát địa phương là được!"

Tô My tức giận cao giọng: "Sếp! Em thấy sếp sắt đá quá đấy! Mẹ em đã gọi điện đến cầu cứu, đó là đứa trẻ con nhà hàng xóm mà!"

Hoạ Long đồng tình: "Tiểu My, tôi sẽ nghỉ phép về quê với cô một chuyến."

Phó cục trường nghiêm giọng: "Tôi không cho phép! Vụ án này không có người chết! Tổ chuyên án chúng ta không thể quan tâm đến từng vụ án nhỏ được! Như vậy không phù hợp với quy trình chung."

Giáo sư Lương can thiệp: "Đặc điểm của các vụ án bắt cóc là bọn bắt cóc sẽ giết chết nạn nhân sau khi chúng nhận được tiền chuộc. Đa số các vụ đều có kết quả như vậy!"

Bao Triển liên lạc với cảnh sát địa phương, anh được biết quận Xích Bắc thuộc thành phố Phổ Giang liên tiếp xảy ra hai vụ bắt cóc, vụ bắt cóc thứ nhất, hung thủ đã ra tay sát hại một cậu bé tên là Vương Giai, vụ thứ hai vẫn chưa biết tin tức của nạn nhân. Hai vụ này được thực hiện theo phương thức tương đồng, rất có khả năng đó là hai vụ án do cùng một hung thủ gây ra, cảnh sát địa phương đã quyết định ghép hai vụ án này thành một, họ bày tỏ thái độ vô cùng vui mừng nếu tổ chuyên án có thể tham gia giúp đỡ họ phá án.

Bao Triển nói: "Bây giờ thì phù hợp với quy trình của chúng ta rồi chứ

ạ?"

Phó cục trưởng gật đầu: "Được thôi! Thế thì tổ chuyên án còn chờ đợi gì nữa! Lập tức xuất phát!"

Tô My hưng phấn, khen phó cục trưởng: "Sếp thật anh minh!"

Phó cục trưởng cười: "Bớt nịnh đi! Các cô buộc phải giải cứu đứa trẻ bị bắt cóc thành công, còn nữa, cho tôi gửi lời hỏi thăm tới mẹ cô."

Thường ngày Tô My rất bận việc nên đã lâu cô không về nhà, có mua cho mẹ rất nhiều thứ. Giáo sư Lương, Hoạ Long, Bao Triển cũng chuẩn bị quà. Bố của Tô My là cán bộ ngoại giao thường đi công tác nước ngoài, ở nhà chỉ có mình mẹ cô và một người giúp việc.

Sau giây phút hàn huyên, cô giúp việc đi chợ nấu cơm thết đãi khách, giáo sư Lương gọi điện cho phân cục trưởng phân cục cảnh sát quân Xích Bắc để tìm hiểu về tình hình vụ án.

Hoạ Long và Bao Triển ngồi trên ghế sô pha ở phòng khách, cả hai nhất thời không biết nói gì, chỉ biết gượng gạo ngồi yên đó.

Mẹ Tô My khẽ kéo cô vào một góc, thì thầm hỏi: "Trong hai người kia, ai là bạn trai con?"

Tô My nhăn mày: "Mẹ! Mẹ nói gì buồn cười thế?"

Mẹ Tô My lại to nhỏ: "My My, lần trước chính miệng con bảo lần sau sẽ dẫn bạn trai về nhà còn gì?"

Tô My cười: "Cả hai chỉ là đồng nghiệp của con thôi!"

Giáo sư Lương tặng mẹ Tô My một tập album ảnh rất tinh tế, bên trong là các tấm ảnh chụp Tô My từ khi cô bắt đầu tham gia tổ chuyên án đến nay.

Hoạ Long mua chiếc vòng ngọc tinh xảo, còn Bao Triển tặng một số thực phẩm chức năng bổ dưỡng.

Mẹ Tô My thì thào với con gái: "Mẹ xem chừng chiếc vòng ngọc đó có giá trị lắm đấy! My My à, con muốn chọn chồng thì phải chọn người đàn ông sẵn sàng chi tiền cho con, đó mới thực sự tốt cho con. Đàn ông lớn tuổi một chút mới biết cách yêu chiều mình, hơn nữa người đó mới trói chân con được. Có điều, mẹ nghe nói cái anh Hoạ Long đó đã ly hôn một lần, con do vợ nuôi, mà anh ta cũng khá nóng tính, không khéo lấy về làm vợ xong lại đánh con đấy!"

Tô My trợn mắt: "Anh ta mà dám! Mẹ! Chúng con về nhà để điều tra phá án, sao mẹ lại còn tâm trạng để chọn con rể nữa thế?"

Mẹ Tô My không bận tâm đến lời con gái, bà tiếp tục chỉ Bao Triển và phân tích cho con gái: "Còn cậu kia thì rất tốt tính, phải tội không đẹp trai lắm. Tuy những loại thực phẩm chức năng này không đáng tiền nhưng đều là loại mẹ cần, chắc con từng kể cho cậu ta rằng mẹ bị cao huyết áp, viêm khí quản và cậu ta thầm nhớ trong đầu đấy!"

Tô My tò mò hỏi: "Thế mẹ nghĩ con nên chọn ai trong hai người đó?"

Mẹ Tô My nói: "Thế con thích ai?"

Tô My trề môi: "Con chẳng thích ai cả! Con ghét cả hai người họ."

Mẹ Tô My hích vai cô cười: "Mẹ còn không hiểu con à? Con nói thế nghĩa là con thích cả hai cậu đó. Nếu con đã thích cả hai người thì nên chọn cậu thứ hai, vì nếu con thực sự thích cậu thứ nhất thì sẽ không bao giờ thích cậu thứ hai."

Tô My bẽn lẽn: "Mẹ! Mẹ gấp làm gì, con gái mẹ chưa đến nỗi ế đâu mà mẹ sợ!"

Mẹ Tô My gí nhẹ tay vào trán cô: "Con đã thế thì mẹ bảo chị giúp việc dọn mấy phòng trống để họ ở trong nhà ta. Mẹ sẽ quan sát hai cậu đó thật kĩ! Dẫu sao đó là chuyện đại sự cả đời của con."

Nhà Tô My và nhà cô bé Tiểu Hy bị bắt cóc là hàng xóm, hai nhà đều ở tầng sáu, ban công và lan can liền kề nhau. Phân cục trưởng phân cục cảnh sát quận Xích Bắc họ Diệp, ông ta thay thường phục theo yêu cầu của giáo sư Lương rồi mới đến nhà Tô My, cô giúp việc đã mua thức ăn về, Bao Triển chủ động giúp cô làm cơm. Tuy tình hình vụ án rất khẩn cấp nhưng vì bọn bắt cóc vẫn chưa gọi điện đến nên cảnh sát cũng không biết làm gì ngoài việc chờ đợi.

Hoạ Long vào phòng ngủ Tô My, cầm con gấu làm bằng quả thông đặt cạnh giường lên xem, Tô My kêu choe choé: "Á! Đừng chạm vào Gấu nâu!"

Hoạ Long giật mình bỏ xuống, anh lại cầm chú chó đồ chơi lông xù lên, Tô My lại hét: "Bỏ con Bốp xuống!"

Tô My vẫn giữ gìn cẩn thận những món đồ chơi từ hồi còn nhỏ, có đặt tên cho các đồ chơi, chú chó này tên là Bốp, quả thông hình con gấu kia tên là Gấu nâu. Tô My cuống quýt cất hết đồ cá nhân của mình như đồ chơi, album ảnh, nhật kí vào trong ngăn tủ và khoá lại.

Hoạ Long nói: "Cô làm gì mà như phòng kẻ trộm không bằng thế? Lo tôi ăn cắp đồ của cô chắc?"

Tô My lườm: "Anh không được nhìn, cũng không được chạm vào những thứ đó! Đây là đời tư của thiếu nữ, anh hiểu không hả?"

Hoạ Long đẩy Tô My đến góc tường, chống hai tay lên vách tường không cho cô chạy thoát, anh trầm giọng: "Cô có tin tôi cho cô một trận ngay trong nhà cô không hả?"

Tô My vênh mặt: "Anh đáng ghét! Mẹ tôi đang để ý anh đấy! Tốt nhất anh biểu hiện cho tốt vào!"

Thức ăn đã bày lên mâm, trông rất thịnh soạn, vịt om gừng, chân giò hầm, cá kho, tôm xào rau, canh thịt viên, canh củ từ, ngọn dương xỉ xào hạnh nhân, nấm xào thập cẩm, tám món đều thơm ngon khiến dạ dày ai nấy sôi ùng ục, mọi người vây quanh bàn ăn khen không ngớt lời.

Mẹ Tô My hỏi Bao Triển: "Mấy món này đều do cậu làm cả ư?"

Bao Triển đáp: "Vâng, thưa bác! Trước đây cháu từng làm việc trong quán ăn nên cũng chế biến được mấy món thường ngày."

Mẹ Tô My gật đầu, đưa mắt nhìn sang Tô My với hàm ý sâu xa.

Phân cục trưởng Diệp tường trình tóm tắt tình hình vụ án, hai vụ án này đều xảy ra lúc năm giờ chiều, đó chính là thời gian tan học của học sinh, cả hai vụ án đều không có nhân chứng. Tối hôm Vương Giai mất tích, người nhà cậu bé nhận được điện thoại của bọn bắt cóc, chúng đòi khoản tiền chuộc là năm trăm năm mươi ngàn tệ. Điều kì lạ là sau đó chúng không liên lạc lại với người nhà của cậu bé Vương Giai nữa mà giết và vứt xác cậu bé luôn. Nạn nhân thứ hai tên là Tiểu Hy, đến giờ vẫn biệt vô âm tín, không rõ sống chết thế nào. Bọn bắt cóc yêu cầu người nhà của Tiểu Hy chuẩn bị năm trăm năm mươi ngàn tệ trong vòng ba ngày. Cho đến thời điểm này, chúng cũng chưa gọi điện lại.

Bao Triển hói: "Đã kiểm tra số điện thoại mà bọn bắt cóc gọi đến là chưa?"

Phân cục trưởng Diệp đáp: "Người gọi là đàn ông, nghe giọng khá trẻ, y sử dụng loại sim điện thoại không cần đăng kí bằng chứng minh thư, cũng không có nhật kí cuộc gọi nào khác, có lẽ y mua sim rác ở siêu thị."

Bao Triển hói: "Đã định vị được y gọi điện tống tiền tại địa điểm nào chưa?"

Phân cục trưởng Diệp đáp: "Qua kĩ thuật định vị thì xác định y gọi điện thoại ngay gần khu vực nhà của người bị hại."

Giáo sư Lương phê bình: "Các cậu làm việc bất cẩn quá, rất có thể bọn bắt cóc ngấm ngầm quan sát trong bóng tối và biết được gia đình nạn nhân đã báo cảnh sát nên y giết con tin và dứt khoát bỏ luôn vụ này để chuyển sang bắt cóc đứa trẻ khác. Lần này, chúng ta tuyệt đối không được manh động kéo đánh rắn động cỏ."

Phân cục trưởng Diệp vâng dạ liên miệng: "Vâng vâng! Lần này chúng tôi sẽ hoàn toàn nghe theo sự phân công của tổ chuyên án."

Hoạ Long mắng phân cục trưởng Diệp: "Các ông làm ăn kiểu gì vậy? Một đứa bé bị giết chết, một đứa đang bị bắt cóc! Đúng là đồ ăn hại! Nếu đứa trẻ bị bắt cóc là con nhà ông thì liệu ông có thản nhiên được như bây giờ không? Các ông mong tổ chuyên án đến phá án giúp, liệu có phải nếu bác đây không gọi điện khẩn cầu và chúng tôi không đến thì chức phản cục trưởng của ông cũng đi tong chăng?"

Đương nhiên nghe những lời này, mẹ Tô My rất xúc động, bà nhìn Hoạ Long với ánh mắt tán thưởng.

Dùng bữa xong, Tô My giúp mẹ rửa bát, mẹ Tô My kề tai thì thầm: "Con gái! Mẹ nghĩ kĩ rồi, hai cậu đồng nghiệp của con đều rất khá, vậy nên ai bắt được kẻ xấu và cứu được con bé Tiểu Hy thì con lấy người đó!"

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Thiên La Địa Võng

Đa số các vụ án bắt cóc đều là những vụ phạm tội đòi hỏi tội phạm phải có chỉ số thông minh rất cao, hung thủ cần vạch ra kế hoạch vô cùng tỉ mỉ trước khi thực hiện, cảnh sát rất vất vả trong quá trình đấu trí với kẻ phạm tội, bởi vậy ngoài việc phải sử dụng các thiết bị trinh sát điều tra hiện đại ra thì còn cần rất nhiều cảnh sát tham gia vây bắt và tấn công.

Quá trình bắt cóc thường diễn ra như sau:

1. Lựa chọn mục tiêu, thông thường chúng lựa chọn con nhà giàu.

2. Tìm nơi giấu con tin, địa điểm thường ở vùng ngoại ô hoang vắng, trong rừng hoặc trong ngôi nhà đổ nát nào đó.

3. Liên lạc với người nhà con tin, nêu yêu cầu, đòi tiền chuộc. Trước kia thông tin liên lạc chưa phát triển nên bọn bắt cóc thường thông báo cho người nhà nạn nhân bằng cách gửi thư, để tránh bị nhận ra nét chữ, các phần tử phạm tội sẽ cắt các chữ trên báo ra và ghép lại thành đoạn thư cần thiết, nhưng bọn bắt cóc thời nay thường sử dụng sim rác để thông báo cho gia đình con tin.

4. Lấy tiền chuộc. Đây là khâu dễ bị bại lộ thân phận nhất trong cả quá trình bắt cóc. Nếu gia đình nạn nhân báo cảnh sát hoặc tìm sự giúp đỡ từ bạn bè, người thân thì rất có khả năng bọn bắt cóc sẽ lộ hành tung khi đi lấy tiền chuộc, chính vì vậy đây cũng là khâu khảo nghiệm trí thông minh của các phần tử tội phạm nhất.

5. Thả con tin hoặc giết hại con tin.

Giáo sư Lương phân công canh gác rất cẩn mặt trước ban công nhà Tô My, phân cục trưởng Diệp cúi đầu nghe lệnh, nữ cảnh sát A Tử ghi chép lại trọng điểm công việc. Theo yêu cầu của giáo sư Lương, cảnh sát thành phố Phổ Giang và phân cục cảnh sát quân Xích Bắc phải cử ra những cảnh sát ưu tú nhất, chia thành ba tổ để tiện hành động.

Bao Triển phụ trách tổ điều tra, triển khai công tác ở vòng ngoài quanh hai nạn nhân là Vương Giai và Tiểu Hy, trọng điểm điều tra là gia đình của hai nạn nhân và các mối quan hệ xã hội. Trong rất nhiều vụ bắt cóc, kẻ bắt cóc chính là người quen của nạn nhân, bởi vậy Bao Triển cần phải thẩm vấn và điều tra kĩ.

Hoạ Long chỉ huy tổ theo dõi, xe chỉ huy là loại xe hàng có thùng được nguỵ trang, vỏ ngoài cũ hỏng, trên thùng xe còn in dòng chữ "Chế phẩm sữa", chiếc xe đỗ ở một nơi kín đáo gần nhà Tiểu Hy, một đội trinh sát giàu kinh nghiệm và cảnh sát vũ trang tinh nhuệ ngồi trên xe chờ lệnh. Ngoài ra, anh còn bố trí cả xe đạp và xe máy giúp di chuyển linh hoạt hơn trong quá trình theo dõi. Trên xe có một phòng trang điểm loại nhỏ, các chiến sĩ cảnh sát sẵn sàng hoá trang thành người đưa hàng, người bán hàng rong, người đạp xe dạo phố bất kì lúc nào để tiện trinh sát.

Tô My và A Tử phụ trách giám sát và giúp đỡ về mặt kĩ thuật, nếu hung thủ gọi điện cho người nhà nạn nhân, thì công việc của Tô My là nghe lén và ghi âm, nhanh chóng định vị khu vực hoạt động của kẻ bắt cóc, đồng thời khoanh vùng khái quát địa điểm mà kẻ bắt cóc đang ẩn náu, công tác này có tính chất then chốt đối với việc có bắt được hung thủ và giải cứu con tin thành công hay không.

Bố mẹ của Tiểu Hy đều là dân buôn bán, sau khi con gái bị bắt cóc, họ lo lắng như ngồi trên đống than, họ lập tức làm theo yêu cầu của kẻ bắt cóc, bán

ngay một lô hàng để gom đủ số tiền năm trăm năm mươi ngàn tệ, họ chỉ hi vọng con gái được bình an vô sự, thậm chí giờ đây họ còn không quan tâm đến việc có tóm cổ được kẻ bắt cóc hay không.

Giáo sư Lương giải thích: "Chỉ khi bắt được hung thủ thì mới có thể giải cứu cho Tiểu Hy, chúng ta không thể mong đợi vào lòng nhân từ của các phần tử tội phạm."

Mẹ Tiểu Hy sốt ruột: "Tôi lo lắm! Không biết hiện giờ con bé ra sao."

Giáo sư Lương trấn an: "Nếu bọn tội phạm gọi điện đến thì anh chị phải yêu cầu hung thủ cho nghe giọng của Tiểu Hy, như thế mới xác định được cháu bé còn sống hay không."

Bố Tiểu Hy nói: "Hắn nói trong vòng ba ngày phải đưa cho hắn năm trăm năm mươi ngàn tệ, hôm nay đã là hạn cuối cùng. Tôi đã chuẩn bị tiền đâu vào đấy, nhưng sao mãi mà hắn vẫn chưa gọi điện đến nhỉ?"

Giáo sư Lương vỗ vai: "Còn hơn hai mươi tiếng nữa mà! Anh cứ bình tĩnh, cảnh sát sẽ cố gắng hết sức bắt hung thủ và giải cứu Tiểu Hy."

Tô My lắp đặt phần mềm nghe trộm vào điện thoại của mẹ Tiểu Hy, rồi kiểm soát đầu cuối cùng trên máy tính, yêu cầu họ luôn để điện thoại ở trạng thái mở máy hai tư trên hai mươi tư giờ. Nếu kẻ bắt cóc gọi điện đến thì cố gắng kéo dài thời gian để cảnh sát kịp chuẩn bị.

Tô My nói: "Đây là phần mềm nghe trộm điện thoại mạnh nhất thế giới."

Bao Triển hỏi: "Sao cô dám chắc vậy?

Tô My tự hào khoe: "Vì đây là phần mềm do tôi tự chế."

Hoạ Long trề môi: "Chém gió vừa thôi! Mạnh đến cỡ nào hả?"

Tô My giải thích: "Trừ công năng nghe trộm ra thì nó còn có tác dụng định vị địa lý, đặc biệt tính năng quan trọng nhất của nó là mặc dù điện thoại trong tình trạng chờ thì nó vẫn có thể bắt sóng và giúp ta nghe được tiếng động phát ra từ môi trường xung quanh người gọi đến. Chúng ta sẽ phân tích âm thanh để tìm ra nơi ẩn náu của kẻ bắt cóc."

Bao Triển phỏng đoán: "Chắc chắn tên bắt cóc cũng tiên liệu được việc này nên y sẽ nghĩ ra cách cao siêu hơn."

Bao Triển tiến hành thăm dò và điều tra phía gia đình và trường học của hai nạn nhân. Cảnh ngộ mà Vương Giai gặp phải khiến toàn thể giáo viên và học sinh nhà trường đầu bàng hoàng, cậu bé ấy mới học lớp sáu, tuy thành tích học tập bình thường nhưng rất hoạt bát và ngoan ngoãn, nên rất được thầy yêu bạn mến. Trong cặp sách của cậu bé còn có khăn quàng đỏ, giày trượt patin và cả những quân bài hình tròn bằng giấy mà bọn trẻ con vẫn hay chơi. Chẳng ai có thể tin nổi một bé trai đáng yêu như vậy lại bị bắt cóc và giết hại, sau đó vứt ra ngoài đường.

Trong trường, các học sinh rỉ tai nhau một chuyện thế này:

Sau khi Vương Giai tan học thì bị người ta lấy bao tải chụp vào đầu, vác lên xe chạy mất. Cha của Vương Giai là tài xế xe bus, mẹ cậu bé bán hàng ở chợ đêm, gia đình không có nhiều tiền, có lẽ sau khi bắt cóc cậu bé, bọn bắt cóc mới biết điều này nên chúng dứt khoát xuống tay giết chết Vương Giai và vứt xác ra ngoài đường quốc lộ.

Bao Triển loại trừ khả năng người quen gây án, đúng như cha mẹ Vương Giai nói: "Nhà tôi làm gì có tiền, kiếm ăn qua ngày còn khó, tiền vay ngân hàng để mua nhà hãy chưa trả hết, hàng xóm láng giềng đều biết mà. Chúng bắt cóc con tôi thì được gì?"

Trung tâm giám định pháp y thuộc sở cảnh sát thành phố Phổ Giang giám

định lại thi thể của Vương Giai thêm lần nữa. Vì di thể bị bánh xe cán qua người nhiều lần nên muốn tìm vết tích mà hung thủ để lại cũng vô cùng khó khăn. Một đứa trẻ đột nhiên bị xẹp lép như chiếc bánh, thử hỏi đã phải chịu một ngoại lực lớn đến nhường nào? Trong lần khám nghiệm thứ hai, các bác sĩ pháp y đã có thêm phát hiện mới, trong tóc và cổ áo của Vương Giai có một vải sợi đay màu vàng, điều này dường như đã chứng thực câu chuyện được lưu truyền trong trường: Vương Giai đã bị hung thủ dùng bao tải chụp vào đầu.

Bao Triển yêu cầu phía nhà trường mở cuộc tổng động viên, khích lệ học sinh nói ra tất cả những gì mình nhìn thấy, nhưng rốt cuộc vẫn không tìm được nhân chứng chứng kiến việc Vương Giai bị bắt cóc.

Tổ chuyên án giấu biệt thông tin Tiểu Hy bị bắt cóc, như thế có thể đánh lừa bọn bắt cóc bớt cảnh giác, từ đó tổ chuyên án có thêm điều kiện thuận lợi để dò la tin tức.

Tiểu Hy mới học lớp một, cô bé có đôi mắt to tròn, tóc cắt mái Hỉ Nhi, thích đọc truyện "Nhóc Marưkô", thần tượng ban nhạc Hàn Quốc TVXQ, đặc biệt là ca sĩ Junsu. Khi bị bắt cóc, Tiểu Hy mặc đồng phục trường, lưng đeo ba lô. Sau lúc tan học, cô bé nói với bạn cùng lớp là mình đi mua trà sữa, kết quả một đi không trở lại.

Bao Triển suy luận và phân tích như sau:

Bọn bắt cóc có xe, chúng sử dụng phương thức lừa gạt và uy hiếp để bắt cóc nạn nhân, số người bị bắt cóc là hai người hoặc có thể hơn. Nhóm này rất thận trọng và nhát gan, rất có thể trong nhóm chúng có nữ giới, chúng không muốn hoặc không dám đối kháng trực diện với cảnh sát. Sau khi bắt cóc, chúng tiến hành quan sát trong bóng tối, hễ biết người nhà nạn nhân báo cảnh sát là chúng dứt khoát bỏ cuộc. Mục tiêu mà chúng lựa chọn đều là những đứa trẻ từ mười tuổi trở lên, bởi đó là thời điểm mà các bậc cha mẹ dễ lơ là

và thả lỏng nhất, hơn nữa ở tầm tuổi đó, trẻ đã biết nói số điện thoại của người thân và địa chỉ của gia đình. Đầu tiên, bọn bắt cóc mua khá nhiều sim điện thoại, mỗi sim chỉ sử dụng một lần rồi vứt ngay, chúng thay đổi địa điểm gọi điện nhiều lần, điều đó chứng tỏ chúng có năng lực che giấu hành tung rất tốt.

Tổ chuyên án bày sẵn thiên la địa võng, chỉ chờ bọn bắt cóc gọi điện đến.

Vụ án này có rất nhiều điểm khó lường trước, tổ chuyên án không thể đoán được bọn bắt cóc sẽ bắt người nhà nạn nhân mang tiền đến đâu và dùng cách gì để lấy tiền chuộc.

Thông thường bọn bắt cóc có rất nhiều chiêu độc để lấy được tiền chuộc của gia chủ. Có kẻ yêu cầu gửi tiền vào tài khoản ngân hàng được chỉ định trước, nhưng đây là cách ngu ngốc nhất vì ngân hàng nhà nước quy định chỉ được rút khoản tiền hạn mức ở cây rút tiền trong nước, trong một ngày không được phép rút trên hai trăm ngàn tệ, mà không tên tội phạm bắt cóc nào dám ra quầy ngân hàng để rút tiền, như thế chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này. Hơn nữa, đầu ra quầy ngân hàng rút tiền thì mỗi lần cũng chỉ rút được năm trăm ngàn tệ. Những phương pháp lấy tiền chuộc cao siêu hơn phải kể đến là yêu cầu người nhà nạn nhân vứt tiền qua cửa sổ tàu hỏa, còn hung thủ sẽ chui từ đường ống ngầm lặng lẽ chui lên lấy tiền. Có bọn bắt cóc còn dám ngang nhiên lấy tiền ở những địa điểm có dòng người qua lại đông đúc. Những phương pháp này của bọn tội phạm đều là những bài sát hạch khảo nghiệm năng lực phản ứng của cảnh sát. Phần lớn những vụ bắt cóc được phá giải thành công đều do kẻ bắt cóc quả ngu ngốc chứ không phải bởi cảnh sát quả tài trí.

Mười giờ tối, cuối cùng kẻ bắt cóc cũng gọi điện đến, cha mẹ của Tiểu Hy vô cùng lo lắng cho con gái, mấy ngày nay họ đều không thể chợp mắt nổi, vừa nhìn thấy số điện thoại lạ, họ lập tức bốc máy lên nghe. Tô My đang phụ trách nghe lén cũng lập tức khởi động kế hoạch dự phòng, tiến hành ghi âm

và phân tích vị trí địa lý của cuộc gọi đến.

Dưới đây là đoạn hội thoại giữa cha mẹ Tiểu Hy và tên bắt cóc.

Bố Tiểu Hy vội chào: "A lô! A lô! Xin hỏi anh là ai? Muốn tìm gặp ai?"

Đối phương im lặng năm giây, rồi cất giọng mũi trầm và nhỏ: "Mày đã chuẩn bị tiền xong chưa?"

Bố Tiểu Hy đáp:"Xong rồi! Xong đâu vào đấy cả rồi! Năm trăm năm mươi ngàn tệ, không thiếu một xu!"

Tên bắt cóc nói: "Mai đưa tiền cho tao, tao sẽ thả con bé ra!"

Mẹ Tiểu Hy sốt ruột cướp ống nghe từ tay chồng, hấp tấp hỏi: "Anh đảm bảo con gái tôi sẽ không sao chứ? Không sao tôi mới đưa tiền cho anh. Năm trăm năm mươi ngàn tệ không phải con số nhỏ, nhà tôi phải bán vội bán vàng một lô hàng mới kiếm được chừng đó, bất kể thế nào tôi vẫn muốn nghe giọng của Tiểu Hy. Tôi biết anh cần tiền chứ không cần mạng của nó, nên xin anh đừng làm bừa, hãy để tôi nghe thấy giọng con bé..."

Tên bắt cóc nói: "Cứ yên tâm! Con bé bị cảm cúm nên tao cho uống thuốc, giờ nó ngủ rồi."

Mẹ Tiểu Hy cố tình kéo dài cuộc nói chuyện: "Anh nói xem, con gái tôi làm gì anh mà anh bắt cóc nó? Anh có đánh đập nó không? Anh gọi Tiểu Hy dậy đi! Tôi muốn nghe thấy giọng nó! Bảo nó nói gì đó với tôi vài câu, tôi sẽ khuyên nhủ nó đừng có sợ..."

Tên bắt cóc cắt lời: "Mày không muốn nó sống nữa à? Làm thế này không tốt cho nó đâu! Nhà mày báo cảnh sát rồi phải không?"

Bố Tiểu Hy giật điện thoại lại: "Chưa! Chưa! Chúng tôi chưa hề báo cảnh

sát mà! Cần làm gì và nên làm gì tôi biết chứ! Mẹ con bé lo cho nó quá nên muốn nghe giọng của nó thôi! Mong anh hiểu cho!"

Tên bắt cóc xẵng giọng: "Báo cho mày biết, con bé vẫn ổn, nhưng trước hết mày phải nghe lời tao đã!"

Bố Tiểu Hy cuống quýt: "Vâng! Vâng! Tôi sẽ nghe lời anh! Anh nói đi!"

Tên bắt cóc nói: "Ngày mai, lúc hai giờ chiều, mày lái xe và mang theo tiền, sau đó đứng đợi trước cửa ngân hàng Công thương ở đường Kiến Thiết là được! Mày phải nhất nhất làm theo lời tao, chỉ được phép đến một mình và mang theo tiền, điện thoại. Cả mày và Vợ mày đều phải mang theo điện thoại và ít tiền lẻ nữa."

Bố Tiểu Hy nhắc lại: "Hai giờ chiều ở cửa ngân hàng Công thương, phải không? Vâng! Vâng! Anh tuyệt đối không được làm gì con gái tôi đó!"

Tên bắt cóc lạnh lùng: "Mày chỉ cần nhìn máu trên móng tay là biết ngay thôi!"

Bố Tiểu Hy ngơ ngác không hiểu: "Gì cơ?"

Tên bắt cóc nói: "Con bé không sao, nhưng nếu mày báo cảnh sát hoặc đảm giở trò thì lần sau mày nhìn thấy sẽ không chỉ có bấy nhiêu đâu!"

Bố Tiểu Hy tái mặt: "Tôi không hiểu anh muốn nói gì!"

Tên bắt cóc gằn giọng: "Nhắc lại lần nữa, hai giờ chiều ngày mai, ở ngân hàng Công thương trên đường Kiến Thiết, mày lái xe đến và mang theo tiền, nhớ đấy! Còn giờ tao sẽ tặng cho mày một thứ."

Bố Tiểu Hy buột miệng hỏi: "Tặng một thứ ư? Thứ gì? Ở đâu?"

Tên bắt cóc cười nhạt: "Mày mở cửa ra là sẽ thấy."

Điện thoại vang tiếng tút dài, tên bắt cóc đã tắt máy, bố mẹ Tiểu Hy vội vàng ra mở cửa, ngoài cửa không một bóng người, trên nền đất có một chiếc hộp bút bằng nhựa, mở hộp ra, bố mẹ Tiểu Hy cùng lúc hét lên thất thanh. .. Hộp bút đó là của Tiểu Hy, bên trong không có bút chì, cũng không có tẩy, mà chỉ có hai chiếc móng tay nhoe nhoét máu...

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Ma Cao Một Thước

Tổ chuyên án không ngờ hung thủ dám ngông cuồng, liều mạng và tàn nhẫn đến thế. Y bắt cóc đứa trẻ mà dám âm thầm mang hộp bút của đứa trẻ đó đến tận nhà bố mẹ nó vào ban đêm. Trong hộp bút có hai chiếc móng tay, máu dính bên trên vẫn chưa đông đặc hẳn, từ hình dạng của chiếc móng tay có thể suy đoán hung thủ đã sử dụng công cụ giống như kim và rút nó ra từ ngón tay của cô bé.

Bố mẹ Tiểu Hy tan nát cõi lòng, hai người ôm nhau đau đớn khóc thảm thiết, mẹ Tô My không nỡ nhìn, quay đầu đi than khẽ: "Ôi! Đau lòng chết mất! Con bé Tiểu Hy... chắc nó đau lắm!"

Hung thủ giở thủ đoạn vừa tàn độc lại vừa lạnh lùng, chứng tỏ y có tố chất tâm lý rất vững vàng. Nhà Tiểu Hy nuôi một chú chó săn Lab, khoảng chín giờ tối, con chó lao ra cửa sủa vài tiếng, nhưng người nhà không để ý. Có thể đúng lúc ấy hung thủ đang đứng ngoài cửa lắng tai nghe mọi động tỉnh bên trong, rồi lặng lẽ đặt hộp bút đựng móng tay của Tiểu Hy trên bậu cửa và vội và rời đi.

Thông qua camera của khu chung cư, tổ chuyên án phát hiện bóng dáng tên tội phạm, y cải trang thành nhân viên đưa nước khoáng, đội mũ sùm sụp và đeo găng tay, mình mặc bộ đồ bảo hộ lao động màu xanh lá cây. Vì trời tối, thêm vào đó y lại cố tình lấy bình nước khoáng đang vác trên vai che kín phần mặt nên camera không bắt được hình chính điện, chỉ đoán y khoảng hai mươi lăm đến ba mươi lăm tuổi, cao tầm một mét bảy, nặng hơn sáu mươi ki-lô-gam.

Y dùng cách rất mạo hiểm để uy hiếp người nhà của Tiểu Hy không được báo cảnh sát!

Thông qua kĩ thuật định vị, Tô My cho biết địa điểm mà hung thủ đứng để gọi điện thoại là trên con đường làng cách nhà Tiểu Hy tầm hai mươi cây số, y vẫn sử dụng loại sim rác không cần đăng kí số chứng minh nhân dân để liên lạc, sau khi liên lạc xong y liền vứt sim đó đi.

Gã thanh niên vác bình nước khoáng trên vai chính là kẻ tình nghi nặng kí của vụ án này!

Phòng khách nhà Tô My chật kín cảnh sát mặc thường phục, người nào người nấy im lặng không nói, họ rất phẫn nộ trước hành vi ngạo mạn và dã man của tên tội phạm, chỉ hận không thể lập tức lao ra ngoài lấy dây thừng gô cổ y lại giải về đồn chịu sự trừng phạt của pháp luật.

Nữ cảnh sát A Tử nói: "Xin hãy ra lệnh và cho chúng tôi biết bây giờ chúng tôi cần làm gì?"

Giáo sư Lương chậm rãi nói: "Ngoại trừ cảnh sát trực ban, còn tất cả mọi người đều về nhà nghỉ ngơi đi!"

Mọi người đều rầu rỉ, họ cảm thấy mình kém cỏi, nhưng ai cũng cố kiềm chế cơn giận.

Họa Long nói: "Nào! Anh em về nghỉ đi, mai mới là ngày mở màn vở kịch!"

Hôm sau, tổ chuyên án đã làm công tác chuẩn bị rất kĩ càng, giáo sư Lương khuyên nhủ bố Tiểu Hy không nên hoảng hốt, cứ chờ đợi mệnh lệnh của kẻ bắt cóc và làm theo không được do dự. Một trăm sĩ quan cảnh sát phân thành ba nấc thang, chín tổ ngầm quan sát và bám theo để đảm bảo bắt được kẻ thủ ác tại trận vào khoảnh khắc y lấy tiền chuộc.

Theo yêu cầu của tên bắt cóc, hai giờ chiều hôm sau, bố Tiểu Hy dừng chân ở cửa ngân hàng Công thương trên đường Kiến Thiết.

Trong xe được cài đặt hệ thống định vị GPS, để đề phòng bất trắc, Tô My còn lắp thiết bị định vị theo dõi loại nhỏ và ống kính chụp hình lỗ kim trên va li kéo dựng năm trăm năm mươi ngàn tệ, tiền mặt là loại tiền mới có dãy series liền mạch. Dù kẻ bắt cóc lấy được tiền chuộc thành công thì cảnh sát vẫn có thể bám đuổi theo tuyến đường y bỏ trốn. Sau này, nếu kẻ bắt cóc gửi tiền vào ngân hàng thì hệ thống sẽ tự động báo cảnh sát.

Bao Triển dẫn một đội trinh sát mai phục sẵn ở vị trí định trước. Hai giờ mười phút chiều, kẻ bắt cóc gọi điện đến.

Mệnh lệnh đầu tiên của y là yêu cầu bố Tiểu Hy vào ngân hàng, đổi tiền mặt thành vàng, sau đó ngồi vào xe, bật đèn pha.

Giáo sư Lương ngồi chỉ huy tại thị trấn, lòng kêu thầm: "Hỏng rồi!"

Trả tiền mặt thì cảnh sát mới dễ giở tiểu xảo, có lẽ tên bắt cóc đã lường trước được điều này nên yêu cầu đổi tiền mặt thành vàng để tiện xách đi. Y ra lệnh cho bố Tiểu Hy bật đèn pha chắc để gián tiếp thông báo cho y biết việc đổi vàng đã hoàn thành.

Bao Triển nói với các trinh sát viên: "Rất có thể kẻ bắt cóc đang ở gần đây, các đồng chí chú ý quan sát, không được để lộ mặt trước mục tiêu."

Tô My lập tức tiến hành điều tra và định vị số máy điện thoại mà kẻ bắt cóc đang sử dụng, vị trí điện thoại đang ở ngoài năm mươi kilomét, ở đó có điểm thu mua bông gòn.

Hoạ Long phụ trách tổ theo dõi, anh xin ý kiến giáo sư Lương xem có nên cử một đội xe chạy về điểm thu mua bông gòn hay không.

Giáo sư Lương nói: "Đừng trúng kế 'Điệu hổ ly sơn' của y! Các cậu đến nơi thì gã đó đã rời khỏi đó từ lâu rồi!"

Tổ chuyên án phân tích, băng nhóm bắt cóc này ít nhất có hai tên, một tên ở gần ngân hàng phụ trách quan sát, còn tên kia ở vòng ngoài gọi điện thoại điều khiển người nhà nạn nhân. Đúng như giáo sư Lương tiên liệu, bố Tiểu Hy đổi năm trăm năm mươi ngàn tệ thành vàng, rồi vào xe, vừa bật đèn pha thì kẻ bắt cóc gọi cú điện thoại thứ hai yêu cầu bố Tiểu Hy lái xe về phía cây cầu lớn ở vùng ngoại ô phía đông, suốt chặng đường phải vừa lái xe vừa bật đèn pha.

Tô My định vị vị trí chính xác, lần này địa điểm mà kẻ bắt cóc gọi điện là ở một vườn quả ở ngoại ô phía tây.

Nửa tiếng sau, bố Tiểu Hy lái xe đến ven cầu, xuống xe chờ đợi, Hoạ Long cho chiếc xe tải thùng được nguỵ trang kĩ càng dừng lại ở trạm đổ xăng gần cầu, trong xe là một đội cảnh sát được vũ trang từ đâu đến chân sẵn sàng lao ra bắt tội phạm bất cứ lúc nào.

Lại nửa tiếng nữa trôi qua, kẻ bắt cóc vẫn chưa chịu lộ diện gặp người nhà nạn nhân mà y tiếp tục gọi điện thoại đến.

Bố Tiểu Hy nói: "Tôi đã đổi tiền mặt thành vàng, khi nào anh đến lấy? Ở đây chỉ có một mình tôi, chúng ta mau chóng giải quyết vấn đề được không?"

Kẻ bắt cóc lạnh lùng: "Tao còn chưa sốt ruột, thì mày sốt một nỗi gì? Mày không được tắt điện thoại, nhìn thấy chiếc thuyền phía dưới cầu chưa? Phía dưới cầu còn có một đống rác, trên đống rác có một chiếc ba lô học sinh màu vàng, đó chính là cặp sách của con gái mày đấy! Bây giờ mày xuống đó, cất vàng vào trong ba lô rồi ngồi lên thuyền."

Bố Tiểu Hy định kéo dài thời gian: "Tôi để xe ở đây không an toàn lắm,

hay tôi tìm chỗ nào an toàn hơn đỗ xe đã nhé?"

Tên bắt cóc uy hiếp: "Nếu mày không làm theo lời tao thì tao sẽ giết chết con nhóc nhà mày! Tao cũng chẳng cần tiền nữa! Mày chỉ cần nói thêm một câu thừa thải là tao giết luôn đấy! Mày chỉ được phép đi một mình, nếu tao nhìn thấy người thứ hai đi cùng mày thì tao sẽ giết luôn con bé!"

Bố Tiểu Hy tái mặt lắp bắp: "Anh đừng làm vậy! Được rồi! Được rồi! Tôi sẽ nghe theo lời anh! "

Tên bắt cóc ra lệnh: "Đi xuống cầu, cất tiền vào trong ba lô, lên thuyền, chỉ được phép cầm chiếc ba lô đó, không được mang theo bất kì vật nào khác!"

Bố Tiểu Hy bối rối: "Nhưng tôi không biết chèo thuyền, mà lái về hướng nào?"

Tên bắt cóc nói: "Chỉ cần xuôi theo dòng nước chảy là được! Chèo nhanh lên! Đừng quan tâm đến những việc khác! Tao sẽ tiếp tục gọi điện thoại cho mày."

Dưới chân cầu có mấy con thuyền nhỏ bằng tôn, giữa dòng cắm vài cây sào trúc, sào trúc nối liền với lưới đánh cá và phao tiêu, ngư dân ở vùng ngoại ô thường giăng lưới đánh cá ở giữa sông và neo thuyền ở ven bờ, thường ngày không ai để mắt đến mấy con thuyền này. Bố Tiểu Hy tìm thấy ba lô của con gái trong đống rác phía dưới cầu, ông tháo dây neo rồi trèo lên thuyền bơi về phía trước, lòng đau như cắt, giờ đây bố Tiểu Hy không để tâm đến việc mất mát tài sản hoặc cảnh sát có tóm được kẻ bắt cóc hay không, trong tim ông lúc này chỉ thầm cầu nguyện trời xanh hãy để con gái bình an trở về.

Giáo sư Lương thầm nghĩ: "Thôi chết! Phen này cảnh sát lại bị cắt đuôi

rồi!"

Theo yêu cầu của tên bắt cóc, bố Tiểu Hy bỏ vàng vào trong ba lô, không mang theo vali kéo đã được lắp sẵn ống kính lỗ kim và thiết bị theo dõi siêu nhỏ. Địa hình hai bên bờ sóng rất phức tạp, không thích hợp sử dụng xe đạp bám đuổi. Cảnh sát lúng túng chưa biết nên xử trí thế nào, toàn bộ kế hoạch coi như đổ bể cá, phân cục trưởng Diệp sốt ruột lập tức liên hệ với ban quản lí đánh bắt cá, chi đội cảnh sát biển và các ban ngành quản lí đường sông của thành phố, yêu cầu điều ngay một ca nô siêu tốc chuyên làm nhiệm vụ tuần hành trên sông, nhưng giáo sư Lương không đồng ý với phương án bám đuổi trên mặt nước như thế.

Người nhà của nạn nhân đang bơi thuyền men theo bờ sông, nếu có một chiếc ca nô siêu tốc bám theo thì rất dễ đánh rắn động cỏ khiến kẻ bắt cóc sinh nghi và đề cao cảnh giác, chắc chắn kẻ bắt cóc đang ẩn náu ở một nơi nào đó trên bờ, rất có thể y quan sát được hết tình hình trên mặt sông.

Nếu kẻ bắt cóc yêu cầu vứt tiền chuộc xuống sông. Nếu kẻ bắt cóc đợi ở một nơi nào đó trên cầu hoặc ven bờ, ra lệnh cho người nhà nạn nhân quăng tiền chuộc lên thì phải làm thế nào?

Mọi suy nghĩ lướt qua đầu giáo sư Lương nhanh như điện xẹt, ông trải phẳng bản đồ, lập tức vạch ra phương án hai.

Tổ theo dõi cách vị trí của người nhà nạn nhân gần nhất, Họa Long và hai cảnh sát cải trang thành người đạp xe ven bờ sông, các thành viên khác của tổ quan sát đi về phía cầu và đợi ở đó. Toàn bộ tổ trinh sát do Bao Triển chỉ huy phân tán ra hai bên bờ, giữ một khoảng cách sao cho mục tiêu luôn luôn nằm trong phạm vi tầm ngắm.

Giáo sư Lương bố trí rất nhiều cảnh sát mai phục hai bên bờ, sẵn sàng điều chỉnh vị trí theo sự di chuyển của người nhà nạn nhân.

Tô My luôn giám sát điện thoại di động của bố Tiểu Hy, nhưng một tiếng đã trôi qua mà kẻ bắt cóc vẫn chưa gọi thêm lần nào nữa. Bố Tiểu Hy vô cùng lo lắng, ông không ngừng chèo thuyền, đút điện thoại vào túi áo ngực, chỉ sợ mình lỡ mất cuộc gọi của tên bắt cóc. Hoàng hôn đã ngả bóng về tây, mặt nước phản chiếu ánh nắng sáng lấp lánh, phía trước là khu bảo tồn thiên nhiên với phong cảnh đẹp mê lòng người, hai bên bò là cảnh rừng um tùm rậm rạp.

Đúng lúc đó, điện thoại di động của bố Tiểu Hy cất tiếng reo.

Tên bắt cóc nói: "Tạt vào bờ! Lên bờ! Đi vào trong rừng."

Bố Tiểu Hy nói: "Được! Anh đã nhìn thấy tôi chưa? Anh đang ở đâu?"

Tên bắt cóc nói: "Đừng hỏi nhiều! Cầm ba lô rồi làm theo lệnh tao!"

Cánh rừng hai bên bờ rất rậm rạp, sâu thẳm và hoang vu, nơi đây tịnh vắng bóng người. Trong rừng có cây thông vàng đã chết khô, lá rụng khắp mặt đất, nhưng thân cây cao lớn vẫn đứng sừng sững không gục đổ, tán cây cao rộng, cành khô vươn dài đan vào nhau ngoằn ngoèo, một vài chỗ còn mọc cả mộc nhĩ, cây thông chết khô này hoàn toàn đối lập với cảnh rừng mát rượi màu xanh.

Sau khi bố Tiếu Hy lên bờ và đi về phía trước không bao lâu thì ông nhìn thấy cây thông héo khô đó.

Theo lệnh của kẻ bắt cóc, bố Tiểu Hy đặt ba lô đựng vàng lên chạc cây thông đã chết, rồi lập tức rời đi.

Câu cuối cùng mà tên bắt cóc nói với bố Tiểu Hy là: "Giờ mày về nhà đợi, tao lấy tiền xong thì ngày mai con bé sẽ về nhà."

Cảnh rừng này thuộc khu bảo tồn thiên nhiên của thành phố Phổ Giang,

diện tích khu bảo tồn rất rộng lớn và vẫn chưa mở cửa đón khách du lịch. Thường ngày rất ít người xuất hiện trong rừng. Giáo sư Lương lập tức sắp xếp cảnh sát vây kín khu rừng, nếu phạm vi bao vây gần với vị trí đặt ba lô quá thì sẽ khiến tên bắt cóc đề phòng, như thế y sẽ không dám tiến lại gần túi tiền, không dám lấy tiền chuộc, bởi vậy cảnh sát chỉ có thể đứng ở vòng ngoài và giám sát cẩn mật, ngay cả các dòng sông gần đó cũng được thiết lập các chốt chặn đề phòng kẻ bắt cóc dùng thuyền tháo chạy sau khi lấy được tiền.

Giáo sư Lương nói: "Bất cứ ai lui tới khu rừng đều có khả năng là kẻ bắt cóc đến lấy tiền chuộc."

Bao Triển báo cáo: "Chúng tôi đã hình thành thế bao vây trong rừng, mỗi con đường đều có người giám sát bí mật."

Họa Long nói: "Giáo sư cứ yên tâm! Hễ ai vào rừng hoặc ra khỏi khu rừng, chắc chắn chúng tôi sẽ phát hiện được ngay."

Bầu không mờ mịt, trời đã bắt đầu sập tối, một vài cảnh sát mai phục trong lùm cây, một vài cảnh sát trốn trên cây, người nào cũng mở to mắt quan sát, canh gác hết sức nghiêm ngặt, họ kiên nhẫn chờ đợi kẻ bắt cóc xuất hiện, nhưng đợi suốt một đêm mà họ vẫn không thấy bất kì ai vào rừng cũng như không thấy bất kì ai đi ra từ khu rừng. Sáng hôm sau, chiếc ba lô đựng vàng bỗng dưng biến mất.

Số vàng trị giá năm trăm năm mươi ngàn tệ đột nhiên không cánh mà bay ngay trước mắt cảnh sát!

Chương 4: Đạo Cao Một Trượng

Nhiều nước trên thế giới từng xảy ra một số vụ bắt cóc gây chấn động sâu rộng đến quần chúng nhân dân, trong đó có hai vụ vô cùng nổi tiếng.

Vụ bắt cóc thứ nhất xảy ra ở Hồng Kông, đây là vụ bắt cóc đòi tiền chuộc cao nhất, hung thủ chắc hẳn phải là kẻ bất cần đời nên y mới dám liều mạng bắt cóc con trai của tập đoàn Lý thị giàu có bậc nhất xứ Cảng thơm và cả châu Á. Kẻ bắt cóc tên là Trương Tử Cường đơn thương độc mã xông vào nhà họ Lý, mở miệng đời hai tỉ đô la Hồng Kông, ông chủ tập đoàn Lý thị, tức cha của nạn nhân bị bắt cóc lịch sự mời kẻ bắt cóc ngồi xuống uống nước. Nghe nói khi ấy Trương Tử Cường đã tự buộc bom trên người mình, sau khi hai bên đàm phán, Trương Tử Cường đồng ý rút số tiền chuộc xuống còn một tỉ đô la Hồng Kông. Y mất hơn ba tiếng mới có thể nhét hết tiền vào bao tải và bốc lên xe. Ông chủ họ Lý không hề có ý định báo cảnh sát, Trương Tử Cường đã cướp tiền chuộc thành công và tạo ra kỉ lục Guiness mới về vụ án bắt cóc với số tiền chuộc cao nhất từ trước đến nay.

Vụ án bắt cóc nổi tiếng thứ hai xảy ra ở Mỹ, đến giờ vẫn còn rất nhiều người thao thao bất tuyệt kể về vụ án đó. Một người đàn ông mặc áo gió màu đen, đeo kính đen cướp một chiếc máy bay, y tên là D.B Cooper, y mang theo bom và yêu cầu cảnh sát phải trả số tiền chuộc lên đến hai trăm ngàn đô la Mỹ. Cảnh sát Hoa Kỳ làm theo yêu cầu của kẻ bắt cóc nên y đã phóng thích các hành khách. Sau khi đổ đầy xăng, chiếc máy bay cất cánh. Đó là một đêm mưa, y đã chuẩn bị sẵn dù. Khi máy bay lên đến một độ cao nhất định y liền ôm tiền nhảy ra khỏi máy bay xuống vùng địa hình hiểm trở nhất ở Mỹ giữa màn đêm mênh mông và thời tiết mưa gió lạnh giá. Có người cho rằng y đã

chết trong khi nhảy dù, có người lại cho rằng y đã trốn thoát. Sau đó, cảnh sát mở cuộc truy tìm trên diện rộng nhưng bóng dáng y vẫn biệt tăm như bóng cá, thậm chí người ta còn không tìm thấy thi thể của D.B Cooper hay chiếc dù mà y đã sử dụng để nhảy xuống.

Hung thủ của hai vụ bắt cóc này đều lấy tiền chuộc thành công, hiện giờ tổ chuyên án lại gặp phải một vụ bắt cóc khó nhằn không kém.

Cảnh sát theo dõi bí mật ở vòng ngoài khu rừng đặt tiền chuộc, vậy mà kẻ bắt cóc đã lặng lẽ lấy tiền đi ngay trước mũi cảnh sát, âm thầm như một bóng ma, thần không biết, quỷ không hay. Cảnh sát lục soát và thám hiểm cả cánh rừng theo phương pháp cuốn chiếu, nhưng điều kì lạ là ngoài dấu chân của bố Tiểu Hy ra thì trên phần đất nhão trong rừng không hề có dấu chân của người thứ hai. Bao Triển hoài nghi kẻ bắt cóc cài đặt dụng cụ nào đó giống như đường rãnh trượt, nhưng sau khi tìm kiếm anh không phát hiện ra manh mối gì. Hoạ Long cho người khai quật trong phạm vi quanh cây thông chết khô, anh nhanh chóng loại bỏ khả năng kẻ bắt cóc lấy tiền chuộc qua đường hầm bí mật.

Giáo sư Lương đích thân đến hiện trường, ông quan sát địa hình một lát rồi bảo Bao Triển trèo lên cây tìm kiếm cẩn thận.

Khi đó, bố Tiểu Hy treo ba lô dựng số vàng tương đương năm trăm năm mươi ngàn tệ lên một chạc cây.

Bao Triển phát hiện vài sợi lông rất mảnh của động vật dính trên cây, anh quan sát kĩ và phỏng đoán: "Chẳng lẽ đây là lông sóc để lại ư?"

Giáo sư Lương nói: "Rất có thể kẻ bắt cóc lợi dụng động vật lấy tiền chuộc giúp!"

Quan sát dưới kính hiển vi điện từ, tổ chuyên án phát hiện mấy sợi lông

đó là lông khỉ.

Đôi khi phần tử tội phạm lợi dụng động vật để gây án. Một người đàn ông họ Ngô ở Nam Hải đã lặng lẽ thả rất nhiều rắn cặp nong vào trong phòng ngủ của chủ nợ và tạo ra vụ án mạng li kì. Một cửa hàng bán điện thoại di động ở Triết Giang mất hơn hai mươi chiếc máy trong khi các cửa chính và cửa số không hề bị phá hỏng, bốn phía cửa hàng chỉ có một khe hở không đủ rộng cho con người chui vào, trên hiện trường cũng không để lại Vết chân người một cách rõ rệt, nhưng trên một số nơi khác như nền nhà, tù quầy lại có rất nhiều vết cào giống như vết chân khỉ. Huấn luyện khỉ, vượn đi ăn trộm từng xảy ra nhiều lần ở khắp nơi trong cả nước.

Vụ án bắt cóc này chắc chắn đã được hung thủ chuẩn bị rất chu đáo, kĩ càng, y lợi dụng khỉ để lấy tiên chuộc, có lẽ con khỉ đó đã trải qua khoá huấn luyện chuyên nghiệp.

Phân cục trưởng Diệp yêu cầu cơ quan công an các cấp trong thành phố ra thông báo phối hợp điều tra. Họ đến vườn bách thú, kiểm tra từng đoàn xiếc, tất cả cảnh sát thuộc các đồn và phòng cảnh sát xã hội đều ra tay hành động, uỷ ban liên hợp, đơn vị quản lí các khu chung cư cũng truy lùng chủ khỉ khắp nơi. Trên thực tế, rất ít người nuôi khỉ làm thú cưng nên cũng không khó tìm lắm, chỉ còn vấn đề thời gian mà thôi.

Nữ cảnh sát A Tử nói: "Bọn bắt cóc đã lấy được tiền chuộc, không biết chúng đã thả Tiểu Hy ra chưa?"

Tô My gọi điện thoại rồi lắc đầu: "Vẫn chưa!"

Hoạ Long lẩm bẩm: "Lành ít dữ nhiều rồi!"

Giáo sư Lương nói: "Thời gian bọn bắt cóc giết con tin thường có hai loại, loại thứ nhất là giết trong vòng hai mươi tư tiếng sau khi bắt cóc, loại thứ hai

là giết trong vòng hai mươi tư tiếng sau khi lấy được tiền chuộc..."

Bao Triển gấp gáp: "Chúng ta không còn nhiều thời gian, có thể thu hẹp phạm vi điều tra không? Tôi cho rằng bọn bắt cóc rất rành địa hình của cánh rừng này."

Giáo sư Lương nói: "Hay ta cho chó nghiệp vụ truy tìm tung tích chúng xem hên xui thế nào?"

Tình hình vụ án vô cùng khẩn cấp, không thể chậm trễ một giây, bảy viên cảnh sát dân sự dắt cảnh khuyển tập hợp tại rừng, họ cho chó ngửi lông khỉ và quần áo của Tiểu Hy để lần theo mùi. Mẹ Tiểu Hy cũng dắt chú chó Lab nhà mình đi theo.

Mẹ Tiểu Hy ngồi xổm, vỗ nhẹ lên đầu chú chó, nói: "Bối Bối! Mau đi tìm Tiểu Hy nào! Tất cả nhờ vào mày đấy!"

Phân cục trưởng Diệp hỏi: "Liệu được việc không? Nó đâu phải chó nghiệp vụ của cảnh sát?"

Mẹ Tiểu Hy nói: "Bối Bối là một thành viên trong gia đình chúng tôi. Nó lớn lên cùng Tiểu Hy đấy!"

Quả nhiên, Bối Bối đã lập được công lớn.

Bối Bối là chú chó mười một tuổi, lông vàng, thể hình khá cao lớn. Tiểu Hy miêu tả Bối Bối thế này: Bối Bối là chú chó xấu xí. Xấu ơi là xấu! Chẳng trách nó không kiếm nổi bạn gái! Nó còn là chú chó ngốc nghếch nhất trên đời. Khách đến thì ngoáy tít đuôi mừng, lại còn hớn hở chạy đến hết quỳ lại liếm liếm chân người ta, chẳng phong độ chút nào! Thế mà lúc Tiểu Hy gọi cổng thì nó làm ngơ, mắt trợn lên nằm im không nhúc nhích. Hơn nữa, Bối Bối còn rất tham ăn, có lần Tiểu Hy dắt nó đi dạo, người đi phía trước cầm một túi bánh bao, thế là Bối Bối cứ lằng nhằng đi theo người ta vì muốn ăn

bánh, nó kéo căng cả sợi xích, lôi Tiểu Hy đi theo. Tiểu Hy đứng sau giận dữ hét toảng lên: "Này! Lí trí chút được không hả?"

Tiểu Hy đành mua hai chiếc bánh bao, một chiếc mình ăn, còn chiếc kia cho Bối Bối.

Sau khi Tiểu Hy bị bắt cóc, Bối Bối suốt ngày nằm ẹp ở ban công, nó cứ đứng đó, lấy chân trước gác lên bậu cửa số nhìn xuống dưới tầng...

Bảy chủ cảnh khuyển trở thành đồ vô dụng vì tuyến đường mà khỉ di chuyển là trên cây, nên chó nghiệp vụ chỉ còn biết loanh quanh ở gốc cây mà không thể tiếp tục tìm kiếm. Chỉ có Bối Bối vừa xấu xí, vừa gian manh lại vừa tham ăn là cứ bám theo hơi của Tiểu Hy đi về hướng sườn núi phía ngoài rừng. Nó dẫn mọi người đi vòng qua hẻm núi, xuyên qua khe suối đến trước một ngôi nhà gỗ nằm trong rừng, cửa sổ đóng chặt nhìn như đã bỏ hoang từ lâu.

Bối Bối hướng về phía ngôi nhà gỗ sủa vài tiếng, mẹ Tiểu Hy và hai cảnh sát dân sự lập tức bám theo sau.

Viên cảnh sát cất cao giọng gọi: "Có ai trong đó không? Cảnh sát đây!"

Ngôi nhà gỗ vô cùng khả nghi, bên trong không có động tĩnh gì, một cảnh sát định đẩy cửa bước vào, Hoa Long liền hét lớn: "Cẩn thận!" Lời còn chưa dứt thì họng súng săn thò ra từ khe cửa sổ, tiếng nổ chát chúa vang lên, đầu súng toả luồng khói đặc, viên cảnh sát trúng đạn ngã lăn xuống đất.

Xem ra đây đúng là nơi kẻ bắt cóc đang nhốt Tiểu Hy, mấy cảnh sát vũ trang liền xông lên định xô cửa ập vào.

Hoạ Long giơ tay cản họ: "Tất cả lùi về sau cho tôi!"

Viên cảnh sát dân sự bị trúng đạn nằm im bất động, chắc đã tắt thở.

Mọi người lùi ra khỏi tầm bắn của súng săn, Tô My cũng yểm trợ cho mẹ Tiểu Hy lùi về vùng an toàn.

Mẹ Tiểu Hy khóc gọi tên con gái, ngôi nhà gỗ vẫn im lìm đến đáng sợ.

Giáo sư Lương nói lớn: "Anh đã bị bao vây! Chúng ta thương lượng được không?"

Không có lời đáp trả phát ra từ ngôi nhà gỗ.

Giáo sư Lương lại nói: "Chúng ta trao đổi được không? Chỉ cần anh chịu thả đứa bé ra."

Trong ngôi nhà gỗ phát ra tiếng nạp đạn. Đó cũng là một kiểu hồi đáp.

Bao Triển thì thầm với giáo sư Lương: "Tên trong ngôi nhà kia dùng súng hai nòng, bắn một phát lại phải nạp thêm một viên đạn. Điều đó chứng tỏ Tiểu Hy đang ở trong ngôi nhà và cô bé vẫn còn sống. Trong nhà hiện chỉ có hai người, tên đó muốn quyết tử với chúng ta."

Giáo sư Lương gật đầu, ông hét gọi kẻ trong ngôi nhà: "Tôi biết anh không muốn sát hại đứa bé đó, nếu không anh đã ra tay từ lâu rồi! Chúng ta thương lượng nhé! Hãy nói cho tôi biết yêu cầu của anh là gì?"

Cục trưởng Diệp chen lời: "Này! Nếu anh thả đứa bé ra thì chúng tôi sẽ thả anh. Chúng tôi sẽ rút lui ngay lập tức."

Trong nhà vọng ra tiếng thì thào rất nhỏ, dường như kẻ đó đang gọi điện thoại.

Bao Triển ghé tai giáo sư Lương nói khẽ: "Chắc tên đó đang thông báo cho đồng loại rằng mình đã bị cảnh sát bao vây."

Giáo sư Lương cũng nhỏ giọng đáp lại: "Chúng ta không nắm được bất kì

thông tin gì về tên này, thương lượng có vẻ không chiếm ưu thế cho lắm, trước mắt cứ cầm chân y, cho triệu tập xạ thủ bắn tỉa đến đây ngay!"

Bao Triển nói: "Cháu cảm thấy có một điểm khá chắc chắn, đó là tên này ôm thái độ thù địch với cảnh sát, bởi vậy nên y không muốn nói nhiều với chúng ta. "

Giáo sư Lương lại hướng về phía ngôi nhà gỗ, lại hét: "Tôi có một điều kiện trao đổi, chúng tôi cử một cảnh sát vào trong nhà để đổi lấy đứa bé. Anh có muốn suy nghĩ về lời đề nghị này không?"

Trong nhà vang lên giọng đàn ông: "Được!"

Mấy viên cảnh sát dân sự dũng cảm đều bước ra xung phong vào trong nhà, nhưng Họa Long đã chủ động giành lấy nhiệm vụ đi trao đổi con tin.

Tô My khẽ nói: "Anh đừng miễn cưỡng bản thân quá!"

Họa Long bông đùa: "Nếu tôi chết, thì cô My cứ việc lấy chủ Triển nhé!"

Bao Triển lúng túng: "Anh Họa Long! Giờ là lúc nào rồi mà anh còn đùa!"

Họa Long cởi áo để mình trần, người đàn ông với cơ bắp săn chắc tỏa ra khí thế hào hùng của đấng nam nhi, bao vết thương chồng chéo trên người hiện ra một cách uy nghi, lẫm liệt, chúng ngao nghễ đối mặt với trời đất. Họa Long xắn ống quần lên, giơ hai tay lên trời, chậm rãi bước về phía ngôi nhà gỗ. Anh nói: "Này người anh em! Tôi không mang vũ khí đấy nhé!"

Họa Long có thân hình cao lớn, kẻ ở trong ngôi nhà rất thông minh, y ra lệnh: "Mày tự còng tay mình lại và khóa ngược cả hai tay ra sau lưng."

Họa Long méo miệng cười đau khổ, anh quay trở lại, tự khóa hai tay mình

về phía sau.

Giáo sư Lương nhìn thẳng ngôi nhà, cất giọng lạnh băng: "Hãy giết hắn nếu không cậu sẽ bị hắn giết chết!"

Cánh cửa hé mở một khe hẹp, Họa Long chầm chậm bước vào. Mọi người vô cùng căng thẳng, xung quanh ngôi nhà gỗ không hề có điểm nhỏ cao thích hợp. Giáo sư Lương ra hiệu cho đội bắn tỉa lặng lẽ trèo lên cây, ông đặc biệt sắp xếp cho các xạ thủ trèo lên cây cổ thụ phía nam ngôi nhà gỗ bởi lúc này bóng chiều thẳng đứng, ánh mặt trời chiếu từ tây sang nam, tên bắt cóc ở trong ngôi nhà gỗ bị ánh mặt trời làm chói mắt sẽ không thể nhìn thấy khu vực này.

Mọi người nghe thấy Họa Long đang trao đổi điều kiện với tên bắt cóc, Họa Long định bụng làm gì đó để tinh thần y bớt kích động.

Lát sau, Tiểu Hy chậm chạp bước ra khỏi ngôi nhà nửa người trên của cô bé vẫn bị trói bằng dây thừng, chân kéo lê sợi xích sắt, miệng bị nhét bóng đèn. Có lẽ bị bịt mắt suốt thời gian dài nên cô bé cảm thấy ánh mặt trời vô cùng nhức mắt. Sau khi mắt đã quen với ánh sáng, Tiểu Hy mới nhìn thấy mẹ, thấy Bối Bối, cô bé òa khóc nức nở.

Khi bà mẹ ôm chặt lấy cô con gái bé bỏng thì cũng là lúc tiếng súng đanh gọn vang lên trong ngôi nhà gỗ.

Bao Triển và Tô My hét thất thanh, cả hai người và mấy viên cảnh sát vũ trang vội vàng lao vào trong ngôi nhà gỗ. Một người đàn ông đứng tựa vào tường, khuôn mặt vô cảm, tay cầm khẩu súng săn, Họa Long nằm gục giữa vũng máu trên sàn nhà.

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Ngôi Nhà Nhỏ Trong Rừng

Đó là một buổi chiều hoàng hôn mùa thu, có ngưừu khách bộ hành cô độc đi trong rừng. Y đứng trước ngôi nhà gỗ hút thuốc, gió cuốn lá cây trên mặt đất nghe xào xạc, lỗ đạn để lại trên vách nhà gỗ vẫn rõ ràng như mới. Đối với y, đây là thắng cảnh, đây là lối vào, một lối vào có thể lao thẳng xuống nơi sâu thẳm dưới địa ngục.

Hai đứa trẻ ấy là Vương Giai và Tiểu Hy, sau khi bắt cóc, y nhốt bọn trẻ vào đây, Vương Giai bị giết hại chính ở nơi này.

Chúng có hai tên, một kẻ là Diêm Chí Tường, còn kẻ kia là Viên Băng Nam. Chúng là một cặp vợ chồng.

Sau này, cảnh sát triển khai điều tra toàn diện thì được biết Diêm Chí Tường và Viên Băng Nam cùng tốt nghiệp trường Đại học Nông nghiệp, cả hai đều là sinh viên xuất sắc, là cặp tình nhân mà bất kì sinh viên nào trong trường cũng ngưỡng mộ, không ai tin nổi hai hgười đó lại có thể gây ra chuyện tàn độc và mất nhân tính đến mức ấy.

Rốt cuộc điều gì khiến hai con người ưu tú trở nên hung ác đến cực điểm?

Điều gì khiến cặp vợ chồng son trở thành hung thủ của vụ án dã man này?

Cũng như bao nhiều cặp tình nhân khác, trước khi yêu nhau Diêm Chí Tường và Viên Băng Nam sống ở hai thành phố khác nhau, từng trải qua mối tình đầu lãng mạn. Họ sống ở hai thế giới chẳng hề liên quan đến nhau. Đến nỗi giờ đây ngồi ngẫm lại, họ còn chẳng thể nhớ lần đầu tiên mình gặp đối

phương là ở đâu trong trường đại học, cũng chẳng thể nhớ khi nào trái tim bắt đầu rung động vì người kia, khi nào họ đến với nhau.

Có những chặng đường buộc phải một mình độc bước, nhưng lại có những chặng đường khác buộc phải đồng hành cùng nhau dẫu mưa giông bão tố.

Sau khi tốt nghiệp, hai người cùng làm việc trong một công ty trách nhiệm hữu hạn khoa học kĩ thuật sinh vật, lương tháng chẳng được mấy đồng, hàng ngày họ phải làm bạn với các loài động thực vật khác nhau.

Chính thời gian đó, Diêm Chí Tường và Viên Băng Nam bắt đầu góp gạo thổi cơm chung. Nằm trong ngôi nhà trọ, họ tắt đèn để mặc ánh trăng thỏa sức chiếu vào, bóng cây ẻo lả giống bóng cỏ thủy sinh đang lả lướt theo dòng nước. Họ cảm thấy mình đang ở dưới đáy sông, như hai chú cá nương tựa vào nhau mà sống, tuy trong nhà trống hoác nhưng họ lại tự do tự tại.

Một hôm, Viên Băng Nam chợt nói: "Ông xã, tối qua em mơ thấy một giấc mơ thật đẹp!"

Diêm Chí Tường hỏi: "Em mơ thấy gì?"

Viên Băng Nam đáp: "Em mơ thấy chúng mình mua được nhà."

Diêm Chí Tường cười lớn, Viên Băng Nam cũng cười, tuy nhiên cười xong họ lại khóc.

Một thềm ban công xa vời vợi! Một ngôi nhà xa vời vợi!

Thang giá nhà cao ngất ngưởng ở Trung Quốc đã hủy hoại tình yêu của bao nam nữ thanh niên, hủy hoại cuộc sống của bao người trẻ. Họ vốn có thể ca hát, ngâm vịnh, có thể sánh vai nhau đi du lịch đây đó, có thể hẹn hò tình tứ bên hoa dưới nguyệt, nhưng giờ đây một sinh viên đại học trẻ tuổi đã biến

thành một trung niên, nói chính xác hơn, họ phải đau đầu tính toán dầu mỡ củi đóm giống như một trung niên. Điều đầu tiên mà họ phải đối mặt trong cuộc sống chung chính là vật chất, là bao bộn bề lo toan thế cuộc, chứ không phải trải nghiệm cuộc đời lãng mạn, một cách thức sống hướng về tinh thần và tâm hồn.

Vì các vấn đề như chính sách nhà nước và nguồn _ Vốn đứt đoạn v.v. .. nên đãi ngộ của công ty Khoa học kĩ thuật sinh vật nơi họ đang công tác ngày càng trở nên tệ hơn, lãnh đạo quyết định hạ lương, cắt giảm nhân viên. Thế là Diêm Chí Tường và Viên Băng Nam đều thất nghiệp. Thời gian này họ lại mới kết hôn và quan trong hơn là họ vừa vay tiền người thân họ hàng và ngân hàng để mua nhà. Họ mới trả tiền đặt cọc, hàng tháng đều phải trả tiền lãi. Căn hộ đó trị giá 670 ngàn tệ, trả trong vòng hai mươi năm.

Họ quyết định bì bõm lội xuống biển kinh doanh. Đầu tiên hai vợ chồng buôn bán dược phẩm, nhưng kết quả là thua lỗ. Sau đó họ mở cửa hàng chuyên bán đồ dành cho trẻ sơ sinh, hẩm hiu thay lại lỗ tiếp.

Vì cuộc sống, Viên Băng Nam phải trở thành trình được viên, trong khi Diêm Chí Tường lái xe đưa hàng cho khách.

Giống như bao sinh viên tốt nghiệp đại học khác, họ buộc phải làm những công việc không hề liên quan đến chuyên ngành của mình chỉ vì mưu sinh.

Họ từng nghĩ rằng mình là nhà khoa học, nhưng bây giờ một người thành kẻ bán thuốc, một người thành kẻ đưa hàng.

Sau khi thất nghiệp, nói chính xác hơn là bắt đầu kể từ ngày họ mua nhà thì tiếng cười hầu như chưa bao giờ nở trên môi họ.

Họ không có con mà cũng không dám có com niềm an ủi duy nhất trong cuộc sống của họ là một chủ khỉ nhỏ.

Công ty Khoa học kĩ thuật sinh vật nơi họ công tác nuôi rất nhiều động vật, khỉ có, lợn có, chuột bạch cũng có. Những con vật đó vốn dùng để làm thí nghiệm, một con khỉ mẹ đã chết sau khi sinh con, xuất phát từ tình yêu bản năng của người mẹ, Viên Băng Nam chăm bẵm chú khỉ con như chăm sóc đứa con của mình, còn đặt tên cho nó là Hồ Đồ.

Viên Băng Nam từng hỏi lãnh đạo công ty: "Khỉ là động vật cần bảo vệ thuộc cấp độ hai của quốc gia, giờ dùng để làm thí nghiệm có thích hợp không?"

Lãnh đạo trả lời: "Chúng ta dùng để nghiên cứu khoa học, là hợp pháp. Trên phố còn đầy kẻ làm trò khỉ cũng có ai quản đâu?"

Lẽ ra chú khỉ này bị đem bán cho vườn thú nhưng Viên Băng Nam đã yêu thương nó, lại thêm bất mãn với suy nghĩ của lãnh đạo nên khi từ chức cô ta lẳng lặng dắt chú khỉ theo cùng. Hồ Đồ rất thông minh, nó biết bật lửa cho Diêm Chí Tường hút thuốc, biết cầm thìa xúc cơm, còn biết làm những phép tính đơn giản, đặc biệt là nó vô cùng ngoan ngoãn, nghe lời chủ. Chỉ cần huấn luyện qua loa nó cũng có thể lấy được đồ vật ở vị trí chỉ định.

Hồ Đồ là giống khỉ đột.

Chỉ số thông minh của loài khỉ đột rất cao, ở khu Hải Định ở Bắc Kinh có ngõ Chuồng Ngự Mã, nghe nói thời Thanh nơi này là chuồng ngựa của hoàng cung. Huấn luyện ngựa là công việc vô cùng nguy hiểm, vì vậy các nghệ nhân dùng khỉ để thay thế con người thực hiện công tác huấn luyện ngựa hoang thành ngựa thuần thục. Loài khỉ họ hay dùng để huấn luyện ngựa chính là khỉ đột.

Chú khỉ này chính là mấu chốt của cả hai vụ án bắt cóc.

Trước khi quyết định gây án, hai hung thủ từng có đoạn hội thoại với nhau

thế này:

Diêm Chí Tường nói: "Tổng diện tích của đường ruột nếu mở rộng hết cỡ là hai trăm mét vuông, nơi chúng ta ở còn nhỏ hơn cả nơi chứa phân."

Viên Băng Nam nói: "Phải biết thoả mãn với những gì mình có chứ! May mà chúng ta không mua nhà ở Bắc Kinh."

Diêm Chí Tường nói: "Mua nhà ở đâu cũng đắt cắt cổ, khi nào sẽ là điểm tận cùng của hai chúng ta đây? Hầy..."

Viên Băng Nam nói: "Có người thống kê rằng nếu không làm sếp to, không có mối quan hệ, không có tiền mà muốn mua một căn hộ rộng một trăm mét vuông ở Bắc Kinh thì cần ba triệu tệ. Một người nông dân trồng ba mẫu ruộng, nếu mỗi mẫu thu nhập bốn trăm tệ, thì họ phải cày cuốc miệt mài từ thời Đường đến nay mới gom đủ tiền mua nhà, hơn nữa còn không được phép có thời gian nông nhàn, cũng như không bao giờ được phép gặp thiên tai hay mất mùa. Một công nhân kiếm được một ngàn năm trăm tệ mỗi tháng phải lao động cật lực từ hồi chiến tranh nha phiến đến tận giờ mà không có ngày nghỉ mới gom đủ tiền mua nhà. Một viên chức thu nhập sáu mươi ngàn tệ một năm phải liên tục làm từ thời kì Đại nhảy vọt năm 1960 đến nay, đồng thời không được ăn uống tiêu pha mới đủ tiền mua nhà. Một cô gái điểm nếu mỗi ngày tiếp một lượt khách thì cô ta phải tiếp mười ngàn lượt khách tương đương với việc cô ta phải liên tục hành nghề từ năm mười tám tuổi đến năm bốn mươi tuổi mới gom đủ từng ấy tiền, trong thời gian đó cô ta không được phép nghỉ một ngày. Nếu mỗi ngày bọn chặn đường ăn cướp cướp được một ngàn tệ, thì chúng phải liên tiếp gây án ba ngàn lần nghĩa là chúng phải gây án suốt mười năm mới gom được bấy nhiêu tiền, đương nhiên là với điều kiện lần gây án nào cũng phải thành công và kiếm được một ngàn tệ.

Diêm Chí Tường nói: "Bây giờ trong nước toàn lũ quan tham, quan lớn tham lớn, quan nhỏ tham nhỏ."

Viên Băng Nam thở dài: "Người ta là chủ nhân của ngôi nhà, còn chúng ta là nô lệ của ngôi nhà."

Diêm Chí Tường nói: "Thế thì ta cứ bắt đại một đứa trẻ con nhà giàu có, nhốt chúng nó lại, rồi tìm cách moi tiền bố mẹ chúng nó. Đỡ phải mệt thế này!"

Viên Băng Nam hỏi: "Anh nói thật hay đùa đấy?"

Diêm Chí Tường thở dài: "Đâu phải muốn là làm được! Bắt cóc đòi hỏi trí tuệ cao siêu lắm! Anh xem trong tivi thấy cảnh sát toàn bắt được kẻ xấu khi chúng đi lấy tiền chuộc."

Viên Băng Nam ưỡn ngực: "Nhưng nếu chúng ta làm thì đảm bảo cảnh sát không thể bắt được chúng ta khi ta đi lấy tiền chuộc, vì ta sẽ để Hồ Đồ đi lấy thay."

Chúng ta không biết rốt cuộc trong hai người bọn chúng ai đã thuyết phục ai, chúng đã do dự như thế nào, rồi hạ quyết tâm ra sao, chỉ biết dưới vực sâu vạn kiếp không thể siêu sinh đã hé nở hai đoá hoa súng.

Chúng không muốn tiếp tục sống cuộc sống làm nô lệ cho căn hộ đó nữa! Chúng muốn quẳng viên xúc xắc đầy may rủi này để kết thúc cuộc sống chật vật, khó khăn. Lần gây án đầu tiên, chúng không hề có kinh nghiệm, chúng chuẩn bị súng săn, đến siêu thị nhỏ gần trường học mua rất nhiều sim điện thoại. Diêm Chí Tường lái xe máy ba bánh chở hàng dừng ngay trước cổng trường, rồi giả đò nhờ Vương Giai vào thùng xe giúp khênh đồ, sau đó trói cậu bé ngay trong thùng xe, nhét giẻ lại, chụp bao tải lên đầu. Vương Giai chỉ là cậu bé học sinh tiểu học, không thể phản kháng lại y. Thùng xe căng vải buồm nên người ngoài không thể nhìn rõ cảnh tượng diễn ra bên trong. Khi cặp vợ chồng này biết bố mẹ Vương Giai cũng là người vay tiền mua nhà như mình, chúng nhẫn tâm giết chết cậu bé rồi quẳng xác ra đường quốc lộ.

Viên Băng Nam nói với Diêm Chí Tường: "Đứa tiếp theo là đến lượt anh giết. Chúng ta mỗi người giết một đứa."

Diêm Chí Tường nói: "Hi vọng đứa tiếp theo chúng ta bắt cóc sẽ là con nhà giàu."

Công ty sinh vật có một phòng nghiên cứu nằm ở khu bảo tồn thiên nhiên, phong cảnh ở đây rất hữu tình. Diêm Chí Tường và Viên Băng Nam thông thuộc địa hình xung quanh khu vực này như lòng bàn tay, bởi vậy chúng chọn đó là nơi giam giữ con tin và lấy tiền chuộc.

Cảnh rừng này cũng là nơi mà chúng thường hẹn hò thời còn yêu nhau.

Một cánh rừng có bao nhiêu cánh cửa?

Ai đã ra khỏi đó và ai đã từng bước chân vào? Ai đã từng biết những dấu chân đi vào nơi sâu trong khu rừng bí mật và ai biết những câu chuyện trên những dấu chân đó?

Cặp vợ chồng tái sử dụng phương thức bắt cóc Vương Giai để bắt cóc Tiểu Hy, nhốt cô bé ở ngôi nhà gỗ trong rừng, ra lệnh cho chú khỉ mà chúng nuôi đi lấy tiền thuộc. Để uy hiếp gia đình Tiểu Hy không báo cảnh sát, Viên Băng Nam nhẫn tâm lấy kìm rút hai chiếc móng tay Của cô bé ra, Diêm Chí Tường lặng lẽ đặt hai móng tay đó ở trước nhà của Tiểu Hy lúc ban đêm. Vì sợ Hồ Đồ không xách nổi vali tiền nặng như vậy nên chúng bàn nhau yêu cầu người nhà nạn nhân đổi thành vàng.

Chúng liên tục thay đổi địa điểm gọi điện thoại, phương pháp tránh để cảnh sát phát hiện này chúng học được qua phim ảnh.

Diêm Chí Tường và Viên Băng Nam chờ đợi trong ngôi nhà gỗ. Sau khi Hồ Đồ lấy được tiền chuộc, Viên Băng Nam cầm tiền chuộc và dắt theo chú khỉ rời đi trước. Trước khi đi, cô ta nhìn chồng đầy ẩn ý, rồi chỉ vào Tiểu Hy

đang ngồi co ro ở góc nhà, cô ta làm động tác lấy tay chém vào cổ.

Nửa người trên của Tiểu Hy bị trói chặt, đầu chụp bao tải, chân còn bị xích bằng một đoạn xích sắt. Cơn đau giật liên hồi từ móng tay khiến cô bé ngất xỉu mấy lần. Qua khe hở của bao tải đay, cô bé nhìn rõ động tác chém cổ của Viên Băng Nam, cô bé hiểu thế nghĩa là gì.

Diêm Chí Tường cầm búa sắt, lòng hơi lay chuyển, y không nhẫn tâm xuống tay, thậm chí còn lưỡng lự không biết có nên thả Tiếu Hy ra không.

Đột nhiên, Tiểu Hy run rẩy cất lời: "Chú ơi! Chú cho cháu đi tiểu! Cháu mót tiểu quá!"

Diêm Chí Tường nắm chặt cán búa bước đến gần bảo: "Thì cứ tè luôn ra đó!"

Tiểu Hy lấy hết can đảm ấp úng: "Cháu... cháu xem trên ti vi thấy người lớn bắt trẻ con nhốt lại, rồi tìm cách ôm trẻ con. Chú... có phải chú cũng muốn ôm cháu không? Chú ôm cháu cũng không nói cho ai biết đâu..."

Diêm Chí Tường chợt dừng bước, câu nói của đứa trẻ khiến tim y đập thinh thịch, y hạ búa xuống, hít thở thật sâu, hỏi: "Thật không?"

Tiểu Hy mặc đồng phục, bện tóc hai bên, một cô bé trong sáng, non tơ như thế lại mở miệng nói vậy khác gì mỡ chủ động mời mèo xơi, người đàn ông nào từ chối được chứ? Trong một giây phút nào đó, trong đầu Diêm Chí Tường thấp thoáng ý nghĩ thế này: "Đã mắc tội bắt cóc trẻ em và tội giết người thì chắc chắn là khép án tử hình rồi, giờ có mắc thêm tội gì nữa thì cũng hề gì."

Tiếu Hy ngồi thu lu trong góc giống như chủ thỏ con yên lặng.

Sông núi, cỏ cây, chim muông đều tĩnh lặng, dường như tất cả đang chờ

đợi.

Diêm Chí Tường do dự hồi lâu, cuối cùng y từ bỏ ý nghĩ xấu xa đó và hạ quyết tâm giết người diệt khẩu. Y tự dặn lòng: "Mình làm thế này đều vì muốn mình và vợ có một ngôi nhà. Cưỡng hiếp cũng là ngoại tình, không những thế còn là loại ngoại tình không thể tha thứ nhất. Mấy năm nay, hai vợ chồng trải qua bao nhiêu sóng gió. Tình yêu của hai vợ chồng không cần chứng minh thêm nữa..."

Diêm Chí Tường nói: "Cô bé! Cháu không hiểu đâu! Chú và cô ấy mua một ngôi nhà và cùng phải nai lưng trả nợ. Cháu không thể hiểu điều đó nghĩa là gì đâu!"

Tiểu Hy bắt đầu khóc lóc van xin, cô bé cầu xin Diêm Chí Tường thả mình ra. Diêm Chí Tường tìm thấy chiếc bóng đèn ở trong góc tường, y liền nhét nó vào miệng cô bé.

Khi Diêm Chí Tường đang định ra tay thì phía ngoài vang lên tiếng chó sủa. Tiểu Hy nhận ra đó là tiếng sủa của Bối Bối nhà mình, cô bé ý thức rằng có người đang đến cứu mình. Cảnh sát bao vây ngôi nhà gỗ trong rừng. Họa Long thay Tiểu Hy bước vào nhà làm con tin. Sở dĩ Diêm Chí Tường đồng ý làm vậy vì y muốn tranh thủ thêm chút thời gian thông báo cho Viên Băng Nam nhanh chóng đem tiền chạy trốn.

Khi cảnh sát bao vây ngôi nhà, hai vợ chồng y có đoạn đối thoại ngắn ngủi cuối cùng thế này.

Diêm Chí Tường nói: "Cảnh sát phát hiện ra anh rồi, họ đang bao vây bên ngoài, em phải chạy càng xa càng tốt. Chạy ngay bây giờ đi!"

Viên Băng Nam nói: "Sao họ lại phát hiện ra nhỉ? Được rồi! Em sẽ đi ngay! Nhưng còn anh thì sao?"

Diêm Chí Tường nói: "Em cứ kệ anh! Chắc chắn anh không thể sống sót rời khỏi đây đâu!"

Viên Băng Nam nghẹn ngào: "Anh... Em không hối hận! Bất kể là chuyện giết người hay chuyện yêu anh, em đều không hối hận."

Diêm Chí Tường dặn dò: "Em tìm người đàn ông nào có tiền mà nương tựa, ít nhất anh ta phải đủ khả năng mua được nhà, chứ đừng như anh!"

Viên Băng Nam bắt đầu thút thít: "Em và anh... kiếp này... coi là gì chứ... Anh chết rồi, em sẽ ra đầu thú."

Diêm Chí Tường nói nhanh: "Anh sắp phải tắt máy rồi! Hãy hứa với anh, em nhất định phải sống thật tốt! Đó là yêu cầu duy nhất của anh. Giờ anh sẽ giữ chân bọn họ trong chốc lát, em mau tranh thủ thời gian trốn đi! Hãy rời xa thành phố này! Càng xa càng tốt! Hãy quên anh đi! Anh yêu em! Nhiều như em yêu anh..."

Theo yêu cầu của Diêm Chí Tường, Họa Long còng ngược tay ra sau lưng, bước vào ngôi nhà gỗ thay Tiểu Hy làm con tin. Thực ra Hoa Long đã ngấm ngầm giắt một con dao nhỏ vào gấu quần. Khi tìm được cơ hội ra tay, anh lấy răng cắn chặt sống dao lao vào Diêm Chí Tường. Trong lúc hoảng loạn, Diêm Chí Tường nổ súng loạn xạ, Họa Long dùng dao rạch một đường sắc ngọt vào phía cổ Diêu Chí Tường. Khi cảnh sát xông vào, Diêm Chí Tường đứng tựa vào tường, mạch máu đang phun ra!

Tô My thấy Họa Long nằm vật trong vũng máu, nước mắt cô tuôn cháy không kìm lại được, cô khóc không thành tiếng.

Họa Long loạng choạng đứng dậy, lấy tay bịt miệng vết thương ở vai đang chảy máu, anh vừa nghiến răng chịu đau vừa nói: "Thôi nào! Đừng khóc nữa!"

Mặc dù cảnh sát phát lệnh truy nã nhưng cuối cùng vẫn không tìm thấy tung tích của Viên Băng Nam. Cô ta bị liệt vào danh sách tội phạm bỏ trốn trên mạng an ninh quốc gia.

Một tuần sau, vết thương của Họa Long đã qua cơn nguy kịch, chỉ cần tịnh dưỡng một thời gian là có thể xuất viện. Trong hành lang bệnh viện, mẹ Tô My nói với con gái: "Nghề cảnh sát nguy hiểm quá! Suốt đời sống trong lo âu mà đôi khi còn phải liều cả mạng sống của mình. Trong hai cậu đồng nghiệp của con, ai tình nguyện từ bỏ nghề cảnh sát thì con cứ lấy người ấy. Mà nữa, hai cậu ấy có đủ tiền mua nhà không đó?"

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

PhầN 9: Bà Lão Mặt Mèo

Lời dẫn

Khi cánh cửa sắt của thôn đóng lại sau lưng cô ấy thì tiếng dương cầm bắt đầu vang lên - Italo Calvino

Mười vụ án kinh dị nhất lịch sử phạm tội Trung Quốc lần lượt là:

1. Miếng ngọc bội Song Ngư

2. Cương thi ở Thành Đô năm 95

3. Ma cà rồng ở Thượng Hải

4. Máy ghi âm trên chiếc máy bay gặp nạn của hãng hàng không China Airline

5. Ngôi nhà số 37 của nhà họ Lâm

6. Cậu bé mặc áo đỏ ở Trùng Khánh

7. Quảng cáo đường sắt ở Quảng Cửu

8. Tuyến xe buýt số 330 ở Bắc Kinh

9. Quan tài trong suốt dưới sông Hoàng Hà

10. Bà lão mặt mèo

Các vụ hung án thường được chia theo ba cấp độ bảo mật, lần lượt là bí mặt, cơ mật và tuyệt mật.

Xuất phát từ yêu cầu cần bảo mặt, vì đại cuộc ổn định xã hội nên một vài vụ án vô cùng tàn nhẫn và bệnh hoạn được liệt vào phạm vi bảo mật và bị cảnh sát cũng như giới truyền thông phong toả thông tin. Một khi bị lộ ra thì chắc chắn sẽ gây hại cho sự an toàn và lợi ích của nhiều lĩnh vực như kinh tế, chính trị, tôn giáo... và đặc biệt gây bất lợi cho ổn định xã hội.

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Hồ Sơ Tuyệt Mật

Phó cục trưởng Bạch Cảnh Ngọc ôm tập hồ sơ bước vào phòng, ông nhìn đồng hồ điện tử treo trên tường của văn phòng tổ chuyên án. Giờ đã sang giờ Tí.

Bốn thành viên tổ chuyên án vẫn im lặng nhìn đồng hồ, họ lờ mờ cảm thấy đã xảy ra vụ án lớn rất khác thường, chỉ có điều không hiểu vì sao phó cục trưởng cứ chăm chăm nhìn lên đồng hồ đến thần người như thế. Mọi người kiên nhẫn chờ đợi.

Mười hai giờ đêm đã qua, giờ đã sang một ngày mới.

Lúc bấy giờ, phó cục trưởng Bạch Cảnh Ngọc mới giở hồ sơ vụ án và nói: "Mười mấy năm qua, vụ án này được liệt vào cấp độ tuyệt mật, chỉ rất ít người được phép xem tập hồ sơ này. Nhưng bây giờ... đã qua thời hạn bảo mật. Nó đã được mở khoá!"

Không chỉ ở Trung Quốc mà rất nhiều quốc gia phương Tây đều liệt những vụ án hút máu người vào dạng mang tính bảo mật. Hồ sơ tuyệt mật mà phó cục trường mang tới ghi chép hàng loạt vụ án hút máu xảy ra ở khu vực Đông Bắc vào hai mươi năm trước, đó

cũng chính là vụ án "Bà lão mặt mèo" được lưu truyền và ảnh hưởng sâu rộng trong dân gian. Khi ấy phương pháp phá án còn lạc hậu, trong khi cảnh sát lại không thu thập được nhiều manh mối nên cuối cùng hung thủ vẫn chưa sa lưới pháp luật.

Vụ án "Bà lão mặt mèo" khiến nhân dân khắp ba tỉnh Đông Bắc vô cùng hoảng loạn. Sau những năm 80, thậm chí là sau những năm 90, người dân vẫn nhớ vụ án này như in.

"Bà lão mặt mèo" có khá nhiều phiên bản. Những truyền thuyết đáng sợ này trở thành nỗi ám ảnh thủa thiếu thời của rất nhiều người dân ở khu vực Đông Bắc.

Nghe nói ở phía bắc thành phố Cáp Nhĩ Tân có một bà lão họ Lý, vì giận dỗi với con đâu nên treo cổ tự sát, bà ôm hận mà lìa đời. Tướng mạo lúc chết của bà nhìn đến hãi hùng, mắt khép hờ, lưỡi thẻ ra hơi tím đen, khuôn mặt trông nanh ác khiến người ta không dám lại gần đỡ bà xuống. Hôm bà lão chết, trời đất âm u, người nhà thay áo liệm xong thì một con mèo khoang nhảy qua di thể người chết, bà lão đột nhiên nhập tràng ngồi bật dậy, nửa bên này là mặt người, còn bên kia trông giống mặt mèo. Bà lão mặt mèo bóp chết một người hàng xóm rồi bỏ chạy nhanh thoăn thoắt y như mèo. Sau đó, dân trong thôn đều nhận thấy thôn xóm xảy ra nhiều chuyện kinh dị, chó mèo thường xuyên biến mất, vài đứa trẻ con cũng mất tích. Khu nghĩa địa hoang ngoài thôn thường chôn vội một vài cỗ quan tài của người chết không có người thân quan tâm chăm sóc, quan tài dưới mộ bị đào lên, thi thể bên trong bị nhấm nham nhở.

Một truyền thuyết khác cũng tương tự như truyền thuyết trên, họ đồn rằng một bà lão ở khu ngoại thành của thành phố Cáp Nhĩ Tân đi hái rau rồi chẳng may chết trên đường về nhà, bà bị một con mèo nhảy bổ vào người và lập tức bị nhập tràng. Thân thể bà lão không có gì thay đổi, nhưng một nửa bên mặt trông giống mặt mèo. Bà lão mặt mèo trong truyền thuyết thường hành động về đêm, động tác nhanh nhẹn linh hoạt, sức khoẻ phi thường, thích ăn thịt, hút máu trẻ con. Trong suốt thời gian ấy có rất nhiều người tự nhận mình đã tận mắt nhìn thấy bà lão mặt mèo, lời đồn này nhanh chóng lan đi với tốc độ chóng mặt, chẳng mấy chốc đã lan rộng khắp ba tỉnh Đông Bắc.

Đó là câu chuyện của mười mấy năm trước, khi ấy lòng người hoảng hốt, lời đồn lan tràn như nước triều dâng, ảnh hưởng đến trật tự xã hội vô cùng nghiêm trọng.

Rất nhiều trường tiểu học và trung học thường xuyên mở cuộc họp quy mô lớn khắp toàn trường, trong cuộc họp hiệu trưởng khuyến cáo học sinh không được phép đi lại một mình, ra khỏi trường phải thắt dây thừng màu đỏ. Họ cho rằng thắt dây thừng màu đỏ ở cổ tay có công dụng đuổi quỷ trừ tà. Cảnh sát tăng cường tuần tra, họ đến tận các trường xa xôi hẻo lánh nhất, một tiết mục trên truyền hình còn phát hẳn một chương trình liên quan đến chuyện này, nhưng sau đó họ lại chính thức xin lỗi công chúng trên truyền hình. Cuối cùng, lời đồn hoang đường này đáng sợ đến mức trẻ em ở cả ba tỉnh Đông Bắc đều bắt đầu sợ sệt, thậm chí có đứa còn không dám đến trường bởi vì chúng sợ bị ăn thịt trên đường đi học.

Kết cục của lời đồn này cũng mang đầy kịch tính - Bà lão mặt mèo làm kinh động đến các đồng chí lãnh đạo ở tận trung ương, các đồng chí đó liền phái một đột quân tinh nhuệ đi săn bà lão mặt mèo, bà lão bị lính quân chủng bắn chết, rồi bị súng phun lửa thiêu cháy thành than.

Nghe nói khi bà lão mặt mèo chết, một con mèo chui ra từ người bà, rồi nhảy vọt đi.

Tô My nói: "Tôi từng nghe kể về câu chuyện bà lão mặt mèo, bạn cùng lớp ngày xưa của tôi ở Đông Bắc, chuyện này được truyền miệng từ người nọ đến người kia, càng truyền lại càng tà mị!"

Hoạ Long phẩy tay: "Toàn suy diễn bậy bạ! Tôi chưa nghe ai kể chuyện đó bao giờ!"

Bao Triển kể: "Hồi nhỏ tôi cũng nghe người ta đồn một chuyện rất đáng sợ. Khi đó tôi học lớp năm, nghe nói đứa trẻ nào cũng bị tiêm một mũi để mai

sau không thể sinh con được, thế là cứ nhìn thấy bác sĩ là tôi lại thấy sợ. Đến giờ vẫn còn sợ tiêm!"

Tô My bật cười: "Ha ha! Bao Triển ơi là Bao Triển! Nỗi ám ảnh tuổi thơ của cậu làm tôi cười vỡ cả bụng. Cậu thông minh thế mà lại sợ chuyện vớ vẩn đó."

Bao Triển nói: "Hồi đi học chả tuyên truyền hai cụm từ là 'thắt ống dẫn tinh' và 'đặt vòng'. Đàn ông thì bị thắt ống dẫn tinh, còn phụ nữ thì bị đặt vòng còn gì."

Giáo sư Lương cắt ngang câu chuyện phiếm của các thành viên: "Hãy nói cho tôi biết hồ sơ vụ án tuyệt mật này ghi chép những gì? Chắc không chỉ ghi mấy lời đồn nhảm thôi chứ?"

Phó cục trưởng Bạch Cảnh Ngọc rút một tấm ảnh đã ố vàng ra, nom tấm ảnh đã được chụp cách đây khá lâu rồi. Người chết là một đứa trẻ, cảnh sát hình sự dùng phấn vẽ vòng quanh theo tư thế của tử thi, bối cảnh phía sau là một ngõ nhỏ tối tăm. Đứa trẻ mặc quần nhung và đi dép lê nhựa thịnh hành mười mấy năm về trước. Trên mình mặc áo may ô màu trắng, vạt áo cuộn tròn đến nách, vùng bụng bị moi, ruột tuột xuống đất. Phần cổ và hai cánh tay của đứa trẻ đều có vết răng cắn vào da thịt rất sâu, toàn thân bị mất máu quá nhiều nên đã ngả màu trắng xám. Nhìn bức ảnh là có thể đưa ra kết luận đơn giản, đây là vụ án mạng hút máu.

Phó cục trưởng Bạch Cảnh Ngọc lại đưa một bức ảnh chụp bằng máy ảnh kĩ thuật số, trông bức ảnh rất mới, chứng tỏ nó mới được chụp cách đây chưa lâu. Cảnh nền phía sau là con đường núi của một thôn xóm nhỏ, có thể nhìn thấy nhà dân thấp thoáng phía xa. Hai bên đường lần lượt là ruộng lúa và sườn núi phủ đầy cỏ dại. Đi mãi lên sườn cỏ dại đó chính là lâm khu Đại Hưng An Lĩnh. Một người phụ nữ và một đứa trẻ nằm chết trên sườn cỏ trong tình trạng vô cùng thê thảm, ruột đứa trẻ sổ ngang, khắp cơ thể người phụ nữ

nham nhở những vết cào, áo quần nhuộm màu đỏ máu. Từ các dấu vết còn để lại trên thảm cỏ, người ta còn nhận thấy trước khi người phụ nữ và đứa trẻ gặp nạn, họ đã từng vật lộn rất kịch liệt với kẻ sát nhân. Vết thương chí mạng của người phụ nữ là ở vùng ngực, còn vết thương lấy mạng đứa trẻ là ở phần cổ, cả hai vết thương đều hình thành do bị vật có đầu rất sắc nhọn cắm vào.

Phó cục trưởng Bạch Cảnh Ngọc nói: "Mười mấy năm trước, khu vực Đông Bắc thường truyền miệng cho nhau nghe câu chuyện về bà lão mặt mèo, thực ra nó bắt nguồn từ vụ án mạng giết người hút máu, sau đó lại xảy ra hai vụ án mạng tương tự. Khi ấy, vì nghĩ đến nhân tố ổn định xã hội nên thông tin về ba vụ án mạng đó đều bị phong tỏa. Những vụ án hút máu người xảy ra vào thời điểm đó đều bị hạn chế vì điều kiện điều tra có hạn, đến nay vẫn chưa được phá giải. Sau khi hung thủ gây ra ba vụ án liên tiếp, y liền mất hút một cách thần bí, mãi cho đến tận giờ... sau hơn chục năm... lại xảy ra một vụ án hút máu người tương tự như vậy."

Giáo sư Lương so sánh các bức ảnh, ông nhận xét: "Tuy hai vụ án này xảy ra cách nhau mười mấy năm, nhưng phương pháp gây án thì hoàn toàn tương đồng."

Tô My nhìn bức ảnh, có hỏi: "Rốt cuộc đây là vụ án do con người gây ra hay do quái vật gây ra vậy?"

Họa Long nhận xét: "Vết thương trên cơ thể nạn nhân rất quái lạ, thoạt nhìn thì trông giống như bị bàn tay con người cào phải, nhưng con người không thể sở hữu sức mạnh kinh hồn bạt vía đến thế được, không một ai đủ sức dùng tay không móc thủng bụng hoặc ngực người khác, trừ phi cơ thể con người là miếng đậu phụ. Chỉ có loài ác thú với móng vuốt sắc nhọn mới đủ sức làm thế!"

Tô My nói: "Phương pháp gây án của tên tội phạm này quá giống với cách giết người của bà lão mặt mèo trong truyền thuyết. Bà lão mặt người cũng

cào rách bụng nạn nhân để hút máu."

Bao Triển quan sát hồi lâu, rồi quả quyết: "Không phải do mãnh thú gây ra! Đây là vụ án do con người gây ra! Túi áo của nạn nhân bị móc lộn ra ngoài, nhẫn trên tay cũng biến mất, thú hoang không bao giờ đi cướp tài sản của con người như thế. Có điều rốt cuộc kẻ nào đủ sức dùng tay không giết người như vậy? Thật không thể tưởng tượng nổi!"

Đề cập đến hồ sơ tuyệt mật của khu vực Đại Hưng An Lĩnh thì không chỉ có vụ án giết người hút máu mà còn có rất nhiều vụ án rất thần bí liên quan đến vật thể lạ UFO do chính người dân trong vùng đích mục sở thị. Vụ gây chấn động nhất là hiện tượng quái dị xảy ra trên bầu trời xuất hiện ba ngày liền vào năm 1988. Từ ngày 28 tháng 8 đến ngày 30 tháng 8, ba buổi tối liên tiếp trên bầu trời khu vực Đại Hưng An Lĩnh xuất hiện một vòng tròn ánh sáng màu vàng kim rất lớn, trong vòng tròn ánh sáng đó có hình dạng tẩu thuốc hoặc vật thể giống dấu chấm hỏi, chúng chầm chậm chuyển động theo quầng sáng, càng lúc càng chuyển động nhanh hơn, khoảng nửa tiếng sau thì chúng biến mất. Rất nhiều người đã tận mắt chứng kiến cảnh tượng đó, có nơi còn kéo cả thôn chạy ra xem vật thể bất minh trên không trung, trong khi trẻ con rất phấn khích thì người lớn tỏ ra sợ hãi.

Ngoài Thần Nông Giá ra, thì người ta còn phát hiện ra sinh vật có hình dáng giống người ở khu vực Đại Hưng An Lĩnh, đó cũng chính là dã nhân trong truyền thuyết.

Trước khi xuất phát, Tô My nghi hoặc hỏi: "Rốt cuộc chúng ta đi bắt kẻ thủ ác bệnh hoạn, miêu nữ hay dã nhân vậy?"

Phó cục trưởng đáp: "Đối với những vụ án giết người hút máu này, bất kể hung thủ là người hay quái vật thì tổ chuyên án cũng phải điều tra rõ chân tướng sự thật."

Họa Long nói: "Sếp cứ yên tâm! Em sẽ tóm cổ bà lão mặt mèo về cho sếp xem!"

Giáo sư Lương trầm ngâm: "Đi Đông Bắc chuyến này nguy hiểm muôn trùng, tốt nhất mọi người hãy mang theo súng, tuyệt đối không được phép lơ là cảnh giác, dù chỉ một giây."

Bao Triển gật đầu: "Vì hung thủ lần này chúng ta phải đối mặt vô cùng đặc biệt! "

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Con Gà Mất ĐầU

Giới cảnh sát của ba tỉnh Đông Bắc thường truyền tai nhau một câu nói: " Nếu muốn dọa một cảnh sát thì có thể nói "Cậu không làm việc cho đến nơi đến chốn là tôi điều cậu đến phân cục cảnh sát rừng Đại Hưng An Lĩnh đấy!"

Bà lão mặt mèo đủ sức doạ trẻ con, còn phân cục cảnh sát rừng Đại Hưng An Lĩnh khiến các chiến sĩ cảnh sát nghe mà khiếp sợ.

Tổ chuyên án vòng vèo lên dốc xuống đèo suốt hai ngày trời mới đến được địa điểm gây án. Họ ngồi máy bay đến thành phố Cáp Nhĩ Tân, rồi lại ngồi xe ô tô đến huyện thành Tháp Lâm, sau khi ăn thịt nướng ở nhà ga xe lửa, cả bốn người đều bị "Tào Tháo đuổi", gian khổ thực không kể xiết. Lúc đến đồn cảnh sát thị trấn Bạch Hoa cũng đã sâm sẩm tối, họ nghỉ ngơi một đêm, ngay sáng sớm ngày hôm sau đồn trưởng đã gọi hai cỗ xe ngựa đưa họ đến lâm trường quốc doanh Thập Bát Lý Phố.

Thường ngày, người đánh xe ngựa này chỉ chuyên chở mộc nhĩ và nấm hương, nhưng anh ta nói chuyện lại rất có trình độ, anh ta nói thế này với tổ chuyên án: "Cứ đi thẳng về phía trước chính là Thập Lý Phố, đi xa hơn chút nữa sẽ đến Thập Bát Lý Phố, nhưng đến đó thôi đừng đi thêm nữa, bởi vì đi xa hơn sẽ gặp bãi phân to xụ."

"Bãi phân to xụ" mà anh ta nói đến chính là trung tâm xử lí rác thải của huyện thành, chất thải của tất cả các thị trấn xung quanh đều đổ dồn về đây để làm phân bón cho lâm trường quốc doanh. Phân cục cảnh sát rừng Đại Hưng An Lĩnh nằm ở giữa lâm trường và bài phân, một năm bốn mùa đều

ngửi mùi thối nhức mũi. Phân cục cảnh sát rừng Đại Hưng An Lĩnh nằm dưới chân dải núi Đại Hưng An Lĩnh, đó là một ngôi nhà vô cùng sơ sài.

Một phân cục cấp huyện nhưng lại không có toà nhà văn phòng, trong sân có ba dãy nhà ngói đỏ đang toả khói, xung quanh là rừng rậm nguyên sinh vô cùng hoang vu.

Cảnh sát lâm nghiệp là một bộ phận quan trọng được hợp thành từ hai ngành lâm nghiệp và cơ quan an ninh quốc gia, họ có đầy đủ tính chất vũ trang, kiêm cả chức năng chấp pháp hình sự và chấp pháp hành chính. Phân cục này thuộc về ngành lâm nghiệp, có điều nó vẫn giậm chân ở tình trạng phát triển từ những năm 90, bộ phận này đảm nhận nhiệm vụ quản lí trật tự trị an lâm khu, bảo vệ rừng và quản lí xã hội...

Địa điểm xảy ra án mạng thuộc phạm vi quản lí của phân cục cảnh sát rừng Đại Hưng An Lĩnh.

Thôn gần với nơi xảy ra án mạng là thôn Hướng Dương. Thôn Hướng Dương nằm ngay chân núi, cách phân cục cảnh sát rừng Đại Hưng An Lĩnh không xa lắm, hai mẹ con nạn nhân đang đi trên con đường từ thôn dẫn đến huyện thành thì bị sát hại, ruột xổ ra ngoài, sắc mặt trắng bợt, trên cổ có dấu răng.

Khi tổ chuyên án đến nơi thì phân cục trưởng đang đứng giữa sân quát mắng một tân binh mới được điều chuyển về phân cục.

Phân cục trường nói: "Văn hay chữ tốt như cậu, lại vừa biết về tranh, vừa biết làm thơ, nói năng nho nhả, thái độ giác ngộ cuộc sống cao như cậu, nói thật mình tôi vật ngã ba thằng."

Viên cảnh sát trẻ đứng nghiêm trang, mắt ngậm lệ, nhỏ nhẹ giải thích với vẻ oan ức: "Tôi đến đây là để thực hiện ước mơ của mình!"

Phân cục trưởng trề môi: "Người gió thổi bay như cậu thử hỏi có được ước mơ gì lớn lao?"

Viên cảnh sát trẻ đáp: "Ước mơ của tôi là đấu tranh không ngừng nghỉ với mọi hoạt động phạm tội cho đến giọt máu cuối cùng! Tôi muốn phá các vụ án lớn!"

Phân cục trưởng tung một cước đá chân cậu ta quát: "Biến! Đi vác gỗ đi! Không làm xong đừng nghĩ đến việc ăn cơm."

Phân cục trưởng phân cục cảnh sát rừng Đại Hưng An Lĩnh họ Tào, trác ngũ tuần, là mẫu đàn ông vùng Đông Bắc điển hình, tính tình nóng nảy bộc trực. Tuy họ của anh ta khá hiếm nhưng vẫn là một trong những dòng họ hiện có ở Trung Quốc, nghe đâu anh ta còn là hậu duệ của Tào Tháo. Họ Tào phân bố khá rộng rãi khắp cả nước nhưng chỉ có hơn một trăm ngàn người dân mang họ này.

Tên đầy đủ của phân cục trưởng là Tào Đơn Bình, tuy tính tình hào sáng nhưng hay nói tục chửi bậy. Khi tâm trạng tốt thì dẫu bị người ta gọi thẳng biệt danh là "Tào lao" hay "Phân cục trưởng tào lao", anh ta cũng chẳng bận tâm, nhưng gặp lúc tâm trạng không tốt thì dù cấp dưới chỉ trêu đùa, anh ta cũng lập tức trở mặt, đập tay bồm bộp xuống bản mà chửi bới.

Phân cục trưởng Tào rất thích uống rượu, việc đầu tiên anh ta làm khi vừa mở mắt chính là uống rượu, nhưng chưa ai thấy anh ta uống say bao giờ.

Phân cục trưởng Tào bày tiệc khoản đãi bốn thành viên của tổ chuyên án, thế mà anh ta lại lấy bình đựng thuốc sâu để đựng rượu trắng, trên thành bình còn ghi rõ tên thuốc trừ sâu là DDVP. Phân cục trưởng nói ở đây chẳng có rượu Mao Đài mà uống, nên anh ta lấy bình thuốc sâu DDVP đựng rượu. Đây là bí kíp độc môn của phân cục trưởng Tào. Mùa hè, anh ta ngâm rượu dưới giếng một đêm, còn mùa đông thì hâm nóng vài phút trong ấm tích, làm như

vậy rượu sẽ có mùi y hệt mùi rượu Mao Đài.

Chỉ mình Họa Long uống rượu cùng phân cục trưởng, ba thành viên còn lại đều không dám uống, nói gì thì nói uống rượu đựng trong vỏ bình vốn dựng thuốc trừ sâu loại kịch độc chắc chắn là sự khảo nghiệm đòi hỏi lòng can đảm ghê gớm.

Họa Long nói: "Phân cục trưởng làm vậy vì muốn đề phòng kẻ khác uống trộm rượu của anh phải không?"

Phân cục trưởng cười lớn: "Ha ha! Đúng là thành viên của tổ chuyên án có khác! Đoán trúng phóc!"

Sau ba tuần rượu, phân cục trưởng Tào liền kể chiến tích huy hoàng nhất trong cuộc đời mình.

Có ai biết mùa đông ở Đại Hưng An Lĩnh rốt cuộc lạnh đến mức nào không? Mùa đông năm đó phải nói là mùa đông lạnh nhất từ trước đến nay. Anh ta ngồi thả buồn trên tuyết, vì bị táo bón nên anh ta phải ngồi tương đối lâu khiến thỏi phân vừa bậy ra bị đóng băng cứng đanh như thép. Vừa lúc ấy có con sói mẹ đói vàng mắt lẳng lặng áp sát đến gần, anh ta quay người đứng dậy, cầm thỏi phân đóng băng ném trúng mắt con sói. Nó rú lên như bị chọc tiết rồi bỏ chạy. Đó chính là chiến tích huy hoàng nhất trong cuộc đời anh ta, ném cứt đuổi chó sói bỏ chạy.

Tô My khen: "Phân cục trưởng tài tình thật đấy! Mà mùa đông ở Đại Hưng An Lĩnh lạnh đến mức ấy thật sao?"

Phân cục trưởng Tào gật đầu: "May mà quý cô đây đến vào mùa xuân, chứ nếu cô đến vào mùa đông thì chắc chắn mùa đông của Đại Hưng An Lĩnh sẽ biến có thành người băng ngay."

Một vài viên cảnh sát đã cơm no rượu say, họ cởi cảnh phục ra, ngồi trên

phản đất bắt đầu đánh bạc ăn tiền. Hôm nay là ngày họ được phát lương.

Tô My thì thầm vào tai Bao Triển: "Đánh bạc ngay trong đồn cảnh sát thì còn coi vương pháp ra gì? Mà không ngờ họ lại ngủ trên phản đất."

Phân cục trưởng Tào nói: "Các cô cũng có thể chơi vài ván, đừng khách sáo làm gì, cứ coi đây như nhà mình nhé!"

Giáo sư Lương gật đầu: "Được thôi! Nhập gia tùy tục vậy!"

Họa Long uống cạn chén rượu cuối cùng, anh cầm ví tiền, chen vào chiếm chỗ, rồi ngồi trên phản đất đánh bạc, nhưng chưa được mấy hồi đã thua cháy túi. Họa Long liền quay sang Bao Triển hỏi vay tiền, Tô My giữa chặt ví của Bao Triển, kiên quyết không cho Họa Long vay. Họa Long đành phải hâm hực nuốt giận vào bụng. Hai viên cảnh sát dân sự bắt đầu to tiếng vì tranh chấp trong ván bài, phân cục trưởng Tào quát lớn: "Tất cả ra hết ngoài kia vác gỗ cho tôi!"

Quát xong, phân cục trưởng Tào quay sang giáo sư Lương phàn nàn: "Chúng tôi là cảnh sát lâm nghiệp, công việc rất vất vả nhưng mỗi tháng chỉ được lĩnh vỏn vẹn hơn một ngàn tệ tiền lương, số tiền đó còn ít ỏi hơn tiền bán trứng gà. Nhờ các anh phản ánh với lãnh đạo cấp trên giùm chúng tôi xem có thể tăng lương thêm chút đỉnh không?"

Giáo sư lắc đầu ý bảo chuyện đó hoàn toàn vượt quá quyền hạn của tổ chuyên án.

Phân cục trưởng nói: "Tôi mời tổ chuyên án đến chủ yếu vì nhân sự chỗ chúng tôi hiện rất thiếu thốn, chúng tôi vừa phải lo đề phòng cháy rừng, lại vừa lo vấn đề an ninh trong khu vực. Thực ra, ở nơi đây, cháy rừng còn quan trọng hơn án mạng rất nhiều, một khi rừng bốc cháy thì không biết bao nhiêu người trong huyện thành dưới chân núi này phải bỏ mạng. Thậm chí nếu

chẳng mấy lửa cháy sang biên giới của Nga thì phiền phức to, nói không chừng lại châm ngòi cho chiến tranh thế giới lần thứ ba bùng nổ ấy chứ!"

Giáo sư Lương thấu hiểu: "Tôi cũng nhận thấy các anh là những người vất vả và mệt mỏi nhất trong ngành cảnh sát Trung Quốc, không chỉ lo bảo vệ rừng, bảo vệ trật tự khu vực mà còn phải vác gỗ và làm những việc nặng nhọc của nhà nông nữa."

Phân cục trưởng sắp xếp hai viên cảnh sát cho tổ chuyên án sai vặt, một người có biệt danh là Đèn cù, còn người kia có biệt danh là Đèn cầy.

Đèn cù là viên cảnh sát lớn tuổi nhất ở phân cục Cảnh Sát rừng Đại Hưng An Lĩnh, ông sắp đến tuổi nghỉ hưu, ngày trẻ từng đi bộ đội, làm công tác cần vụ trắc họa, ông dành cả cuộc đời phục vụ cho phân cục cảnh sát rừng Đại Hưng An Lĩnh này. Mỗi khi hút tẩu là ông lại ho sặc sụa, trông ông có vẻ rệu rã, già yếu và "không muốn ra gió".

Còn Đèn cầy chính là cậu lính trẻ mới được phân về đây. Đèn cầy người miền Nam, cậu ta ôm hoài bão rất lớn lao nên muốn về công tác tại phân cục này, kết quả phát hiện lí tưởng và hiện thực cách nhau quá xa, vụ án lớn nhất mà cậu ta từng xử lí chẳng qua là vụ đánh lộn. Hai người đàn ông Đông Bắc không quen nhau, một người hỏi: "Nhìn gì mà nhìn?", người kia đáp: "Nhìn anh chứ nhìn gì! Sao hả?" Thế là họ lao vào đánh nhau túi bụi, chẳng cần nguyên nhân gì, chẳng qua họ nhìn đối phương thấy không thuận mắt mà thôi... mãi đến khi Đèn cầy mặc cảnh phục lao vào can và lôi họ ra, họ mới chịu dừng tay.

Họa Long nói: "Tốt rồi! Phân cục trưởng Tào quả là xem trọng chúng ta, anh ấy ban cho chúng ta hai đại tướng, thì một là ông lão sắp xuống lỗ còn một là đứa trẻ miệng còn hôi mùi sữa."

Mọi người phá lên cười.

Trước đó, khu vực này từng xảy ra hai vụ án giết người hút máu nhưng đã cách đây khá lâu rồi, giờ đã thành án treo. Hai vụ án đó rất khó điều tra ra chân tướng vì các dấu vết và manh mối đã bị xóa sạch, bởi vậy tổ chuyên án quyết định bắt đầu từ vụ án giết người hút máu mới xảy ra.

Thôn Hướng Dương cách phân cục cảnh sát rừng Đại Hưng An Lĩnh chẳng bao xa, nhưng do chân giáo sư Lương không tiện đi lại, đường núi lại gập ghềnh lồi lõm, xe cộ không thể lưu thông nên ông bác Đèn cù đành phải tìm cỗ xe ngựa cho giáo sư Lương và Tô My ngồi, còn những người khác đều đi bộ. Chẳng mấy chốc, mọi người đã đến thôn Hướng Dương.

Nạn nhân là một cặp mẹ con sống trong thôn, hôm xảy ra án mạng là ngày họ xuống huyện thành mua đồ, nhưng vừa ra khỏi thôn đã gặp nạn.

Một vài người dân phản ánh, trong rừng ngay cạnh thôn có quái vật thường xuyên lảng vảng quanh đó.

Tổ chuyên án tìm được một số nhân chứng từng nhìn thấy quái vật, có người nói con quái vật đó có bộ lòng trắng toát, mặt giống mặt mèo, dáng vẻ như bà lão bị gù lưng; có người lại nói quái vật giống dã nhân, có thể đứng thẳng khi đi lại, nhưng phần lớn vẫn di chuyển bằng cách bò. Mọi người bàn tán sôi nổi, mỗi người một ý kiến nhưng có một điểm có thể khẳng định là con quái vật giết người là để hút máu!

Khi đi thăm dò tình hình, Bao Triển được biết lúc bị sát hại, nạn nhân mang theo gần một ngàn tệ, định bụng xuống huyện thành mua vé tàu hỏa. Sau khi biết sát hại trên đường núi cách cổng thôn không xa thì tiền cũng không cánh mà bay, ngay cả nhẫn vàng đeo trên tay cũng biến mất. Chính vì vậy, tổ chuyên án càng kiên định với nhận định của mình: Vụ án này do con người gây ra chứ không phải quái vật giết người.

Có điều mọi người vẫn không thể lí giải nổi, nếu chỉ đơn thuần là vụ án

giết người cướp của thì tại sao sau khi hai mẹ con họ chết, hung thủ lại hút máu nạn nhân?

Căn cứ theo kết quả giám định vết thương được ghi trong báo cáo khám nghiệm tử thi của viện pháp y thì các vết cào trên cơ thể nạn nhân hoàn toàn trùng khớp với cự li các ngón tay của con người. Nếu đây là vụ án do con người gây ra thì hung thủ có được nguồn sức mạnh kinh hồn đó bằng cách nào? Làm sao y chỉ cần dùng ngón tay là có thể cào rách bụng và giết cả hai mẹ con.

Giáo sư Lương hỏi: "Mọi người nói hung thủ là bà lão mặt mèo hay dã nhân gì đó, nhưng có ai có bằng chứng không?"

Một vài người nông dân vỗ ngực nói mình đã tận mắt nhìn thấy, có thể lấy nhân cách của mình ra đảm bảo những gì vừa kể hoàn toàn là sự thực.

Đèn cầy nói: "Chúng ta nên tin vào khoa học. Trên đời này làm gì có quái vật!"

Bác Đèn cù mỉm cười: "Chàng trai ơi! Cậu không biết đó thôi, trong khu rừng này và trên ngọn núi này ẩn chứa nhiều điều tà mị lắm."

Để chứng thực cho quan điểm của mình, một người dân đã dẫn mọi người ra cổng thôn, ở cổng thôn có một miệng giếng cổ, ngay bên cạnh giếng có hai ngôi nhà. Một ngôi nhà là trạm xá của thôn, còn ngôi nhà bên cạnh đóng cổng im ỉm, bên trong vọng ra tiếng quai búa chan chát, đó là xưởng rèn sắt thủ công của một người dân trong vùng. Người nông dân nọ cầm cây gậy lùa vào bụi cỏ cạnh giếng như muốn tùm vật gì đó. Một lát sau, anh ta cười hì hì vào bảo: "Nó đây rồi!"

Một con gà nhớn nhác chạy từ trong bụi cỏ ra, mọi người tròn mắt kinh ngạc khi nhìn thấy con gà.

Bởi nó bị mất đầu!

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Quái Vật Hút Máu

Gần đây thôn Hướng Dương thường xảy ra nhất nhiều sự việc quái lạ, con gà của người dân trong thôn thường bị cắn đứt cổ và bị hút cạn máu. Không khí đáng sợ ấy bao trùm khắp thôn xóm, ban đầu mọi người ngỡ con thú hoang nào đó xông vào thôn bắt trộm gà, nhưng những con gia cầm này chết một cách rất uẩn khúc, nếu là sói hoặc hồ ly ở ven rừng cắn thì chúng không thể chỉ hút máu mà không ăn thịt.

Thế là dân trong thôn kết hợp truyền thuyết ma cà rồng và truyền thuyết về bà lão mặt mèo lại với nhau, đêm nào họ cũng đóng chặt cửa, không dám bước ra ngoài nửa bước, họ lờ mờ cảm thấy có con quái vật thần bí đang lởn vởn quanh đây.

Người đầu tiên chứng kiến cảnh tượng gà bị hút máu là bác sĩ Lưu, bác sĩ duy nhất của trạm y tế thôn Hướng Dương. Ông ta mở phòng khám nên thường dậy từ khi trời còn tờ mờ sáng.

Buổi sớm hôm ấy, trời hãy còn nhá nhem, bác sĩ Lưu vào chuồng gà lấy trứng trong ổ chuẩn bị làm bữa sáng, nhưng vừa mở cửa phòng, ông đã cảm thấy có điều gì đó là lạ, lông gà rụng lả tả trong vườn, ông thầm nghĩ lẽ nào con quái vật hút máu đã đến?

Bác sĩ Lưu cầm cái chổi, quan sát khu vườn cẩn thận, hành lang giữa nhà và bếp có một ang sành đậy phèn đá, trong ang là dưa muối. Khi ấy trời còn chưa sáng tỏ mặt người, bác sĩ Lưu loáng thoáng nghe thấy tiếng động, ông chầm chậm quay người lại, cảnh tượng đập vào mắt khiến ông nổi da gà, một

con quái vật hình người đen thùi lùi đang ngồi xổm trên chiếc ang sành, hai hàm răng trắng ởn đang cắn cổ gà, đôi mắt phát sáng nhìn chằm chằm vào bác sĩ Lưu. Điều kì lạ là con gà bị con quái vật ôm trong tay không hề giẫy giụa.

Trong lúc hoảng loạn, bác sĩ Lưu hét lớn, con quái vật liền quẳng con gà lại, bỏ chạy bằng bốn tay chân như chó dữ, nó nhảy phốc lên tường và trốn thoát.

Con gà bị quái vật cắn lủng lẳng đầu nhưng không chết, nó loạng choạng đứng dậy.

Bác sĩ Lưu ôm con gà gặp ai cũng kể thao thao bất tuyệt về câu chuyện kì lạ mà mình từng chứng kiến, đến tận giờ ông vẫn thấy khiếp đảm.

Con gà không đầu chỉ còn một bên tai, trông đến dị dạng, nó không có phần hộp sọ sau, ban đầu nó lơ ngơ mất phương hướng, phản ứng dữ dội, nhưng lâu dần nó bắt đầu đi lại bình thường như thể chưa từng xảy ra chuyện gì. Dù không có mắt nhưng con gà cụt đầu vẫn có thể lóng ngóng chui vào ổ, lấy mỏ rỉa lông, nó quen rúc cái đầu nay đã không còn tồn tại đầy đủ vào dưới cánh và ngủ ngon lành. Có lẽ vì thiên chức thần thánh của người làm nghề y nên bác sĩ Lưu đã cứu con gà, ông lấy xi lanh và lọ thuốc nhỏ mắt bơm thẳng thức ăn lỏng vào họng con gà. Thỉnh thoảng thực quản của con gà bị mắc nghẹn, bác sĩ Lưu lại dùng máy chuyên dụng rửa sạch.

Trên thế giới từng xuất hiện trường hợp gà cụt đầu nhưng không chết, đó là chú gà Mike ở Fruita, bang Colorado, Mỹ.

Từ đó trở đi rất nhiều sự việc kì quái liên tiếp xảy ra trong thôn, đối tượng bị tấn công không chỉ dừng lại ở gà mà còn có cả vịt, ngan, ngỗng. Bác sĩ Lưu lo rằng con gà cụt đầu sẽ thu hút quái vật đến hút máu lần nữa nên ông thả con gà ở khu vực ngoài nhà. Người lớn thường răn đe trẻ con rằng:

"Đừng động vào con gà đó! Nó có độc đấy! Nó bị quái vật cắn vào người. Con quái vật hút hết máu gà trong thôn sẽ chuyển sang ăn thịt người!"

Vụ án mạng xảy ra như nghiệm chứng cho lời tiên đoán của dân làng. Hai mẹ con nhà nọ đã gặp nạn!

Trong hai hộ ở cổng làng, ngoại trừ bác sĩ Lưu ra còn có một xưởng rèn sắt, tổ chuyên án gõ cửa gọi người thợ rèn sắt ra thẩm vấn.

Người thợ rèn sắt đó họ Nguỵ, nước da đen bóng, thoạt nhìn nom có vẻ thật thà, thậm chí hơi ngờ nghệch, nói năng chậm chạp, anh ta do dự một lát rồi kể, hồi nhỏ vào một năm tuyết rơi rất dày, anh ta đã nhìn thấy một con quái vật, khắp người nó phủ lòng trắng toát, dáng đi rất giống loài mèo, tóc tai rũ rượi, anh ta chỉ nhìn thấy bóng lưng của nó.

Giáo sư Lương hỏi: "Vào hôm hai mẹ con nạn nhân bị hại, anh có phát hiện thấy điều gì bất thường không?

Tay thợ rèn họ Nguỵ nghiêng đầu suy nghĩ rồi đáp: "Không! Khi ấy tôi đang ngủ!"

Tổ chuyên án quyết định bất kể quái vật hút máu kia là người hay thú thì cũng phải tìm cách lùng bắt bằng được.

Người dân trong thôn nghe nói tổ chuyên án muốn bắt yêu quái hút máu, ai nấy đều hăng hái muốn trợ giúp, họ nhanh chóng thành lập đội tuần tra. Phân cục trưởng Tào bổ nhiệm cho Đèn cù và Đèn cầy lần lượt làm đội trưởng và đội phó đội tuần tra của thôn, phát cho họ hai khẩu súng săn và một máy ảnh. Ngoài ra, người dân còn tự trang bị lưới đánh cá, mâu dài, súng săn, dao phay, dây thừng... Đêm nào đội tuần tra cũng ngồi phục trong điếm canh, ban ngày họ lùng sục ở ven rừng quanh thôn.

Ngày này nối tiếp ngày khác qua đi nhưng họ vẫn không nhìn thấy bóng

dáng của quái vật hút máu.

Mấy ngày sau, cuối cùng đội tuần tra cũng có phát hiện mới, khi đi vào rừng rậm sâu hút, họ thấy xung quanh chỉ có tiếng chim kêu vượn hú, cả đội đi đến một cửa hang thì nhìn thấy con vật rất khả nghi. Con vật xuất hiện ở nơi sâu trong rừng cây rậm rạp phía trước có hình dáng nhang nhác giống bóng người lưng gù đang lom khom di chuyển chậm chạp. Tuy là ban ngày nhưng cảnh tượng đó vẫn khiến người ta tê bì da đầu, xuất hiện trong tầm mắt họ là một vật đen sì sì, không ra người cũng chẳng ra thú. Các thành viên của đội tuần tra bắt đầu thấy sợ, Đèn cầy giữ chắc cây súng trong tay, vì quá căng thẳng nên cậu ta vô tình bóp cò, tiếng súng vang lên làm con quái vật giật mình bỏ chạy. Đội tuần tra nhanh chân đuổi theo, nhưng cuộc tìm kiếm thất bại. Thứ duy nhất họ thu hoạch được là bức ảnh chụp con quái vật bằng máy ảnh của phân cục trưởng Tào, tuy nhiên đội tuần tra chỉ chụp được bóng dáng lờ mờ của nó.

Giáo sư Lương hỏi Tô My: "Cháu có thể dùng máy tính xử lí đường nét bức ảnh rõ lên được không?"

Tô My lắc đầu: "Không thể dùng kĩ thuật để xử lí được bác ạ vì khoảng cách chụp cách vật thể quá xa."

Phân cục trưởng tẩn mẩn quan sát bức ảnh, rồi nhận xét: "Trông như người châu Phi ấy nhỉ! À, đúng rồi, nơi đó được gọi là khe Dã Nhân. Chúng ta cử thêm người, huy động cả công nhân ở lâm trường quốc doanh đến cùng vây bắt con quỷ đen này mới được."

Hoạ Long nói: "Rừng núi xung quanh đây quá rộng lớn, chúng ta ở nơi sáng trong khi con quái vật lại ẩn mình trong tối, tôi đồ rằng không dễ tìm thấy nó đâu!"

Bao Triển chậm rãi nói: "Tôi có cách này!"

Địa hình của Đại Hưng An Lĩnh rất phức tạp, nếu triển khai tìm kiếm trên đỉnh núi hoang vu lạnh lẽo hoặc giữa các bụi cây rậm rạp thì cực kì khó khăn. Bao Triển đề nghị, chi bằng ta mua thêm ít gà vịt thả rông trong thôn để dụ con quái vật hút máu, sau đó đặt bẫy ở mỗi lối ra và canh gác cẩn mật khắp thôn, rồi lặng lẽ giám sát, làm như vậy nhất định sẽ bắt được con quái vật.

Tô My gửi bức ảnh cho viện khoa học trung ương, cô nhận được hồi đáp rằng rất có thể con quái vật đó chính là dã nhân.

Người ta đồn rằng khu vực Thần Nông Giá và Đại Hưng An Lĩnh của Trung Quốc có dã nhân ẩn hiện. Rất nhiều lần viện khoa học trung ương Trung Quốc từng thành lập đội khảo cổ khoa học và tổ chức đi sâu vào Thần Nông Giá và Đại Hưng An Lĩnh, họ tìm thấy rất nhiều chứng cứ chứng tỏ sự tồn tại của dã nhân. Khắp nơi trên thế giới đều có những giai thoại liên quan đến dã nhân, có điều đến tận giờ, đây vân là ẩn số chưa có lời giải, chưa ai bắt được dã nhân cả!

Toàn thôn rơi vào tình trạng cảnh giới cấp độ một, người ta bố trí cạm bẫy khắp thôn, mọi lối ra khỏi thôn đều có dân quân mai phục hai mươi tư trên hai mươi tư giờ sẵn sàng báo cáo mọi tình huống bất thường, họ kiên nhẫn phủ phục chờ đợi con quái vật bí hiểm xuất hiện. Vào một đêm canh khuya mấy hôm sau, một bóng đen đã bước vào thôn. Người dân phụ trách giám sát khu vực đó gõ vào chậu rửa mặt báo động, đội tuần tra lập tức xuất kích, bóng đen vẫn chưa kịp chạy ra khỏi cổng thôn thì đã bị mọi người vây kín.

Dưới ánh đèn pin, bóng đen lộ rõ nguyên hình, con quái vật đứng bằng bốn chân trên nền đất trông như loài chó, nhưng khuôn mặt lại giống người, toàn thân trần trụi, da đen nhảm, thô kệch, tóc bết lại thành bánh, trên tóc còn vương vụn cỏ và bùn đất. Mọi người thắt chặt vòng vây, con quái vật chạy vòng vo một cách hoảng loạn quanh miệng giếng cổ ở đầu thôn.

Bác sĩ Lưu hét lớn: "Vây kín lấy! Đừng để nó chạy thoát!"

Tay thợ rèn họ Nguỵ nắm chặt đinh ba cào phân từng bước áp sát đến gần, người nhà của hai mẹ con gặp nạn nọ vô cùng căm phẫn, họ siết chặt cán cuốc xông lên bổ thẳng vào đầu con quái vật, nhưng mũi cuốc lại đập phải bờ đá đắp quanh miệng giếng, tia lửa bắn ra sáng trắng. Con quái vật hoảng sợ chạy sang bên kia, một người dân nhanh mắt nhanh tay quăng lưới chụp lên người con quái vật. Con quái vật ra sức giãy giụa trong lưới, nó phát ra tiếng gào rú thảm thiết, nhưng càng giẫy thì lưới đánh cá thít chặt. Người dân ào ào xông lên.

Đêm đó, phân cục trưởng Tào của phân cục cảnh sát rừng Đại Hưng An Lĩnh nhận được một cú điện thoại gọi đến từ thôn Hướng Dương.

Người dân phấn khích nói trong điện thoại: "Chúng tôi đã bắt được quái vật rồi!"

Phân cục trưởng Tào hỏi dồn: "Còn sống hay đã chết? Các anh đánh chết nó chưa đấy? Hay nó vẫn còn sống?"

Người dân đáp với giọng đầy tự hào: "Còn sống chứ! Chúng tôi dùng lưới đánh cá bắt sống nó mà!"

Phân cục trưởng Tào ra lệnh: "Các anh đừng làm nó bị thương, lập tức giải đến đồn cảnh sát ngay!"

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Đứa Con Của Dã Thú

Bốn người dân áp tải quái vật đi thông đêm đến đồn cảnh sát. Học khênh con quái vật bằng cây gậy trúc dài, đoạn giữa gậy trúc treo vật đen thùi lùi bị trói chặt bằng dây thừng, nó không động đậy như thể đã chết.

Phân cục trưởng Tào lấy tay chọc một cái, con quái vật vùng dậy phản ứng dữ dội.

Con quái vật được đặt trên mặt nền láng xi măng ở giữa phòng thẩm vấn, dưới ánh đèn sáng trắng, trông con quái vật vô cùng hoảng sợ, răng nó rất sắc, mới cắn hai, ba nhát đã cắn đứt sợi dây thừng, nó giằng co muốn thoát thân. Mọi người lập tức đóng sập cửa lại, vây quanh cửa sổ quan sát.

Phân cục trưởng Tào nói: "Con quái vật này là người chứ không phải thú."

Bao Triển nói: "Đợi nó yên lặng, chúng ta sẽ làm xét nghiệm ADN là biết ngay."

Tô My nói: "Nhìn nó như thể vẫn còn nhỏ tuổi."

Hoạ Long trêu: "Tiểu My tránh ra chỗ khác, người ta còn chưa kịp mặc quần áo!"

Giáo sư Lương đâm chiêu hồi lâu rồi bảo: "Đó là đứa trẻ của thú hoang!"

Trên thế giới có rất nhiều em bé được thú hoang nuôi lớn, chúng dần dần trở thành đứa trẻ của chính thú hoang ấy, ví dụ như em bé người sói, em bé

người khỉ, em bé người gấu, em bé người linh dương, em bé người chó, em bé người báo, em bé người chim, em bé người lợn... Những trường hợp ấy không còn hiếm hay kì lạ nữa, đâu đâu cũng có thể phát hiện ra dã nhân hoặc những em bé người thú có tập tính sinh hoạt kì quái giống như động vật, có thể nói em bé người thú là hiện tượng đặc biệt trong lịch sử loài người.

Tháng 5 năm 1972, người ta phát hiện một bé trai tầm bốn tuổi đang chơi đùa với sói. Đó chính là một em bé người sói, răng cậu bé rất sắc nhọn, uống máu, ăn đất, ăn thịt gà sống, thích bóng tối, rất thân thiết với chó nhà hoặc chó sói.

Vụ người thú nổi tiếng nhất được ghi nhận là hai bé gái người sói được phát hiện ở miền Tây Kolkata, Ấn Độ vào tháng mười năm 1920. Khi mọi người đến giải cứu thì thấy hai bé gái đang ở giữa vòng vây của đàn sói, người dân bắn hạ con sói mẹ thành công, họ đưa hai bé gái trở về thế giới con người và đặt tên là Kamala và Arnala, khi ấy cô bé lớn hơn mới tám tuổi, còn cô bé nhỏ hơn chỉ chừng hai tuổi.

Đầu những năm sáu mươi, nhà thám hiểm Roald Amundsen đi ngang qua sa mạc Sahara đã phát hiện ra em bé người linh dương trong bụi rậm. Amundsen nhìn thấy một cậu bé tầm mười hai tuổi đứng giữa bầy linh dương, cậu bé có mái tóc đen ánh xanh, được chải một cách gọn gàng. Cậu bé bật nhảy xa đến kinh người, hơn nữa lại rất nhanh, leo vách dựng đứng nhanh thoăn thoắt. Vì sống chung với bầy linh dương nên đương nhiên phương thức giao tiếp "ngôn ngữ" phải tuân theo quy tắc bầy đàn của linh dương, đó là liếm lưỡi, đá chân, lắc đầu, vẫy tai. Khứu giác của cậu bé vô cùng bén nhạy, em thường vươn dài cổ, chun mũi lại, quan sát động tỉnh bốn phía xung quanh. Dường như thị giác của cậu bé phát triển đặc biệt, có khả năng nhìn tới khoảng cách khá xa. Cậu bé ít ngủ và thường ngủ trong trạng thái lơ mơ, dễ tỉnh giấc. Cậu bé linh dương thích thè lưỡi liếm vết thương trên cơ thể mình hoặc thè lưỡi liếm đồ ăn và uống nước ở những vũng nước nông,

đôi khi lại hít mũi ngửi những con linh dương khác trong bầy của mình. Chúng ta không thể biết chính xác đó là sự thể hiện tình cảm hay là truyền đạt thông tin. Cậu bé linh dương thường ăn lá cây, hồ như không mấy phản ứng với cảm giác đau đớn hay nóng lạnh. Giống như những con linh dương khác, cậu thích nằm lăn lộn trong vũng bùn, dùng nước tiểu và phân của mình để đánh dấu lãnh thổ.

Người thú mà người dân thôn Hướng Dương bắt được có vẻ ngoài rất giống con người, nhưng cử chỉ, hành động lại chẳng khác nào dã thú, nhìn bộ răng trắng ởn và sắc nhọn của cậu ta không khỏi khiến người ta liên tưởng đến cảnh tượng thê thảm và máu me của hai mẹ con nạn nhân bị hút máu, người vây quanh phòng thẩm vấn bỗng cảm thấy ớn lạnh.

Tiếng cậu ta gầm gào rất giống tiếng gấu, động tác cũng mô phỏng tập tính của gấu, có lẽ cậu ta đã sống cùng gấu trong suốt thời gian dài.

Nhìn bề ngoài thì có thể phán đoán cậu ta chừng mười bảy tuổi, nước da nâu sẫm, giống như màu bùn ở đáy sông bị hong khô, móng tay vừa dài lại vừa cong, mái tóc bẩn thỉu, bết lại thành bánh, bàn tay, khuỷu tay, đầu gối và gót chân đều chai sần rất dày, ngón chân biến dạng nghiêm trọng.

Phân cục trưởng Tào nói với Hoạ Long đang đứng ngay cạnh: "Dù cậu ta giết người thì tôi cũng không muốn lao vào tẩn cậu ta một trận, cậu thì sao?"

Hoạ Long cười: "Phân cục trưởng, tôi nghĩ rằng dù muốn tẩn thì ông cũng không phải đối thủ của cậu ta."

Giáo sư Lương giao nhiệm vụ: "Giờ thì chúng ta phải xác định xem liệu cậu ta có phải hung thủ hay không."

Bao Triển nói: "Việc này quá đơn giản, chỉ cần so sánh vết cắn là biết ngay."

Tô My nói: "Nhưng làm sao để lấy được vết cắn của cậu ta?"

Người thú này rất hung hăng, lại khoẻ phi thường, cuộc sống hoang dã suốt thời gian dài khiến cậu ta mất hết nhân tính và lương tri. Móng vuốt cậu ta cứng cáp và sắc nhọn, móng tay và ngón tay đều dài như vuốt dã thú. Cậu ta thích hút máu và có đủ sức để ra tay giết chết hai mẹ con nạn nhân, hầu như mọi người có mặt tại hiện trường lúc này đều tin rằng cậu ta chính là hung thủ.

Tô My dùng máy tính để phân tích vết răng dựa vào dấu vết răng để lại trên cơ thể hai nạn nhân, chỉ cần đối chiếu với vết răng của người thú, nếu vết răng trùng khớp thì về cơ bản có thể xác định cậu ta chính là hung thủ.

Phương pháp phân tích đầu răng cũng giống như phương pháp phân tích dấu vân tay, mỗi người có một dấu vân tay riêng biệt cũng giống như mỗi người có một dấu răng độc nhất vô nhị, bởi vậy giá trị nhận diện từ dấu răng rất cao. Trong một số vụ án cưỡng dâm giết người, những hung phạm bệnh hoạn và táng tận lương tâm đều thích cắn người bị hại mà y không ngờ rằng vết cắn chính là manh mối then chốt giúp các cảnh sát hình sự phá án thành công. Ví dụ như ba vụ án lần lượt xảy ra vào ngày 30 tháng 11, ngày 25 tháng 2 và ngày mùng 8 tháng 7 ở thành phố Vũ Hàng, hung thủ đẩy ngã một cô gái đang đi xe đạp vào lúc đêm khuya, y kéo cô gái vào nơi kín đáo bên vệ đường rồi giở trò đồi bại, sau khi hành sự xong y giết chết cô gái, buộc thi thể cô gái và xe đạp lại với nhau và quẳng xuống sông. Đặc điểm của hung thủ này là thích cắn, căn cứ vào vết răng để lại trên thi thể nạn nhân của ba vụ án, cuối cùng cảnh sát cũng khép chặt mục tiêu.

Tuy nói vậy nhưng người thú lại không hề có ý hợp tác với cảnh sát, nên việc lấy đầu răng của cậu ta thật lắm gian nan và éo le!

Bao Triển buộc sợi dây vào quả táo rồi ném vào trong phòng, định bụng để nó cắn một miếng, nào ngờ người thú tóm lấy quả táo rồi ném vọt ra

ngoài. Người thú bị nhốt trong phòng thẩm vấn, tính khí càng trở nên hung bạo, nóng nảy, tổ chuyên án nghĩ đủ cách mà vẫn không thể lấy được dấu răng của cậu ta. Chỉ cần có người tiếp cận là cậu ta lại ngoác miệng nhe răng, cổ họng phát ra tiếng. gầm gừ đầy đe doạ khiến người ta muốn lại gần cũng phải e ngại. Tổ chuyên án quyết định sử dụng thuốc mê để gây mê nhưng ở vùng thôn quê hẻo lánh này lấy đâu ra thuốc gây mê, phân cục trưởng Tào chợt nghĩ ra một cách nhanh nhất và hiệu quả nhất.

Phần cục trưởng gọi lớn: "Đèn cầy! Cơ hội lập công của cậu đến rồi đó!"

Đèn cầy linh cảm có chuyện chẳng lành sắp xảy đến với mình, cậu ta e dè hỏi: "Phân cục trưởng muốn tôi thực hiện nhiệm vụ gì ạ?"

Phân cục trưởng nói thẳng: "Chúng ta cần đối chiếu vết răng của người thú, cậu vào trong kia cho cậu ta cắn một cái rồi ra! Đó là mệnh lệnh!"

Đèn cầy vội xua tay rối rít: "Ối! Không! Không! Tôi chưa muốn chết! Cậu ta là con quái vật hút máu chứ có phải đùa đâu!"

Phân cục trưởng bĩu môi: "Trên người không có lấy một vết thương mà dám đòi làm anh hùng, lại còn đòi phá các vụ án lớn nữa ư?"

Đèn cầy cố gắng thương lượng: "Hay chúng ta đánh ngất con quái vật hoặc là để nó đói thêm một tuần nữa, chờ khi nó mềm nhũn ra thì tôi sẽ..."

Phân cục trưởng bực mình quát: "Muốn tôi đạp cậu vào đó hả? Đồ nhát gan!"

Phân cục trường nói là làm, anh ta giơ chân đạp thẳng vào mông Đèn cầy, giục cậu ta mau vào trong phòng. Không biết Đèn cầy tìm đâu ra chiếc mũ bảo hộ lao động, cậu ta liền đội lên đầu, cổ quàng khăn len trắng rất dày, lại còn khoác áo jacket lông dê, toàn thân từ đầu đến chân đều được bao bọc kín mít, chỉ chừa lại mỗi cánh tay thò ra ngoài.

Đèn cầy nói với Đèn cù: "Cháu để nó cắn vào tay, cắn một phát thôi đấy! Bác chuẩn bị sẵn sàng ứng cứu cháu ra nhé!"

Đèn cầy giơ tay lên chắn ngang mặt, run lấy bẩy bước vào phòng thẩm vấn, Đèn cù cầm gậy sắt đứng sau yểm trợ giúp cậu ta thêm can đảm. Mấy viên cảnh sát đứng ngoài cửa canh phòng cẩn mật đề phòng người thú thừa cơ trốn thoát. Đèn cầy vừa vào phòng thì người thú lao ập đến, Đèn cù quẳng cả gậy sắt bỏ chạy, trong phòng thẩm vấn vọng ra tiếng kêu thảm thiết của Đèn cầy.

Phân cục trưởng Tào giơ bàn tay che trước trán, ghé mắt vào cửa sổ nhìn cho rõ, anh ta hét lớn: "Cậu ta đã cắn cậu chưa?"

Trong phòng lại vọng ra tiếng thét rất to của Đèn cầy...

Tô My chụp ảnh vết răng trên cánh tay của Đèn cầy, nạp dữ liệu vào máy tính rồi đối chiếu với vết răng trên cổ của hai mẹ con nạn nhân, kết quả khiến mọi người thất vọng nặng nề, vết răng của người thú và vết răng trên cơ thể người chết hoàn toàn khác nhau, bất kể xét về đặc trưng sắp xếp giữa các răng hay hình thái răng hàm trên và hàm dưới, thậm chí cả khoảng cách trọng tâm giữa các vết lồi lõm đều không có điểm nào giống nhau.

Người thú không phải hung thủ hút máu người!

Tình hình vụ án rơi vào thế bế tắc, cảnh sát nghĩ trăm phương ngàn kế mới bắt được người thú, vậy mà người thú lại vô tội. Cậu ta không hề liên quan gì đến vụ án giết người hút máu xảy ra ở thôn Hướng Dương.

Hung thủ bệnh hoạn giết người hút máu với sức khoẻ kinh hồn bạt vía kia vẫn tiêu dao ngoài vòng pháp luật. Vụ án lần nữa trở về xuất phát điểm.

Phân cục trưởng Tào hơi lưỡng lự, anh ta không biết xử lý người thú ra sao, rốt cuộc nên thả cậu ta về với rừng già hay đưa đến các viện nghiên cứu

khoa học hoặc đưa cậu ta trở lại xã hội loài người. Tổ chuyên án kiểm tra lại danh sách trẻ em địa phương mất tích mấy năm gần đây, họ phát hiện ra manh mối quan trọng. Ở thị trấn Bạch Hoa thuộc huyện Tháp Lâm có thôn gọi là thôn Thập Lý Đồn, khoảng mười năm trước có cậu bé của một gia đình sống trong thôn bị mất tích. Khi đó vì trốn tránh cán bộ đến phạt tội sinh đẻ vượt kế hoạch nên người mẹ đã dẫn đứa con trai bảy tuổi trốn vào núi sâu, đứa bé chẳng may mất tích trên núi. Sau này, rất nhiều người dân trong thôn đã vào rừng giúp người mẹ tìm con, nhưng bóng dáng cậu bé vẫn biệt vô âm tín, họ tìm mãi tìm mãi mà chưa thấy...

Liệu người thú này có phải cậu bé mất tích năm nào?

Người dân tìm ra đôi vợ chồng mất con, khi nhắc đến đứa trẻ, họ chỉ biết chảy nước mắt, chẳng nói được gì. Họ càng không thể tin rằng con mình đã trở thành người thú.

Người chồng tên là Hùng hục, còn người vợ tên là Hải Yến, đứa con trai họ đánh mất năm đó tên là Hùng Lục Nhất, tên hay gọi ở nhà là Cơm nắm.

Cảnh sát cho rằng nếu phán đoán theo độ tuổi thì rất có thể người thú chính là cậu bé mất tích khi xưa.

Vợ chồng Hùng hục lập tức đến phòng thẩm vấn nhận diện con, vừa nhìn người ngồi trong góc nhà, họ như bị búa tạ đập trúng đầu. Trong kí ức của họ, hình ảnh đứa con mãi mãi dừng lại ở tuổi lên bảy, ngây thơ và đáng yêu, họ không thể liên tưởng con trai mình với người thú đen sì kia.

Người mẹ gõ cửa sổ, gọi tên thân mật của con: "Cơm nắm! Cơm nắm ơi!"

Cậu ta yên lặng!

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Đường Về Nhà

Năm bảy tuổi, bắt được chú ve con, cứ ngỡ thâu tóm cả thiên hạ. Năm mười bảy tuổi, hôn lên má nàng, cứ ngỡ mãi mãi chẳng lìa xa.

Giống như lời bài hát của nhóm May Day, mười bảy là độ tuổi đẹp nhất trong cuộc đời một con người.

Bất kể là chàng trai hay cô gái bước vào tuổi mười bảy đều rạng ngời như hoa như ngọc, đều sở hữu sức hấp dẫn khiến người khác không thể kháng cự, nó rực rỡ như ánh mặt trời nhưng cũng dễ đa sầu đa cảm một cách khó lí giải và ảm đạm như những cơn mưa liên miên không dứt, đôi khi lại lạnh lẽo như băng tuyết. Dẫu vậy trong lòng những đứa trẻ mười bảy luôn nhen nhóm một ngọn lửa cháy rực suốt ngày dài đêm thâu. Mối tình đầu của mỗi người hồ như đều ở tuổi mười bảy, nó lặng lẽ trải nghiệm bao chuyện rung động tận đáy tâm hồn. Một chàng trai thuộc chòm sao Song Tử trượt patin trên những con phố xao xác cánh hoa bay, gió đêm khẽ mơn man mái tóc ngắn bồng bềnh, chàng trai đi xuyên qua công viên óng ánh trăng khuya chảy dài như suối mật, trượt qua bao cửa hàng cửa hiệu sáng trắng đèn điện, trượt mãi cho đến khu chung cư nhà bạn, chàng trai đứng dưới tầng một rất lâu chỉ để đợi cô bạn gái xuống nói với cậu ta vài câu vu vơ, rồi huýt sáo đi ngang qua bạn.

Chàng trai ấy phải lấy hết can đảm, mạnh mẽ như thiên thạch đâm sầm vào trái đất chỉ để đặt lên môi cô bạn nụ hôn nhẹ nhàng như bướm đậu cánh hoa.

Chòm sao có ý nghĩa gì? Chòm sao khiến hai người tuy sinh cùng ngày

cùng tháng cùng năm nhưng lại có hai số phận hoàn toàn khác biệt.

Cơm nắm sinh ra vào đúng ngày lễ Thiếu nhi Quốc tế mùng một tháng sáu năm 1995. Vì bố mẹ ít học nên tùy tiện đặt tên đứa trẻ là Hùng Lục Nhất.

Kết quả xét nghiệm ADN chứng thực cậu bé người thú không phải hung thủ hút máu người, mà là đứa con trai mà hai vợ chồng họ Hùng đánh mất mười mấy năm về trước.

Năm bảy tuổi, cậu bé Hùng Lục Nhất bị lạc trong núi sâu, cậu bé trải qua mười năm đằng đẳng trong rừng rậm nguyên thủy. Khi mười bảy tuổi, cậu được tổ chuyên án bắt nhầm về đồn cảnh sát quy án vì nghi là quái vật hút máu, sau đó, bố mẹ Hùng Lục Nhất đã đón cậu về nhà. Nói một cách chính xác hơn là đã trói cậu lại và khênh về nhà. Cậu bé Cơm nắm năm xưa đã hoàn toàn mất hết lương tri, mất khả năng giao tiếp ngôn ngữ, bao năm sống cuộc sống hoang dã, cậu đã biến thành người thú. Từ hình dạng đến suy nghĩ chẳng khác loài thú hoang là bao.

Câu chuyện quay về mười năm trước, khi cậu bé còn chưa mất tích.

Miền Sơn cước hoang vu ấy tuy đã có điện về đến thôn xóm nhưng vẫn chưa có nước sạch, bởi vậy trong sân nhà nào cũng có một ang nước dự trữ nước, nhà ấy cũng vậy, ven bờ rào nhà ấy trồng toàn hoa hướng dương, hoa khiên ngưu bò cả lên dây phơi quần áo. Một cây bạch dương già nghiêng mình vào góc tường, cây cao đến tận mái nhà, lá sum sê khỏa mình lên ngói, che kín một vùng ngói đỏ.

Ngôi nhà ấy là nhà của cậu bé Hùng Lục Nhất. Những lúc cậu lang thang nơi rừng hoang núi thẳm, liệu có bao giờ cậu nhớ về ngôi nhà thân yêu ấy? Và cậu làm thế nào để quên được mái ấm quen thuộc ấy?

Người ta gọi bố cậu là Hùng hục, nhưng đó không phải tên thật của ông,

mà chỉ là biệt danh. Bố cậu bán đậu phụ kiếm tiền, tính tình hiền lành đôn hậu, thậm chí còn hơi ngây ngô nên thường bị người dân trong thôn đùa cợt. Họ vò đầu bứt tai ông Hùng thật mạnh rồi cười lớn bảo: "Trông ông anh như vừa quần thảo với bà xã ấy nhỉ!"

Năm ấy, Cơm nắm mới lên bảy nên chưa hiểu ý nghĩa của câu đùa, cậu bé chỉ biết cười khanh khách như pha lê vỡ.

Ông bố Hùng hục của cậu thường đạp xe đi bán đậu phụ, sau xe buộc hai mảng gỗ, trong mảng gỗ là đậu phụ được che bằng vải trắng. Tất cả thôn xóm quanh đó đều nghe thấy tiếng ông rao đậu phụ vào mỗi buổi sáng sớm tinh mơ. Ông cất cao giọng và kéo thật dài: "Ai đậu phụ nào! Ai mua đậu phụ điiii!"

Nhà cậu toàn ăn đậu phụ, cải thảo om đậu phụ, cà tím hầm đậu phụ, canh đậu phụ khoai lang... Đôi lúc, Cơm nắm lại bảo mẹ: "Mẹ ơi! Hôm nay nhà mình đừng ăn đậu phụ nữa, được không ạ?"

Sau khi bị lạc trên núi, đúng là cậu chẳng bao giờ còn phải ăn đậu phụ nữa, cậu ăn giun dế, ếch nhái, chim, trứng chim. Cậu vốn sợ rắn thế mà giờ buộc phải ăn thịt rắn. Khi cậu ngồi gặm rễ cây, liệu có khi nào cậu nhớ đến những bữa cơm đầy đậu phụ trên mâm vào mỗi bữa tối ở nhà mình?

Cơm nắm rất sợ bóng tối, khi ấy nhà cậu vay một món tiền, nên thường bị người ta đến đòi nợ. Tối nào chủ nợ cũng đến gõ cửa đòi tiền, mẹ thường bịt miệng cậu lại giá đò không có ai ở nhà. Hai mẹ con ngồi im lặng trong bóng tối, không dám thở mạnh, chỉ sợ chủ nợ phá cửa xông vào. Suốt mười năm sống trong núi rừng hoang lạnh, cậu đã quên ngôi nhà thân yêu, quên những bữa cơm đậu phụ, nhưng không thể nào quên tiếng gõ cửa, dù chỉ là tiếng chim gõ kiến mổ vào thân cây cũng khiến lòng cậu nảy sinh nỗi sợ mơ hồ.

Đó là chút kí ức còn rơi rớt lại trong óc cậu về cuộc sống loài người.

Đêm ấy, một lần nửa tiếng gõ cửa lại vang lên, nhưng lần này không phải chủ nợ mà là cán bộ vận động sinh đẻ kế hoạch của thị trấn. Mẹ của Cơm nắm trót có bầu, mẹ từng hỏi Cơm nắm thế này: "Con thích có em trai hay em gái?" Cơm nắm còn chưa kịp nghĩ thì cán bộ quản lí kế hoạch hóa gia đình đã ập đến, mẹ dẫn Cơm nắm vòng qua nhà bà con trốn ngược trốn xuôi.

Cán bộ quản lí kế hoạch hóa gia đình âm thầm giám sát, cuối cùng cũng chặn được hai mẹ con Cơm nắm tại nhà, họ lịch sự gõ cửa, nhưng không thấy có tiếng đáp lại.

Một bà cán bộ nói: "Đừng giả điếc nữa! Chúng tôi biết rõ cô đang ở nhà!"

Một bà cán bộ khác nói qua vách cửa: "Hải Yến! Cô đã có con trai rồi còn định đẻ nữa làm gì?"

Dường như họ không thể kiên nhẫn thêm nên định phá cửa xông vào. Ông Hùng hục chặn mọi người lại, bà Hải Yến nhân lúc hỗn loạn vội dắt Cơm nắm bỏ trốn lên núi.

Hai mẹ con thấp thỏm lẩn trốn suốt một ngày, đến sáng hôm sau, bà Hải Yến phát hiện Cơm nắm đã biến mất.

Khi ấy, Cơm nắm chẳng may rơi xuống hốc núi, cái hốc rất sâu, địa hình lại phức tạp, cỏ dại và dây leo chằng chịt che kín miệng hốc. Ở Đại Hưng An Lĩnh có rất nhiều hốc núi như thế, mà hốc nào hốc nấy đều sâu hút không nhìn thấy đáy, bởi vậy ngày hôm sau người trong thôn lên núi tìm đứa trẻ nhưng dành ra về tay không.

Cơm nắm may mắn sống sót.

Chúng ta không thể tưởng tượng nổi đứa trẻ mới bảy tuổi ấy đã phải bò bao lâu trong hốc núi, một tuần hay một tháng?

Trên hốc núi là núi rừng Đại Hưng An Lĩnh mênh mông, bạt ngàn, cậu bé đã quên mất đường về nhà.

Nếu chẳng may bị lạc trong cánh rừng nguyên sinh rộng lớn nhường ấy thì ngay cả người trưởng thành cũng khó thoát ra nổi, huống hồ là một đứa trẻ. Cậu muốn về nhà nhưng càng đi lại càng xa, cậu vừa đi vừa khóc trong rừng, chẳng ai đến giúp đỡ cậu, chỉ có nỗi sợ hãi và nỗi bất lực bầu bạn với cậu. Chẳng bao lâu sau, cậu đã cạn nước mắt. Cậu buộc phải chấp nhân sống chung với tất cả những điều mà cậu đã từng sợ hãi.

Mùa xuân, cậu đi bắt rắn. Cậu nhắm thẳng vào đầu rắn và ngoạm một nhát thật dứt khoát, rồi hút máu rắn. Một đứa trẻ sợ rắn là thế mà giờ đành phải ăn rắn sống sót.

Mùa hè, cậu trèo lên cây trốn lợn rừng và sói, cậu chuyền từ cành này sang cành kia, đu dây leo để vượt qua hẻm núi chẳng khác nào chơi trò xích đu. Cậu buộc phải học kĩ năng ấy để tránh bị dã thú ăn thịt.

Mùa thu, cậu học bò bằng bốn tay chân, tốc độ bò của cậu rất nhanh, chỉ như vậy mới tiện lẩn trốn những loài động vật săn mồi ẩn nấp trong các bãi cỏ.

Mùa đông, để tránh rét, cậu ngủ trong hang núi, xét theo góc độ nào đó thì tập tính sinh hoạt của cậu khá tương đồng với loài gấu, có lẽ cậu đã sống cùng gấu một thời gian.

Suốt mười năm đằng đẳng đó, trong lòng cậu chỉ có cỏ dại thú hoang.

Chúng ta thử sống trong rừng rậm nguyên sinh mười ngày sẽ thấu hiểu phần nào cuộc sống của cậu trong mười năm qua.

Hoàn cảnh trưởng thành của con người vô cùng quan trọng, một đứa trẻ bảy tuổi phải sống trong môi trường hoang dã thì chỉ có hai kết quả xảy ra,

hoặc là nó sẽ chết hoặc là nó sẽ trở thành dã thú.

Cậu dần dần lớn lên, phạm vi hoạt động càng ngày càng rộng ra, mười năm trôi qua, tuy bề ngoài của cậu vẫn hao hao giống người nhưng nội tâm thì chẳng khác gì dã thú.

Một hôm, cậu đến một nơi, mặt đất nơi ấy vô cùng bằng phẳng, không khí cũng khác với khu rừng cậu từng quen thuộc. Ở đó có những tảng đá lớn vuông vắn, cậu lờ mờ cảm thấy rất nhiều động vật chầm chậm đi vào đi ra qua các khe đá, dáng người họ trông đỉnh đạc, khoan thai. Những động vật ấy có phần giống cậu, họ vừa khiến cậu thấy sợ lại vừa đem lại cho cậu cảm giác thân thuộc, tuy cảm giác ấy chỉ thoáng qua. Trên thực tế, cậu chỉ dám tấn công những động vật có thân hình nhỏ hơn mình. Cậu có thể dùng tay không bắt chim bồ câu hoang dã, chim cu gáy hoặc chim ngói, cậu phát hiện chim bồ câu ở đây rất nghe lời, mình cũng to hơn bồ câu nhà.

Rồi những "con vật" đó đã "tóm cổ" cậu.

Khi mất tích, Cơm nắm đã lên bảy, cậu từng biết nói, thiên tính đó vẫn chưa hoàn toàn ngủ quên, cậu từng có thời gian tiếp xúc ngắn ngủi với xã hội loài người nên vẫn giữ được ấn tượng lúc ban đầu của số phận, một trong số những ấn tượng đó chính là tình yêu của bố mẹ dành cho mình. Tiếng gõ cửa của mẹ Hải Yến đã đánh thức chút tàn dư ý thức còn sót lại nơi tận cùng trái tim Hùng Lục Nhất. Mười năm cách biệt, cha mẹ đưa cậu trở về ngôi nhà đã từng thân thuộc. Ban đầu, cậu vẫn giữ thói quen trộm gà hàng xóm, đi bằng bốn chân, phóng vút lên không trung bắt gà vịt như loài chó. Bố Hùng hục đành nhốt cậu trong nhà, để cậu dần dần thích ứng với cuộc sống loài người.

Mẹ Hải Yến phát hiện đứa con trai của mình đặc biệt sợ tiếng gõ cửa.

Mỗi khi nghe thấy tiếng gõ cửa, cậu lại tỏ vẻ sợ sệt, ngồi thu lu yên lặng, những khi ấy người mẹ lại nhẫn nại tắm cho con, đút cho con ăn, dạy con

cách đi lại bằng hai chân, dạy con học nói. Người mẹ chăm sóc chàng trai mười bảy tuổi chẳng khác nào đang chăm sóc một đứa trẻ lên ba.

Trường tiểu học của thôn cách nhà không xa, đó là ngôi trường với dãy phòng học lợp ngói đỏ tươi, trước sân trường có cột cờ sừng sững, trên cột cờ là lá quốc kì bay phấp phới trong gió.

Hai cánh cổng sắt được sơn màu xanh luôn mở rộng suốt cả ngày, có lẽ bởi trường tiểu học chẳng có vật gì đáng giá, trước cổng trường có hai cửa hàng tạp hóa, phía trái là cửa hàng tạp hóa của lão gù, còn phía phải là cửa hàng tạp hóa của bà lão tóc trắng như cước. Rất nhiều trường học ở trong nước có cửa hàng tạp hóa bày bán ngoài cổng, cũng chính vì vậy trong hồi ức của rất nhiều đứa trẻ, trường học có mối liên quan mật thiết với các cửa hàng tạp hóa. Một năm sau, cũng chính là khi Cơm nắm bước sang tuổi mười tám, lão gù và bà lão tóc bạc bán hàng tạp hóa đã nhìn thấy một cảnh tượng kì lạ.

Có một cặp vợ chồng dẫn con trai đến trường, cậu con trai còn cao lớn hơn cả bố mẹ, chắc phải tầm mười tám đôi mươi.

Thầy giáo giới thiệu với các bạn trong lớp: "Hôm nay sẽ có bạn mới đến học ở lớp ta! Các em vỗ tay chào đón bạn nào!"

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù

www.dtv-ebook.com

PhầN 10: Tấm Lưng Hạt Ngô

Lời dẫn

Cuối cùng như đá cẩm thạch, sự thiếu vắng em sẽ nhuộm màu buồn cho mỗi buổi hoàng hôn. - Luis Borges

Ban đầu, lưng cậu ta nổi rất nhiều nốt ban đỏ, sần sùi giống như da cóc và ngứa không thể chịu nổi. Cậu ta lấy lược gãi vỡ cả mụn, mấy ngày sau cái mụn dần dần đóng vảy, cậu ta cứ ngỡ mình đã khỏi bệnh. Nhưng sau khi lột cả mảng da thì trên lưng cậu ta xuất hiện rất nhiều lỗ màu trắng, mật độ các lỗ dày chi chít, trong mỗi lỗ đều có một cái nhân, nom như hạt ngô nạm lên lưng.

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Truyền Thuyết Về Bà Lão Mặt Mèo

Tổ chuyên án sắp xếp lại tình hình vụ án lần nữa, xét về mặt thủ pháp giết người và trạng thái tử vong của nạn nhân thì vụ án thảm sát hai mẹ con nhà nọ ở thôn Hướng Dương rất giống hai vụ án giết người ở khu vực này đã xảy ra từ nhiều năm trước. Bây giờ họ có đủ lí do để kết hợp ba vụ thành một để cùng điều tra phá án, có điều độ khó sẽ tăng lên gấp bội, càng lúc vụ án càng trở nên phức tạp và chồng chéo.

Nghi phạm duy nhất mà tổ chuyên án bắt được là người thủ có tên Cơm nắm, nhưng sau khi phân tích dấu răng thì kết quả lại cho thấy người thú không phải hung thủ giết người.

Tiến độ vụ án trở về con số không tròn trĩnh. Thời gian hung thủ gây án đã cách đây mười mấy năm, nếu không nhanh chóng bắt kẻ thủ ác về quy án thì rất có khả năng vụ án này sẽ bị liệt vào loại án treo và chịu niêm phong trong tủ hồ sơ.

Động cơ của kẻ giết người hút máu rất khó phán đoán, thực ra nó đã vượt qua phạm trù lí giải của con người.

Phạm vi hoạt động của hung thủ rất rộng, ít nhất y đã từng chuyển chỗ ở ba lần.

Điểm kì quái của những vụ án này nằm ở điểm: Bàn tay của hung thủ chính là hung khí, rốt cuộc đó có phải hành vi phạm tội của con người chăng? Chẳng lẽ thực sự tồn tại ma cà rồng bí hiểm sao? Biết đâu bà lão mặt mèo được lưu truyền rộng rãi khắp các tỉnh Đông Bắc không phải lời đồn thất

thiệt?

Bao Triển nói: "Vụ án hút máu người này rất hiếm gặp, kinh nghiệm phá án trước đây của chúng ta không thể áp dụng cho vụ án này!"

Hoạ Long than vãn: "Chủ yếu là chúng ta có quá ít nhân lực, mỗi hai anh cảnh sát thuộc phân cục rừng Đại Hưng An Lĩnh là Đèn cù và Đèn cầy, lực lượng mỏng khiến chúng ta gặp khó khăn trong quá trình rải người điều tra manh mối."

Giáo sư Lương chậm rãi bảo: "Thông thường những vụ án hút máu đều thuộc phạm vi bảo mật, không có nhiều tài liệu cho chúng ta tham khảo, cảnh sát giữ kín như bưng vì sợ làm xã hội hoảng loạn. Đây là luật bất thành văn, không chỉ được áp dụng ở Trung Quốc mà còn áp dụng ở cả các nước phương Tây."

Tô My so vai: "Trong nhiều truyền thuyết kinh dị ở nước ngoài, ma cà rồng rất quái dị, chúng không phải thần, cũng chẳng phải ma, lại càng không phải con người. Ma cà rồng là những thi thể bò ra từ mộ phần sau khi chết, chúng tấn công dê bò hoặc con người sống ở thôn làng quanh đó, điều đáng sợ nhất là ma cà rồng trường sinh bất tử. Ở phương Tây có khá nhiều tác phẩm văn học và điện ảnh liên quan đến ma cà rồng. Ma cà rồng trong tiểu thuyết 'Dracula' có thể nhìn thấu nội dung thư cất trong phong bì, có thể thay đổi hình dạng của lửa, xua đuổi bầy sói và bò lên trần nhà thành thục như loài nhện. Trong tác phẩm điện ảnh 'Chạng vạng', ma cà rồng có vẻ ngoài vô cũng đẹp trai, không những vậy còn sở hữu nhiều khả năng phi phàm và tốc độ kinh người.

Hoạ Long nói: "Tôi lại đang muốn so găng với ma cà rồng một lần xem sao!"

Giáo sư Lương chốt lại: "Chúng ta buộc phải mạnh dạn đưa ra quan điểm

rõ ràng, mục đích giết người của hung thủ là để hút máu, còn cướp của chẳng qua là tiện tay dắt bò mà thôi!"

Từ thời phong kiến đến nay, Trung Quốc rất ít xảy ra vụ án giết người hút máu, người ta chỉ ghi chép được hai vụ.

Tại một trường tiểu học thuộc huyện nào đó của tỉnh Cam Túc, hiệu trưởng nổi tiếng là người chăm chỉ quét dọn vệ sinh, ông ta thường gọi học sinh lên văn phòng, sau đó lấy dao lam cứa vào cổ hoặc bụng nạn nhân, rồi ghé miệng hút máu. Theo điều tra, vị hiệu trưởng bệnh hoạn kia đã hút máu của hơn ba chục học sinh, thời gian hút máu kéo dài suốt sáu năm. Trong sáu năm đó, vị hiệu trưởng hút máu kia không hề bị ai tố cáo bởi vì mỗi lần hút máu ông ta đều làm ra vẻ vô tình cứa dao vào học sinh, sau đó giả vờ lấy miệng mút vết thương để cầm máu, xong đâu đấy, ông ta băng bó cho học sinh rất cẩn thận. Học sinh tiểu học còn nhỏ nên đâu hiểu gì, các em không những không trách ông ta mà ngược lại một số em còn thầm cảm động vì tấm lòng tận tâm của thầy với học trò. Sau khi vụ án bị phanh phui, bầu không khí u ám bao trùm lên toàn trường chẳng khác nào địa ngục. Khi phóng viên phỏng vấn các bậc phụ huynh, đa số họ đều ngập ngừng như muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng họ viết một mảnh giấy gửi cho giới truyền thông, nội dung mảnh giấy như sau: "Chúng tôi không muốn làm ảnh hưởng đến cuộc sống sau này của các con nên chúng tôi không tiện tiết lộ nhiều tình tiết nghiêm trọng hơn."

Vụ án của tên Ngũ Dũng người huyện Nghi Tân thuộc tỉnh Tứ Xuyên có thể nói là vụ cướp rất giàu ý tưởng. Y thu thút sự chú ý của đông đảo người dân bằng video clip quay cảnh y cướp giật tại trạm thu phí vào năm 2008. Y mặc bộ quân phục kiểu cũ, đầu đội mũ bảo hộ lao động, cổ thắt khăn quàng đỏ, ngực đeo huy hiệu đỏ, y nghênh ngang đi trên đường và quyết đoán xả loạt đạn vào không trung. Hình ảnh của y hiện lên qua video khá "hào sảng", lúc sắp bỏ đi y còn hét vào ống kính camera. Ảnh của Ngũ Dũng cắt ra từ

video clip được dán khắp thôn cùng ngõ hẻm, tất cả người dân ở Nghi Tân đều biết có một tên cướp đeo khăn quàng đỏ trông rất ngầu.

Năm 2009, Ngũ Dũng lại ra tay cướp giật lần nữa, lần này y mang theo hai đồng bọn, cả ba đều ăn vận rất ngầu, khắp người đeo toàn phụ kiện kì cục và vụn vặt. Hai tên đồng bọn đội mũ cảnh sát, mặc áo màu vàng cam lấp lánh như cảnh sát giao thông. Ba tên cướp cổ quái khiến nội bộ cảnh sát sôi sục thảo luận và suy đoán.

Sau khi Ngũ Dũng sa lưới pháp luật, y khai ra một vụ giết người hút máu. Vào ngày mùng 10 tháng 7 năm 2002, Ngũ Dũng rủ người bạn học cấp ba tên là Đường Chính cùng đi gây án, Đường Chính vốn là một bệnh nhân tâm thần. Đúng năm giờ chiều, hai kẻ ác nhân gặp một cậu bé mười hai tuổi và một cô bé mười tuổi tên là Tiểu Lan đang chơi đùa ở đường sắt. Ngũ Dũng lấy gậy gỗ đập vào đầu bé trai cho đến chết, bé gái sợ hãi bỏ chạy. Mục đích giết người của Ngũ Dũng là để chữa bệnh cho cậu bạn tâm thần bằng cách uống máu trẻ con.

Tổ chuyên án định tìm ra nguyên nhân vì sao tên Sát thủ lại giết người hút máu nhưng họ không thể tiến hành suy đoán và phân tích tư duy của tên sát thủ bệnh hoạn bằng lối tư duy của người bình thường, vụ án bị tắc nghẽn tại chỗ và mãi vẫn không có tiến triển gì thêm. Trong khi cảnh sát đang suy đoán mông lung thì hung thủ lại ra tay gây án!

Người bị hại lần này là nhân viên gác rừng, địa điểm bị hại là trong núi hoang, ngoài nạn nhân ra còn có một nhân viên gác rừng khác may mắn thoát chết tên là Đại Xuân Tử.

Sáng sớm hôm ấy, hai nhân viên gác rừng dậy từ lúc trời còn chưa tỏ, chức trách công việc của họ là đi tuần khắp rừng, ngăn chặn nạn săn bắn và phá huỷ nguồn tài nguyên rừng theo quy định. Mỗi đợt đi tuần thường là năm ngày, trong năm ngày đó các nhân viên đều phải sống trong rừng, đặt bước

chân đến những nơi sâu thẳm vắng bóng người qua lại. Giờ đang là thời điểm đóng cửa núi, nhưng dân địa phương vẫn lén lút vào rừng để hái nấm đầu khỉ và săn bắn trái phép. Nấm đầu khỉ là loại nấm thiên nhiên vô cùng quý hiếm, chúng sinh trưởng trên những thân cây cao chót vót. Một số người dân hám tiền đã cưa đổ cả một cây cổ thụ cao lớn chỉ vì muốn lấy được nấm đầu khỉ mọc trên ngọn cây đó.

Hai nhân viên gác rừng phát hiện rất nhiều dấu vết chặt gỗ phá rừng phạm pháp, họ liền bám theo dấu vết vào sâu bên trong rừng nguyên sinh Đại Hưng An Lĩnh. Buổi tối, sau khi căng lều, nhân viên gác rừng tên Đại Xuân Tử ra suối lấy nước, lúc trở về anh ta nhìn thấy người bạn đồng hành nằm chết trong vũng máu.

Trạng thái tử vong của nạn nhân vô cùng thê thảm, Theo lời kể của Đại Xuân Tử, nhân viên gác rừng xấu số kia lòi cả ruột màu vàng nhạt ra ngoài, trên cổ có vết răng rất rõ rệt. Anh ta chết trong lều, rõ ràng đã bị sinh vật lạ tấn công. Trên hiện trường không có dấu vết vật lộn, chứng tỏ nạn nhân hầu như không kịp phản kháng trước khi chết.

Đại Xuân Tử tìm kiếm xung quanh một hồi nhưng không phát hiện ra hung thủ.

Lúc đó trăng sáng sao thưa, cả cánh rừng như được tắm dưới ánh trăng, lung linh huyền áo như cõi mộng.

Sau khi Đại Xuân Tử trở về, anh ta nhìn thấy vệt máu rỏ trên mặt đất nên lần theo dấu vết, rồi anh ta nhìn thấy một cảnh tượng không thể tin nổi đang hiện ra trước mắt. Dưới ánh trăng có một con quái vật lông tóc trắng xóa đang kéo lê xác của nhân viên gác rừng tử nạn nọ và chậm chạp tiến về phía trước. Ruột của kẻ xấu số lòi ra ngoài, lằng nhằng bám vào cơ thể. Quái vật lông trắng kéo thi thể đến phía sau gốc cây bị đổ, phủ phục lên người nạn nhân, không biết "nó" làm gì.

Đại Xuân Tử sợ đến mức chân tay mềm nhũn, anh ta khuỵu gối xuống, ngồi im bất động, mắt chăm chăm nhìn vào cảnh tượng trước mắt, một cơn ớn lạnh chầm chậm bò dọc sống lưng. Ý niệm đầu tiên lóe lên trong óc Đại Xuân Tử là mau chóng bỏ chạy, anh ta không cẩn thận giẫm lên cành cây khô, tiếng động khô khốc vang lên giữa đêm trăng tĩnh mịch, đánh động con quái vật lông trắng.

Quái vật lông trắng đứng dậy, từ từ quay đầu lại, chẳng ngờ đó lại là một bà lão, bà lão ăn vận rất kì quái, toàn thân mọc toàn lông tóc trắng như cước, ngay cả khuôn mặt cũng mọc lông trắng ngà rất dày, nom như con hồ ly trắng.

Đại Xuân Tử khiếp đảm đến hồn bay phách lạc, anh ta loạng quạng bỏ chạy trong bóng đêm mà chẳng để ý mình chạy về phương nào, may mà nhờ thông thuộc địa hình trong rừng, anh ta mới không bị lạc đường. Đầu tiên anh ta chạy đến tháp phòng cháy chữa cháy gần nhất trú tạm một đêm, ngay tinh mơ ngày hôm sau anh ta đã trở dậy chạy một mạch đến trạm lâm trường, cán bộ lâm trường liền báo án cho phân cục cảnh sát rừng Đại Hưng An Lĩnh.

Phân cục trưởng Tào hỏi: "Hiện giờ người chết đang ở đâu?"

Đại Xuân Tứ trỏ về phía đầu núi đáp: "Ở núi Trát Lâm Khổ Nhĩ!"

Phân cục trưởng ra lệnh: "Chúng tôi cần đến hiện trường điều tra thêm và mang thi thể về, anh hãy dẫn chúng tôi đến đó!"

Đại Xuân Tử xua tay rối rít: "Đánh chết tôi cũng không trở lại nơi đó, ở đó có con quái vật lông trắng, tôi tận mắt nhìn thấy nó rồi!"

Phân cục trưởng đằng hắng: "Thế thì tôi đành đánh chết anh vậy! "

Không còn lựa chọn nào khác, Đại Xuân Tử buộc phải nhận lời dẫn đường. Ngoại trừ giáo sư Lương đi lại bất tiện nên ở lại nhà, tất cả thành viên

của tổ chuyên án đều chuẩn bị xuất phát đến hiện trường. Đây là lần đầu tiên họ gặp phải tình huống hiện trường vụ án ở tận nơi rừng hoang núi thẳm. Tô My thay đôi giày leo núi, mặc áo thanh niên xung phong và quần bò, đầu đội mũ lưỡi chai, cất bình tông nước và điện thoại vào trong ba lô leo núi.

Phân cục trưởng Tào can ngăn: "Quý cô nên ở nhà thì hơn, chúng ta đâu có đi du lịch mà quý cô mang theo điện thoại di động. Món đó vào rừng rậm là hết trò ngay!"

Tô My nói: "Đầu núi cách đây không xa lắm, đứng đây cũng trông thấy mà!"

Tục ngữ có câu "Núi trong tầm mắt cũng đủ kiệt sức ngựa", ý câu này là rõ ràng nhìn thấy núi ở ngay trước mắt nhưng nếu thực sự phải đi đến đó thì tốn rất nhiều thời gian vì quãng đường rất dài. Tuy nhìn có vẻ không xa nhưng trên thực tế đường núi quanh co vòng vèo, chạy đến nơi thì ngựa cũng phải chết vì mệt.

Núi Đại Hưng An Lĩnh có bốn đỉnh núi lớn là Đại Bạch Sơn, Tiểu Bạch Sơn, Bạch Khả Lỗ Sơn và Trát Lâm Khổ Nhĩ Sơn. Bốn ngọn núi này đều nằm sâu trong rừng rậm nguyên sinh Đại Hưng An Lĩnh. Nơi đó ẩn chứa rất nhiều nhân tố khó lường, nên không phải ai cũng đến được nơi cần đến.

Phân cục trưởng Tào đích thân dẫn đoàn. Đoàn Cảnh sát có tất cả bảy người, gồm Họa Long, Bao Triển, Tô My, Đèn cầy, Đèn cù và Đại Xuân Tử. Mọi người đeo ba lô leo núi và chuẩn bị chờ đến giờ xuất phát.

Phân cục trưởng Tào vác súng săn lên vai, hào hứng nói: "Lên đường nào, các anh em! Chúng ta mau đi bắt quái vật lông trắng!"

P/s: Thành thật xin lỗi các bạn vì trong thời gian qua mình phải ôn thi kì

thi cực kì quan trọng nên drop truyện khá lâu. Mình sẽ cố hoàn thành truyện trong thời gian sớm nhất có thể để các bạn không phải chờ thêm nữa nhá!
Cảm ơn các bạn đã luôn ủng hộ cho truyện *gửi ngàn nụ hôn*

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Rừng Rậm Nguyên Sinh

Mặc dù Họa Long, Bao Triển, Tô My vẫn giữ thái độ hoài nghi về quái vật lông trắng ở rừng sâu, tuy nhiên họ đã tận mắt gặp cậu bé người thú Cơm nắm và chứng kiến những vụ án giết người không thể giải thích, điều đó khiến họ không thể không tin vào sự tồn tại của sức mạnh thần bí.

Họ tiến vào rừng rậm nguyên sinh, trên núi không có đường, họ phải nhờ vào thiết bị định vị GPS, giẫm lên cỏ dại tối đen như mực tiến về phía trước.

Rừng cây buổi tinh sương trải rộng ngút tầm mắt, trời trong mây trắng, khung cảnh vừa thanh khiết lại vừa hùng vĩ, cảnh quan biến đổi theo từng bước đi. Khi mặt trời lên đến đỉnh núi, áng mây được nhuộm màu như dát vàng, muôn dặm ánh mây rực rỡ xuyên qua tầng lá cây rọi chiếu vào gương mặt của từng người. Họ không nói gì, bởi nói gì vào lúc này cũng thành thừa. Con người vốn không phải một mắt xích trong hệ thống sinh thái của cảnh rừng nguyên sinh này.

Cực bắc của Đại Hưng An Lĩnh là hồ Hắc Long Giang, cực nam là thượng nguồn sông Xar Moron, tổng chiều dài hơn một ngàn hai trăm cây số, hàng loạt loại cây như thông, vân sam, bạch dương, sơn dương... tổ thành khu rừng rậm rạp và bạt ngàn. Môi trường trăm khe ngàn núi ấy là nơi sinh sống của hơn bốn trăm loài thú quý hiếm, hơn một ngàn loài thực vật hoang dã.

Đoàn người men theo thế núi tiến dần lên trên, họ đến cánh rừng thông lùn, loài cây này không cao lắm, chỉ tầm hai mét là cùng, phân nhiều cành nhánh, tán toả la đà trên mặt đất. Khắp năm mươi đỉnh núi ở Vùng Đông Bắc,

đâu đâu cũng thấy loài thực vật này, cũng bởi nó mà mỗi bước chân của đoàn lữ hành thêm phần nhọc nhằn, thỉnh thoảng lại có con báo thoắt ẩn thoắt hiện trong rừng thông lùn, một vài chú thỏ tuyết thò đầu ra khỏi hang đất ngó nghiêng.

Mấy lần phân cục trưởng Tào định giương súng ngắm bắn con báo, nhưng sau đó anh ta lại thở dài hạ súng, miệng lầm bầm như niệm chú: "Bây giờ không được phép săn bắn! Mình không thể biết mà vẫn cố tình phạm lỗi!"

Đèn cù nói: "Thợ săn của vùng Đông Bắc tuyệt chủng hết rồi! Chà chà! Nhớ hồi nhỏ tôi vẫn thường cùng ông nội đi săn gấu đen đấy!"

Bao Triển hỏi Đại Xuân Tử: "Liệu có phải quái vật lông trắng mà anh nhìn thấy là gấu không? Trong khu tùng này có gấu trắng không?"

Đại Xuân Tử đáp: "Tuyệt đối không phải! Đó là bà lão lông tóc trắng xoá! Tôi không thể nhìn lầm được!"

Đèn cay nói: "Phân cục trưởng! Sếp cứ nhả hai viên đạn bắn vào con thỏ đi! Chúng tôi không nói cho ai biết đâu!"

Phân cục trưởng Tào kiên quyết xua tay: "Không được! Tôi giác ngộ cao lắm!"

Hoạ Long mỉa mai: "Phân cục trưởng! Tôi chắc chắn anh sẽ nổ súng!"

Phân cục trưởng lắc đầu: "Tôi là phân cục trưởng, làm sao có thể phạm pháp được? Sao cậu dám chắc tôi sẽ nổ súng?"

Tô My đáp thay: "Không muốn săn bắn thì anh mang theo súng làm gì?"

Hoạ Long mỉm cười: "Liên quan gì đến súng? Điều quan trọng là phân cục trưởng mang theo rượu!"

Mọi người đi xuyên qua rừng thông lùn, đột nhiên một cây cổ thụ đứng sừng sững chắn ngang lối đi, từng sợi ánh sáng mỏng manh lọt qua tán lá chiếu xuống mặt đất, trên mặt đất có dấu chân thú, trong dấu chân còn vũng nước nhỏ chưa khô, mỗi vùng nước lại phản chiếu ánh mặt trời lên thân cây, sáng lấp la lấp lánh. Bông hoa nhỏ mọc ra từ thân cây khô phủ rêu xanh khiến mọi người không khỏi kinh ngạc, hành lang được hình thành bằng muôn vài loài dây leo rủ xuống khiến mọi người thích thú, mấy chú bướm xanh biếc thấy có người liền bay lượn vòng qua màn rễ của cây tử đằng, rồi vút lên không trung.

Đoàn người đi bộ xuyên qua rừng cây, cỏ dại mọc càng lúc càng rậm rạp, họ thấp thoáng nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, thì ra phía trước có một con sông nhỏ, nước sông chảy qua thảm cỏ xanh, đổ xuống hố đất tạo thành đầm lầy. Họ vượt qua vùng đất ngập nước, lúc này hoàng hôn đã buông xuống, người nào cũng mệt đứt hơi. Bóng tối nhanh chóng bủa vây núi rừng Đại Hưng An Lĩnh, phân cục trưởng quyết định cắm trại ở ven sông.

Mùa mưa vẫn chưa tới, nước sông khô cạn, co hẹp lại thành dòng suối nho nhỏ, dòng nước chảy xiết bào mòn đá cuội tạo ra những âm thanh rất vui tai. Lòng chảo sông trống trải chẳng có vật gì, bùn đất đen sì khô cũng đến mức nứt nẻ, vừa giẫm chân lên chúng liền vỡ vụn. Vạt cỏ dại xanh mơn mởn hai bên bờ sông mang đến cho người ta cảm giác thật khoan khoái, trong lùm cỏ mọc vài trái quả mọng màu xanh da trời.

Tô My reo lên: "A! Việt quất đấy! Tôi muốn hái ăn quá!"

Tô My ngửa mũ hái việt quất, một chủ hươu giật mình nhảy vọt ra khỏi lùm cỏ, chạy mấy bước rồi ngơ ngác quay đầu lại nhìn những vị khách lạ. Phân cục trưởng Tào đứng sau cô liền nổ súng, vì cự li bắn quá xa nên anh ta không bắn trúng, chủ hươu hoảng hốt chui sâu vào bụi cỏ. Phân cục trưởng Tào ngoác miệng chửi đổng mấy tiếng rồi bỏ đi. Anh ta sắp xếp cho mọi người vị trí căng lều và chuẩn bị cho bữa tối. Phân cục trưởng Tào đi dọc

theo ven sông, một lát sau, tiếng súng lại vang lên, anh ta bắn trúng hai con gà lôi.

Trạng thái tinh thần của Đại Xuân Tử dường nhu rất hoảng loạn, anh ta lặng thinh không nói một lời, chỉ đờ đẫn ngồi một chỗ, không chịu làm bất cứ việc gì cùng mọi người.

Đèn cù và Đèn cầy lội xuống sông bắt được mười mấy con cá. Phương pháp bắt cá của họ rất đơn giản, đầu tiên chặn dòng chảy lại, sau đó liên tục bao vây thu hẹp phạm vi tạo thành một vũng nước nhỏ, lấy xẻng công binh hớt hết nước đi, thế là những con cả béo còn lại sẽ nhảy tanh tách trong làn nước đặc bùn và cỏ dại.

Đèn cù mổ cá và rửa sạch sẽ, rắc chút muối ngâm một lát. Ông tìm một triền cát tương đối bằng phẳng, đào một hố nông, Họa Long và Bao Triển đi kiếm cùi khô, chất xuống hố, châm lửa nhóm bếp.

Mọi người vây quanh đống lửa, bữa cơm tối hôm nay của họ có cá nướng và gà nướng.

Mĩ vị thường được ăn nhất khi đến Đại Hưng An Lĩnh chính là cá suối. Vì nơi đây thuộc vùng cao, khí hậu rất lạnh, cá sống dưới sông đều là loài cá ưa nhiệt độ thấp, thêm vào đó chất nước lại sạch sẽ, không bị ô nhiễm nên thịt cá ở đây có mùi vị ngon hơn cả bắt ở nơi khác rất nhiều.

Đèn cù xiên cành cây qua con cá béo múp, nướng trên than hồng, mỡ cả bén lửa phát ra tiếng nổ "lách tách". Sau khi nướng chín, ông lại rắc chút ớt bột và hương liệu, mùi thơm nức mũi khiến người ta thèm rỏ dãi.

Họa Long, Bao Triển và Tô My học cách Đèn cù nướng cá, họ cũng xiên que qua thân gà và cá, rồi nướng trên lò than hồng.

Phân cục trưởng lấy rượu đựng trong vỏ bình thuốc trừ sâu ra, vặn nắp

uống một ngụm nhỏ, sau đó đưa cho Họa Long, Họa Long không chê, anh ngửa cổ tu một ngụm lớn, đoạn lau mép nói: "Đáng tiếc là bác Lương không thể đến đây để thưởng thức những món ngon tuyệt cú mèo này!"

Phân cục trưởng nói: "Đợi chút! Vẫn còn món nữa đấy! Món càng ngon càng để dành lại sau!"

Tô My và Bao Triển không uống rượu, những thành viên còn lại mỗi người uống một ngụm, chẳng mấy chốc bình rượu đã cạn tới đáy.

Phân cục trưởng Tào quẳng xương gà vào nồi, chất thêm củi vào lò đun sôi nồi nước.

Tô My nghi ngờ: "Phân cục trưởng, món ngon mà anh nói không phải món canh xương gà đấy chứ?"

Phân cục trưởng đáp: "Món này không gọi là canh Xương gà mà gọi là canh Phi Long."

Phân cục trưởng giải thích, những loài bay trên trời đều là lựa chọn hàng đầu để chế biến các món ăn, thượng hạng nhất chính là thịt gà lôi, gà lôi còn được gọi là rồng bay, nó từng là cống phẩm mà quan lại vùng Đông Bắc dâng lên hoàng đế. Gà lôi thường ăn hạt thông và mầm thông nên thịt có mùi thơm man mát của gỗ thông. Nếu lấy xương của nó hầm thành canh, đun nhỏ lửa thì có thể gọi đó là "Đệ nhất canh Đông Bắc".

Đèn cầy hái ít nấm dại và mộc nhĩ bỏ vào nồi, cậu ta chặc lưỡi: "Giá mà có thêm mấy cọng hành và vài nhánh tỏi thì mùi vị còn tuyệt hơn nhiều!"

Đèn cù cười bí hiểm: "Ở đây ấy à, thứ gì mà chẳng có!"

Nói xong, Đèn cù lom khom tìm kiếm ở chỗ lõm hình vành trăng trên núi đá, chẳng ngờ nơi đó có loại tỏi tí hon nằm ẩn mình dưới đất, mấy mầm chồi

bắt đầu he hé đâm lên mặt đất, ông lấy tay bới một khóm tỏi trắng, rửa sạch rồi bỏ vào nồi.

Một lát sau, canh Phi Long đã hầm xong, phân cục trưởng mở vung nồi, nước canh đã chuyển sang màu trắng sữa, thịt và nước đã hòa nhuyễn vào nhau, mùi thơm nồng đượm xộc thẳng vào mũi. Người nào người nấy trầm trồ khen ngon. Đèn cù bỏ thêm ít mầm tỏi và muối vào nồi. Điều kiện ở đây thiếu thốn nên mọi người đành vây quanh nồi canh, dùng muội thay nhau húp xì xụp. Mùi vị của loại canh này đúng là thơm ngon không gì sánh nổi, khiến người ta không thể không giơ ngón tay cái lên xúyt xoa.

Họa Long, Bao Triển và Tô My lần đầu tiên được nếm mĩ vị tuyệt hảo đến vậy, và có lẽ từ nay về sau cũng không bao giờ được nếm vị canh ấy thêm lân nữa!

Nhiệt độ ban ngày và ban đêm ở Đại Hưng An Lĩnh chênh lệch khá lớn, mọi người vây quanh bếp than sưởi ấm, nghe Đèn cù kể chuyện đi săn khi xưa. Phân cục trưởng Tào lại nhắc về truyền kì đánh đuổi con sói đói. Đêm đã buông xuống, Đèn cù dập lửa, mọi người chìm vào giấc ngủ say nồng. Bình mình vừa hé sáng, trên mặt lều đọng những giọt nước lấp lánh. Thể trạng của Tô My yếu hơn mọi người nên cô bị hơi lạnh đánh thức, có chui ra khỏi túi ngủ, khoác thêm áo thanh niên xung phong.

Lúc đó, trời còn chưa sáng rõ, những vì sao đếm vẫn còn rơi rớt trên bầu trời đêm, núi rừng vẫn chìm trong bóng tối.

Tô My đứng ngoài lều vận động thân thể một lát, Bao Triển cũng tỉnh giấc, anh hỏi: "Tô My, cô thấy lạnh không?" Chưa đợi cô trả lời, Bao Triển đã đội mũ vải lên đầu Tô My.

Tô My vươn vai nói: "Một cô gái xinh đẹp như tôi ngủ chung với đám đàn ông thối các anh trong một túp lều còn ra thể thống gì nữa!"

Đột nhiên, Tô My nhìn thấy chấm sáng le lói phát ra từ ngọn núi sừng sững phía trước, cô vừa chỉ tay vừa hỏi: "Gì thế nhỉ?"

Bao Triển nhìn theo hướng tay cô chỉ, anh đáp: "Lạ thật! Như thể ánh đèn ấy!"

Tô My ngạc nhiên: "Ở nơi hoang vắng thế này mà cũng có người sinh sống sao?"

Bao Triển hoài nghi: "Hay có người gặp nạn trong núi, giờ họ phát đèn tín hiệu cầu cứu nhỉ?"

Tô My và Bao Triển gọi mọi người dậy, họ thu dọn lều trại, lập tức lên đường, tất cả đều tiến bước về phía phát ra ánh sáng. Khi đến nơi, mọi người rất đỗi kinh ngạc vì nhìn thấy một cảnh tượng thật khó lí giải: Thì ra ánh sáng đó phát ra từ cột đèn đường.

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Ngọn Đèn Đường Nơi Núi Thẳm

Ở nơi thâm cùng cốc hẻm, nơi núi rừng hoang sơ này, ngay cả đường mòn còn không có, vậy mà lại có một cột đèn đường.

Cột đèn bằng sắt đã han gỉ loang lổ, cắm nghiêng nghiêng trong lùm cỏ, cột đèn này giống như bất kì cột đèn đường nào mà ta vẫn hay gặp trong khu dân cư hoặc ngõ xóm, nhưng ở đây đâu có khu dân cư hay ngõ xóm nào? Ở đây chỉ có gió lạnh căm căm, lá khô rơi xào xạc và phân của chim muông, thú hoang. Ngọn đèn đường đứng sừng sững giữa hoang vu khiến ai cũng cảm thấy không thể tin vào mắt mình.

Một cột đèn đường xuất hiện giữa rừng nguyên sinh, hơn nữa nó lại đang sáng, điều này thật ngoài sức tưởng tượng.

Ánh sáng phát ra từ ngọn đèn dầu tùng đơn sơ được lòng trong chụp thuỷ tinh, treo lên giá cột đèn bằng một sợi dây thép, kiểu đèn dầu này giờ đã tuyệt tích, nó là sản vật của thời đại cũ. Dầu tùng tiêu hao rất nhanh, ngọn lửa lay động phập phùng mấy cái rồi tắt ngúm.

Đèn cầy hỏi: "Sao ở đây lại có ngọn đèn kì lạ thế nhỉ?"

Đèn cầy phụ hoạ: "Ừ! Nó không thuộc về rừng rậm!"

Tô My suy đoán: "Rõ ràng ai đó đã treo ngọn đèn dầu tùng lên cột đèn, nhưng sao cột đèn lại xuất hiện ở đây nhỉ?"

Phân cục trường quay sang ba thành viên tổ chuyên án, nói: "Tổ chuyên

án hãy giải thích cho mọi người xem nào! "

Hoạ Long đùn đẩy: "Chú Triển! Chuyện này với chú chắc dễ như húp cháo nhỉ!"

Bao Triển bảo: "Đưa cho tôi cái xẻng!"

Đèn cầy đưa cho Bảo Triển chiếc xẻng công binh, Bao Triển đào hố xung quanh cột đèn, giá đèn có dấu hiệu nghiêng ngả chực rơi, xem chừng cột đèn này đã khá cũ rồi! Nước sơn trên cột đèn cũng bong tróc gần hết, Bao Triển đào khá lâu, liên tục hất đất sang một bên, cuối cùng Bao Triển cắm xẻng công binh lên đống đất, nhảy xuống cái hố mà anh vừa đào quan sát chân cột đèn trong hố.

Bao Triển xem xét tỉ mỉ, đoạn bảo: "Cột đèn này không có đế, cũng không có linh kiện gia cố."

Phân cục trường chưa hiểu: "Điều đó có ý nghĩa gì?"

Bao Triển ngẩng đầu lên trời.

Phân cục trưởng sốt ruột hỏi: "Nhìn gì mà nhìn? Lẽ nào nó từ trên trời rơi xuống?"

Bao Triển đáp chắc nịch: "Đúng vậy! Cột đèn này rơi từ trên trời xuống. Lúc rơi xuống, nó vừa vặn cắm phập xuống chỗ này."

Phía trên cột đèn là vách vực cao vút, mây trắng vờn quanh, mọi người đều biết khả năng trên đó có thứ gì đặc biệt. Nếu cột đèn từ miệng vực rơi xuống thì phải là sức mạnh thần kì và quái dị đến mức nào mới có thể vận chuyển cột đèn đến miệng vực? Đồng thời, họ còn thắc mắc tại sao người ta lại ném cột đèn xuống đáy vực?

Không có đường lên miệng vực, nơi đó cao chọc mây xanh, vách đá dựng đứng, vững chải, trên thành vực mọc đầy dây leo và hoa dại.

Mọi người tìm kiếm khu vực xung quanh hồi lâu nhưng không phát hiện tháp phòng cháy của lâm trường, cũng không thấy điểm tác nghiệp của nhân viên gác rừng, xung quanh không hề có dấu tích cư trú và sinh sống của con người.

Vậy ngọn đèn dầu tùng treo trên cột đèn kia từ đâu đến?

Đại Xuân Tư hốt hoảng nói: "Của quái vật lông trắng, à... ý tôi muốn nói là bà lão mặt mèo! Chắc chắn bà ta chỉ ở quanh quẩn gần đây thôi!"

Phân cục trưởng chửi đổng: "Mẹ nó! Gặp ma chắc?"

Địa điểm anh nhân viên gác rừng gặp nạn không Xa đây lắm, mọi người vội kéo đến hiện trường, nhưng họ phát hiện xác anh ta không còn ở đó nữa. Đại Xuân Tử run lập cập, mặt tái xanh, anh ta liên tục lẩm bẩm trong miệng rằng mình tận mắt nhìn thấy bà lão tóc trắng kéo tử thì đi. Bao Triển phát hiện có vết kéo lê bên dưới gốc cây, lần theo vết kéo, họ đi khoảng mười mấy phút thì thấy một nấm mồ hiện ra trước mắt, gió thổi lá tùng nghe vi vút, nước chảy róc rách, không ngờ trên bãi đất khá bằng phẳng gần núi lại có một nấm mồ.

Xung quanh nấm mồ vẽ hình bát quái.

Trên nền cát trước mồ viết "Mão - Dậu - Tứ chính", ngoài ra còn một hàng chữ viết khá mờ, giờ không thể phân biệt chữ nào vào chữ nào nữa.

Hoạ Long nói: "Trông hình bát quái và mấy chữ kia rất cổ quái."

Bao Triển đoán: "Có vẻ liên quan đến phong thủy". Tô My lẩm bẩm: "Giá có bác Lương ở đây thì hay, chắc chắn bác sẽ biết nó có ý nghĩa gì."

Cột đèn đường ở giữa rừng nguyên sinh, cỗ thi thể không cánh mà bay, ngôi mộ đột nhiên xuất hiện trước mắt, chuỗi sự việc quái dị này khiến người ta khó lòng lí giải được. Mọi người xôn xao bàn luận, Đèn cù nói khả năng người nhà của nạn nhân đã đến đây trước cảnh sát và chôn nạn nhân rồi, nhưng suy đoán này bị mọi người hoài nghi.

Bao Triển dứt khoát: "Chúng ta phải đào mộ lên, xem bên trong có thi thể không đã, nếu có thì chúng ta phải chuyển thi thể về khám nghiệm mới được!"

Thế là cả nhóm bắt đầu ngay vào công việc, quả nhiên thi thể của anh nhân viên gác rừng được vùi dưới lớp đất, trên cổ anh ta có dấu răng, phần bụng có vết thương lớn do bị vật sắc nhọn đâm thùng và rạch một đường khá dài.

Mọi người không thể không tin vào sự thực bày ra trước mắt: Quái vật lông trắng đã giết chết anh ta, sau đó lại còn chọn một nơi phong thuỷ rất đẹp để đắp mộ phần, cuối cùng chôn thi thể xuống đó!

Đại Xuân Tử tỏ ra sợ hãi, thậm chí anh ta còn không dám nhìn thì thể, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

Phân cục trưởng báo mọi người chặt cành cây làm chiếc cáng đơn giản khênh nạn nhân trở về theo lối cũ. Khi đi ngang qua cột đèn đường, mọi người không hẹn mà cũng dừng bước.

Rốt cuộc ngọn đèn dầu tùng treo lúng lẳng trên cột đèn ở giữa rừng núi hoang vu mang hàm ý chỉ dẫn gì không?

Bao Triển nói: "Hay là chúng ta cứ mang cột đèn này về làm chứng nhỉ?"

Đèn cầy nói: "Mang nó về để chứng minh điều gì?"

Phân cục trưởng ngẩng đầu nhìn miệng vực, miệng lẩm bẩm: "Chẳng biết có đường lên đó không nhỉ?"

Đèn cù khẳng định: "Chắc chắn trên đó phải có thứ gì đó!"

Bao Triển giật ngọn đèn dầu tùng xuống, chẳng ngờ cột đèn cũng từ từ đổ theo, mọi người nhanh chân tránh sang một bên. Khi cột đèn đổ, nó đè bẹp một vạt dây leo khá lớn, mọi người phát hiện một miệng hang bị dây leo giăng trên thành vực và cây bụi che lấp.

Cửa hang rất nhỏ và rất kín đáo, chỉ đủ cho một người chui vào. Phân cục trưởng Tào bảo Đèn cầy đi trước, Đèn cầy lấy hết can đảm mới dám chui vào, cậu ta phát hiện hang núi có địa hình theo hướng đi dần lên trên cao, có lẽ nước xói mòn vách núi lâu ngày tạo thành cái hang này, điều đó chứng tỏ rất có khả năng hang núi thông đến đỉnh vực. Mọi người quyết định phải tìm hiểu rõ ngọn ngành, thi thể của nạn nhân tạm thời để dưới chân vực, họ xếp thành một hàng, từng người chui vào hang núi. Con đường dưới chân khúc khuỷu, gập ghềnh, mọi người lần từng bước tiến lên trên, trèo mãi một lúc lâu, họ thấy phía trước có ánh sáng le lói, cuối cùng cũng đã tới lối ra của hang động, đó cũng chính là đỉnh vực.

Chẳng ngờ khu vực quanh miệng vực rất bằng phẳng, hơn nữa diện tích lại khá rộng, khắp nơi đều ngào ngạt hoa thơm cỏ lạ, mây trắng quấn quanh, trông bồng bềnh, mờ áo như cõi tiên. Bên mép dài của thành vực có một cây cổ thu, chí ít cũng phải mấy trăm năm tuổi, thân cây xù xì, mấy người ôm không xuể, tán cây như chiếc ô khổng lồ. Không ngờ dưới tán lá sum sê lại có ngôi nhà cỏ, trước nhà kê chiếc bàn đá, một con quái vật lông tóc trắng xoá ngồi trước bàn đá, quay lưng về phía mọi người.

Phân cục trưởng Tào giương súng, đanh giọng hỏi: "Ngươi là ai?"

Anh ta căng thẳng đến nỗi giọng nghe hơi run run.

Chẳng ngờ quái vật lông trắng đáp lại lời anh ta, nói chính xác hơn thì đó là lời đáp của một bà lão tóc bạc phơ. Tuy giọng bà yếu ớt, phều phào nhưng vô cùng bình tĩnh. Bà nói: "Đừng sợ! Lại đây uống tách trà đã nào!"

Họa Long ấn khẩu súng trong tay phân cục trưởng Tào xuống, mọi người chầm chậm tiến đến chỗ bà lão, bà lão tóc trắng lại cất giọng: "Nhìn thấy ta thì chớ sợ hãi!"

Cả nhóm đi vòng từ sau lưng ra trước mặt bà. Cuối cùng mọi người cũng nhìn rõ chân dung của "quái vật lông trắng".

Quần áo bà lão rách rưới, tóc rất dài, bạc trắng như cước, có lẽ mấy chục năm rồi bà lão không hề cắt tóc. Bà lão ngồi đó, tóc dài quét đất che lấp cả tấm lưng. Ngay cả người cứng vía thoáng nhìn cũng phải lạnh gáy. Gương mặt bà lão càng khiến người ta khiếp sợ hơn, quanh miệng bà là râu, chòm râu cũng bạc phơ và dài lê thê y như mái tóc, lông tơ màu trắng xám mọc dày khắp mặt khiến gương mặt bà nom chẳng khác gì mặt mèo.

Mái tóc trắng, hàm râu tằng, lông mi, lông mày trắng dài lê thê, chúng quét đất theo mỗi bước bà di chuyển.

Thì ra mấy chục năm nay, quái vật lông trắng mà mọi người liên tục nhìn thấy chính là bà lão mặt mèo ở trên mép vực này.

Tô My thận trọng hỏi: "Có phải bà mắc chứng rậm lông không?"

Bà lão mặt mèo thở dài không đáp, trên mặt bàn bày bảy ống nứa dùng để uống trà, nước trà trong ống vẫn đang bốc hơi nghi ngút.

Bao Triển chỉ vào chén trà và hỏi: "Trên bàn có bảy chén trà, chúng tôi vừa khéo cũng có bảy người, sao bà biết hôm nay chúng tôi sẽ đến?"

Bà lão mặt mèo đáp: "Ta luôn ở đây đợi các cậu, đợi đã lâu lắm rồi!"

Họa Long hỏi: "Bà tên là gì? Từ trước đến giờ bà luôn sống ở đây sao?"

Bà lão mặt mèo lấy đầu ngón tay chấm vào chén nước, rồi viết một chữ lên mặt bàn, chẳng ngờ không một ai trong số tất cả thành viên có mặt tại hiện trường biết chữ này. Bà lão viết chữ 聻

聻 nghĩa là tích, Liêu Trai Chí Dị từng viết: người chết thành ma, ma chết thành tích, ma sợ tích cũng như người sợ ma vậy. Nếu viết chữ này dán lên cửa thì tất cả ma quỷ đều phải tránh xa ngàn dặm. Nếu viết chữ "tích" lên các lá bùa thì là bùa đó sẽ có hiệu quả tránh quỷ trừ tà.

Bà lão mặt mèo giải thích xong, phân cục trưởng liền buột miệng hỏi: "Bà nói vậy là có ý gì? Bà có phải ma không?"

Bà lão đột nhiên quay đầu về phía Đại Xuân Tử và bảo: "Cậu đừng sợ tôi!"

Đại Xuân Tử lắp bắp nói: "Tôi..."

Bà lão mặt mèo phẩy tay: "Tôi không nói cậu, tôi nói người đứng ở đằng sau cậu kìa! Trên mình cậu ta đầm đỉa máu."

Đại Xuân Tử quay phất người lại, phía sau trống trơn, chẳng hề có ai, sắc mặt anh ta vụt trở nên trắng bệch, hai đầu gối va vào nhau lập cập. Ánh mắt bà lão xuyên qua Xuân Tử, nhìn chằm chằm phía sau anh ta, chậm rãi nói như thể đang trò truyện với không khí: "Tôi đã tìm hộ cậu mảnh đất phong thủy khá tốt, đảm bảo con cháu tám đời của cậu sau này sẽ ăn nên làm ra."

Phân cục trưởng hỏi: "Bà đang nói chuyện với ai vậy? Lạ thật!"

Bà lão mặt mèo nói: "Ta đang nói với người mà các cậu đang để dưới chân núi đấy! Cậu ta đã biến thành ma."

Mọi người nghe mà rợn tóc gáy, họ để thi thể của nhân viên gác rừng ở dưới chân vực. Theo cách bà lão nói, thì người chết đã biến thành ma và luôn đi theo mọi người, nói chính xác hơn là luôn bám theo sau Đại Xuân Tử.

Đại Xuân Tử khuỵu gối quỳ sụp xuống đất, anh ta đột nhiên như phát điên, hai tay cào cấu vào da đầu và hét lớn: "Tôi không thể chịu nổi nữa rồi!"

Đại Xuân Tử quay đầu lại, liên tục đập đầu cầu xin: "Xin anh tha cho tôi! Lẽ ra tôi không nên giết anh! Đúng thực không nên giết anh chút nào!... Tha cho tôi!"

Vậy là nguyên nhân cái chết của nhân viên gác rừng đã hai năm rõ mười, tên Đại Xuân Từ thành thật khai báo với phân cục trưởng Tào về hành vi giết người của mình.

Đại Xuân Tử và nhân viên gác rừng xấu số nọ tình cờ nhìn thấy một củ nhân sâm thiên nhiên mọc cheo veo trên vách đá. Nhân sâm là vua của bách thảo, nó còn được gọi là địa tinh. Khi đó, họ đi tuần từng, một loài thực vật nở đầy hoa màu xanh tím nhỏ xíu mọc trên bờ vực đã thu hút ánh mắt của hai người. Họ liền đến gần quan sát, thì ra đó là một cây nhân sâm thiên nhiên vô cũng hiếm gặp, gốc cây rất to, thân cây cao hơn một mét. Anh nhân viên gác rừng liền hét lớn: "Đập búa!". Nghe nói nhân sâm có linh tính, nó sẽ chạy nếu biết có người muốn nhổ nó lên, chỉ khi gọi to "Đập búa!" thì nó mới đứng im, lúc đó người ta sẽ buộc sợi chỉ đỏ vào gân lá, và đào sâm. Người gác từng nghe người già kể rằng nhân sâm cũng phân thành giống đực và giống cái, chúng luôn có cặp có đôi, quả nhiên dưới gốc cây cách đó không xa, họ lại phát hiện một cây nhân sâm nữa. Sau khi đào lên, dùng tay ước lượng, họ đoán hai củ nhân sâm phải nặng tầm năm kí lô. Củ nhân sâm trông rất mập mạp, lại có đủ đầu và tứ chi giống như diện mạo con người.

Người gác rừng đếm, mỗi củ nhân sâm có hơn hai mươi tua, theo cách tính dân gian, mỗi tua là một trăm năm, như vậy hai củ nhân sâm này ước

chừng phải hai ngàn năm tuổi.

Người gác rừng reo lên: "Chúng ta phát tài rồi! Đây là hai củ nhân sâm vương hậu đấy!"

Đại Xuân Tử cũng mừng húm: "Đúng vậy! Hơn nữa lại là nhân sâm hoang dã nữa chứ! Đúng là chúng ta giàu to rồi!"

Người gác rừng bảo: "Hai chúng ta mỗi người một củ."

Đại Xuân Tử gật đầu đồng ý: "Được!"

Nào ngờ Đại Xuân Tử lại nổi lòng tham, con quỷ tham lam quẫy đạp dữ dội trong trái tim y. Y muốn một mình đoạt cả hai củ sâm quý. Đợi người gác rừng ngủ say, y lấy đế đeo chân chọc rách bụng của người gác rừng. Đế đeo chân là dụng cụ làm bằng sắt, người dân vùng Đông Bắc thường dùng lúc đi hái quả thông, họ đeo vào chân để dễ dàng trèo lên cây hơn. Vì muốn tránh tội, nên y giả vờ dùng răng cắn vào cổ người gác rừng tạo hiện trường giả vụ án quái vật lông trắng giết người hút máu. Mặc dù cách giải thích này có vẻ hơi hoang đường, nhưng ở nơi mà không ít người đã tận mắt nhìn thấy quái vật lông trắng thì người ta sẽ tin sái cổ vào lời bịa đặt quái vật giết người của y.

Quái vật lông trắng thực ra chính là bà lão mặt mèo, bà tình cờ nhìn thấy tử thi trên đường, xuất phát từ tấm lòng từ bi, bà đã giúp người chết đào mồ chôn thây.

Tô My hỏi: "Bà cho cháu hỏi, bà có mắt âm dương không? Có thể nói chuyện với ma không ạ?"

Bà lão gật đầu.

Họa Long quay đi chỗ khác lẩm bẩm: "Linh tỉnh!"

Phân cục trưởng nói: "Chi bằng bà coi cho tôi một quẻ là biết ngay thật giả chứ gì!"

Bà lão mặt mèo nói: "Cậu là kẻ đòi mạng, Cậu đến tôi ắt phải đi, ngày chết của tôi chắc sắp cận kề!"

Bao Triển nói: "Cháu thấy bà nói năng rất uyên thâm, lại còn biết viết chữ yểm bùa, vậy sao lại ẩn cư ở nơi thâm sơn cùng cốc này? Bà là người kì lạ nhất mà cháu từng gặp, khi chúng cháu vẫn chưa đến, bà đã bày sẵn bảy tách trà, nếu... quả thực bà có năng lực thần kì tiên đoán trước mọi điều, có thể nói chuyện với người đã chết, thì cháu muốn nhờ bà. . ."

Bà lão mặt mèo nói: "Được! Ta sẽ thoả mãn một nguyện vọng của cậu."

Cha mẹ của Bao Triển qua đời từ khi anh còn ấu thơ, anh là đứa trẻ mồ côi, anh rất muốn thông qua bà lão mặt mèo nói vài câu với song thân đã sớm từ giã cõi đời của mình.

Bà lão mặt mèo nhắm mắt ngồi thiền, một lát sau, bà bừng mở mắt, bảo: "Ta đã tìm thấy cha mẹ cậu, họ muốn nhờ tôi nói với cậu rằng. . ."

Bao Triển thận trọng hỏi: "Họ nói gì ạ?"

Bà lão mặt mèo ghé tai Bao Triển, thì thầm một câu.

Bao Triển nghe xong câu này, anh ngẩn người hồi lâu, vẻ mặt thất thần, lát sau một dòng lệ chầm chậm bò ra từ khóe mắt, rồi lăn dài trên má.

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Kì Nhân Dị Sự

Thông tin lan truyền với tốc độ chóng mặt, người ta đồn rằng bã lão mặt mèo sống trên núi, nơi mà chưa từng có dấu chân người, đó là một thềm vực có cây cổ thụ tán lá rợp trời, bà dựng một túp lều có ngay dưới gốc cây già, cạnh ngôi nhà tranh bạt ngàn hoa lan và nhân sâm, bà lão nhờ nhân sâm để kéo dài tuổi thọ, có người nói bà chính là lão yêu tinh trăm tuổi.

Có người lại nói bà lão mặt mèo sở hữu cặp mắt âm dương, có thể nhìn thấy quá khứ và tương lai, thông hiểu mọi thuật chiêm bốc, kinh dịch.

Có người còn nói bà lão mặt mèo vốn là cô giáo, bà trốn vào rừng sâu núi thẳm để tránh cách mạng văn hoá.

Sau đó, mọi lời đồn đều được chứng thực, phân Cục trưởng Tào mời bà lão về phân cục cảnh sát rừng Đại Hưng An Lĩnh.

Giáo sư Lương hỏi: "Bà bắt đầu lên núi sống từ năm nào?"

Bà lão đáp: "Từ năm 1968!"

Năm đó, cách mạng văn hoá đang hừng hực bùng cháy, dường như bà lão mặt mèo tiên liệu được điều đó nên bà chọn cách lên núi lánh mình.

Giáo sư Lương thở dài buồn bã, cha mẹ của cậu bé người thú Cơm nắm chạy lên núi để trốn tránh kế hoạch hoá gia đình, còn bà lão mặt mèo chạy lên núi để trốn tránh cách mạng văn hoá! Họ đều phải vào rừng sâu núi thẳm để trốn tránh các chính sách của nhà nước!

Bà lão mặt mèo sống trên miệng vực của một ngọn núi hoang vu, vách núi dựng đứng, phải khó khăn lắm mới trèo lên được, có lẽ hàng trăm ngàn năm nay, ngoài bà lão mặt mèo ra thì chưa từng có ai sống trên miệng vực. Một vài nơi trên vách đá dựng đứng trong căn nhà bằng đá được thiên nhiên gọt đẽo chất đầy đồ vật tạp nham do bà lão nhặt về. Phần đầu câu chuyện từng nhắc đến bãi phân khổng lồ ở lâm trường quốc doanh, toàn bộ rác rưởi của cả huyện đều tập trung ở đây. Vật dụng hàng ngày của bà lão được nhặt về từ đống rác này. Một công nhân chuyên phụ trách chôn lấp rác nói, có đêm anh ta ngồi trong lều thu rác nhìn ra ngoài và tận mắt thấy con quái vật lông trắng như tuyết bò lên đống rác khổng lồ. Nhưng khi đó, anh ta cứ ngỡ mình hoa mắt hoặc đó chỉ là giấc mơ.

Mọi kiến thức bà biết được đều bắt nguồn từ bãi rác, năng lực đặc biệt của bà cũng vô tình có được nhờ bãi rác.

Ta có thể tìm thấy mọi thứ trong bãi rác, từ đạo đức kinh của Trung Quốc cho đến lịch sử triết học của Hy Lạp cổ đại, từ nước mắt của Victor Hugo đến nụ cười của Gabriel José Garcia Márquez, từ trận tuyết lịch sử năm 49 đến đêm mưa năm 89. Với bà lão, đống rác đó là cả một kho báu, chính những người đi gom rác đã tạo nên sự hình thành của kho báu và công việc tích luỹ. Với giá mấy xu lẻ một cân, họ liên tục làm khuynh đảo nơi này, biến nó thành một núi vàng có thể tiêu biến bất cứ lúc nào. Bà lão bởi được rất nhiều sách trong đống giấy vụn, đọc sách là thú vui giết thời gian duy nhất của bà ở nơi vực thẳm này.

Trên chạc cây cổ thụ từng có một chiếc bánh xe, điều đó chứng tỏ sâu thẳm trong trái tim bà lão vẫn rất trẻ thơ, chắc bà đã biến bánh xe đó thành chiếc xích đu cho riêng mình.

Bà ngồi trên xích đu, ngắm nhìn bầu trời đầy sao và nghiên cứu tinh tượng, suy ngẫm về những vấn đề ảo diệu trong "Kinh dịch".

Dường như chẳng có lĩnh vực nào bà lão không thông hiểu, bà am hiểu sâu sắc về vật lí, biết cách làm sao để tiết kiệm lực nhất, cây cổ thụ trên miệng vực trở thành trợ thủ đắc lực của bà, bà dùng tổ hợp lốp xe và tời quay, thêm sợi dây thừng để câu mọi thứ nhặt được từ bãi rác lên miệng vực này.

Chiếc cột đèn không sáng đứng sừng sững giữa hoang vu, vắt vẻo giữa nguyên sinh.

Khung cảnh đó nên thơ biết bao!

Bà lão mặt mèo bước loạng choạng, giờ bà đã quá già yếu. Nhiều năm trước, bà từng ngồi dưới cột đèn đường ở nơi hoang dã này để mặc gió táp mưa sa. Khi đó, bà nuôi một chú hươu bị thương, bà đặt cột điện lên ván trượt tuyết, rồi để chú hươu kéo ván trượt về.

Bà ngồi yên lặng dưới cột đèn, bầu bạn với bà chỉ có chú hươu què.

Mấy chục năm nay chưa từng có ai đi qua nơi này, cột đèn không có đèn chỉ thuộc về một mình bà.

Bà lão có cô đơn không? Bà ấy chỉ ngồi trong bóng tối thôi sao? Tuy sống một mình nhưng bà không hề đánh mất khả năng ngôn ngữ, bà nói chuyện cùng chú hươu, nói chuyện với gió, bà tự lẩm bẩm với mình: "Mày sẽ không thể trở thành đèn đầu nếu mày không gánh đêm trên vai."

Mấy chục năm trước, mỗi lần bà lão tóc trắng xuất hành là lại một lần có người nhìn thấy bà, mặc dù bà đã cố gắng thật thận trọng tránh xa nơi đông đúc và chọn thời gian ban đêm để đến bãi rác. Nhưng tất cả những người nhìn thấy bà đều chẳng dám tin vào chính mắt mình, chẳng ai nghĩ bà là người, thế là bà vô tình biến thành bà lão mặt mèo giết người hút máu trong truyền thuyết.

Bà thích sưu tầm quả dại, thỉnh thoảng bà ăn trộm hạt ngô, hạt bông của

người dân trong thôn, răng bà đã rụng hết, điều đó chứng tỏ bà không thể là hung thủ sát hại hai mẹ con ở thôn Hướng Dương.

Phân cục trưởng Tào mời bào lão về phân cục cảnh sát rừng Đại Hưng An Lĩnh, từ lúc bà lão về đây, người dân liên tục đòi gặp bà lão, chẳng ai biết tên họ của bà là gì, gia đình ở nơi nào, chỉ biết bà có thể coi bói rất linh. Những câu chuyện thêm mắm thêm muối của Đèn cù và Đèn cầy khiến năng lực của bà lão càng trở nên thần bí, mọi người càng thêm bán tin bán nghi. Khắp nơi trên đất nước có rất nhiều thầy tướng số hoặc bà đồng nổi tiếng, họ đều có thể dự đoán số mệnh, tiên đoán tương lai hoặc nói ra quá khứ của từng người, cán bộ gọi đó là mê tín dị đoan, còn người dân ở đây thì càng sùng bái gấp bội.

Ban đầu, chỉ một số người có quan hệ thân thiết với các nhân viên trong phân cục cảnh sát nhờ bà lão coi bói cho mình, sau đó ngày nào dòng người cũng ùn ùn kéo đến đòi xem.

Giáo sư Lương hỏi phân cục trưởng Tào: "Coi bói trong đồn cảnh sát liệu có hợp lí không?"

Phân cục trưởng Tào tặc lười: "Dào! Bà lão có thu phí đâu? Tôi chỉ muốn thoả mãn nhu cầu của đông đảo quần chúng thôi mà!"

Mặc dù có người sợ bà lão mặt mèo, thoạt nhìn gương mặt bà đã toan bỏ chạy, nhưng đa số người dân đến xem bói đầu kinh ngạc thốt lên "Quá chuẩn!" "Thiêng quá đi mất!" sau khi nghe bà phán. Một số người còn chủ động đưa tiền cho bà, nhưng bà lão mặt mèo kiên quyết không nhận.

Giáo sư Lương thỉnh giáo một vấn đề liên quan đến vũ trụ, thực ra ông muốn khảo chứng năng lực của bà lão mặt mèo.

Bà lão mặt mèo đáp: "Chân tướng của vũ trụ nằm trong cát bụi."

Giáo sư Lương lại hỏi: "Ranh giới của thời gian và không gian ở đâu?"

Bà lão mặt mèo trả lời: "Chúng ta tưởng tượng có một con kiến bò lên tờ báo phủ mặt bàn, chúng ta cho rằng con kiến là một sinh vật mặt phẳng, là một điểm, nó đang chuyển động trên mặt phẳng hai chiều là tờ báo, nó cần một thời gian nhất định mới có thể bò từ đầu này của tờ báo sang đầu kia của tờ báo. Nếu chúng ta uốn tròn tờ báo, thì hai đầu của tờ báo sẽ nối liền vào nhau, điểm đầu sẽ nối liền với điểm cuối, không gian hai chiều lập tức trở thành không gian ba chiều, và thế là con kiến chỉ cần một bước đã bò sang đầu bên kia của tờ báo nhanh như một kì tích, đó là tốc độ chuyển động cực hạn mà con kiến vĩnh viễn không thế nào đạt đến bằng sức lực của bản thân, nó bò từ điểm đầu đến điểm cuối chỉ trong nháy mắt. Tốc độ của con kiến có thể so sánh với tốc độ ánh sáng mà loài người lí giải được. Con người sống trong không gian ba chiều, vũ trụ là một không gian đa chiều, con người ở thế giới ba chiều không thể giải thích được không gian mười hai chiều, hoặc chí ít đến thời điểm này, chúng ta vẫn chưa thể lí giải được."

Danh tiếng của bà lão ngày một vang xa, thậm chí có người ở ngoại tỉnh còn lái xe đến đây nhờ bà lão mặt mèo xem tướng số, ngay cả các quan chức và phóng viên cũng ái mộ danh tiếng mà tìm đến. Một hôm, bà lão mặt mèo bỗng cảm thấy chán chuờng và mệt mỏi với việc coi bói. Vào buổi chiều tà, bà cất giọng uể oải: "Người cuối cùng nào!"

Tô My hỏi: "Bà muốn đi rồi sao?"

Bà lão gật đầu: "Đúng vậy! Đã đến lúc ta phải đi rồi!"

Bao Triển hỏi tiếp: "Bà muốn về lại miệng vực sao?"

Bà lão mặt mèo đáp: "Không phải!"

Hoạ Long nói: "Phân cục trưởng chăm sóc bà tốt thế cơ mà, chắc anh ta

không để bà đi đâu!"

Bà lão mặt mèo nhìn xa xôi, bảo: "Ta phải đến một nơi khác!"

Người xem bói cuối cùng là tay thợ rèn sắt họ Nguỵ ở thôn Hướng Dương, ông ta dắt theo một thanh niên sắc mặt trắng bệch, ông ta nói đó là con trai mình, tên là Nguỵ Hồng Hội, điều kì lạ là người dân trong thôn rất hiếm khi nhìn thấy đứa con này của tay thợ rèn họ Nguỵ. Thường ngày, Ngụy Hồng Hội chẳng mấy khi bước chân ra khỏi nhà, chỉ khi đêm xuống, cậu ta mới đi dạo loanh quanh gần nhà, gặp người làng là lại thẹn thùng, xấu hổ, chẳng dám chào hỏi, chỉ lẳng lặng cúi đầu bước qua.

Phân cục trưởng Tào dành riêng một gian nhà kho cho bà lão mặt mèo, gian nhà nhỏ ấy thường ngày vẫn là nơi bà ngồi coi bói cho mọi người.

Gian phòng rất đơn sơ, chỉ có một chiếc bàn, hai chiếc ghế và một chiếc giường.

Bà lão mặt mèo ngồi trước bàn, tay thợ rèn họ Ngụy ngồi trước mặt bà, Ngụy Hồng Hội đứng bên cạnh.

Dường như bà lão mặt mèo hơi sợ, bà có thể xem số mạng cho người khác thì cũng biết được ngày tận số của mình, cuối cùng hôm nay ngày đó cũng đến!

Tay thợ rèn họ Ngụy nói: "Thực ra chúng tôi đến đây vì muốn nhờ bà khám bệnh."

Bà lão mặt mèo đáp: "Ta biết!"

Tay thợ rèn lại nói: "Con trai tôi mắc bệnh lạ."

Bà lão thở hắt ra: "Ta đợi ngày này đã lâu lắm rồi!"

Tay thợ rèn cầu khẩn: "Bà có thể chữa khỏi bệnh cho con trai tôi không? Xin bà hãy giúp cho!"

Tay thợ rèn đóng cửa lại, rồi khóa trái, Ngụy Hồng Hội hơi ngại ngùng, cậu ta rụt rè cởi áo. Sắc mặt người thanh niên này tái nhợt, ánh sáng trong phòng lờ mờ càng làm khuôn mặt cậu ta trông xanh xao hơn, nom trắng bệch như người chết vậy.

Người thanh niên quay lưng lại, trên lưng cậu ta chi chít những lỗ nhỏ, mỗi lỗ giống như một hạt ngô khảm trên lưng, có nhân. Ban đầu cậu ta không dám kể cho cha biết, mà gắng dùng mọi cách để lôi những cái nhân ra khỏi da mình, ví dụ như nửa đêm cậu ta mò vào rừng, bò rạp ra đất, lật áo lên để chim đến bắt sâu. Rừng sâu heo hút, ánh trăng vằng vặc nhưng chẳng thấy bóng dáng con chim nào.

Tay thợ rèn họ Ngụy đưa con trai đi bệnh viện, nhưng bác sĩ cũng bó tay trước căn bệnh quái lạ này. Họ cho rằng rất có khả năng đây là một loại bệnh kí sinh rất hiếm gặp ví dụ như kí sinh trùng hoặc ấu trùng ruồi trâu kí sinh trong da người.

Bà lão mặt mèo nói: "Cậu mắc bệnh này vì cậu đã ăn thứ không nên ăn."

Ngụy Hồng Hội ngây ngô đáp: "Ơ? Tôi vẫn chưa ăn gì, chập tối đến giờ bố vẫn chưa cho tôi ăn cơm, bố dắt tôi đến đây gặp bà luôn mà!"

Nhìn bề ngoài có thể suy đoán Ngụy Hội Hồng tầm hai mươi lăm tuổi, nhưng trí tuệ rõ ràng không đuổi kịp độ tuổi, khi cậu ta nói chuyện với bà lão mặt mèo, lưng vẫn quay về phía bà như trước.

Bà lão mặt mèo chỉ nói một từ: "Máu!"

Ngụy Hồng Hội tròn mắt thốt lên: "Gì cơ?"

Mãi lúc này Ngụy Hồng Hội mới quay người lại, Cậu ta nhệch miệng cười, lộ hai vành lợi màu đen, cậu ta gật đầu công nhận: "Đúng thế! Tôi uống máu, sao bà biết tài vậy?"

Bà lão mặt mèo nói: "Cậu sẽ uống cả máu của tôi nữa!"

Bấy giờ, tay thợ rèn họ Ngụy mới lên tiếng: "Đúng vậy! Tôi nghe nói bà sống trên núi, hàng ngày đều ăn nhân sâm, nếu uống máu của bà, có thể bệnh của con trai tôi sẽ được chữa khỏi."

Bà lão mặt mèo thở dài: "Cuối cùng ngày đó cũng đến!"

Tay thợ rèn họ Ngụy đeo găng tay bằng sắt đặc chế vào tay mình, mỗi ngón tay đều sắc nhọn khôn cùng. Y khởi động cổ tay, các khớp của găng tay sắt rất linh hoạt và nhẹ nhàng, đeo găng tay sắt đó vào, bản tay y lập tức trở thành hung khí lợi hại. Y tiến đến gần, bàn tay phải rờ đến cổ bà lão mặt mèo.

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Kí Sinh Trùng

Hê nhô mọi người! Sau 1 thời gian cuốn sách mình đi du lịch thì nó đã trở lại 👋👋👋 Xin lỗi vì đã để mọi người chờ mòn dép. Enjoy!

Bà lão mặt mèo biết tiên đoán số mệnh cho người khác, cũng dự liệu được ngày tận số của mình.

Tên thợ rèn họ Ngụy chọn cách giết người ngay tại đồn cảnh sát, điều đó chứng tỏ y biết mình khó tránh khỏi cái chết, thực ra y đã chuẩn bị đón nhận cái chết từ lâu rồi.

Rất ít người bước chân vào vườn nhà tay thợ rèn sắt họ Ngụy, thường ngày y bày bán nông cụ ở chợ làng để kiếm miếng ăn, gian nhà phía nam là chải bếp, nhà phía tây là kho cất các loại nông cụ như liềm, cuốc, đinh ba, xẻng... còn có chiếc búa khí chạy bằng điện chuyên dùng để gò sắt. Phía đông có một gian nhà rách nát, trong nhà có một cỗ quan tài, mái nhà thông thống gió lùa, trên mặt quan tài phủ tấm nilon để đề phòng mưa dột ướt gỗ, nhưng vì căn nhà quá ẩm thấp nên một vài chỗ trên quan tài mọc đầy mộc nhĩ. Thỉnh thoảng tay thợ rèn sắt họ Ngụy còn hái mộc nhĩ mọc trên quan tài bỏ vào nồi hầm cùng thỏ rừng.

Nhiều năm trước, khi lần đầu tiên xuống tay giết người, y đã chuẩn bị sẵn chiếc quan tài này cho mình.

Khi đó, cậu con trai Ngụy Hồng Hội hãy còn nhỏ, tất cả những chuyện

ngu xuẩn khó mở miệng kể cùng ai mà con trai y từng làm, y cũng đều đã làm.

Vì sao y giết người?

Vì y cần uống máu.

Vì sao y phải uống máu?

Vì y mắc bệnh.

Tay thợ rèn sắt họ Ngụy mắc một căn bệnh quái lạ mà các bác sĩ không thể chẩn đoán rốt cuộc đó là bệnh gì. Y vô cùng thích uống máu, không những thế nếu không uống thì không thể chịu nổi.

Y từng xem một số bộ phim nói về ma cà rồng, những cảnh tượng trong phim khiến y sợ hãi.

Sau này, y phát hiện đứa con trai độc nhất của mình cũng mắc chứng bệnh lạ đó.

Hai cha con y đều là ma cà rồng.

Trên thực tế, ma cà rồng là những bệnh nhân mắc chứng nan y có tên là Porphyria, một chứng bệnh về rối loạn chuyển hóa heme trong máu. Trên thế giới, bệnh nhân mắc bệnh này không nhiều, tất cả chỉ có khoảng hơn một trăm trường hợp. Tại bộ lạc nào đó thuộc bang Kaliningrad thuộc liên bang Xô Viết cũ, người ta đã bắt được một thanh niên, kẻ này dùng dao đả thương một phụ nữ, sau đó lao vào hút máu cô. Ở Anh có một phần tử phạm tội mới mười bảy tuổi tên là Hatamen, y đã giết chết người phụ nữ hàng xóm, rồi hút máu của cô.

Năm 1963, một bác sĩ người Anh tên là Lee Illis cho ra đời cuốn sách

mang tựa đề "Thảo luận về chứng bệnh Porphyria và nguồn gốc của ma cà rồng". Theo bác sĩ Lee, những hiện tượng này tuy còn nhiều bí ẩn nhưng có thể liên quan đến một số căn bệnh di truyền có tên gọi là Porphyria và một số bệnh rối loạn hormon khác. Trung bình cứ hai trăm ngàn người, thì lại có một người bị mắc Porphyria. Trong trường hợp một người bị mắc bệnh, thì con trai ông ta có nguy cơ bị di truyền căn bệnh này với tỉ lệ là hai mươi lăm phần trăm. Người mắc chứng bệnh này thường có cảm giác sợ ánh sáng và luôn lẩn trốn trong bóng tối bởi khi tiếp xúc với ảnh sáng, họ có thể sẽ phải chịu những đau đón về thể xác do hemoglobin trong máu sẽ bị phân hủy dưới tác động của tia tử ngoại. Khi bệnh trạng trở nên nghiêm trọng, người bệnh phải đối mặt với những rối loạn về hormon dẫn đến tình trạng móng tay, chân mọc dài ra và quăn lại, lông mọc trên toàn cơ thể, lớp da quanh môi và lợi trở nên mỏng và co hơn khiến cho răng lộ ra như những chiếc nanh sói. Cũng chính vì da và lợi bị tổn thương như vậy, nên bệnh nhân cũng rất dễ bị chảy máu ở miệng. Thậm chí có một số nhà khoa học còn cho rằng những người bệnh rất nặng sẽ luôn cảm thấy cần máu và sẵn sàng uống máu để giảm bớt đau đớn của mình. Hiện trên thế giới vẫn chưa có phương pháp điều trị tận gốc chứng bệnh Porphyria ngoài cách truyền máu vào tĩnh mạch cho bệnh nhân trong những truờng hợp kịch phát và điều trị bằng phương pháp biến đổi gen để giảm số lần tái phát.

Bác sĩ Lee Illis còn viết với những bệnh nhân mắc bệnh nghiêm trọng thì xương cốt của họ cũng màu đỏ.

Có lần, Ngụy Hồng Hội tập xe đạp chẳng may bị ngã chảy máu mũi, cậu ta liền liếm hết máu mũi chảy trên mặt.

Porphyria là chứng bệnh di truyền, nên con trai của tên thợ rèn họ Ngụy cũng mắc bệnh giống cha, hơn nữa bệnh tình còn có phần nghiêm trọng hơn, cậu ta vô cũng sợ ánh sáng, ban ngày rất ít khi ra ngoài. Những lúc phát bệnh, cả hai cha con bắt buộc phải uống máu, nếu so sánh cảm giác lúc phát bệnh

của họ với cảm giác của những con nghiện lúc lên cơn thì hơi khập khiễng tuy nhiên chắc chắn khi ấy họ quằn quại chẳng khác gì những con nghiện. Nếu không chữa trị kịp thời thì bệnh tình trở nên vô cùng nghiêm trọng, thậm chí còn biến đổi hình dạng cơ thể, cuối cùng trông dị hình khiếp đảm chẳng khác gì người ta vẫn tưởng tượng và chiếu trên phim ảnh.

Như đã nói, phương pháp chữa trị duy nhất là bổ sung nguồn máu mà cơ thể đã mất.

Tên thợ rèn họ Ngụy từng đến bệnh viện để mua máu, nhưng bệnh viên không bán. Ở nhiều nước, các cá nhân không được phép mua máu, nếu muốn sử dụng máu buộc phải có chỉ định của bệnh viện khi ấy người cần mua mới được đến các trạm bán máu hoặc lấy máu trực tiếp từ kho máu dự trữ của bệnh viên.

Hiến máu thì miễn phí nhưng khi cần mua máu thì bỏ tiền ra chưa chắc đã mua được!

Ngụy Hồng Hội mắc chứng Porphyria cấp tính, chẳng biết sẽ phát bệnh lúc nào, khi phát bệnh, cậu ta trở nên bất an, cổ vươn dài, miệng hé mở, nảy sinh ham muốn, dãi chảy rề rề và dấp dính hai bên mép, sau đó cảm giác bất an và hưng phấn dần dần trở nên cuồng loạn, trong đầu chỉ tồn tại một ý nghĩ vô cùng mãnh liệt là uống máu.

Nếu không kịp thời truyền máu thì mặt cậu ta sẽ mềm nhũn.

Một cậu thanh niên nhút nhát như Ngụy Hồng Hội mà khi phát bệnh dám chặn một cô gái trong nhà vệ sinh công cộng, định cắn vào cổ cô gái, nhưng cuối cùng cậu ta vẫn không dám ra tay giết người. Cô gái nhân cơ hội hét to kêu cứu rồi bỏ chạy.

Ban đầu, tên thợ rèn họ Ngụy thuê nhà ở huyện Tháp Lâm, y mở một cửa

tiệm nhỏ bán nông sản địa phương và nông cụ, đồng thời còn bán cả một số mặt hàng khô như quả thông hoặc hạt dẻ. Tên thợ rèn họ Ngụy rất khéo tay. Bộ găng tay sắt, nói cho chính xác là găng tay ngón sắt mà y rèn chủ yếu dùng để leo cây. Rất nhiều người ở khu vực Đông Bắc đều phải vào núi hái quả thông, một số quá thông mọc tít trên ngọn cây, thân cây lại to, vòng tay ôm cũng không xuê, dùng tay không trèo lên thật chăng hề dễ dàng. Thế là tên thợ rèn họ Ngụy bèn chế tạo ra giày đeo chân bằng sắt và găng tay sắt đem bán cho những người cần leo cây. Quả nhiên bộ nông cụ này bán rất đắt hàng.

Sau đó, y phát hiện, găng tay sắt không chỉ dùng để leo cây mà còn có thể dùng để gây án, mười đầu ngón tay nhọn hoắt, sắc bén khôn cùng.

Cha con Ngụy Hồng Hội chuyển nhà mấy lần, nhưng phạm vi hoạt động cũng chỉ quanh quẩn ở mấy huyện thành thuộc khu vực rừng Đại Hưng An Lĩnh. Có năm, khi vừa mới qua tết thanh minh, y đang ở nhà muối kiệu, thì hai cha con phát bệnh. Họ thực sự cảm thấy nếu mình không được uống máu thì sẽ chết. Tên thợ rèn họ Ngụy liền cầm găng tay sắt, lảng vảng trong hẻm hồi lâu, cuối cùng y xuống tay giết hại một cậu bé đi học về muộn. Sở dĩ y rạch bụng nạn nhân trước là bởi vì y không muốn cậu bé chết ngay. Y vực đầu vào cổ cậu bé, dùng răng xé cổ cậu bé, cậu bé kinh hoàng đến mức toàn thân co giật dữ dội...

Mỗi khi giết chết một người, y lại chuyển nhà, cuối cùng y lại trở về thôn.

Tên thợ rèn họ Ngụy không muốn con trai tham gia giết người, khi nạn nhân còn chưa chết mà con trai y muốn uống máu, y liền giơ tay ngăn cản.

Vì y hút máu nên vợ y sợ hãi bỏ nhà ra đi.

Hai cha con y nương tựa vào nhau mà sống, con trai là động lực duy nhất khiến y tiếp tục tồn tại, là ý nghĩa của cuộc đời y.

Tên thợ rèn họ Ngụy nói: "Con à! Bố giết người là phạm pháp, nhưng con hút máu người thì không phạm pháp."

Ngụy Hồng Hội ngẩn người đáp: "Ồ! Ra vậy! Con hiểu rồi!"

Tên thợ rèn họ Ngụy bảo: "Mẹ con chạy theo người ta rồi! Theo thằng cha đi xe ba bánh bán dưa hấu."

Ngụy Hồng Hội dè bỉu: "Bà ta thật xấu xa! Mẹ nó, đồ giẻ rách!"

Tên thợ rèn họ Ngụy thở dài: "Đừng trách mẹ con, có trách thì hãy trách bố, ai bảo hai bố con mình mắc phải căn bệnh quái ác này!"

Sau khi trở về thôn Hướng Dương, lọt thỏm giữa những ngôi nhà xanh đỏ tím vàng của hàng xóm, ngồi trong ngôi nhà tan hoang đổ nát của mình, hai cha con cảm thấy cô đơn đến tận cùng, ngoại trừ bản thân ra, họ chưa từng nghe ai kể người ta thích hút máu giống mình. Một năm lại một năm qua đi, họ cố kiếm sống, kiên trì sống.

Ngụy Hồng Hội từng yêu mọt cô gái

Xé cánh bướm gặp duyên Lương Trúc, dập cánh hồng mừng lễ Tình nhân!

Ngoài ước muốn hút máu, thì Ngụy Hồng Hội còn có một nguyện vọng, đó là lấy vợ.

Ngụy Hồng Hội từng đi xem mặt một lần, bà mối cùng thôn sắp xếp cho cậu ta gặp cô gái sống ở đầu thôn, cô gái tên là Mỹ Mỹ, tóc nhuộm vàng khê, mặc quần bò, đeo cặp khuyên tai vừa tròn vừa to, trang điểm theo kiểu hip-hop, nom nửa phố nửa tỉnh, tuy hơi quê mùa nhưng cũng không đến nỗi quá tệ. Ngụy Hồng Hội mặc áo sơ mi trắng, đi dép lê, gót chân còn lem nhem bùn đất.

Vừa gặp mặt, Ngụy Hồng Hội đã trúng tiếng sét ái tình, cậu ta lập tức yêu Mỹ Mỹ, cảm thấy Mỹ Mỹ đúng là tuyệt mỹ, nhưng sau lần đó, cậu ta không bao giờ gặp lại Mỹ Mỹ nữa.

Bà mối bảo: "Người ta chê cậu là thằng ngốc nên không muốn gả cho cậu."

Đúng là Ngụy Hồng Hội không được khôn ngoan như những người khác, cậu ta gặp chút vấn đề về trí tuệ, nom ngốc nghếch, thậm chí còn không lanh mồm lanh miệng bằng một đứa trẻ.

Chuyện đi xem mặt diễn ra đã lâu nhưng Ngụy Hồng Hội vẫn thấy hậm hực trong lòng, cậu ta không hận cô gái mà hận bà mối. Thằng ngốc đó cứng đầu không ai sánh nổi, cậu ta cho rằng chắc bà mối cố tình ngăn cản và phá đám mối lương duyên của mình.

Sáng sớm hôm ấy, bà mối dẫn con ra huyện thành mua đồ, Ngụy Hồng Hội liền xông ra chặn đường.

Ngụy Hồng Hội vốn chỉ định cãi nhau vài câu cho hả dạ, nhưng lại bí từ chẳng biết nói gì nên mở miệng là văng tục chửi bậy, hai mẹ con nhà nọ tức quá liền mắng cậu ta té tát.

Ngụy Hồng Hội ấm ức chạy về mách cha: "Bố! Bố ơi! Con muốn uống máu của chúng!"

Giống như nghiện thuốc lá, thuốc phiện hay nghiện rượu, uống máu cũng gây nghiện.

Tên thợ rèn họ Ngụy do dự vài phút rồi chiều con đeo găng tay sắt, y cùng con trai đuổi theo ra đầu thôn và giết hại hai mẹ con bà mối ngay trên đường núi dẫn ra khỏi thôn.

Từ hôm đó, Ngụy Hồng Hội mắc thêm một căn bệnh quái lạ khác, cậu ta thấy lưng mình ngứa phát điên, da lưng trở nền sần sùi, nổi cục giống như da cóc, các nốt sần dần dần hoại mục thành hình miệng lỗ, các miệng lỗ trên lưng cậu ta mau rít như tổ ong.

Bác sĩ cho rằng rất có khả năng đây là chứng bệnh kí sinh do ấu trùng ruồi trâu hoặc một loại kí sinh trùng nào đó chui vào cư trú trong đa.

Kí sinh trùng là loại côn trùng rất đáng sợ, người ta phát hiện ra một con gián chết nổi lềnh phềnh ven hồ nước, đó là kiệt tác của kí sinh trùng, kí sinh trùng dài gấp hai lần con gián nhưng nó vẫn có thể sống kí sinh trong cơ thể con gián. Con người cũng bị truyền nhiễm kí sinh trùng, sau khi ấu trùng của chúng chui vào cơ thể người, nó sẽ phát triển thành nhộng và tồn tại trong cơ thể chủ suốt nhiều năm, chúng có thể dài đến một mét, khi dài đến một mét, kí sinh trùng có thể chui ra khỏi bề mặt da người từ bất kì lỗ tự nhiên nào trên cơ thể con người hoặc chúng tự đục lỗ chui ra.

Hiển nhiên, Ngụy Hồng Hội không bị nhiễm kí sinh trùng, mà có khả năng bị nhiễm trứng của loài ruồi trâu.

Đối tượng kí sinh của ấu trùng ruồi trâu thường là người và súc vật. Ruồi trâu thường bám lấy con muỗi và đẻ trứng trên cơ thể chúng, sau đó muỗi mang trứng ruồi trâu đi tìm loài người, khi muỗi châm vòi hút máu, trứng của ruồi trâu rơi xuống bề mặt da rồi nó thành ấu trùng, ấu trùng chui vào cơ thể người qua lỗ chân lông. Lũ ấu trùng ăn các tổ chức mô để sống, sau khi trưởng thành, chúng hoá thành nhộng, cuối cùng chui ra khỏi bề mặt da.

Thịt người nuôi chúng thành những con nhộng béo tròn béo trục, chúng ngoan cường bám trụ trong cơ thể con người, lưng chúng có gai móc, gai chọc thủng tổ chức tế bào của con người, các gai móc trên thân còn giúp chúng cố định bên trong các tổ chức, muốn quét sạch lũ côn trùng kí sinh này là điều không hề dễ dàng.

Tên thợ rèn họ Ngụy tung viên xúc xắc đầy may rủi, y quyết định sát hại bà lão mặt mèo ngay trong đồn cảnh sát. Trước khi rời khỏi nhà, y nói với con trai thế này: "Bà lão mặt mèo sống lâu năm trên núi, suốt ngày ăn nhân sâm nên mới sống được đến tuổi này. Bố dẫn con đi uống máu bà ấy, có lẽ uống xong, con sẽ khỏi bệnh. Trong nhà ta có cỗ quan tài, chắc tới lúc bố phải dùng đến nó rồi. Bố dẫn con đi chuyến này không mong thoát ra khỏi đồn cảnh sát. Chắc chắn bố sẽ bị người ta bắn chết, sau khi bố chết, con hãy đặt bố vào quan tài và chôn xuống đất. Bố sống cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, bố tạo quá nhiều nghiệp chướng, giết chết bao nhiêu người! Giờ con cũng đã trưởng thành, đoạn đường về sau chỉ còn mình con, con nhớ phải cẩn thận. Sau khi khỏi bệnh thì tìm cô gái nào tốt bụng mà lấy. Lần này bố không hút máu nữa. Lần này cũng như những lần trước, bố giết người, con chớ nhúng tay vào. Bố giết người phạm pháp, nhưng con hút máu của người chết thì không phạm pháp. Nào! Đi thôi..."

Ngụy Hồng Hội hồn nhiên nói: "Vâng! Bố con mình đi nhanh còn về! Con khỏi bệnh sẽ lấy Mỹ Mỹ làm vợ."

Nếu kí sinh trùng sống trên lưng Ngụy Hồng Hội mà biết viết, thì có lẽ chúng sẽ viết thế này:

Tôi là kí sinh trùng, tôi đã theo anh đến rất nhiều nơi. Tôi quanh quẩn trong mười hai khúc ruột của anh. Tôi còn muốn chui vào dạ dày của anh và đi dạo qua các hành lang giữa ruột và dạ dày, huyết quản là khu vườn của tôi, những thức ăn anh ăn vào ban ngày trở thành thắng cảnh tôi tham quan vào ban đêm. Tôi và bạn gái gặp nhau trong cơ thể anh, chúng tôi trồng tùng cúc trúc mai trong tim gan anh, chúng tôi vừa xây một ngôi nhà mới trong anh.

Hết tập 4

BÀ LÃO MẶT MÉO

Tri Thù
www.dtv-ebook.com

Thông Báo

Mọi người ơi vì truyện mình phải căng mắt ra gõ từng chữ cho các bạn đọc và wattpad thì phi lợi nhuận nên mình mong các bạn tôn trọng đừng đem đi nơi khác. Up truyện khá cực nên muốn biết cực thế nào các bạn cứ thử mua 1 cuốn truyẹn ngắn về gõ thử ha. Có việc gì hãy hỏi ý kiến mình nhá. Cảm ơn mọi người! ❤

P/s: Cho xin chút chia sẻ về các truyện trinh thám giống truyện này nha. Thấy hay và có thời gian mình up cho mọi người.